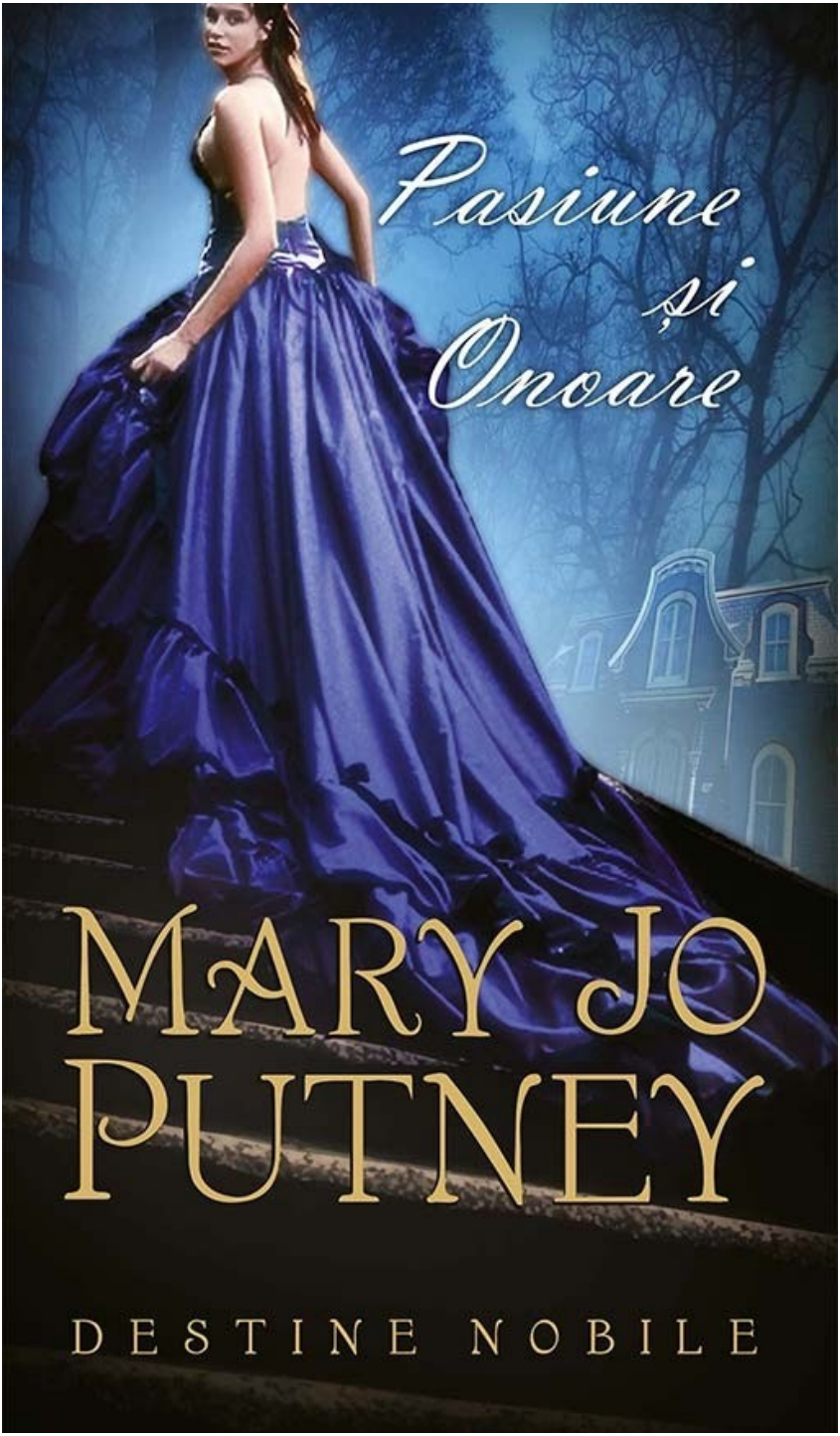
Pasiune
și
Onoare
MARY JO
PUTNEY
DESTINE NOBILE

Mary Jo Putney

Pasiune şi onoare

Nowhere Ne-ar Respectable
Mary Jo Putney
Copyright © 2009 Mary Jo Putney, Inc.
Toate drepturile rezervate

Lira, parte a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777
e-mail: comenzi@lirabooks.ro

www.lirabooks.ro

Pasiune şi onoare
Mary Jo Putney

Copyright © 2011 Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vădraşcu şi fiii
Redactor: Carmen Botoşani
Corector: Georgiana Enache
Copertă: Andrei Gamarţ
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Putney, Mary Jo
Pasiune şi onoare / Mary Jo Putney; trad.: Graal Soft.
— Bucureşti: Litera International, 2011
ISBN 978–600–606–501–2
821.111 (73) – 31 = 135.1

Mary Jo Putney

Pasiune şi onoare

Traducere din limba engleză
Roxana Roman

În memoria a doi nesuferiţi adorabili:

Kate Duffy, care-şi merită pe deplin numele de „Julia Child a cărţilor de dragoste”, şi care mi-a fost redactor, deşi nu pentru suficient de mult timp.

Şi pentru:

Larry Krause, editor, autor şi unul dintre acei oameni rari care trăiesc mereu conform principiilor proprii.

prolog

Londra, începutul lui noiembrie 1812

Necrologul din ziarele londoneze era mic, însă atrase considerabil de mult atenţia. Trei dintre prietenii

de joc ai lui Mac Mackenzie Nebunul se întâlniră la club şi ridicară paharele în cinstea lui.

— Cel puţin a trişat spânzurătoarea, spuse cu respect unul dintre ei şi ridicară din nou paharele pentru asta.

Mai multe doamne din societate oftară pline de regret, ştergându-şi câteva lacrimi de tristeţe autentică. Păcat să se irosească un bărbat atât de viril, chiar dacă enervant!

Un bărbat care pretindea că era prietenul lui Mackenzie înjură şi trânti ziarul pe jos, cu pumnul strâns de disperare.

Fratele său vitreg legitim, Will Masterson, află vestea în Portugalia, câteva zile mai târziu. Suferi fără să verse o lacrimă şi se întrebă dacă fratele lui cel de-a dreptul nebun chiar era mort.

Fosta profesoară a lui Mackenzie, cea care îi fusese ca o mamă, Lady Agnes Westerfield, închise ochii şi plânse. Îşi dorea să fi fost o neînţelegere la mijloc cu Mac Nebunul. Tinerii n-ar trebui lăsaţi să moară înaintea celor vârstnici. Era îngrozitor de nedrept.

Mac se încruntă când îşi citi necrologul şi speră că fratele său, Will, nu-l văzuse. Lăsă ziarul deoparte, sperând, la rândul său, să nu fie nevoit să rămână mort prea mult timp.

Moartea nu era prielnică pentru afaceri.

capitolul 1

Kent, sfârşitul lui octombrie 1812

Plecă râzând melodios, ridicându-şi fusta costumului de călărie şi alergând de-a lungul coridorului, înainte ca tânărul blond să apuce să-şi

rostească cererea în căsătorie. Dar când ajunse la ultima uşă, se opri şi se uită peste umăr, cu un aer neastâmpărat.

Distinsul Godfrey Hitchcock, bălai şi încrezător, zâmbi în razele soarelui care apăruse după zile întregi de ploaie.

— Vorbim mai târziu, lady Kiri. O să-ţi spun atunci tot ce aveam de gând.

Kiri Lawford îi aruncă acel zâmbet dulce care topeşte întotdeauna inima unui bărbat, după care se strecură afară. De îndată ce ieşi din raza lui vizuală, îşi încetini mersul, cu o expresie gânditoare pe chip. Godfrey era fermecător, cel mai atrăgător dintre cei care o peţiseră de când familia ei venise în Londra, cu un an în urmă.

Dar oare chiar dorea să se mărite cu el?

Îi plăcea faptul că, în acea după-amiază târzie, el o însoţise la o plimbare călare, deşi riscaseră să întârzie la cină. Nu dorise să irosească preţioasele raze de soare după ce stătuse închisă în casă de când sosise la Grimes Hall pentru petrecere. Era un călăreţ de primă clasă, care ţinuse pasul cu ea în timp ce galopaseră de-a lungul dealurilor din Kent.

Oficial, Kiri era doar unul dintre oaspeţii de la petrecere. Dar toată lumea ştia că venise să-i cunoască familia lui Godfrey, într-un mediu mai relaxat. Mama lui Kiri dorise să vină şi ea, dar în casa lor izbucnise o epidemie de pojar, aşa că rămăsese în Londra.

Din fericire, Kiri stătuse împreună cu fratele ei la Casa Ashton şi nu fusese expusă bolii. Astfel, putuse să meargă în Kent împreună cu un cuplu mai în vârstă, care fusese invitat la petrecere.

Vizita decurgea bine. Familia Hitchcock o analizase

minuţios pe Kiri, iar acest lucru sugera că, în opinia lor, ea avea să facă parte cât de curând din familie. Îi găsea agreabili, într-un stil englezesc tipic.

Nu era o uniune nemaipomenită, din moment ce Godfrey era doar cel de-a treilea fiu al unui baron, iar Kiri era fiica unui duce. Dar îl plăcea. În anul de când familia ei sosise din India, nu întâlnise alt burlac pe care să-l placă mai mult.

Godfrey nu o tratase ca pe o femeie ieftină, străină şi exotică, nedemnă de respect. De asemenea, săruta foarte bine, aceasta fiind cu siguranţă o calitate pentru un viitor soţ, iar personalitatea lui de răzvrătit se potrivea de minune cu a ei. Dar oare era aceasta o bază solidă pentru o căsătorie?

Mama lui Kiri se trăgea dintr-o familie regală indiană şi, în ciuda originii, sfidase tradiţia de două ori, căsătorindu-se cu englezi. Ambele căsătorii fuseseră din dragoste. Tatăl lui Kiri, cel de-al şaselea duce de Ashton, murise înainte de naşterea ei, dar ea văzuse iubirea dintre Lakshmi şi cel de-al doilea soţ, John Stillwell. Tatăl ei vitreg fusese un general renumit în India şi era singurul tată pe care îl cunoscuse. Un tată bun, care îşi trata fiica vitregă la fel ca pe cei doi copii ai săi.

Godfrey era amuzant şi se dovedea o companie plăcută, dar, în comparaţie cu generalul Stillwell, părea destul de superficial. Desigur, majoritatea bărbaţilor erau aşa. Însă fratele ei Adam se ridica la nivelul generalului. Acum, că se gândea mai bine, acelaşi lucru se putea spune şi despre fascinanţii lui prieteni. Păcat că toţi o tratau ca pe o soră mai mică.

Dar poate îl judeca greşit pe Godfrey. Nu se cunoşteau suficient de bine ca să-şi poată da seama dacă era într-adevăr un bărbat profund. Trebuia să

accepte oferta mamei lui, Lady Norland, care o sfătuise pe Kiri să mai rămână o săptămână după terminarea petrecerii.

Întrebându-se dacă părinţii ei ar fi putut ajunge în cazul în care ea şi-ar fi prelungit şederea, Kiri se hotărî să treacă să o vadă pe Lady Norland, în camera de zi. Gazda ei era probabil acolo, dacă nu urcase să se schimbe pentru cină, iar Kiri putea să-i ceară permisiunea de a-şi prelungi vizita. Cu siguranţă, dacă mai stătea o săptămână în compania lui Godfrey, ar şti mai limpede dacă erau potriviţi unul pentru celălalt.

Camera de zi a contesei era primitoare şi plăcută, iar ea îşi petrecea acolo foarte mult timp împreună cu prietenele ei. Kiri deschise uşa încet, apoi se opri, văzând că Lady Norland discuta cu sora ei, Lady Shrimpton. Aşezate pe o canapea, cu spatele la uşă, surorile nu o văzură pe Kiri.

Putea să discute mai târziu cu gazda sa. Fata era pe punctul de a se retrage, când Lady Shrimpton spuse:

— Godfrey chiar are de gând să se însoare cu fiinţa aceea, cu Kiri?

Kiri se cutremură la auzul tonului dispreţuitor. Ce Dumnezeu...?

— Aşa dă impresia. Ea pare foarte îndrăgostită. Ce fată i-ar putea rezista unui bărbat atât de chipeş şi de fermecător?

— Sunt surprinsă că tu şi Norland sunteţi de acord cu o astfel de căsătorie, continuă sora ei pe un ton dezaprobator. Nu i-aş lăsa pe băieţii mei să se însoare cu o corcitură. O creatură atât de vulgară şi de îndrăzneaţă! Am văzut cum îşi etalează farmecele. Zău! Bărbaţii se gudură pe lângă ea ca nişte căţeluşi. Godfrey nu va şti dacă copiii lui sunt într-adevăr ai lui.

Lui Kiri inima îi bătea să-i spargă pieptul din cauza şocului. Fratele ei Adam fusese de multe ori defăimat din pricina sângelui său amestecat, însă Kiri fusese tratată cu mai multă toleranţă, deoarece ea era femeie şi atât, nu un duce englez. Cu toate că existau câţiva membri din înalta societate care nu priveau cu ochi buni originea ei, erau de obicei destul de discreţi în această privinţă. Nu văzuse niciodată atât de multă răutate îndreptată împotriva ei.

— Femeiuşca e pe jumătate britanică şi tatăl ei vitreg este generalul Stillwell, deci ar trebui să ştie cum să se comporte. Lady Norland nu părea prea sigură de acest lucru. Ceea ce contează e că este fiică de duce şi că va avea o zestre consistentă. Godfrey cheltuieşte mult şi nu va găsi o soţie mai bogată decât ea. Dacă-i vâră pe gât copiii altuia – ei bine, din fericire, el are doi fraţi mai mari şi amândoi au fii, aşa că sângele ei nu ne va păta titlul.

— O zestre bună compensează multe lucruri, spuse Lady Shrimpton. Dar va trebui să ai de-a face cu mama ei îngrozitoare. O păgână, cu tenul atât de închis!

— Lady Kiri nu are tenul atât de închis, iar zestrea ei e ca aurul! Lady Norland râse. Presupun că nu pot să mă prefac că nu o cunosc pe mama ei, dar, crede-mă, în ciuda prezenţei generalului Stillwell, vor exista foarte puţine interacţiuni între acea familie şi noi.

Lui Kiri i se întunecă judecata, simţindu-se cuprinsă de o furie ucigătoare. Cum îndrăzneau să vorbească aşa despre mama ei, care era cea mai înţeleaptă, mai blândă şi mai bună femeie pe care o cunoscuse Kiri vreodată! Era o doamnă în adevăratul sens al cuvântului. Kiri ar fi vrut să le sfârtece cu mâinile goale pe acele femei. Tânjea să le zdrobească dispreţul şi intoleranţa.

Şi ar fi putut. Când era mică, fusese fascinată de poveştile vechi cu regine războinice indiene, astfel încât insistase să meargă împreună cu verii ei hinduşi să studieze arta tradiţională indiană de luptă numită Kalarippayattu. Kiri fusese una dintre cele mai bune eleve, iar acum îşi dorea nespus să-şi folosească măiestria pe cele două femei malefice.

Dar ar fi fost lipsit de etichetă să-şi omoare gazdele. Şi nu trebuia să-l omoare nici pe Godfrey, acel vânător de averi mincinos şi trădător. În timp ce se întoarse, îndreptându-se orbeşte către camera ei, simţi că i se face rău la ideea că se gândise să se mărite cu acel bărbat! Îşi şterse buzele cu dosul palmei, ca şi când ar fi putut să îndepărteze amintirea sărutărilor lui.

Aproape la fel de jignitoare ca denigrările aduse mamei ei erau şi acele zvonuri oribile cum că ea ar fi fost o femeie uşoară, care îşi etala farmecele în faţa bărbaţilor. Fusese crescută în tabere militare, printre bărbaţi, şi aprecia compania lor. Din momentul în care începuse să meargă, subalternii generalului Stillwell o tachinaseră, vorbiseră cu ea şi o învăţaseră să călărească, să vâneze şi să tragă cu arma. Când crescuse, tinerii ofiţeri se îndrăgostiseră uneori cu disperare de ea. Bineînţeles că nu era o domnişoară englezoaică timidă, căreia să-i fie frică de toţi bărbaţii din afara familiei!

Nu mai putea rămâne în acea casă nici o zi, nici măcar o oră. Intră în dormitor, simţindu-se mai liniştită. Va împrumuta un cal de la familia Norland şi va călări până la Dover, un port important, unde sigur avea să găsească o trăsură care să o ducă la Londra.

Cu mâini tremurânde şi smulgându-şi nasturii, îşi scoase costumul scump de călărie pe care îl purtase în plimbările pe care le făcuse zilnic cu Godfrey. Se

străduise să fie englezoaică în toate privinţele, dar nu mai era cazul.

Eliberată de metrii nesfârşiţi de material, căută în dulap fusta despicată în părţi pe care o purta la călărie şi pe care o cumpărase din India. Fusta îi permitea să încalece pe cal şi se gândise că ar fi putut să o poarte aici.

Ţesătura galben-închis a fustei despicate îi dădea un sentiment bine-venit de confort. În timp ce se îmbrăcă cu o jachetă bleumarin, făcută la comandă, se privi în oglinda şifonierului. Păr închis la culoare, ochi verzi strălucitori, destul de înaltă chiar şi pentru o englezoaică. Tenul ei era mai închis la culoare decât al britanicului de rând, dar nu cu mult mai mult.

Aceasta era adevărata Kiri Lawford – o fiică a imperiului, jumătate britanică, jumătate indiancă, şi mândră de ambele origini. Într-un sari şi cu un punct roşu între sprâncene, ar arăta aproape ca o indiancă, la fel cum în costumul de călărie arăta aproape ca o englezoaică. Dar niciodată pe de-a întregul. Nu putea schimba acest lucru. Ş nici nu-şi dorea. *Mai ales* să le facă pe plac unor caţe răuvoitoare ca Lady Norland şi sora ei.

Nu putea să care foarte multe lucruri călare, aşa că aruncă o privire prin cameră, ca să vadă dacă trebuia să mai ia şi altceva în afară de bani. Îşi adusese cele mai bune haine, dar nu avea de gând să rămână în acest loc doar ca să-şi apere garderoba.

Îşi împachetă bijuteriile într-o pânză de in, apoi într-un şal indian. Dacă-l vâra într-o traistă de piele, pachetul avea să stea fără probleme în spatele şeii.

Deşi îşi dorea din tot sufletul să iasă cât mai repede din casă, era mult prea bine-crescută ca să plece fără nici un cuvânt. Trebuia să-i scrie un bilet

femeii cu care călătorise, iar acest lucru avea să fie uşor. Şi încă un bilet lui Godfrey, lucru deloc simplu, dar nu avea curaj să i se adreseze direct lui Lady Norland. Se aşează la birou, dornică să ţipe la el. Dar simpla hârtie nu putea să-i stăpânească furia.

Se mulţumi să mâzgălească: *Trebuie să găseşti altă avere pe care s-o vânezi*. *Te rog să-mi trimiţi lucrurile la Casa Ashton*. Menţionă cu bună-ştiinţă conacul ducal al fratelui ei. Deşi aceşti oameni o considerau o femeie uşoară, era, pentru numele lui Dumnezeu, o femeie uşoară de viţă nobilă.

Din moment ce menajera lui Kiri era în carantină din cauza pojarului, i se dăduse o fată fără prea multă personalitate şi îndemânare, care lucra pentru familia Norland. Kiri îi lăsă fetei o sumă generoasă pentru serviciile ei, apoi ieşi din cameră.

Din fericire, în drumul ei până la parter şi apoi până la grajduri, nu văzu pe nimeni din familia Hitchcock sau vreun alt oaspete. Ştia ce cal voia – pe Chieftain, un superb pur-sânge care îi aparţinea lui George Hitchcock, fratele mai mare al lui Godfrey. George, încrezutul moştenitor al titlului, căsătorit cu o blondă plictisitoare, cu care avea doi fii englezi, viguroşi, cu părul blond, aproape alb. Nu merita un cal atât de frumos. Tânjise să-l călărească ea.

Grajdurile erau cufundate în linişte şi bănui că rândaşii îşi luau cina. Nu conta, se împrietenise cu Chieftain în timpul ultimei săptămâni. Se opri în loc, neştiind ce şa să folosească.

Cea a lui Godfrey avea mărimea potrivită, dar o trecură fiorii la simplul gând că ar folosi ceva ce îi aparţinea lui, aşa că luă un harnaşament oarecare. Încălecă la fel de uşor ca un bărbat, îl întoarse pe Chieftain în direcţia în care se afla Dover şi părăsi

Grimes Hall pentru totdeauna.

capitolul 2

Bine că furia îi ţinea de cald, se gândea Kiri tăios, altminteri ar fi tremurat de frig. Era sfârşitul lui octombrie şi se înserase devreme, cerul se acoperise de nori şi temperatura scăzuse brusc. Deşi Chieftain era un cal puternic de călărie, înaintau destul de greu, deoarece pământul se transformase în noroi din cauza ploii din zilele trecute. Drumul care ducea spre nord, către Dover, şerpuia printre dealurile neregulate, şi asta o încetinea şi mai mult.

Dar oraşul era doar la câteva mile distanţă. Nu avea cum să se rătăcească, atâta timp cât urma drumul paralel cu coasta. Avea să petreacă noaptea într-un han – un han elegant şi călduros – şi dimineaţă urma să ia trăsura către Londra. Avea să fie interesant să călătorească într-o trăsură cu care mergea toată lumea, în locul trăsurii personale şi luxoase. Îi plăcea să încerce lucruri noi, chiar dacă exista posibilitatea să fie incomode.

Poteca ce cobora dealul era îngustă, de-abia încăpeau pe ea calul şi călăreţul. Din fericire, se afla în siguranţă în Anglia, spre deosebire de India, unde ar fi stat la pândă bande de tâlhari.

Tocmai îşi imagina un foc în şemineu, când luă curba şi se pomeni faţă în faţă cu un grup de ponei împovăraţi de bagaje, care se îndreptau către regiunile muntoase. Ce naiba...? Lui Kiri îi luă ceva timp până desluşi talmeş-balmeşul de bărbaţi cu înfăţişare aspră, de ponei şi de felinare ascunse cu grijă.

Contrabandişti! De îndată ce-i trecu prin minte acest gând, încercă să-l tragă pe Chieftain în direcţia

opusă, dar negustorii îşi reveniseră şi ei din uimire.

— Prindeţi-l! urlă o voce ascuţită. Nu putem lăsa un străin să ne vadă!

Un contrabandist se năpusti asupra lui Kiri. Îl lovi cu cravaşa peste faţă, în timp ce-şi înfipse călcâiele în Chieftain. Dar o prinseră mai mulţi bărbaţi, iar poteca era prea îngustă şi calul nu se putea întoarce repede. Lovi cu picioarele doi, îi biciui pe alţii, dar până să poată scăpa, vocea ascuţită strigă:

— Jed, foloseşte plasa asta de păsări!

O plasă grea, rău mirositoare zbură prin aer şi căzu peste ea, imobilizându-i mâinile şi picioarele. În timp ce se chinuia să se elibereze, atacatorii ei o traseră de pe cal. Se lovi cu putere de pământ şi începu să înjure în indiană.

Un negustor roşcat o înşfăcă, exclamând:

— Dumnezeule, e o afurisită de femeie!

— Care poartă pantaloni şi încalecă precum un bărbat? întrebă altul neîncrezător.

— Recunosc un sân de femeie când pun mâna pe el!

Un bărbat cu chip prelung şi posac se apropie şi îngenunche lângă Kiri. Ei îi căzuse pălăria, iar în lumina felinarului chipul i se vedea limpede.

— Într-adevăr, e o femeie, spuse el, cu o voce de conducător. Sau, mai degrabă, o fată. Bolborosea ceva într-o limbă străină. Ştii engleza, fătucă?

— Mai bine decât tine!

Încercă să-l lovească în vintre, dar era prinsă în plasă şi nu reuşi.

— Cu pantalonii ăştia, căpitane Hawk, poa’ să fie o târfă, spuse un contrabandist.

— Nu sunt târfă!

Kiri îi înjură din nou, de data aceasta în engleză,

folosind cele mai obscene cuvinte pe care o fetiţă le poate învăţa într-un cantonament militar.

— Poate că nu-i târfă, dar, cu siguranţă, nici doamnă nu e, rosti un bărbat pe un ton admirativ.

— Puneţi-i căluş şi legaţi-o la ochi, spuse Hawk răspicat. Apoi legaţi-o şi aruncaţi-o peste şaua ei. Howard, Jed, duceţi-o în peşteră şi aveţi grijă să nu scape. Mac Briceagul vine în seara asta, aşa că faceţi-l să se simtă bine-venit, dacă soseşte înainte de a ne întoarce noi. Vom vedea atunci ce-o să facem cu ea.

— Ştiu deja ce să fac cu ea, căpitane, spuse un bărbat, chicotind obscen.

— Nu se va întâmpla asta, rosti căpitanul, în timp ce-l admira pe Chieftain. Calul ăsta valorează ceva bănuţi, s-ar putea ca şi fata.

— Trebuie să fim atenţi, spuse bărbatul cel îndesat. Dacă familia ei este importantă, cererea de răscumpărare ar putea însemna o trupă de soldaţi care să ne caute. E mai simplu s-o regulăm, apoi s-o aruncăm din barcă, cu câteva pietre atârnate de gât.

Kiri se încordă. Dacă aflau că e sora unui duce, ar fi putut să se teamă atât de mult de consecinţe, încât ar fi omorât-o fără ezitare. Îşi întoarse discret inelul, astfel încât să ascundă diamantele, lăsând la vedere doar banda simplă a bijuteriei.

— Nu sunt nici bogată, nici importantă, deci nu e nevoie să mă omorâţi.

— Vorbeşti ca o bogătaşă. Căpitanul o privi cu ochi mijiţi: Cum te cheamă?

Se gândi repede la un nume asemănător cu al ei.

— Carrie Ford.

— Sunt câţiva pe care-i cheamă Ford în Deal, îndrăzni să spună un bărbat. Dar nu seamănă cu ei.

Pe principiul „Spune adevărul atunci când se

poate”, răspunse:

— Sunt din Londra, nu din Deal.

— De unde ai făcut rost de calul ăsta de rasă? întrebă Hawk.

Buzele i se încleştară.

— L-am furat ca să scap de un bărbat care m-a minţit.

Lucru care, întâmplător, era adevărat.

Contrabandiştii râseră.

— Se pare că e genul nostru de femeie, spuse unul.

— Poate că minte. Hawk privi încruntat: Vom vedea asta mai târziu. Deocamdată, legaţi-o şi nu o răniţi. Trebuie s-o luăm din loc.

În ciuda sforţărilor ei furioase de a se împotrivi, contrabandiştii reuşiră să-i dea jos plasa şi să-i lege mâinile cu o frânghie subţire şi aspră. Îi venea să urle de ciudă că nu se putea elibera să riposteze. Ar fi trebuit să ia cu ea un cuţit, dar dorise să dea dovadă de rafinament pentru blestemata de petrecere din Casa Norland.

Howard, bărbatul cel îndesat, încercă să-i pună căluş o cârpă mizerabilă.

— Porcule! mârâi ea, după care îl muşcă de degete.

— Căţea!

O plesni peste faţă şi-i legă căluşul dureros de strâns, dar Kiri avu satisfacţia să vadă că lui îi dăduse sângele.

După muşcătură, negustorii o manevrau cu foarte multă atenţie. Jed, roşcat, slab şi musculos, o legă la ochi. Legată de mâini şi de picioare ca o gâscă, fu aruncată peste şaua lui Chieftain şi legată de cal.

Era un mod îngrozitor de incomod de a călători,

mai ales că nu putea să vadă nimic. Folosindu-şi auzul şi celelalte simţuri, îşi dădu seama că era dusă pe un drum atât de îngust, încât uneori picioarele-i atingeau un perete dur din piatră.

Kiri fu la un pas de a vomita în momentul în care calul se opri şi ea fu dezlegată şi ridicată din şa. Se dezechilibră, dar o mână puternică o apucă de cot.

— Din moment ce nu are ce vedea în afară de pietre, se auzi vocea lui Jed, o dezleg la ochi, ca să poată merge singură.

Chiar dacă era noapte, faptul că nu mai era legată la ochi îi permitea să vadă împrejurimile şi să-şi pună ordine în gânduri. Se aflau într-o adâncitură adăpostită, înconjurată de bolovani. La unul dintre capete se afla o curte împrejmuită cu un gard, formând un padoc în care se aflau câţiva ponei care mâncau dintr-o grămadă de fân.

Precaut, Jed încercă să-i dea jos şaua lui Chieftain şi, drept răsplată pentru strădania lui, fu muşcat. Frecându-şi vânătaia care începuse să se formeze pe antebraţ, mârâi:

— Atunci poţi să stai cu harnaşamentul şi să te simţi incomod, calule.

Chieftain intră în padoc de bunăvoie, mai ales că îl aştepta fânul. Era un animal de rasă şi Kiri speră ca măcar unul dintre contrabandişti să ştie cum să îngrijească de cai. Nu-l condamna pe Jed pentru că se temea. În comparaţie cu ceilalţi cai, Chieftain era un aristocrat trufaş şi independent, care, evident, nu avea răbdare cu ţăranii.

Jed o luă de braţ şi o conduse către o potecă ascunsă între doi bolovani. Neputând să-şi folosească mâinile, ar fi căzut dacă el nu ar fi ţinut-o. Nu avea cum să scape, cu Howard pe urmele lor.

Poteca se lăţea, ducând către intrarea într-o grotă de pe malul mării. Din potecă se desprindea o alta, ce ducea către un petic de plajă cu pietriş. Era suficient de multă lumină pentru a vedea câteva bărci ancorate în micul port. Flota comercianţilor – în timpul zilei, pescuiau; în timpul nopţii, beau coniac. Era o ascunzătoare bună şi cu greu putea fi descoperită de vasele care navigau de-a lungul coastei.

Jed o conduse în grota care, în mod uimitor, era destul de mare. Kiri îşi spuse că era aproape la fel de mare ca sala de bal din Casa Ashton.

De îndată ce se aflară înăuntru, departe de intrare, Jed aprinse un felinar care lumină aproape întreaga peşteră. Firidele erau pline cu bunuri de contrabandă, mai ales vin şi băuturi spirtoase în butoiaşe uşor de cărat. Auzise că băuturile spirtoase de contrabandă erau atât de tari, încât, în cantităţi mari, puteau ucide un om. Trebuiau să fie diluate înainte de a fi băute.

Erau şi pachete cu ceai sau tutun, înfăşurate în pânză uleioasă. Probabil că celelalte pachete conţineau pânză, dantelă şi alte bunuri de lux. Nu-şi putea da seama cât valora marfa. Cu siguranţă, mult.

Kiri fu forţată să meargă în capătul cel mai îndepărtat al peşterii. Până să-şi dea seama ce făcea Howard, acesta îi încătuşă încheietura stângă. În ciuda furiei de a fi priponită de perete ca un animal, rămase nemişcată în timp ce-i erau tăiate legăturile de la mâini. Frânghia fusese legată cu o pricepere marinărească şi-i intrase dureros în piele.

Tocmai îşi masa urmele lăsate în carne de frânghie, când Howard îi puse mâna pe sân şi strânse. Furioasă, se dădu înapoi şi-l lovi cu putere în vintre.

Cizma de călărie nu-l nimerise chiar la ţintă, însă suficient de aproape pentru ca Howard să ţipe şi să

cadă pe spate, ţinându-se strâns cu mâinile de locul dureros.

— *Căţea* ce eşti! Se aplecă şi, cu răsuflarea întretăiată, îşi ridică cuţitul. O să-ţi pară rău pentru asta!

— Nu poţi să învinovăţeşti femeiuşca pentru că nu vrea să fie pipăită. Jed îl apucă de braţ. Căpitanul va şti ce să facă cu ea. Fă focul, în timp ce eu pregătesc cazanul de bumbo. Băieţii vor vrea cu siguranţă ceva cald de băut când se vor întoarce.

Howard mormăi, dar se supuse şi, în câteva minute, cei doi bărbaţi stăteau în jurul focului şi sorbeau cu poftă, pe rând, dintr-o sticlă de gin. Kiri simţi aroma pătrunzătoare de ienupăr risipindu-se prin peşteră.

Howard era tăcut din cauza ginului, în vreme ce Jed atârna deasupra focului o oală mare cu apă, ca să pregătească băutura. Apoi puse zahăr, o lămâie şi un pic de nucşoară. Se câştiga bine de pe urma contrabandei, din moment ce-şi permiteau asemenea ingrediente.

Nucşoara şi lămâia degajau în aer un miros plăcut, iar fumul dispăru în crăpăturile din tavan. Kiri bănuia că, de îndată ce apa aromată avea să se încălzească, urma să fie combinată cu rom sau cu altă băutură spirtoasă. Nu i-ar fi displăcut să bea o cană – era extrem de însetată şi de înfrigurată.

Din moment ce nu putea să facă nimic în privinţa setei sau a frigului, se lipi cu spatele de perete şi-şi ridică genunchii. Îşi lăsă mâinile în poală şi studie cătuşele. Metalul ruginise din cauza umezelii din peşteră, dar cătuşele încă erau rezistente.

Oare? Răsuci inelul de metal cu mâna stângă şi avu impresia că erau mai ruginite decât crezuseră

răpitorii. Dacă metalul ceda mai mult, ar fi putut să le smulgă.

Purta la mâna dreaptă inelul primit de la părinţi când împlinise optsprezece ani. Mai mult elegant decât vulgar, inelul era încrustat cu şapte diamante micuţe, perfecte, variind ca dimensiune, cu cel mai mare în mijloc, iar celelalte în ordine descrescătoare. Diamantele erau rigide, şi un şir era asemenea unui ferăstrău. Dacă ar fi putut să taie metalul ruginit, l-ar fi răsucit şi ar fi rupt cătuşele.

Începu să frece diamantele de partea cea mai ruginită, bucuroasă că valurile acopereau sunetul. Elementul-surpriză avea s-o ajute să treacă de Jed şi de Howard dacă s-ar fi eliberat înainte să se întoarcă ceilalţi contrabandişti. Odată ce l-ar fi încălecat pe Chieftain, ar fi parcurs aproape jumătate din distanţa până în Dover înainte ca ei să-şi dea seama ce se întâmplase.

Diamantele zgâriau metalul, dar dura destul de mult. Era tot legată când ceilalţi contrabandişti se întoarseră. Erau bine-dispuşi după ce acostaseră în siguranţă şi pentru că reuşiseră să fure marfă atât de valoroasă. Chiar dacă reuşea să se elibereze, trebuia să înfrunte toată banda pentru a scăpa.

Cu o mişcare iute, Kiri îşi aşeză mâinile în poală şi-şi puse degetele mâinii drepte pe cătuşe atunci când Hawk veni să o controleze.

— Ce să fac cu tine? mormăi el.

Howard izbucni într-un râs ca un lătrat:

— Ai grijă, căpitane, loveşte la fel de bine pe cât muşcă. La fel ca un cal, trebuie să fie îmblânzită ca să fie înşeuată. Sunt dispus s-o călăresc.

— Suntem contrabandişti, nu criminali, spuse Hawk răspicat. Ce păcat că nu e o localnică în care am putea

avea încredere că-şi va ţine gura!

— Fă-ţi griji pentru ea mai târziu, căpitane. Unul dintre bărbaţi aduse o cană aburindă de bumbo. E timpul să sărbătorim o călătorie reuşită.

Hawk se întoarse cu spatele la Kiri.

— Duceţi-i o cană şi lui Swann, dacă tot îl aşteaptă afară pe Mac. Merită să se încălzească niţel.

Kiri îi privi neliniştită. Majoritatea contrabandiştilor aveau familie şi nu erau criminali. Dar băutura îl putea face şi pe cel mai sensibil bărbat să fie violent, iar Howard şi ceilalţi ar fi putut să ucidă cu sânge-rece. Înverşunată, începu din nou să umble la cătuşe. Trebuia să facă ceva, altfel îşi pierdea minţile.

Timpul se scurgea, contrabandiştii se îmbătară – iar apoi, diavolul din iad năvăli în peşteră.

capitolul 3

Kiri fu cuprinsă de spaimă, până îşi dădu seama că nou-venitul era doar un bărbat solid, iar în spatele lui se afla un contrabandist cu o torţă. Faldurile hainei sale lungi şi negre şi izbucnirea sălbatică a flăcărilor îl făceau să pară diavolul care venise să-l ia pe Faust.

Păşi în lumină şi-şi scoase pălăria, dezvăluind un chip cu trăsături frumoase, care nu părea să fi fost prea des cufundat în gânduri.

— Salutare, spuse el cu o voce plăcută, care răsună în toată peştera. Ce mai fac negustorii mei preferaţi?

Fu întâmpinat cu urale.

— E Mackenzie!

— Da, Mac Briceagul în persoană!

— Pariez că le spui asta tuturor contrabandiştilor, împieliţat priceput la vorbe!

— Pe unde ai umblat, derbedeule?

— Trage-ţi o piatră şi ia loc lângă noi, Mac!

— Îmi pare rău că am întârziat, spuse Mackenzie pe un ton vesel. Văzusem o bandă de accizari şi nu cred că aţi fi vrut să-i aduc aici. Dădu mâna cu căpitanul. Aţi reuşit să-mi aduceţi tot ce am comandat?

— Ne lipseşte un butoiaş de vin alb, dar toate celelalte sunt pe drum. Hawk turnă vin în pahar: Gustă vinul ăsta roşu. E un soi nou, dar foarte bun.

Mackenzie luă paharul, înghiţind gânditor şi cântărind gustul vinului.

— Foarte bun. O să vreau şi eu soiul ăsta data viitoare.

Întinse paharul să i-l umple din nou.

— Ai aici tutunul din Franţa. Hawk îi dădu un pachet. Miroase bine, dar nici un tutun nu valorează cât mă plăteşti tu ca să-l aduc prin contrabandă.

Mackenzie mirosi pachetul mulţumit, după care îl vârî în palton.

— Face toţi banii. O secundă, te rog…

Băgă mâna într-un buzunar şi scoase doi saci de pânză, unul mare, altul mic. Zăngăniră când i-i dădu.

— Ăştia sunt pentru tutun. Ăştia pentru vin şi pentru băuturile spirtoase care sunt în drum spre Londra.

— E o plăcere să fac afaceri cu tine, spuse căpitanul zâmbind. Kiri observă că nu numărase banii. Mackenzie trebuia să fi fost un client fidel şi de încredere. Deşi nou-venitul era solid, chipeş şi bine îmbrăcat, privirile celor din peşteră erau aţintite asupra lui din cu totul alte motive. Lui Kiri îi veni în minte cuvântul *charismă*. Flirtase un pic cu un student de la Cambridge, care-i spusese lui Kiri că era charismatică deoarece frumuseţea ei atrăgea toate privirile când

intra într-o încăpere. Charisma este un magnetism pe care-l deţine o persoană, atrăgându-i pe cei din jur, îi explicase el. Le conferea conducătorilor puterea de a-şi inspira discipolii.

Apoi îi dăduse un poem scris în greacă, un gest frumos din partea lui şi care revela probabil faptul că nu era un poet prea strălucit. S-o numească pe Kiri charismatică era un simplu compliment, dar lui Mackenzie cuvântul chiar i se potrivea perfect. Toţi contrabandiştii, chiar şi Howard cel furios, se luminau la chip când nou-venitul le arunca o privire sau un zâmbet.

Mackenzie îşi savura vinul, când ochii i se opriră asupra lui Kiri.

— Cine-i fetişcana? întrebă şi se îndreptă către ea.

Hawk, Howard şi Jed merseră cu el.

— Bătaie de cap, spuse căpitanul pe un ton sec. A dat peste noi când mutam marfa. Am fost nevoiţi să o luăm prizonieră. Nu ştiu ce să facem cu ea. Am putea să vedem cât e dispusă familia ei să plătească pentru a o primi înapoi.

— Ar fi nebuni să dea chiar şi un şiling, mârâi Howard. Are nevoie să fie îmblânzită, şi voi fi primul la rând.

Jed râse.

— Bine că lovitura ei nu a fost foarte precisă, altfel nu ai mai fi avut cu ce.

Contrabandiştii izbucniră în râsete vulgare, dar Mackenzie îi ignoră şi îngenunche s-o observe mai bine pe Kiri. Ea îl privi cu ochii mijiţi.

Bărbatul îi părea cunoscut, deşi era sigură că nu-l mai văzuse până atunci. În ciuda aerului său plăcut şi degajat, se mişca uşor, cu agerimea sălbatică a unui soldat. Unul care ştia cum să ucidă. Dar ea nu simţi o

furie turbată.

— Dacă privirile ar ucide, am fi cu toţii morţi, spuse amuzat. Pare să aibă trăsături frumoase în spatele căluşului. Chiar e necesar?

— A trebuit să-i punem căluş, pentru că vorbele ei vulgare ne stânjeneau, spuse Hawk posac. Înjură ca un marinar beat.

Contrabandiştii se amuzară copios şi hohotele de râs răsunară în toată peştera. Kiri se cutremură la gândul că erau suficient de beţi, încât să nu le mai pese de consecinţele faptelor lor.

— Ce-ai de gând să faci cu ea? întrebă Mackenzie.

— Nu ştiu încă. Trebuie să însemne mult pentru cineva, dar nu ştiu pentru cine. Căpitanul se încruntă: Nu vrea să coopereze.

— Muşcă precum o pisică sălbatică şi loveşte ca un afurisit de catâr, mormăi Howard.

— Are curaj, încuviinţă Hawk. Curaj care o va îndemna să meargă la accizari şi să-i convingă să ne vâneze. Cu siguranţă, are o vagă idee despre locul acestei ascunzători. Al naibii să fiu dacă ştiu ce să fac cu ea!

— Leag-o de pietre şi arunc-o în canal, spuse Howard.

Kiri îl privi spumegând de furie. Nu le dorise răul acestor bărbaţi. Deşi nu era de acord cu contrabanda, ştia că în aceste zone era acceptată şi că era aproape o meserie respectabilă. Nu s-ar fi amestecat în vreun fel.

Dar nu se mai simţea neutră. Din cauza comportamentului lor faţă de ea, voia să facă exact ce se temea căpitanul: să-i pună pe oamenii legii să se ocupe de aceşti răpitori mizerabili. Deşi ar fi renunţat şi la acest lucru dacă ar fi putut să-l omoare pe Howard

cu mâinile goale.

— Spune că a furat calul ăsta de rasă, dar cred că e o bogătaşă, continuă Hawk. Hainele ei sunt ciudate, dar nu ieftine.

— Am putea intra în belele dacă o vindem înapoi familiei, protestă Howard. Mai bine o folosim şi apoi o facem pierdută.

— Am irosi o bucăţică bună. Privirea impenetrabilă a lui Mackenzie era încă îndreptată către Kiri. Cum o cheamă? Poate vă pot spune eu dacă valorează ceva sau nu.

— Spune că o cheamă Carrie Ford, dar e posibil să mintă, răspunse căpitanul, cu privirea încruntată. Cunoşti vreo familie Ford care să fie bogată?

— Nu, dar poate dacă-i dai jos căluşul, va spune mai multe, acum, că a avut timp să vadă cum stau lucrurile.

— Ai grijă să nu te muşte, îl preveni Jed.

— Sau să te lovească-n ouă, adăugă Howard. E cu siguranţă o belea.

— Belea este al doilea nume al meu. Mackenzie o privi pe Kiri: Dacă-ţi dau jos căluşul, promiţi să nu mă răneşti şi să nu ofensezi sensibilitatea fragilă a tovarăşilor noştri cu limbajul tău?

Ea şi-ar fi dorit să-i şteargă zâmbetul misterios de pe faţa chipeşă. Dar, mai mult decât atât, voia să scape de căluşul mizerabil, care o sufoca, aşa că se arătă de acord clătinând din cap.

Mackenzie se aplecă spre ea şi-şi duse mâinile la ceafa ei pentru a desface căluşul. Inspiră adânc, recunoscătoare pentru aer.

— Chiar că-ţi intrase în piele.

Preţ de o secundă, îi luă faţa în mâini, iar atingerea lui caldă aproape că o răvăşi. Kiri dorea să-şi îngroape

faţa în palmele lui şi să suspine la acest prim semn de bunătate care i se arătase de când fusese capturată.

Dar nu putea să-şi arate slăbiciunea. Îşi ascunse emoţiile şi-i spuse:

— Mulţumesc. Îşi miji ochii: Mulţumesc că m-ai dezlegat, ai timp cât număr până la trei să te fereşti de muşcături şi de lovituri. Unu… doi…

— Chiar eşti o fetişcană frumoasă, spuse el admirativ, în timp ce se îndepărta. Te cheamă Carrie Ford?

Îi dădu paharul lui de vin, pe jumătate golit.

Luă o gură de vin, recunoscătoare pentru că-i stingea setea, dar şi pentru gustul care-i spăla murdăria lăsată de căluş.

— Spune-mi ce vrei.

— Foarte bine, fetiţo. Mackenzie o privi pe Kiri şi spuse: O să ţi-o cumpăr eu, Hawk, şi îţi dau cuvântul meu că nu va spune nimic.

Hawk păru speriat, apoi interesat:

— Cât?

Mac se gândi:

— Am la mine cincizeci de guinee de aur. Cred că e suficient.

Era o mică avere şi un bonus neaşteptat pentru o noapte de muncă. Căpitanul îşi miji ochii, încercând să speculeze situaţia:

— S-ar putea să valoreze mult mai mult pentru familia ei.

— Poate, încuviinţă Mackenzie. Dar poate fi greu să-i găsiţi rudele, şi chiar periculos.

Scoase un alt săculeţ dintr-un buzunar interior şi îl săltă într-o mână, ca şi cum l-ar fi cântărit. Zornăia ispititor.

— Banii jos şi nici o problemă pentru voi, adăugă

el.

Hawk îşi scărpină gânditor maxilarul puternic.

— Pare o afacere bună. Îşi privi oamenii, care ascultau atenţi. Ce ziceţi?

Toţi clătinară aprobator din cap şi strigară că da, dar încuviinţările fură întrerupte de Howard, care spuse hotărât:

— *Nu* sunt de acord. O vreau pe căţeaua asta şi o să-l înfrunt pe pungaşul ăsta din Londra ca s-o am.

— Dar atunci nu ne vom primi banii! se plânse cineva.

— O să vă plătesc eu însumi cincizeci de guinee de aur pentru ea! replică Howard.

— Ai tu atâţia bani? întrebă cineva surprins.

Howard îi aruncă lui Kiri o privire furioasă şi febrilă.

— Pot să dau acum... treizeci de lire şi voi plăti restul din partea care îmi revine din câştigurile viitoare.

Kiri încercă să-şi ascundă teama. Poate că ar fi trebuit să fie flatată că Howard era hotărât să-şi cheltuiască economiile şi să-şi amaneteze viitorul pentru ea – dar nu când ştia că nu avea să supravieţuiască dacă i-ar fi aparţinut lui.

Unii dintre negustori păreau tulburaţi, în vreme ce alţii erau amuzaţi de situaţie.

— Sigur, vom aştepta restul banilor, spuse unul care se îmbătase. Dar când vei termina cu ea, va trebui s-o împarţi.

— Nu va mai fi atât de drăguţă atunci, spuse Howard. Cum rămâne, Mackenzie – pistoale sau cuţite? Sau îţi vei retrage oferta, din moment ce eu am văzut-o primul?

— Accept provocarea ta, dar, serios, nu vreau ceva atât de periculos ca pistoalele sau cuţitele. Nu suport

să văd sânge. În special, pe-al meu. Mackenzie se gândi: Tu m-ai provocat, aşa că eu voi alege armele. Aleg jocul de cărţi.

Howard zâmbi şi-şi arătă dinţii stricaţi.

— Atunci, va fi a mea, sunt un jucător de cărţi al dracului de bun, cel mai bun din Kent.

— Chiar şi jucătorii buni se supun zeilor norocului. Mackenzie se scotoci într-un alt buzunar: Am un pachet de cărţi nou-nouţ. Poţi să le verifici înainte de a începe. Ce jucăm?

Howard se încruntă în timp ce luă cărţile să le amestece.

— Vom juca poker.

— Foarte bine. Două din trei şi fie ca zeiţa norocului să decidă!

Howard aşeză cărţile.

— Cu talentul meu, nu am nevoie de noroc.

Pokerul putea fi jucat în mai multe feluri, aşa că cei doi rivali negociară regulile, în vreme ce lângă foc au fost aduse o masă uzată şi două scaune. Contrabandiştii începură să parieze, iar Howard era favoritul.

Cei doi bărbaţi se aşezară la masă, iar Howard îi întinse cărţile amestecate adversarului său, care le amestecă din nou.

— Deci jucăm pentru dreptul de a o cumpăra pe doamna, cugetă Mackenzie. Nu am mai avut o miză atât de amuzantă de un car de ani.

Kiri îşi dori să fie mai puţin amuzat şi un pic mai serios în legătură cu câştigarea jocului. Scena părea ruptă din din *Infernul* lui Dante: aburi din oală care se unduiau ameninţători în aer, contrabandiştii înghesuiţi să vadă confruntarea, cu chipuri pasionate, luminate de felinare şi de foc.

Cu buzele încleştate, Kiri continuă să zgârie cătuşele cu inelul. Era atât de multă gălăgie, încât nimeni nu o auzea şi, în sfârşit, făcea progrese. În curând ar fi putut să desfacă acea cătuşă şi să treacă neobservată pe lângă bărbaţii beţi, înainte ca ei să-şi dea seama.

Dacă nu reuşea să facă asta, avea să se roage tuturor zeilor creştini şi hinduşi ca Mackenzie să câştige. Era un necunoscut, dar nu avea cum să fie la fel de violent ca Howard. Şi, cu siguranţă, era cu mult mai curat. De asemenea, ar fi avut mai multe şanse să scape de un bărbat decât de douăzeci şi patru.

Adversarii erau lângă foc – Howard, atent şi lacom; Mackenzie, chipeş, elegant şi mult prea relaxat. Mersul jocului putea fi înţeles după mormăielile şi exclamaţiile aprobatoare ale privitorilor.

Cei doi erau nişte adversari pe măsură. Ea se gândi că Mackenzie trebuia să fie un jucător bun, judecând după faptul că cei mai mulţi gentlemeni englezi erau pasionaţi de jocurile de noroc. Dar se temea că Howard l-ar fi putut întrece. Îşi muşcă buza când îşi dădu seama că jocul ajunsese la punctul culminant.

— Trei de acelaşi fel, Mackenzie! spuse Howard mândru şi-şi întinse cărţile. Ar fi nevoie de un afurisit de miracol ca să câştigi!

— Se pare că ai dreptate, spuse Mackenzie, spre disperarea lui Kiri. Dar să vedem ce mi-a dat zeiţa norocului…

Privitorii tăcură, în vreme ce tensiunea creştea. Cărţile căzură ferm pe masă, în timp ce din depărtare se auzea foşnetul valurilor. Cu nervii întinşi la maximum, Kiri continua să zgârie cătuşele, deşi degetele o dureau îngrozitor, iar mâinile îi erau amorţite din cauza oboselii. Era atât de aproape să

reuşească, atât de aproape…

În vreme ce un murmur de uimire ţâşni din rândul privitorilor, Mackenzie spuse cu o satisfacţie stăpânită:

— Ca să vezi! Şi eu am trei la fel, iar ale mele sunt acelaşi număr, n-am nici un joker. Am câştigat partida şi pe doamna.

— Nu, la naiba! Ai trişat, pungaş mizerabil!

Mackenzie se ridică, dar rămase calm.

— Am trişat? Spune-mi, te rog, cum?

Howard ezită.

— Nu ştiu cum, dar ai făcut tu ceva şi, pe toţi dracii, n-o să scapi!

Încercă să-şi lovească adversarul, dar acesta îi evită pumnul fără pic de efort.

Toată lumea începu să se bată, ca şi cum ar fi căzut scântei într-o pulbere neagră. Howard se năpusti asupra lui Mackenzie, care se pricepea remarcabil de bine să-i evite loviturile. Susţinătorii lor se atacară reciproc, luptându-se din simplă plăcere.

Oala cu apă clocotită se vărsă şi stinse focul. În vreme ce trupuri le ţâşneau înainte şi înapoi, felinarele se stinseră unul câte unul. Doar câţiva tăciuni aprinşi mai luminau încăperea cufundată într-un întuneric sufocant.

Asta era şansa lui Kiri. Trase cu putere de cătuşe şi reuşi să rupă inelul de metal. Îl răsuci pentru a-l deschide mai mult şi se eliberă.

Se ridică, se îndreptă către ieşire cât de repede o ţineau picioarele şi încercă să ocolească încăierarea care continua. Totuşi, lupta nu putu fi evitată pe de-a-ntregul. Un bărbat care mirosea a rom se lovi de Kiri. Ea îi puse piedică şi el căzu urlând.

Un moment mai târziu, se ciocni de un bărbat voinic. Când încercă să scape, acesta o prinse. Îl lovi cu

cotul în stomac. Înjurând-o, el continuă s-o ţină de braţ.

Mai degrabă simţi decât văzu cum îşi ridica mâna dreaptă. Îşi dădu seama că avea un cuţit şi reuşi să-l prindă de încheietură şi să i-o răsucească. El urlă de durere şi-i slobozi braţul.

Bazându-se pe instinct, ea-i smulse cuţitul din mână. Bucuroasă că avea o armă, se îndreptă din nou către ieşirea din peşteră. Acum, că era înarmată, nimeni şi nimic nu aveau s-o oprească să evadeze.

capitolul 4

În timp ce se ferea de Howard, Mackenzie răsturnă cu dexteritate oala, ca să stingă focul, apoi stinse un felinar. Nu era nevoie să le stingă şi pe celelalte – contrabandiştii care se luptau făcuseră asta şi fără ajutorul lui.

La adăpostul întunericului înspăimântător, se îndreptă către fată şi speră că, ciocnindu-se cu scandalagiii, nu va fi dezorientat. Peretele de piatră era mai aproape decât credea şi se izbi de el cu mâinile întinse. Pipăi suprafaţa dură de piatră, convins că se apropia de locul unde ea era legată.

N-o găsi pe blestemata de fată. Era oare chiar atât de departe? Nu. Scutură lanţul cu mâna dreaptă. Urmări legăturile, dar ea nu era acolo. Cum naiba…?

Cătuşele fuseseră rupte şi îndoite. Domnişoara Carrie Ford era chiar mai grozavă decât o crezuse el. Se răsuci, se îndreptă către intrarea în peşteră, sperând că ea nu fusese prinsă în luptă.

Un bărbat strigă:

— Femeiuşca scapă!

— Prindeţi-o! urlă Howard.

În larma de glasuri întrebătoare şi confuze, Mac

ajunse la ieşirea din peşteră. O găsi pe fată după parfum. Observase mai devreme că avea un iz ispititor, care-i amintea de florile de liliac şi de arome delicate. Mulţumit că era în siguranţă, întinse o mână protectoare după umerii ei…

… şi se trezi trântit la pământ, atunci când ea îşi puse glezna pe piciorul lui şi trase. O apucă din reflex şi căzură amândoi, el deasupra ei.

Încercă din toate puterile să-l lovească în vintre. O imobiliză cu greutatea lui şi-i şopti la ureche:

— Nu mai încerca să mă schilodeşti, din moment ce eu încerc să te salvez!

Ea încetă să se mai zbată.

— Atunci, dă-mi drumul, ca să putem pleca naibii de aici!

Îi dădu imediat drumul şi se ridicară. Aruncă în peşteră punga cu cele cincizeci de guinee de aur şi o urmă către ieşire.

Afară ploua torenţial, dar noaptea părea luminoasă în comparaţie cu întunericul din peşteră. Cel puţin, acum putea să vadă cum arătau împrejurimile.

În faţa lui, Kiri fugi nepăsătoare pe podeţ, apoi merse cât putu de repede pe poteca pietroasă, asemenea unei capre-de-munte. Mackenzie zâmbi, în timp ce încerca să ţină pasul cu ea. Fata trebuia să fi fost înspăimântată cât stătuse captivă, dar nu lăsase teama să o copleşească. Lucru minunat, de vreme ce nu avea să treacă mult până când Howard – şi poate şi alt contrabandist – aveau să vină după ei.

Poteca era periculos de alunecoasă din cauza ploii. Kiri aproape că ajunsese în luminiş, unde se afla padocul, când îşi pierdu echilibrul şi căzu, alunecând către marginea ce avea să o arunce pe pietrele de dedesubt. Chiar la timp, Mac se prinse de un tufiş

noduros şi încercă înnebunit să o apuce.

Cu forţa braţului său, o aduse înapoi în siguranţă pe marginea stâncoasă. Preţ de o secundă, rămaseră nemişcaţi, trupuri calde unul lângă altul, lipite de piatra rece şi umedă. Era atât de pătruns de mirosul de liliac, de mirodenii şi de aroma de femeie, încât uită de contrabandiştii beţi şi furioşi care-i urmăreau.

Se trezi din visare când ea se răsti:

— Dă-mi drumul, bădăranule!

Kiri se eliberă şi o luă înainte pe potecă. El ajunse în luminiş la scurt timp după ea. Îi auzi răsuflarea întretăiată, în vreme ce stătea lângă poarta padocului şi se gândi că încerca să se calmeze ca să nu sperie animalele dinăuntru.

Înainte să ajungă la ea, Kiri deschise poarta şi intră printre poneii jigăriţi. Un cal masiv de culoare albă pufăi şi merse către ea. Începu să rostească vorbe liniştitoare şi captură uşor calul. Mac fu fericit să vadă că animalul era înşeuat şi numai bun de călărit. Contrabandiştii nu prea aveau grijă de cai, dar acum acest lucru era un avantaj.

Din moment ce Mac se aştepta ca vizita lui să fie scurtă, calul lui era de asemenea înşeuat, aşa că reuşiră să plece repede. Din cauza ploii ameninţătoare, împachetase o pelerină de rezervă şi o legase în spatele şeii lui César. Scoase pelerina, o scutură şi i-o întinse fecioarei războinice, în timp ce ea îşi scotea calul din padoc.

— Ţine, fătucă.

Se întoarse, cu un cuţit în mână.

— Stai departe!

— Lasă-l jos, zise el pe un ton domol. Îţi dau pelerina ca să nu îngheţi de tot.

— Iartă-mă.

Nu păru să fie sinceră, dar cuţitul dispăru şi ea luă pelerina.

— Îţi mulţumesc.

Lui Mackenzie i se păru că aude vag cum fetei îi clănţăneau dinţii în timp ce se înfăşura în pelerină. Pe majoritatea femeilor, pelerina ar fi măturat pământul, dar ea era suficient de înaltă încât poalele să i se oprească la glezne.

— Să te ajut să urci pe cal? o întrebă el.

Privi spre calul masiv.

— Da, spuse ea ţâfnoasă.

Fătuca nu făcea risipă de vorbe, iar tonul vocii ei era mai rece decât noaptea. Îşi puse cizma de călărie în mâinile lui împreunate şi se săltă în şa. O privi cuprins de admiraţie şi se întrebă dacă şi alte femei purtau fuste despicate. Ea îl ignoră, îşi înfipse călcâiele în coastele calului şi se îndreptă către poteca abruptă, cu o pricepere care arăta că învăţase să călărească înainte de a învăţa să meargă.

Mac dădu amuzat din cap, goni câţiva ponei prietenoşi înapoi în padoc, ca să închidă poarta, şi încălecă pe César. Kiri se mişca încet din cauza întunericului şi a ploii, aşa că nu era cu mult în faţa lui. Când ajunse la capătul potecii, el o văzu că se oprise şi scruta noaptea furtunoasă, în timp ce pelerina i se unduia în bătaia vântului.

Mackenzie îşi dădu seama că nu ştia încotro să meargă şi se opri lângă ea.

— Dover e la o distanţă de câteva mile bune, nu sunt sate prin jur şi ploaia bate pieziş, aşa că mai bine ne-am adăposti, remarcă el. Ştiu un hambar confortabil la distanţă de jumătate de oră de mers. Mult mai departe decât au de gând contrabandiştii să ne urmărească.

Chipul ei palid era pus în evidenţă de pelerina întunecată. Îl întrebă:

— Ar putea să facă asta?

— Le-am lăsat cele cincizeci de guinee, iar asta o să-i potolească pe cei mai mulţi dintre ei. Mac îşi aminti de chipul furios al lui Howard: Dar Howard poate fi suficient de supărat şi de beat ca să ne urmărească şi s-ar putea să-şi convingă şi câţiva prieteni să-l însoţească. Mai bine să fie o oarecare distanţă între ei şi noi.

— Nu există „noi”, domnule Mackenzie, spuse ea pe un ton rece. Intenţia mea este să pun o oarecare distanţă şi între mine şi dumneata. Sub nici o formă nu voi sta în acelaşi hambar cu dumneata.

— Dinspre canal bate vânt puternic, remarcă el. Continuăm discuţia la adăpost?

Ea privi ploaia, tremurând. După o pauză lungă, spuse:

— Îmi dai cuvântul dumitale de gentleman că nu se va întâmpla nimic în hambar?

— Îţi dau cuvântul meu că nu-ţi voi face nimic, dar dacă nu sunt un gentleman, cuvântul meu nu are valoare. E mai bine să ai încredere în instinctele tale.

— E greu să te temi de un bărbat care recunoaşte că e leneş şi că nu suportă să vadă sânge, spuse ea, oftând. Sunt suficient de obosită ca să-mi încerc norocul, chit că onoarea dumitale e discutabilă. Cuţitul meu cred c-o să-mi ofere siguranţă.

— Nu-ţi fie teamă, sunt inofensiv, spuse el în cel mai nevinovat mod cu putinţă. E nevoie de multă muncă, chiar şi cu femeile dornice. De ce aş mi-aş dori una care nu e dornică deloc?

Ea răsuflă anevoie.

— Foarte bine, dar aminteşte-ţi că sunt înarmată,

domnule Mackenzie.

Pentru Mackenzie nu era chiar cea mai graţioasă modalitate cu putinţă în care cineva dădea curs unei invitaţii lansate de el, dar măcar ea acceptase. Îl îndreptă pe César în direcţia potrivită – iar fecioara războinică îl urmă.

Hambarul lui Mackenzie era izolat şi nu se vedea nici o altă clădire în jur. Kiri se opri recunoscătoare. Era udă şi obosită şi orice adăpost ar fi fost potrivit. Greu de crezut că-şi începuse ziua într-un dormitor confortabil din Grimes Hall, cu ciocolată caldă şi pâine proaspătă.

Tovarăşul ei indezirabil descălecă şi deschise larg uşa, ca ea să-l ducă pe Chieftain în hambar.

— Vei găsi fân înăuntru, spuse. Dacă te adăposteşti aici, te vei mai încălzi. Îţi curăţ eu calul.

Descălecă cu greu, căci o dureau toate oasele.

— Am singură grijă de calul meu.

— Ai vorbit ca un adevărat călăreţ, spuse încuviinţându-i purtarea. Să văd dacă pot să fac focul. Nu e nimeni prin preajmă ca să vadă.

Întrebându-se unde va găsi el lemne uscate, ea îi scoase şaua lui Chieftain. În timp ce calul mânca dintr-o grămadă de fân, ea folosea mănunchiuri de iarbă uscată ca să-l şteargă.

Se mută de cealaltă parte a calului şi fu surprinsă să vadă că Mackenzie scăpăra scântei, folosind un pumn de iască. Aprinse imediat focul şi văzu la lumina flăcărilor o grămadă de vreascuri tăiate.

— E cu adevărat folositor să ai lemne de foc aici, spuse în timp ce fumul ieşea pe uşa întredeschisă. Prietenii tăi contrabandişti folosesc hambarul ca să depoziteze marfa?

— Uneori, aşa se explică prezenţa lemnelor. Dar nu sunt prieteni de-ai mei. Îşi băgă cutiuţa cu iască în buzunarul hainei. Doar parteneri de afaceri.

— Băutura e afacerea ta?

— Am un local care are nevoie de vin şi de băuturi spirtoase de bună calitate. De vreme ce focul ardea, se ridică şi începu să-şi cureţe calul. Calitatea e asigurată dacă iau direct de la căpitanul Hawk.

— Practic, dar cam ilegal.

Privi dincolo de Chieftain, la calul înalt şi zvelt, dar urât, al lui Mackenzie.

— E un cal cu adevărat urât.

— César poate să fie bătaie de joc la Rotten Row, dar nici un alt cal nu e la fel de rezistent ca el. Mackenzie îl mângâie pe gât: L-am luat din Portugalia şi am dat pe el o pungă de tutun. Era un mânz atât de urât, încât era pe punctul de a deveni tocăniţă. Am fost amândoi norocoşi în acea zi.

Lui Kiri i se păru emoţionantă afecţiunea lui pentru cal. Totuşi, Chieftain era mult mai frumos.

În hambar erau câteva boxe goale – potrivite pentru a depozita butoiaşe de vin roşu –, iar după ce Kiri îl pieptănă pe Chieftain, îl duse într-o boxă şi avu grijă să aibă suficient fân şi apă. Apoi se aşeză lângă foc. La pâlpâirea flăcărilor, privi atent cuţitul pe care-l furase. Era o armă lustruită şi bine făcută, suficient de mică pentru a încăpea într-un toc de mână sau de picior. Mânerul era gravat cu migală, iar lama scurtă era practică.

Cerceta echilibrul, când Mackenzie i se alătură lângă foc. Văzu lama cuţitului îndreptată spre el.

— Mă avertizezi să păstrez distanţa?

— Poate.

Întoarse cuţitul şi privi reflexiile de pe lamă.

— De ce ar trebui să am încredere în tine?

— Nu eu te-am răpit şi te-am legat într-o peşteră.

Ea îşi miji ochii.

— Aşa e, dar nici nu părea să te deranjeze prea mult ce au făcut „partenerii tăi de afaceri”!

Îşi ridică sprâncenele.

— Te-ar fi ajutat dacă aş fi strigat îngrozit: „Animalelor! Daţi-i drumul domnişoarei chiar acum!”

Privi cuţitul şi se gândi că era răvăşitor de chipeş, acum, că-l putea vedea mai bine.

— Ţi-ar fi râs în faţă şi probabil că te-ar fi legat lângă mine. Dacă ai fi încercat să mă eliberezi, ai fi fost oprit imediat.

— Exact. Trebuie să ştii cu cine ai de-a face, spuse el. Dacă nu era Howard, aş fi putut să-ţi cumpăr libertatea, dar din moment ce nu voia să te lase să pleci, a trebuit să recurg la altceva. I-a amuzat să joace cărţi şi să fie miză destinul tău.

Ea tremura.

— Inteligent, dar ai fi putut pierde. Chiar şi dacă ai câştigat, bruta de Howard te-a acuzat că ai trişat.

— E o brută, dar nu e prost, spuse Mackenzie amuzat. Am *trişat*.

I se tăie răsuflarea, şocată de mărturisirea unui comportament lipsit de onoare.

— Trişezi la cărţi?

— Atunci când e nevoie, răspunse Mackenzie. Nu ai fi vrut să pierd, nu-i aşa?

Îşi dădu seama că făcuse ochii mari.

— Nu, dar... eşti un gentleman, şi acesta nu e un comportament respectabil.

— Nu sunt un gentleman, spuse râzând. De fapt, nu sunt nici pe departe respectabil, iar acest lucru îmi face viaţa mult mai uşoară decât dacă aş fi fost un

gentleman.

După ce-şi petrecuse toată viaţa înconjurată de domni respectabili, Kiri era încântată să cunoască un bărbat lipsit de onoare.

— Cum se face că Howard nu a observat că marcaseşi cărţile când ai scos pachetul?

— Fiindcă acel pachet *nu* era marcat. Era nou, aşa cum şi spusesem. Dar pachetul identic pe care-l ascunsesem avea cărţile marcate. După ce am câştigat şi Howard s-a enervat, am dărâmat oala şi un felinar, pentru a ne fi mai uşor să scăpăm, în confuzia creată.

Nu se putu abţine să nu zâmbească.

— M-am bucurat că ai câştigat, fiindcă ştiam că avea să fie mai simplu să fug de tine decât de o bandă de contrabandişti.

— Mâine-dimineaţă, după ce se va fi potolit furtuna, te voi duce la drumul către Dover. Poţi fugi atunci de mine. Scoase o sticlă dintr-un alt buzunar. la nişte coniac. O să te ajute să te încălzeşti.

Sticla era caldă din cauza trupului lui Mackenzie. Kiri sorbi atentă şi-şi dădu seama că era coniac franţuzesc, rafinat şi tare.

— Coniacul pe care îl cumperi de la contrabandişti e de prima mână.

— Tot ce e mai bun pentru clienţii mei. Băgă mâna într-un alt buzunar interior şi scoase un pachet cu o formă neregulată, învelit în pânză.

— Dacă ţi-e foame, ia un pic de brânză pe care să-ţi încerci cuţitul.

De data aceasta, nu se mai putu abţine să nu zâmbească.

— Ai scos din buzunare bani, cărţi, băutură şi acum mâncare. Câte buzunare are haina ta?

— Multe. Scoase două chifle din haină şi luă două

surcele din grămada de lemne. O să-mi topesc brânza. Vrei şi tu?

Mâncare caldă. Dându-şi seama că era hămesită, tăie câteva bucăţi de brânză şi-i dădu jumătate din ele.

— O să tai şi chiflele, ca să le prăjim.

— O idee foarte bună.

Îi dădu chiflele să le taie.

— E un cuţit interesant. Nu ai reuşit să-l foloseşti când ai fost prinsă?

— Nu-l aveam atunci. Ţinu cuţitul în palmă, ca să-l poată vedea mai bine. L-am luat de la un contrabandist care a încercat să mă înjunghie când evadam.

Mackenzie păru îngrozit.

— Nu ştiu ce e mai rău – să ştiu că ai fi putut fi înjunghiată sau că m-ai fi putut înjunghia pe mine. Doar gândul că mi-ar fi fost vărsat sângele mă face să mă simt sfârşit.

Ea râse.

— Mă bucur că nu te-am înjunghiat.

Jumătate din chiflă se prăjise, aşa că scoase pâinea şi înfipse brânza în vârful ascuţit. Atunci când bucata de brânză începu să se topească şi să miroasă delicios, o întinse pe pâine şi luă o muşcătură.

Bucata de brânză topită mergea foarte bine cu pâinea crocantă şi se contopeau într-o simfonie de arome. Scoase un oftat de plăcere.

— E ambrozie!

Muşcă şi el şi savură.

— Într-adevăr, nectarul zeilor. Chiar şi cea mai simplă masă are un gust minunat când plouă, e frig, ţi-e foame şi te temi pentru viaţa ta.

— Sunt bucuroasă că nu te-am înjunghiat, spuse Kiri hotărâtă. Dacă aş fi făcut asta, nu aş fi avut mâncare, băutură şi adăpost.

— Sunt şi eu folositor. Începu să prăjească şi cealaltă bucată de pâine. Cum a reuşit o domnişoară inteligentă ca tine să fie prinsă de contrabandişti?

Oftă, amintindu-şi ce o adusese la locul nepotrivit, în momentul nepotrivit.

— Eram în vizită la ţară şi am auzit din întâmplare ceva foarte... neplăcut. Am pornit către Dover, ca să iau de-acolo o trăsură către casă. Dar am dat peste contrabandişti în timp ce-şi mutau marfa şi s-au temut că-i voi da de gol. Dacă Chieftain şi cu mine am fi avut suficient spaţiu, aş fi putut să scap, dar nu a fost aşa. O plasă de păsări a fost aruncată peste mine, înainte să pot fugi.

— Ghinion, spuse el cu înţelegere. Ai împrumutat calul ca să ajungi la Dover?

— Un cârcotaş ar spune că l-am furat, recunoscu ea. Dar eram atât de furioasă! Dacă aş fi rămas, aş fi putut răni pe cineva. Aşa că l-am luat pe Chieftain. O să-l trimit înapoi din Dover.

— Îmi pot imagina că poţi răni pe cineva, spuse el cu un zâmbet molcom şi plin de admiraţie, care o tulbură. Dar dacă nu ai fi auzit acea discuţie, nu te-aş fi cunoscut. Sunt suficient de egoist ca să mă bucur că drumurile ni s-au intersectat.

— Şi eu mă bucur, de vreme ce n-aş fi putut scăpa fără ajutorul tău.

— Cum ai rupt cătuşele? Erau ruginite?

— Era ceva rugină pe ele. Îşi ridică mâna dreaptă şi diamantele scânteiară în lumina focului. Am folosit şi pietrele de pe inel ca să frec metalul până l-am rupt.

— Eşti cu adevărat o femeie remarcabilă, spuse Mac pe un ton admirativ.

Îşi lăsă privirea în jos şi se simţi stânjenită.

— Voi avea grijă să fii plătit când mă voi întoarce la

Londra.

Buzele lui se arcuiră într-un zâmbet.

— Ştiu şi o altă modalitate.

Mâna ei se încleştă pe cuţit. Dacă credea că o să se culce cu el…!

— Nu aceea la care te gândeşti, fecioara mea războinică, spuse cu un surâs. Dar cu siguranţă că mi-ar plăcea un sărut.

capitolul 5

Carrie Ford nu reacţionă la cererea lui nici cu indignarea unei virgine, nici cu atitudinea senzuală a unei femei cu experienţă. În schimb, ochii ei se făcură ca de pisică şi-l priveau ca şi cum era un artefact misterios, de origine necunoscută.

— Un sărut poate fi interesant. Băgă cuţitul în fânul de lângă ea. Dar doar unul.

— Atunci voi încerca să fie de neuitat.

Se apropie de ea, până ajunseră unul lângă altul, iar coapsa lui se lipi de a ei. Îi luă faţa în mâini.

— Ochii tăi sunt de un verde nemaiîntâlnit, murmură el şi se gândi că erau unici, la fel ca ea. Precum cele mai frumoase smaralde.

Îşi arcui sprâncenele, surprinsă.

— Iar ochii tăi au două culori diferite. Căprui şi albastru-închis. Ce ciudat!

— Mi s-a spus că ochii îmi reflectă caracterul neobişnuit, zise el şi se gândi că era o adevărată plăcere să o privească pe Carrie de aproape.

Când o văzuse prima dată, era legată şi furioasă, dar acum, când se mai liniştise, frumuseţea ei era extraordinară. Părul negru şi strălucitor îi cădea în bucle deosebite, până la umeri. Îi dădu părul pe spate

şi-i simţi parfumul.

— Liliac şi mirodenii, spuse. Feminin, dar şi îndrăzneţ.

Ea râse.

— Te pricepi la parfumuri.

— Parfumurile sunt mai uşor de înţeles decât femeile.

Cu siguranţă că dorea să o înţeleagă pe această femeie, ale cărei trăsături aveau un aer exotic. Degetele lui i se plimbară uşor pe gât. Tenul ei avea ceva din căldura cremei de Devonshire, spre deosebire de tenul palid al blondelor.

— Îmi vine să te mănânc.

— Poate că mai vrei nişte brânză cu pâine. Tonul ei era serios, dar ochii verzi scânteiau de plăcere.

Îi atinse buzele pentru a le savura delicat. Se aplecă, plină de inocenţă, pentru a fi sărutată. Apoi buzele ei se deschiseră sub ale lui. Pasiune pură se aprinse între ei. Emoţii senzuale le alergau prin vene, crude şi inevitabile.

O trase mai aproape, până când sânii ei se lipiră de pieptul lui. Mâinile ei erau pe mijlocul lui, iar unghiile i se înfigeau prin haină asemenea unor gheare de tigru.

— Dumnezeule, Carrie, spuse răguşit şi o împinse înapoi. Eşti mult mai grozavă decât am crezut.

Respiră profund, cu buzele întredeschise ademenitor.

— Te prefer pe tine în locul lui Howard.

— Sper şi eu! O sărută din nou, şi ea nu obiectă. Inima stătea să-i sară din piept, şi ei la fel. Liliac, mirodenii şi miros de fân proaspăt.

Îşi dădu seama că erau culcaţi în fân, genunchiul lui între picioarele ei, iar mâna, pe sân. Coapsele lor pulsau, ca şi cum ar fi încercat să dizolve materialul

care stătea între ele.

— Nu e înţelept, spuse ea pe un ton plin de dorinţă, dar şi de îndoială.

— Ai perfectă dreptate.

Şi, totuşi, nu dorea să se oprească. Spera ca ea să aibă mai multă stăpânire de sine şi spuse răguşit:

— Spune-mi să mă opresc, Carrie. Sau loveşte-mă. Nu prea tare, doar cât să-mi revin în simţiri.

— De fapt, numele meu e Kiri, nu Carrie, spuse ea râzând. N-am vrut să ştie contrabandiştii numele meu adevărat.

— Nu contează, spuse neatent. Eşti frumoasă, oricare ar fi numele tău…

Stai un pic. *Kiri*.

Auzise o singură dată acel nume. I se tăie respiraţia şi-i dădu drumul de parcă ar fi fost un cărbune încins.

— Dumnezeule – Kiri! Trebuie să fii Lady Kiri Lawford. Sora lui Ashton.

La dracu’! Ar fi trebuit să-şi fi dat seama după ochii verzi. Semăna cu fratele ei.

— Îl cunoşti pe fratele meu? întrebă încântată şi-i trase capul în jos.

Vreme de câteva momente, uită de ce nu putea să facă asta. Unghiile ascuţite care i se înfipseră în ceafă îl aduseră în simţiri.

Fu nevoit să-şi adune toată voinţa, se întoarse pe spate şi privi grinzile cu răsuflarea întretăiată.

— Dacă te mai ating, bagă cuţitul în mine! Va fi mai rapid decât să aştept ca Ashton să mă facă bucăţi.

Se sprijini în cot şi-l privi.

— Despre ce vorbeşti? Ashton e cel mai bun şi mai blând frate.

— Şi, de asemenea, cel mai periculos om din Anglia, dacă este insultat, spuse Mac posomorât. Şi s-ar simţi cât se poate de insultat dacă ar şti că aproape că i-am sedus sora într-o căpiţă de fân.

— E foarte priceput la luptele fără arme, aprobă ea. Dar nu ştiam că e aşa uşor de insultat. Şi nu e seducţie, doar sărutări. Nu avem voie să sărbătorim o evadare?

— Nu!

Se ridică şi-şi dădu seama că era mult mai inocentă decât crezuse, dacă nu ştia ce însemna seducţia reciprocă. Încă două minute, şi toată stăpânirea lui de sine ar fi dispărut.

— Trebuie să plecăm. Ploaia s-a oprit.

Kiri îl privi de parcă şi-ar fi ieşit din minţi.

— Tu şi fratele meu sunteţi duşmani?

— Nu, dar asta nu înseamnă că ar fi de acord să te sărut. Cu atât mai mult... ceva mai intim decât un sărut. Îl ştiu pe Ashton de la şcoală. Era cu câţiva ani mai mare decât mine.

— Ah, Academia Westerfield, pentru tineri de familie bună şi cu o reputaţie mai puţin bună, spuse amuzată. Deci eşti un gentleman. Mult mai gentleman decât bărbatul demn de dispreţ cu care doream să mă mărit. Nu văd care e problema.

O privi şi încercă să o impresioneze cu seriozitatea lui.

— Cei mai mulţi studenţi de la Westerfield sunt într-adevăr gentilomi. Majoritatea au titluri nobiliare, la fel ca Ashton. Dar eu, nu. Eu sunt fiul nelegitim al unei actriţe, am fost dat afară din armată şi am un local de jocuri de noroc. Tatăl tău vitreg, generalul Stillwell, m-ar biciui pe loc.

Se ridică şi-i întinse mâna ca s-o ajute.

— Dacă plecăm acum, vom ajunge la Academia Westerfield într-o oră.

— Credeam că te comporţi ca un soldat. Se ridică încruntată. E adevărat că generalului nu i-ar plăcea să ştie că ai fost dat afară din armată. De ce?

— E complicat.

Nu doar complicat, era o poveste dezgustătoare, pe care nu i-ar fi spus-o unei tinere, care, în ciuda curajului şi înflăcărării, dusese o viaţă destul de lipsită de griji.

Îşi scutură fânul de pe fustă.

— De ce trebuie să mergem la Lady Agnes?

— Pentru a-ţi apăra reputaţia. Eşti de viţă nobilă, Lady Kiri. Vor exista mereu oameni care vor vrea să-ţi păteze numele.

— Din cauza sângelui meu amestecat? întrebă ea, fără ocolişuri.

— Da, răspunse el la fel de direct. Vei fi mereu privită altfel. Sunt destui oameni care nu-i acceptă pe cei diferiţi.

Îi era greu să-şi dea seama de ce ar fi putut cineva să refuze o femeie atât de frumoasă şi de specială precum Kiri Lawford, dar ştia din experienţă că avea să fie luată în vizor de cei geloşi şi înguşti la minte.

Buzele ei se încleştară.

— Am observat lipsa de toleranţă.

Se întrebă de ce spusese asta.

— Cu puţin noroc, nu se va afla că ai fost răpită. Dar, oricum, e mai bine să-ţi petreci restul nopţii sub protecţia fără de cusur a lui Lady Agnes.

— Lady Agnes are spirit de răzvrătită, îi atrase Kiri atenţia. Cum o să-mi apere reputaţia faptul că stau la ea?

— Este fiică şi soră de duce, foarte respectată, şi e

privită ca o excentrică fermecătoare, nu ca o răzvrătită. Puse pelerina pe umerii lui Kiri. *Liliac, mirodenie şi femeie*. Inspiră adânc şi continuă:

— Şi da, faptul că stai la ea te va scuti de posibile neplăceri.

— Şi atunci de ce nu m-ai dus la conacul Westerfield de la început?

— Ar fi durat mai mult de o oră dacă mergeam prin furtună. Arătă spre uşă: Ploaia s-a oprit, deci o oră de mers călare nu va fi atât de neplăcută.

Îşi trase gluga peste părul negru.

— Îmi păreai cunoscut când te-am văzut în peşteră. Ne-am întâlnit acasă la fratele meu?

Dădu din cap.

— Nu fac parte din lumea bună. Dar probabil că l-ai cunoscut pe lordul Masterson, fratele meu vitreg. Semănăm foarte bine.

— Desigur! Will Masterson. E un bărbat încântător. Îl analiză pe Mac. Aveţi personalităţi foarte diferite.

Zâmbi.

— Probabil că e o insultă, dar ai dreptate. Will nu bea, e demn de încredere şi onorabil. Eu nu sunt deloc aşa.

— Dar sunteţi amândoi amabili, spuse ea încet.

— Will cu siguranţă că e. Mac ignoră complimentul neliniştitor. Dacă nu era un om atât de bun, Dumnezeu ştie unde aş fi ajuns. Probabil, în închisoarea Newgate.

— Pentru trişat la cărţi?

— Poţi ajunge în Newgate din multe motive. Îi luă calul din boxă şi-i puse şaua. După ce a murit mama, aş fi ajuns într-o casă parohială, dar menajera ei m-a trimis la tatăl meu. Lui Will i-a plăcut de mine şi nu l-a lăsat să mă alunge. Moştenitorul familiei Masterson avea nevoie de o educaţie aleasă, dar tatăl nostru nu a

vrut ca un bastard să meargă cu Will la Eton. Soluţia, Lady Agnes.

Kiri îşi verifică şaua.

— Din ce ştiu de la ceilalţi lorzi ai lui Lady Agnes, ţi-a fost mai bine cu ea.

— Fără îndoială. Şi-ţi va fi şi ţie.

Kiri se strâmbă.

— Fiindcă eşti sincer, trebuie să fiu de acord cu tine.

Zâmbi.

— Gândeşte-te că vei avea un pat şi vei putea să faci o baie caldă, dacă vei dori.

În timp ce Mac punea şaua pe César, ea spuse:

— Spune-mi despre localul tău cu jocuri de noroc.

Ezită. Dar, din moment ce-i ştia numele, ar fi găsit foarte uşor localul când s-ar fi întors la Londra.

— Damian’s, şi sper că nu ai auzit de el. Nu este un loc potrivit pentru o tânără.

— Normal că am auzit! exclamă. Damian’s e foarte la modă. Cum poţi să nu fii respectabil dacă prinţul regent e un client fidel?

— Prinţul nu e un model demn de urmat. Mac deschise uşa, lăsând să intre briza răcoroasă a nopţii. Luna era sus pe cer şi împrăştia o lumină argintie peste câmpuri. Se întoarse să stingă focul.

— În afară de asta, nu sunt cu mult deasupra unui servitor. Nu doar bastard dat afară din armată, ci şi *negustor*.

— Se spune că Damian’s are cel mai bun bucătar din Londra, iar domnii îşi duc acolo doamnele la cină, spuse Kiri în timp ce duceau caii afară.

— Bucătarul meu e într-adevăr foarte priceput, dar numai doamnele uşoare îmi calcă pragul, spuse pe un ton apăsat. Multe dintre ele nici măcar nu sunt

doamne.

— Balurile tale mascate sunt legendare. Puse piciorul în palmele lui împreunate şi se ridică în şa.

Pentru o secundă, nu se putu gândi decât la *liliac, mirodenie, femeie*. Afurisita asta de femeie era periculoasă.

— Sau infame, spuse când îşi reveni în fire.

Îl privi îngândurată.

— De-asta ai nevoie de cele mai bune băuturi ilegale. De unde vine numele localului?

— Numele meu de botez e Damian. Închise uşa hambarului şi încălecă pe César.

Zâmbi.

— E-adevărat că nu arăţi ca un George sau Robert. Dar Damian?

— Adu-ţi aminte că mama era actriţă. Avea gusturi cam teatrale.

Îşi lăsă calul să meargă la trap şi se îndreptă către Academia Westerfield. Trebuia să plece departe, cât mai departe de periculos de încântătoarea Lady Kiri Lawford.

capitolul 6

Kiri privi cu uimire cum Mackenzie aruncă o pietricică în una dintre ferestrele de la etaj ale Conacului Westerfield.

— Aşa se comunică cu Lady Agnes Westerfield, fiinţă respectabilă şi nobilă, care ar trebui să-mi salveze reputaţia?

— Nu uita că e excentrică şi directoare de şcoală. Nu sunt primul care o trezeşte aşa.

Mai aruncă o pietricică.

— Este unul dintre acele momente când nu trebuie

trezită toată casa.

Se pregătea să ia o a treia pietricică, dar fereastra batantă de la etaj se deschise şi o voce dulce şi gravă în acelaşi timp spuse:

— Care dintre tinerii mei neastâmpăraţi eşti?

— Damian Mackenzie, Lady Agnes. Vocea lui era la fel de joasă, pentru a nu-i trezi pe ceilalţi: Sunt cu o domnişoară a cărei reputaţie trebuie salvată.

Tonul directoarei era mai mult amuzat decât şocat.

— Dacă e cu tine, domnule Mackenzie, reputaţia ei nu mai poate fi în nici un fel salvată. Ne vedem la intrare.

— Pe-aici.

În timp ce ferestrele se închideau, Mackenzie o apucă pe Kiri de braţ şi o conduse spre o uşă laterală, aproape de colţul din spate al clădirii.

Kiri se întrebă dacă o apucase de braţ fiindcă îşi dăduse seama că de-abia mai putea sta în picioare de oboseală. În grajdul în care îşi lăsaseră caii, fusese pe punctul de a lua o pătură şi de a se culca în fân.

Totuşi, avusese dreptate să nu plece către şcoală mai devreme. Ar fi fost o călătorie dificilă chiar şi pe vreme senină. Pe ploaie, ar fi fost îngrozitoare.

Uşa se deschise şi Lady Agnes apăru ţinând în mână o lampă. Era la fel de înaltă precum Kiri şi avea un halat lung, de culoare vişinie, care atingea podeaua, şi un şal care-i acoperea umerii. Când oaspeţii ei intrară, exclamă:

— Lady Kiri! Cum ai dat peste acest derbedeu?

Preţ de o secundă, Kiri nu ştiu cât de multe să spună. Deşi o văzuse pe directoare în casa fratelui ei, nu o cunoştea pe această femeie cu adevărat.

Dar Adam avea încredere oarbă în Lady Agnes, aşa că putea avea şi ea.

— Am fost capturată de nişte contrabandişti, şi domnul Mackenzie m-a ajutat să scap. S-a gândit că ar fi bine să venim aici, pentru a păstra decenţa.

Lady Agnes râse.

— Decenţă, Mac? Ţi-ar putea strica reputaţia. Dar intraţi. Să mergem la bucătărie să mâncaţi sau în dormitor, la odihnă?

— În dormitor, vă rog, spuse Kiri. Cu o chiuvetă, dacă se poate.

— Se pare că aţi avut o plimbare călare prin noroi, zise directoarea. Şi tu, Mac?

— Mi-ar prinde bine ceva de mâncare, Lady Agnes.

— Atunci voi veni în bucătărie după ce mă ocup de Kiri.

Lady Agnes aprinse o lumânare pentru Mackenzie, apoi se întoarse şi-i făcu semn lui Kiri s-o urmeze.

În timp ce urca scările, fata spuse:

— Păreţi foarte degajată, Lady Agnes. Se întâmplă des lucruri de felul ăsta?

— Din când în când mai avem şi momente îngrozitoare. Femeia mai în vârstă chicoti.

— Pentru că am fost cea de-a doua mamă a unei generaţii de băieţi rebeli, nu există multe lucruri care mă pot şoca.

Lui Kiri i-ar fi plăcut să ştie cum fusese Mackenzie când era copil, dar era prea obosită ca să mai întrebe. Faptul că Lady Agnes ţinea la el era un lucru bun.

— Din moment ce Westerfield e în drumul către Dover, am de obicei una sau două camere de oaspeţi pregătite. Voi aduce un urcior cu apă din camera mea. Directoarea luă cana şi apoi o conduse pe Kiri într-o cameră mobilată cu gust, aproape luxoasă. Dacă nu ar fi fost plină de noroi, tânăra s-ar fi trântit direct pe cuvertură.

Lady Agnes lăsă urciorul pe marginea chiuvetei şi aprinse focul în cămin.

— Va dura până se va încălzi apa, aşa că vei sta mai mult timp trează; presupun că vrei mai degrabă apă rece, nu?

— Ar fi foarte bine, oftă Kiri. Dimineaţa de azi a debutat atât de obişnuit! N-am avut nici o idee ce avea să-mi aducă ziua de azi.

— Într-o zi, le vei spune această poveste nepoţilor tăi şi va fi o aventură amuzantă. Dar e nevoie de timp pentru asta. Femeia mai în vârstă zâmbi. Vei găsi cămăşi de noapte în dulap. Somn uşor, Lady Kiri. Mâine, lucrurile vor reveni la normal.

Lady Agnes plecă şi închise uşa după ea. Obosită, Kiri se dezbrăcă şi-şi atârnă pelerina umedă, pe care i-o dăduse Mackenzie, şi fusta plină de noroi pe spătarele scaunelor aflate lângă foc. Cu puţin noroc, aveau să se usuce peste noapte. Trebuiau să fie curăţate pentru a arăta cât de cât decent.

După ce se spălă, îmbrăcă o cămaşă de noapte. Îi venea scurtă, dar nu conta. Se târî în pat şi-şi trase cuvertura peste cap. Era cea mai confortabilă saltea pe care dormise până atunci, poate şi pentru faptul că toţi muşchii o dureau.

În ciuda oboselii, mintea ei era plină de gânduri. Kiri se sărutase cu câţiva dintre peţitorii ei mai chipeşi. Îi plăcuse foarte mult cum săruta Godfrey. De fapt, fusese unul dintre motivele pentru care se gândise să se mărite cu el.

Dar Damian Mackenzie, cel nedemn de respect, era cu totul altceva. Chiar şi acum, valuri de căldură o cuprindeau când se gândea la îmbrăţişarea lui. Poate pentru că el avea mai multă experienţă? Un bărbat de lume, care avusese parte, cu siguranţă, de femei de

lume?

Sau exista o legătură vitală, neaşteptată între ei, asemenea amestecului dintre esenţa de trandafir şi tămâie? Ţinând cont de cât de confuz fusese Mackenzie după ce se sărutaseră, era înclinată să creadă că se întâmpla ceva special între ei. Putea fi sigură de acest lucru doar dacă îl săruta din nou, dar nu avea cum, din moment ce drumurile lor aveau să se despartă de dimineaţă.

Dacă era ceva de făcut trebuia făcut în acel moment.

Mac era la jumătatea porţiei de şuncă feliată şi de brânză când Lady Agnes veni în bucătărie. Îi făcu semn să ia loc, când el dădu să se ridice.

— Nu-ţi întrerupe cina din miez de noapte. Arăţi de parcă ai avea nevoie de hrană.

Luă un loc de cealaltă parte a mesei din lemn de pin.

— Doar dacă nu bei două pahare de vin, unul trebuie să fie pentru mine.

— Atentă ca întotdeauna, Lady A. Îi întinse paharul. A-ţi face rost de vin şi de băuturi tari e un preţ mic de plătit pentru adăpostul pe care-l oferi la nevoie.

Sorbi încântată din vin.

— Ghinionul din această seară îţi va strica relaţia cu prietenii contrabandişti?

— Sunt un client mult prea important. După ce le va trece mahmureala de la bumbo, singurul furios va mai fi cel care dorea s-o violeze şi s-o omoare pe Lady Kiri.

Lady Agnes se cutremură la auzul acestor vorbe.

— Ai venit de foarte multe ori aici neanunţat, dar niciodată cu o tânără aflată la ananghie. Şi, mai ales,

sora lui Ashton!

— N-am aflat cine e decât mai târziu, dar era o tânără care avea cu siguranţă nevoie de ajutor. Îşi aminti cum rupsese lanţul şi cum luptase în peşteră. Deşi ar fi reuşit să se elibereze şi singură. E foarte cutezătoare.

— Păi, e sora lui Ashton şi seamănă foarte mult cu el. La fel ca el, e expertă în Kalarippayattu. Lady Agnes luă o bucată de brânză de pe platou. E o tradiţie foarte veche în familia mamei ei să folosească serviciile unui maestru în Kalarippayattu ca să-i înveţe pe fiii familiei. Şi pe fiice, dacă doresc.

— Deci Lady Kiri a învăţat de la acelaşi maestru ca Ashton. Aşa se explică. Mac zâmbi. Aproape că m-a mutilat pe viaţă până s-o conving că încerc s-o ajut. Îmi aminteşte de poveşti străvechi cu regine războinice indiene, pe care ni le spunea uneori Ashton noaptea târziu.

— Kiri e urmaşa directă a acelor regine războinice, spuse Lady Agnes pe un ton serios. Unul dintre motivele pentru care familia ei s-a mutat în Anglia a fost ca fetele să-şi găsească soţi englezi, dar nu prea sunt mulţi bărbaţi care să aprecieze calităţile unice ale lui Kiri.

Desigur că o fată frumoasă şi cu o zestre pe măsură ar fi fost numai bună de căsătorie. Foarte adevărat, dar pentru Mac mâncarea nu mai avea gust. Împachetă bucata de şuncă în pânză şi o duse în cămară.

— Mă duc la culcare, Lady Agnes. Aceeaşi cameră ca de obicei?

Încuviinţă.

— Nu face zgomot. E chiar lângă camera lui Lady Kiri, erau singurele pregătite.

Ţinu lumânarea într-o mână, se aplecă şi o îmbrăţişă cu cealaltă.

— Îţi mulţumesc că eşti mereu alături de mine, Lady A.

Îl îmbrăţişă şi ea.

— Şi eu îţi mulţumesc, Mac, pentru că-mi faci viaţa mai palpitantă.

— Nu duci niciodată lipsă de emoţii când conduci această şcoală, spuse tânărul râzând.

De-abia reuşi să urce scările şi să ajungă în liniştea camerei lui. Date fiind afacerile lui compromiţătoare, venea aici destul de des. Îi făcea mereu plăcere să o vadă pe Lady Agnes, deşi ea nu era de acord cu legăturile lui cu contrabandiştii. Ştia însă că erau necesare.

Aprinse focul, apoi se dezbrăcă în cămaşă şi în indispensabili şi-şi puse halatul gri de lână care se afla în dulap. Apoi se aşeză în fotoliul confortabil din faţa focului, îşi întinse picioarele şi încercă să-şi pună ordine în gânduri.

Dusese dintotdeauna o viaţă complicată, la marginea înaltei societăţi. Prietenii pe care şi-i făcuse la Westerfield erau prieteni adevăraţi şi l-ar fi primit în cercul lor. Alţii nu ar fi fost atât de mărinimoşi.

Din moment ce intrase în viaţă fără avere, fără titlu şi ca fiu nelegitim, prefera să trăiască într-o pătură socială mai puţin acceptată, unde putea fi el însuşi.

Nu ducea dorul seratelor plictisitoare sau *recepţiilor*, dar ar fi minţit dacă ar fi spus că nu-şi invidia prietenii pentru faptul că-şi găsiseră locul. Era interesant să trăieşti pe muchie de cuţit, dar uneori devenea… obositor.

Se gândi că ar fi mers nişte coniac, aşa că îşi luă sticla şi, în drumul său spre foc, dărâmă un scaun de

lemn. Nu băuse suficient de mult ca să fie atât de stângaci, deci trebuia să fie din cauza oboselii. Totuşi, continuă să privească flăcările scânteietoare, fără nici o tragere de inimă să se ducă la culcare. Ştia cine şi ce era. Dar era suficient de sensibil pentru a regreta ceva ce nu putea să fie niciodată al lui.

capitolul 7

Kiri fu trezită din somnul ei adânc de un zgomot înfundat din camera de alături. Îi luă ceva timp să-şi dea seama unde se afla. O, da, insulte, furt de cai, contrabandişti, răpire, evadare – şi Damian Mackenzie. Bărbatul pe care aproape că-l înjunghiase, care devenise protectorul şi aliatul ei.

Cerul era încă întunecat şi-şi dădu seama că nu dormise mult. Cineva, probabil Mackenzie, scăpase ceva sau se lovise de mobilă şi o trezise. Mackenzie. Damian. Faptul că se afla în camera alăturată, probabil dezbrăcat, o făcu să simtă un val de căldură prin tot corpul.

Admirase mereu bărbaţii chipeşi. Dar, deşi îi plăcea să fie ţinută în braţe şi sărutată, nu ştia ce înseamnă puterea pasiunii. Dorea să meargă în camera lui, să-i smulgă hainele care-i mai acopereau trupul puternic şi să se încolăcească în jurul lui. Acest gând o înspăimânta şi o încânta în egală măsură.

Îşi muşcă buza. Femeile decente nu fac aşa ceva, iar Kiri, deşi avea un spirit liber, era decentă. Sau, cel puţin, fusese bine educată. Dar nu-l putea lăsa pe cel mai atrăgător bărbat pe care îl cunoscuse vreodată să dispară.

Mackenzie îi spusese clar că-i desparte un abis imposibil de trecut. Într-adevăr un abis, dar care

imposibil de trecut? Nu era tocmai sigură.

Dacă dorea ca distanţa dintre ei să se micşoreze, trebuia să facă ea primul pas. Şi seara aceea era momentul potrivit, în ciuda faptului că se simţea obosită şi că planul ei nu era tocmai decent.

Inima începu să-i bată mai tare. Avea să fie… greu de suportat, dacă ar râde de avansurile ei. Nu, nu era el atât de crud, dar ar fi putut s-o respingă cu politeţe. Cu siguranţă că întâlnise nenumărate femei atrăgătoare şi experimentate. De ce ar fi vrut să aibă de-a face cu o femeie cu sânge amestecat şi lipsită de experienţă?

Şi totuşi – acel foc puternic apăruse când se apropiaseră. Ştia că o asemenea pasiune era un lucru rar.

Dar rămânea de văzut dacă pasiunea era suficientă. Îşi aminti că era urmaşa reginelor războinice, se ridică şi aprinse o lumânare. Îmbrăcă un halat, pentru a fi decentă. Cu lumânarea în mână, părăsi camera şi ciocăni uşor la uşa camerei alăturate. Îşi ţinu respiraţia şi speră că era încă treaz.

Încercarea ei fu întâmpinată de invitaţia, spusă pe un ton grav, de a intra. Respiră adânc şi deschise uşa.

Mackenzie stătea lângă foc, obosit şi cu picioarele întinse. Şi el avea un halat mult prea scurt şi sorbea din sticluţa argintie de coniac. Trăsăturile lui erau scoase în evidenţă de lumina flăcărilor şi arăta mult prea chipeş.

Îşi ridică privirea – şi se înecă cu coniacul. După ce tuşi, îi aruncă o privire mânioasă.

— Ar fi trebuit să dormi nevinovată ca un prunc, Lady Kiri.

Închise uşa în urma ei.

— În seara asta nu sunt la fel de inocentă ca ieri.

Păru stânjenit.

— Îmi pare rău că te-am sărutat.

Îşi ridică bărbia.

— Mie, nu.

— Bine, atunci nu-mi pare nici mie rău, spuse confuz. Dar nu ar fi trebuit s-o fac.

— Poate că nu. Nu s-ar fi aflat acolo, desculţă, dacă nu ar fi fost acel sărut. Dar ce a fost făcut nu mai poate fi desfăcut. Mă… atragi, domnule Mackenzie. Aş vrea să ne vedem din nou la Londra.

Nu mai era amuzat.

— Şi eu simt la fel, Lady Kiri. Dar nu, nu ne putem vedea la Londra.

— Eşti însurat? întrebă ea şi se pregăti pentru un răspuns care nu i-ar fi fost pe plac.

— Pentru Dumnezeu, nu! exclamă el cu o expresie îngrozită. Dar venim din lumi diferite. Lucrurile trebuie să rămână aşa.

— De ce? Se apropie de el. Nu era doar urmaşa unor regine războinice, ci şi a unor femei incredibil de frumoase şi de atrăgătoare. Se purtase un război pentru a o lua de nevastă pe una dintre stră-stră-bunicile ei. Invocă toată senzualitatea străbună şi se imagină frumoasă. Atrăgătoare.

— Dumnezeule, Lady Kiri! Se ridică iute din scaun şi se dădu înapoi, ca şi cum ea ar fi ţinut un pumnal. Mă faci să-mi fie greu să spun ceea ce trebuie!

— Spune-mi Kiri. Zâmbi cu o încântare păcătoasă văzând efectul pe care îl avea asupra lui.

— Se pare că moşteneşti farmecul familiei.

— Nu vreau să fac lucrurile mai uşoare pentru tine. Tot ce vreau să ştiu e dacă asta… înseamnă ceva.

Îl încolţi lângă fereastră, îşi puse mâinile pe braţul lui şi-şi ridică faţa spre el pentru un sărut.

— La dracu'! Înjură, scăpă sticla şi o trase cu putere spre el. Pasiunea îi cuprinse din nou, mai aprigă, datorită faptului că purtau doar cămăşi de noapte. Îi simţi oasele, muşchii şi... mai mult decât atât. Mult mai mult.

Gura lui era înfometată. Frica îi dispăruse şi ea simţea doar dorinţă şi exaltare. Nu-şi imaginase această plăcere sălbatică. Era reală, mult mai reală decât tot ce experimentase...

Raţiunea lui Mac dispăruse când Kiri se lipise de el. Era ameţit, iar ea, la fel de irezistibilă ca aerul pentru un om care se îneacă. Îi respiră adânc parfumul îmbătător şi-i mângâie trupul apetisant. Patul era doar la câţiva paşi...

Nu! Se mândrea cu stăpânirea lui de sine, dar fu nevoie de un efort nemaipomenit ca să-i pună mâinile pe umeri şi s-o îndepărteze. Ea se clătină şi-l privi cu ochi mari, verzi şi vulnerabili.

— Ce s-a întâmplat?

Nu ştia dacă să râdă sau să urle. Îşi lăsă mâinile în jos şi spuse:

— Ai fost trimisă de diavol să mă ispiteşti pentru păcatele mele, Lady Kiri.

Îşi muşcă buza.

— De ce nu pot fi o recompensă, în loc să fiu o ispită? Sau sunt păcatele tale atât de grave, încât nu mai pot fi iertate?

— Cei mai mulţi oameni nu iartă uşor.

Păstră distanţa între ei şi se gândi la toate lucrurile pe care le făcuse şi pe care le regreta. Îşi rememoră trecutul şi spuse:

— Tot ce pot spune în apărarea mea e că nu am ucis niciodată pe nimeni fără motiv şi că nu m-am culcat cu vreo femeie la care nu am ţinut.

Îşi încruntă sprâncenele negre.

— Bărbaţii se culcă cu femei la care nu ţin?

Chiar era inocentă, în ciuda caracterului ei aprig.

— Uneori, spuse el pe un ton sec. Şi femeile o fac câteodată. Dorinţa nu are legătură cu prietenia sau cu afecţiunea.

Reflectă la spusele lui.

— Eu cred că dorinţa creşte odată cu afecţiunea.

Încercă să nu se piardă la vederea picioarelor ei frumoase, desculţe.

— Aşa este. De aceea, eu aleg doar femei la care ţin.

Îşi înclină capul într-o parte, iar părul negru şi mătăsos îi alunecă pe umeri.

— Eu cred că… atracţia dintre noi e ceva rar şi special şi nu trebuie irosită, dar nu am foarte multă experienţă. Greşesc? O atracţie atât de puternică e ceva obişnuit?

— E într-adevăr rară, recunoscu el şi-şi dădu seama că trebuia să fie sincer. Dar pasiunea înseamnă durere, nu plăcere, dacă nu e din raţiuni onorabile. Spre regretul meu, în cazul nostru nu e vorba de aşa ceva.

Regreta *enorm*.

— Atracţia reciprocă dintre noi nu poate fi atât de trecătoare. Buzele ei apetisante se crispară: Nu sunt sigură că nu poate fi nimic între noi.

— Un mare defect al pasiunii e acela că-ţi întunecă judecata, spuse Mac pe un ton aspru. Sunt doar două posibilităţi, Lady Kiri. Vrei să ai o aventură? O fecioară de familie bună care ar face asta şi-ar distruge viaţa. Să te curtez? Întreaga ta familie m-ar alunga din faţa uşii… şi ar avea dreptate.

— Nu cred că există o prăpastie socială imposibil

de trecut. Se încruntă. Da, eşti comerciant, dar nu un vânzător de covoare sau un negustor de peşte. Tatăl tău a fost lord şi ai fost coleg de şcoală cu fratele meu. Arăţi şi vorbeşti ca un gentleman. Nu ne putem întâlni şi dansa la un bal? Sau să ne plimbăm călare prin parc?

Mac clătină din cap.

— Fratele tău e unul dintre motivele pentru care totul trebuie să se termine în seara asta. Îl respect prea mult ca să vă fac rău lui sau ţie. Ca să nu mai spun că Ashton m-a salvat o dată de un aristocrat care nu ştia să piardă şi de tovarăşii lui care voiau să mă omoare în bătaie.

O privi şi dori s-o convingă că avea dreptate.

— Să poţi simţi pasiune e un dar, Lady Kiri. Ce simţi pentru mine vei simţi pentru un altul, care va fi soţul onorabil pe care îl meriţi. Aşteaptă-l.

— Nu putem fi nici măcar prieteni? întrebă ea încet.

Dacă era la fel de pricepută cu pumnalul cum era cu vorbele, orice bărbat care ar fi înfruntat-o ar fi fost mort. Când fu sigur că vocea lui nu trăda nici o urmă de emoţie, spuse:

— Mi-aş dori să se poată. Dar, din cauza atracţiei imense dintre noi – nu, Lady Kiri, nu putem fi prieteni. Nimeni n-ar crede că nu e ceva mai mult între noi. Şi ar avea dreptate, pentru că nu aş putea deloc să-mi ţin mâinile departe de tine.

Deveni palidă la auzul spuselor lui, dar, după o vreme, încuviinţă:

— Atunci îţi mulţumesc că ai fost sincer, Damian Mackenzie. Şi-ţi mulţumesc şi pentru că m-ai ajutat să scap de contrabandişti. Somn uşor.

— Voi pleca mâine înainte să te trezeşti. Ezită o

clipă, apoi adăugă: Mi-a făcut plăcere să te cunosc.

— Plăcere şi o lecţie de viaţă. Zâmbi amar. Ce păcat că eşti onorabil, dar nu şi respectabil. Aş fi vrut să fie invers.

Aproape că râse.

— Şi acum pleacă, nebunatico! Peste o săptămână îmi vei mulţumi pentru stăpânirea de sine.

Zâmbetul ei se stinse.

— Aş vrea să fiu sigură de asta.

Apoi plecă.

Încercă să-şi înfrâneze dorinţa de a fugi după ea şi de a o aduce înapoi în camera şi în patul său. Nu doar pentru că era frumoasă şi foarte atrăgătoare, ci şi pentru inteligenţa, curajul şi pofta de viaţă care luminau orice încăpere în care intra ea. Nu mai cunoscuse o femeie asemenea ei.

O femeie frumoasă, care nu era a lui.

capitolul 8

Kiri reuşi să adoarmă după ce plecă din camera lui Mackenzie, dar visă contrabandişti, cuţite ameninţătoare şi sărutări îmbătătoare. Deloc odihnitor.

Se trezi în larma elevilor tineri plini de energie şi-şi dădu seama că terenurile de joacă se aflau în spatele conacului. Deşi Kiri nu se simţea nici tânără, nici plină de energie, se forţă să se trezească şi să-şi înceapă ziua. Văzu că o menajeră intrase în linişte şi-i curăţase fusta şi pelerina.

Pe negândite, Kiri luă pelerina şi-şi îngropă faţa în faldurile ei negre şi voluminoase. Simţi parfumul lui Mackenzie şi-şi aminti de umerii lui laţi şi puternici, de ochii lui neastâmpăraţi, în mai multe culori. După ce nu-l mai văzuse ca pe o ameninţare, îi făcuse plăcere

compania lui. Dorinţa puternică şi atracţia formau o combinaţie periculoasă.

Şi totuşi, afurisitul avusese dreptate când spusese că nu exista nici un viitor pentru ei. Nu avea de gând să-l ia nici de soţ, nici ca amant. Ar fi fost altfel dacă situaţia lui i-ar fi permis s-o curteze, ca să se cunoască mai bine. În schimb, trebuia să-i fie recunoscătoare pentru stăpânirea de sine.

Kiri oftă şi lăsă pelerina jos. Dacă ar fi costat mult, i-ar fi dat-o înapoi. Dar era o pelerină simplă din stofă, care putea fi purtată de orice muncitor sau soldat. Dacă Mackenzie nu avea s-o ceară înapoi, voia s-o păstreze, în amintirea clipelor petrecute împreună.

Menajera mai lăsase şi un urcior cu apă, care era caldă încă. În timp ce Kiri se spăla, o menajeră tânără se uită la ea pe furiş, din dreptul uşii, apoi intră când văzu că oaspetele se trezise.

— Domnişoară, acum că v-aţi trezit, să vă ajut să vă îmbrăcaţi?

— Mă descurc şi singură, dar aş fi recunoscătoare pentru micul dejun.

— Coborâţi scările şi la stânga, spuse iute fata. Îi voi spune lui Lady Agnes că vă poate întâlni în camera de zi.

Menajera făcu o plecăciune şi dispăru fără s-o mai audă pe Kiri spunând că nu dorea s-o deranjeze pe gazda sa. Dar amintindu-şi că Lady Agnes făcea doar ceea ce voia, se îmbrăcă şi coborî scările.

Reflectă la propria situaţie. Cuceritorul Damian Mackenzie dispăruse din viaţa ei, la onorabilul Godfrey Hitchcock nici nu se putea gândi şi nu primise nici o cerere în căsătorie care s-o intereseze. Dar era în viaţă şi sănătoasă, iar micul dejun o aştepta. Părea destul de norocoasă şi nu avea de ce să se simtă atât de rău.

Începu să se simtă mai bine când văzu farfuriile acoperite şi cana aburindă de ceai în camera de zi. Kiri mâncă ouă, şuncă, fasole, pâine prăjită şi o porţie mare de kedgeree[1]. Aproape că terminase de mâncat când intră Lady Agnes.

— Cum te simţi în această dimineaţă, Lady Kiri? Femeia mai în vârstă zâmbi. În afară de faptul că eşti înfometată.

Kiri se ridică politicoasă.

— Cu siguranţă, înfometată. Mackenzie mi-a dat nişte pâine şi brânză, dar asta e prima masă adevărată de ieri-dimineaţă. Se aşeză, la invitaţia lui Lady Agnes. Mă simt foarte bine şi sunt recunoscătoare că nu am păţit nimic mai rău. Presupun că domnul Mackenzie a plecat deja la Londra?

— Da.

Lady Agnes îşi turnă ceai şi se aşeză pe scaunul din faţa oaspetelui ei.

— Nu te-am întrebat doar de dragul discuţiei, Lady Kiri. Trebuie să fie îngrozitor să fii răpită de o bandă de contrabandişti. Bău îngândurată din ceai. Când călătoream prin India, am fost atacaţi de o bandă de tâlhari. Câţiva oameni au fost răniţi grav şi un gardian a fost ucis. A fost o… experienţă tulburătoare.

Lady Agnes zâmbi şi se luă în râs:

— Eram cunoscută drept Englezoaica Neînfricată, dar timp de câteva luni de la atac, numai neînfricată n-am fost.

Kiri îşi privi farfuria şi-şi aminti de cât de speriată, de furioasă şi de neajutorată fusese.

— Aşa este. A fost… tulburător.

Genul de întâmplare care îţi schimba pentru

1 Fel de mâncare european, din peşte, orez şi ouă (n.tr.)

totdeauna felul în care priveşti lumea.

— Îngrozitor, de fapt, adăugă ea.

— Frica este răspunsul firesc în faţa pericolului, spuse directoarea. Dar dacă ai coşmaruri, nu te sfii să-mi ceri ajutorul. Sunt întotdeauna pe-aproape.

— Vă mulţumesc. Kiri îi privi atent chipul şi se întrebă ce vârstă avea. Nu era aşa de bătrână. Poate în jur de cincizeci de ani. Acum înţeleg de ce tinerii de-aici vă adoră.

Lady Agnes râse.

— Şi eu îi ador. Cei mai mulţi sunt destul de capricioşi, dar sunt băieţi buni. Au nevoie de atenţie şi să fie toleraţi. Vocea ei căpătă un ton sobru: Înţeleg că trebuie să returnezi calul?

— La Grimes Hall.

— Voi avea grijă de asta. Trăsura mea aşteaptă să te ducă la Londra. Voi trimite şi o menajeră cu tine, pentru a nu da naştere zvonurilor.

— Vă mulţumesc! Mă aşteptam să merg la Londra într-o trăsură publică, spuse Kiri. Sunteţi foarte generoasă cu un oaspete neinvitat.

— Prietenii lui Mackenzie sunt bine-veniţi, spuse femeia mai în vârstă.

— Nu sunt prietena lui, spuse Kiri sec. Sunt o domnişoară aflată la ananghie, care a avut norocul să fie salvată de el.

— Prietenia apare repede în situaţii dramatice, adăugă Lady Agnes.

Kiri se întrebă dacă nu era cumva un avertisment să nu se ataşeze prea mult de Damian Mackenzie. Dumnezeule, îi spusese oare Mackenzie fostei lui directoare că fusese în dormitorul lui? Cu siguranţă, nu. Mai bine să aducă vorba de cal.

— După ce-mi iau rămas-bun de la Chieftain, voi fi

gata de plecare. E un cal minunat.

— Va fi acasă până la sfârşitul zilei, promise Lady Agnes şi se ridică întinzându-i mâna.

— Mă bucur că am putut să ne cunoaştem mai bine, Lady Kiri. Ne vom revedea la Londra, sunt sigură.

Din moment ce avea doar săculeţul cu bijuterii şi nimic altceva de împachetat, se îndreptă către grajduri după ce termină micul dejun. Chieftain părea mulţumit, poate chiar obosit. Luă uşor bucăţile de zahăr pe care ea le ţinea în palmă şi-şi frecă botul de umărul ei ca să mai primească.

În timp ce mângâia gâtul strălucitor al calului, se gândi la aventura ei neaşteptată. Plecarea de la Grimes Hall poate că fusese nechibzuită, dar era normal să facă asta după tot ce auzise. Dacă ar fi rămas, i-ar fi rupt cuiva gâtul. De obicei, făcea lucruri nesăbuite, dar se consola cu gândul că putea scăpa de necazuri la fel de uşor precum dădea de ele.

Dar nesăbuinţa devenise nebunie curată când Mackenzie o sărutase. La ce se *gândise*? În lumina rece a zilei, comportamentul ei faţă de Mackenzie fusese cu adevărat nebunesc.

Nu se gândise deloc, ci pur şi simplu se lăsase purtată de acea pasiune sălbatică. La naiba cu toate consecinţele, trăise clipa. Dacă nu ar fi fost stăpânirea de sine a lui Mackenzie, ar fi devenit amanţi. Lucru care ar fi fost minunat, dar cu urmări foarte, foarte grave.

Îl mângâie pe Chieftain pentru ultima dată, apoi se întoarse şi se îndreptă către trăsura care o aştepta în faţa Conacului Westerfield. În împrejurări obişnuite, ea şi Mackenzie nu s-ar fi întâlnit niciodată. Probabilitatea să se revadă era extrem de mică.

Dar dacă aveau să se reîntâlnească – se va gândi

foarte bine la urmări înainte să se mai comporte ca o nebună.

În următoarea jumătate de oră, Kiri se îndrepta către casă în trăsura luxoasă a lui Lady Agnes. Menajera care o însoţea era o femeie în vârstă şi tăcută, care cârpea haine atunci când drumul nu era accidentat. Kiri petrecu aproape tot drumul privind pe fereastră peisajul de un verde viu.

Întâmplările din ziua trecută păreau un vis. Vorbele batjocoritoare ale lui Lady Norland încă o dureau, dar nu la fel de mult. Kiri se gândi că familia Hitchcock avea să fie mai supărată că le dispăruse un cal decât că plecase o moştenitoare cu sânge amestecat.

Era norocoasă că venea acasă sănătoasă şi cu reputaţia curată. Dar nu şi-l putea scoate pe Mackenzie din minte. Dacă nu ar fi fost patronul unui local rău-famat, poate ar fi fost potrivit s-o curteze.

Dar, din cauza ocupaţiei lui, orice fel de legătură cu el ar fi dăunat nu doar reputaţiei, ci şi familiei. Fraţii ei vitregi mai mici, Thomas şi Lucia Stillwell, aveau şi ei sângele amestecat, şi Lucia se apropia de vârsta măritişului. Orice ar fi făcut Kiri avea să aibă urmări asupra lor şi asupra mamei ei.

Cum putea raţiunea să fie atât de puternică şi totuşi să-i lase sufletul pustiit?

Când ajunse în Londra, Mac se simţi îngrozitor de obosit. Nu mai putuse să doarmă după vizita lui Kiri Lawford şi părăsise Conacul Westerfield în zori. Îi lăsase un bilet lui Lady Agnes în care îi mulţumea pentru găzduire şi-i spunea că trebuise să se întoarcă imediat la Londra, dar că Lady Kiri se afla pe mâini bune. Adevărat, dar şi lipsit de curaj. Se întrebă dacă

Kiri dormise mai bine decât el.

Mac vorbi cu administratorul lui, Jean-Claude Baptiste, ca să se convingă de faptul că nu se întâmplase nimic la Damian’s în absenţa lui. Baptiste râse şi-l trimise acasă, lucru uşor de făcut, de vreme ce Mac locuia lângă local.

Încerca să recupereze cele două zile şi jumătate de nesomn, când nişte paşi de-abia perceptibili îi tulburară odihna bine-meritată. Mac se trezi cu pumnalul în mână şi scrută camera, căutând pericolul. Apoi puse liniştit capul pe pernă.

— O, tu eşti, Kirkland. N-ar trebui să te furişezi aşa.

Vechiul lui prieten Kirkland spuse un pic revoltat:

— M-am furişat fără să fac zgomot şi nu credeam că o să te trezesc. Dar, din moment ce te-ai trezit, unde e tutunul meu valoros?

Mac căscă. După lumina de-afară, era aproape seară şi trebuia să se trezească oricum peste puţin timp.

— Buzunarul interior din dreapta sus al hainei.

Kirkland găsi haina pe care Mac o lăsase pe spătarul unui scaun şi dibui punguţa de tutun franţuzesc. O desfăcu şi privi atent frunzele aromate şi uscate. După un minut, spuse:

— Evrika!

Scoase din punguţă un tub de culoare maro, ca şi tutunul. Deşurubă capătul şi trase afară o bucată foarte subţire de hârtie. Citi încruntat literele mici şi scrise cu migală.

— Veşti rele? Mac îşi balansă picioarele şi sări din pat, simţindu-se mizerabil.

— Ceea ce mă aşteptam. Voi citi mai cu atenţie mai târziu. Kirkland înveli tubul şi hârtia într-o batistă şi le puse deoparte.

— Vreo veste despre Wyndham? Mac mereu întreba de vechiul lor coleg de şcoală, care se afla în Franţa când fusese semnat tratatul de pace de la Amiens şi de care nu se mai auzise nimic de-atunci.

Mac întreba mereu, iar Kirkland răspundea la fel:

— Nu. Deşi informatorul meu mi-a spus că a auzit un zvon despre un britanic luat prizonier care ar putea să fie Wyndham. E nevoie de mai multe date.

Mac refuza să spere. Mai fuseseră şi alte piste false de-a lungul anilor.

— Dacă una dintre aceste informaţii este adevărată, ce vom face atunci?

— Îl vom salva, Kirkland, spuse el pe un ton monoton. Să-l salvăm din Franţa va fi greu, dar e o provocare pe care aş accepta-o fără să stau pe gânduri.

— Ai avea şi ajutor.

Mac se îndreptă către lavoar şi-şi stropi faţa cu apă, ca să-şi pună ordine în gânduri. Plin de energie şi cu un simţ al umorului nemaipomenit, Wyndham fusese plăcut de toţi elevii de la Westerfield. Dispariţia lui provoca durere chiar şi după atâţia ani.

Ar fi fost mai uşor dacă s-ar fi ştiut ce se întâmplase cu el. Mac îşi dădea seama că nu avea cum să mai fie în viaţă. Pacea de la Amiens nu ţinuse mult şi englezii între optsprezece şi şaizeci de ani din Franţa fuseseră întemniţaţi. Wyndham probabil că se răsculase şi plătise cu viaţa acest lucru. Totuşi, fără confirmarea morţii sale mai exista speranţă.

— Să înţeleg că vizita pe care le-ai făcut-o contrabandiştilor a decurs fără probleme? întrebă Kirkland.

— De fapt, nu. Răpiseră o tânără care avusese ghinionul să dea de ei când mutau marfa.

Mac îşi pipăi barba aspră şi se întinse după trusa de bărbierit. Proprietarul localului Damian’s trebuia să arate mereu elegant şi să fie aranjat.

— Cea pe care o răpiseră s-a dovedit a fi Lady Kiri Lawford.

— Dumnezeule! Kirkland se ridică: E teafără?

— Lady Kiri e bine. Mac săpuni pămătuful de bărbierit şi-şi întinse spuma pe obraji. Era pe cale să scape, când am apărut eu. Cu puţin ajutor din partea mea, a reuşit şi apoi am dus-o la Lady Agnes.

Kirkland se linişti.

— E o veste bună. Dacă e implicată Lady Agnes, presupun că toată povestea poate fi trecută sub tăcere. Kiri nu are nevoie de alte lucruri care să-i păteze şi mai mult reputaţia.

— Asta se întâmplă acum? întrebă Mac, cu mult prea mult interes. Nu am cunoscut-o până acum, deci nu ştiu cum e privită de societate.

— Fiică de duce, un lucru bun. Zestrea, excelentă. Sângele indian, regretabil, spuse Kirkland fără prea multe vorbe.

— Jumătatea masculină a societăţii o stimează pentru că este o frumuseţe, în vreme ce multe femei, majoritatea mame de fete aflate şi ele la vârsta măritişului, sunt de părere că e de prost-gust să fii atât de frumoasă.

Mac râse.

— Nu pare genul care să-şi ascundă calităţile.

— Nu e. Kirkland îşi umplu pipa cu tutunul franţuzesc de contrabandă. E la fel de inteligentă pe cât e de drăguţă şi e mult mai prietenoasă decât Ashton. Deşi bine educată, în stil englezesc, este văzută în anumite cercuri ca fiind foarte îndrăzneaţă.

Se încruntă.

— Sunt de părere că există bărbaţi care o văd ca pe o seducătoare cu părul negru, care abia aşteaptă să primească atenţia lor.

Mac trase de patru ori de firul clopoţelului, dând de înţeles că dorea o ceaşcă de cafea şi un sendviş, apoi luă briciul şi trecu la treabă.

— Presupun că-şi caută un soţ. Sau a găsit deja?

— Nu încă. Ar ajuta-o dacă ar vorbi cu la fel de multă convingere şi ar fi la fel de discretă ca mama ei. Dar Lady Kiri nu e aşa. Kirkland zâmbi. Orice bărbat cât de cât deştept şi-ar da seama că e o provocare.

Mac lăsă briciul jos, ca să nu-şi taie gâtul când îşi aminti ce provocare minunată era Kiri. După ce trase adânc aer în piept, continuă să se bărbierească.

— Dacă un bărbat nepotrivit i-ar da târcoale ei şi zestrei ei, sunt sigur că generalul Stillwell şi Ashton l-ar goni.

— Cred că s-a întâmplat asta o dată sau de două ori. Mă îndoiesc că există vreo altă fată în Londra care să fie atât de bine păzită.

Asta era bine, se gândi Mac. Lady Kiri era plină de viaţă şi unică. Merita să fie protejată de nişte bărbaţi care să-i ţină departe pe cei ca Mac.

Era bucuros că era atât de bine păzită. Asta avea să-l salveze pe Mac de partea lui mai puţin onorabilă şi era un lucru bun.

Nu?

capitolul 9

De vreme ce epidemia de pojar putea să mai facă în continuare ravagii în casa părinţilor ei, Kiri îi ordonă vizitiului s-o ducă la Casa Ashton. Conacul londonez al fratelui ei era atât de mare, încât se putea plimba prin

el zile întregi fără să deranjeze pe nimeni. Era cea de-a doua casă a lui Kiri şi ea devenise foarte bună prietenă cu Adam şi cu Mariah.

Majordomul o întâmpină cu afecţiune.

— Îmi pare bine să văd că v-aţi întors la Londra, Lady Kiri. Ducesa nu e acasă, dar dacă doriţi să-l vedeţi pe fratele dumneavoastră, e în camera de lucru.

— Mereu vreau să-mi văd fratele, Holmes, spuse încet.

Ar fi trebuit să-i dea majordomului pelerina de la Mackenzie, dar... nu voia s-o lase încă din mână. Era o prostuţă.

Ciocăni la uşa biroului ducal şi, după ce primi permisiunea, intră. Îşi ridică privirea de la birou, apoi se ridică şi-i zâmbi uşor.

— Kiri, ce plăcere neaşteptată! Cum a fost vizita la casa viitorului tău soţ?

Ar fi vrut să-i răspundă pe un ton lipsit de griji că îşi dăduseră seama că nu se potrivesc, dar, spre surprinderea ei, izbucni în lacrimi.

— O, Adam!

Fratele ei se apropie de ea şi o strânse în braţe. Avea o greutate medie, nu era cu mult mai înalt decât Kiri, dar forţa şi bunătatea lui îl făceau să fie o oază de linişte în vreme de furtună.

Când era mică, ştia că are un frate mai mare care e duce în cealaltă parte a lumii. Îl visase pe fiul pierdut al mamei sale şi se întreba dacă aveau să se întâlnească vreodată. Dar nu-şi dăduse seama că un frate mai mare putea să-i ofere atât de multă prietenie, sprijin şi sfaturi bune.

O mângâie pe spate în timp ce ea îşi îngropă faţa în umărul lui.

— Să înţeleg că lucrurile nu au mers bine?

— E puţin spus. Se forţă să-şi oprească lacrimile, în timp ce Adam o conduse pe canapeaua din piele plină de perne.

— Am auzit-o din întâmplare pe mama lui spunându-i surorii sale că, datorită zestrei mele, puteam totuşi, deşi cu greu, să fiu o soţie potrivită pentru fiul ei mai tânăr. Au spus că sunt vulgară şi că-mi etalez farmecele, iar bărbaţii îmi dau mereu târcoale. Şi au spus lucruri îngrozitoare despre mama.

Adam îi dădu batista, înjurând în şoaptă.

— Am sperat să nu ai parte de asemenea prejudecăţi, dar se pare că e inevitabil.

Kiri îşi înghiţi lacrimile.

— Lady Norland a fost mereu mai distantă, dar credeam că e preocupată de fericirea fiului ei. Nu ştii cât de mult mă dispreţuieşte.

— Oamenii de proastă calitate îi dispreţuiesc mereu pe cei care sunt diferiţi, spuse Adam pe un ton calm. E singurul mod prin care se pot simţi superiori.

Kiri chicoti printre lacrimi.

— Cred că ai dreptate. Dar a fost umilitor să aflu că sunt o fiinţă vulgară, care e tolerată doar datorită zestrei. Poate că nu ar trebui să fii prea generos cu suma pe care doreşti să mi-o dai.

— Prostii, spuse fratele ei. Eşti cel de-al şaselea copil al unui duce, la fel cum sunt şi eu, deci ai dreptul la o zestre pe măsura rangului tău. Banii atrag vânătorii de avere, dar ai instincte bune. Îi zâmbi, şi chipul i se lumină.

— Şi ai o familie protectoare care va trebui convinsă că cei care te peţesc te merită.

Îşi aminti comentariul lui Mackenzie cum că fratele ei era cel mai periculos om din Anglia. Obişnuia să treacă cu vederea acest lucru, pentru că el era foarte

calm şi ţinea mult la familia pe care de-abia o cunoscuse. Dar Mackenzie avea dreptate: ducele de Ashton nu era genul de om cu care să te pui rău.

— O astfel de protecţie ştiu că nu e o binecuvântare, spuse pe un ton sec.

— Standardele voastre pot fi prea ridicate. Dacă tu şi generalul nu sunteţi de acord cu mine în legătură cu respectabilitatea cuiva?

Zâmbi.

— Atunci, vom negocia. Timpul vindecă pasiunile nebune şi regretabile şi, în acelaşi timp întăreşte sentimentele adevărate.

Părea just. În două săptămâni, avea să-l uite aproape de tot pe Mackenzie. Dar, deocamdată…

Observă că aruncase pelerina de la Mackenzie lângă uşă când începuse să plângă şi trebui să se abţină să nu alerge s-o ridice.

— E mult mai mult de spus în afară de faptul că am fost insultată de Lady Norland şi de sora ei la fel de odioasă. Am fost atât de furioasă, încât am luat cel mai bun cal din grajd, pentru a putea ajunge la Dover, şi de acolo am vrut să iau o trăsură către Londra. Dar ziua era pe terminate, se lăsa noaptea şi am dat de o bandă de contrabandişti care îşi mutau marfa ilegală.

Adam rămase nemişcat.

— Şi…?

— Am fost răpită şi dusă în ascunzătoarea lor de pe coastă. Beau şi se întrebau ce să facă cu mine, când un client de-ai lor, din Londra, a venit şi m-a ajutat să scap. De fapt, a fost coleg de şcoală cu tine.

Adam zâmbi.

— Să ghicesc. Damian Mackenzie?

Se încruntă.

— Nu poate fi foarte bine pentru domnul

Mackenzie dacă toată lumea din Londra ştie că are drept îndeletnicire contrabanda.

— Nu cred că are cineva vreo dovadă. Să înţeleg că nu ar avea cum să servească vinuri şi băuturi spirtoase atât de bune dacă nu s-ar ocupa cu asta, explică Adam. Dar nu trebuie să-ţi faci atâtea griji pentru el. Cei mai mulţi politicieni şi diplomaţi din Londra sunt clienţi fideli la Damian’s şi, pentru că le place localul, nu ţin cont de originea băuturii.

Spera ca Adam să aibă dreptate. Îşi reaminti evenimentele din seara trecută şi spuse:

— Mackenzie m-a condus la Academia Westerfield cât de repede a putut şi m-a lăsat în grija lui Lady Agnes. Reputaţia mea va fi pătată pentru totdeauna doar pentru că am mers călare alături de el timp de câteva ore? Părea un gentleman.

— E fratele lui Will Masterson, deci e cumsecade, dar localul e cunoscut şi nu foarte respectabil, reflectă Adam. A făcut bine că te-a dus la Lady Agnes şi apoi a plecat, ca să nu-ţi păteze reputaţia.

— Lady Agnes are o părere bună despre el, spuse Kiri pe un ton defensiv.

— Ţine la toţi băieţii ei şi-i sunt recunoscător pentru asta. Adam se încruntă: Le vei spune părinţilor ce s-a întâmplat?

Ea ezită.

— Nu-mi place să mint, dar nu vreau să se supere. Mama se va simţi jignită de ceea ce am auzit, şi generalul va dori să se ducă la Grimes Hall să spargă nişte capete. Poate că e mai bine să le spun că mi-am dat seama că Godfrey nu este potrivit pentru mine şi că am plecat repede ca să evit o situaţie jenantă.

— Întotdeauna e bine să spui o parte din adevăr, încuviinţă Adam. Cred că într-o zi sau două nu vor mai

fi în carantină din pricina pojarului, dar e mai bine să rămâi aici, cel puţin în seara asta.

— Eşti cel mai bun frate, spuse ea cu însufleţire.

Adam râse.

— Tu şi Thomas vă cunoaşteţi atât de bine, încât e mai greu să-l priveşti cu admiraţie, prin urmare, nu am o concurenţă foarte mare.

Uşa se deschise şi intrară două persoane atrăgătoare care purtau rochii asemănătoare, de un verde-deschis. Ducesa de Ashton şi sora ei geamănă se întorseseră dintr-o călătorie. Kiri se ridică şi-şi îmbrăţişă cumnata.

— De fiecare dată când te văd, mi-e şi mai uşor să fac diferenţa între tine şi Sarah.

Mariah râse şi-şi mângâie pântecul umflat.

— Tot o privesc pe Sarah şi-mi spun că poate, într-o zi, voi arăta din nou la fel de subţire şi de drăguţ ca ea.

— Când va veni acea zi, nu va mai trebui să dormi atât de mult, spuse Sarah Clarke Townsend pe un ton ferm. Adam, Mariah a aţipit în trăsură în drum spre casă. Trebuie să meargă sus să se odihnească.

— Nu e nevoie! spuse Mariah iritată. Toată lumea se agită atât de mult! Să ai copii e un lucru perfect normal. Kiri, am nevoie să fie cineva de partea mea.

— Nu voi fi eu, spuse Kiri cu un zâmbet. Să ai copii e normal, dar e la fel de normal să fii obosită. Acceptaţi să fiţi răsfăţată, Domnia-Voastră!

— Şi dacă refuzi să fii răsfăţată, te voi duce sus împotriva voinţei tale, spuse Adam cu o privire neastâmpărată.

— Chiar mi-ar face plăcere.

Mariah râse, îşi luă soţul de braţ şi-l lăsă s-o conducă afară din cameră. După ce plecară, Sarah

spuse, oftând:

— E îngrozitor să fiu geloasă pe sora mea pentru că are un soţ atât de bun şi de îndrăgostit?

— Dacă e aşa, şi eu sunt îngrozitoare. Kiri simţi un fior şi se gândi la afurisitul de Mackenzie.

— Mai sunt şi alţi bărbaţi de treabă. E nevoie de timp să-l găseşti pe cel potrivit.

Sarah avea ochii plini de lacrimi. Kiri îşi aminti că fata fusese logodită, dar alesul ei murise înainte de a se putea căsători. Kiri trase de funia clopoţelului, dorind să schimbe subiectul.

— Să bem un ceai. Şi tu trebuie să fii obosită după atâtea cumpărături.

— O idee foarte bună. Sarah se aşeză pe canapeaua din piele şi privi curioasă pelerina lui Mackenzie, care încă se afla pe podea.

Kiri luă haina şi o puse pe spătarul scaunului. După ce comandă un ceai, când servitorul intră, spuse:

— Am observat că aromele de portocală încep să se simtă mult mai tare în parfumul pe care l-am făcut pentru tine. Să facem un nou amestec?

Sarah îşi mirosi încheietura.

— Ai dreptate, miroase din ce în ce mai mult a portocală, pe măsură ce îl folosesc. Ai un simţ al mirosului nemaipomenit. Da, îmi place pentru zi, dar, dacă ai timp, ai putea să faci un parfum de seară cu o aromă mai bogată, mai seducătoare?

— Mi-ar plăcea. Fiecare femeie ar trebui să aibă un dulap întreg de parfumuri, potrivite pentru fiecare stare de spirit. Este interesant faptul că acest parfum miroase altfel când îl foloseşte Mariah.

Kiri cedă în faţa curiozităţii.

— Că veni vorba de gemeni identici – e o întrebare îngrozitoare şi poţi să te prefaci că nu ai auzit-o dacă

nu vrei să răspunzi. Dar m-am întrebat. Din moment ce tu şi Mariah semănaţi foarte mult, eşti puţin îndrăgostită de Adam?

Sarah păru speriată, dar cu siguranţă nu se mai gândea la dragostea pierdută.

— Câtuşi de puţin. Sau, mai exact, îl iubesc, dar ca pe un frate. E minunat, se potriveşte de minune cu Mariah, dar nu-mi face inima să bată mai tare.

— E bine.

Tava cu ceai veni, iar Kiri turnă pentru amândouă.

Sarah sorbea din ceai, îngândurată.

— Mariah şi cu mine arătăm aproape la fel şi avem multe trăsături comune, chiar şi faptul că alegem aceleaşi culori pentru aceleaşi evenimente.

Sarah arătă către rochia de un verde-deschis, aproape în aceeaşi nuanţă cu cea pe care sora ei o purtase în acea dimineaţă.

— Dar, cum am fost crescute separat, am crescut diferit. Mariah are acel farmec aparte, care îi fascinează pe toţi din jurul ei. Din moment ce Adam e rezervat, se completează minunat.

— Dacă o relaţie ideală înseamnă echilibru, spuse Kiri intrigată, ce spune asta despre soţul pe care ţi-l doreşti?

— Mariah a fost crescută mai dezordonat şi a trebuit mereu să se adapteze, aşa că adoră faptul că Adam este responsabil şi de nădejde, explică Sarah. În schimb, eu am fost crescută într-un mediu onorabil şi liniştit şi sunt o fire timidă, aşa că sunt atrasă de bărbaţi un pic mai sălbatici. Se strâmbă. Cred că e un lucru bun.

— Nu eşti timidă, exclamă Kiri. Dar îmi dau seama că te-ai gândit bine la acest subiect. Eu încă nu ştiu ce bărbat mi s-ar potrivi cel mai bine.

Sarah luă o prăjitură cu ghimbir.

— Din moment ce încă îl cauţi, să înţeleg că ţi-ai dat seama că Godfrey Hitchcock nu e potrivit pentru tine?

— Cu siguranţă, nu. Vocea lui Kiri era tăioasă.

Sarah se încruntă.

— Ce s-a întâmplat?

Atunci când Kiri ezită, Sarah spuse:

— Dacă s-a întâmplat ceva îngrozitor şi i-ai spus lui Adam, el îi va spune lui Mariah, ea mie, aşa că ai putea foarte bine să-mi spui chiar tu.

Kiri râse.

— Ai dreptate, atâta timp cât nu vei mai spune nimănui.

— Nu voi spune, o asigură Sarah. Povestea ta se va opri la mine.

Kiri ştia că putea sa aibă încredere în Sarah şi-i povesti pe scurt de ce fugise de la Grimes Hall şi tot ce se întâmplase după aceea. Sarah ascultă captivată.

Când Kiri termină, Sarah spuse melancolică:

— Imaginează-ţi să fii salvată de însuşi Damian Mackenzie! Am auzit de localul lui de când s-a deschis, acum trei ani. E cel mai la modă local din Londra.

Mâncă din două înghiţituri o prăjitură cu migdale.

— Balurile mascate de la Damian’s sunt renumite. Ultimul bal al anului este peste două zile. Mi-ar plăcea să merg, dar mama ar fi îngrozită.

— La fel şi a mea. Kiri rămase tăcută, cu cana de ceai la gură, în timp ce se gândi cu voce tare: Am o idee minunată! Am putea merge la balul mascat împreună. Trebuie să-i dau lui Mackenzie banii pe care i-a cheltuit pentru a mă salva şi am putea vedea şi localul.

Trebuia de asemenea să-l vadă în mediul lui,

pentru a putea să-l uite.

Ochii lui Sarah se măriră de surpriză.

— N-aş putea face aşa ceva vreodată!

— Bineînţeles că poţi. Damian’s e pe strada Pall Mall, lângă cele mai bune localuri, nu într-un bordel înfiorător de la ţărm, spuse Kiri, plină de convingere. Cu o pelerină cu glugă şi o mască pe chip, nimeni nu ne va recunoaşte. Putem pleca înainte de scoaterea măştilor.

— Să mergem pe furiş ar fi foarte imoral. Cealaltă fată îşi muşcă buza.

— Tânjesc să fiu imorală!

— Dar cum vom face?

— Din moment ce amândouă suntem majore şi ne permitem să facem ce dorim, am putea să plecăm fără să observe nimeni. Kiri se gândi un moment: Dacă tot voi sta aici pentru câteva zile, de ce să nu spunem că vei rămâne şi tu, ca să-mi ţii companie?

— Ar merge! De când sarcina lui Mariah e avansată, ea şi Adam se retrag în camerele lor la scurt timp după cină. Am putea pleca atunci.

— Îl voi ruga pe Murphy, grăjdarul, să ne ducă până la local şi să ne aştepte afară. Cred că-l pot convinge să nu ne dea de gol decât mai târziu.

Sarah se încruntă.

— Ar risca să-şi piardă slujba dacă ne ajută?

Kiri dădu din cap.

— Nu, Adam are încredere în judecata lui Murphy. L-a angajat pe viaţă, pentru ajutorul pe care i l-a dat în trecut.

— Atunci e totul bine. Le putem mărturisi lui Adam şi lui Mariah a doua zi. Nu cred că le vor spune părinţilor noştri.

— Următoarea întrebare e de unde facem rost de

pelerine cu glugă. Eu nu am. Îşi privi cu tristeţe fusta despicată, care avea nevoie să fie curăţată pentru a arăta decent.

— De vreme ce am fugit din Kent fără bagaje şi nu-mi pot lua hainele de-acasă până nu trece epidemia de pojar, nu pot ieşi în lume decât dacă mă acopăr cu o pelerină.

— Pot împrumuta pelerinele părinţilor mei. Fiindcă eşti înaltă, o poţi purta pe a tatălui meu.

Sarah era încântată.

— Va fi o aventură.

Kiri se strâmbă şi se gândi la vorbele lui Lady Agnes.

— Mi-am dat seama că aventurile nu sunt atât de amuzante când se întâmplă.

— Să fii răpită de tâlhari e mult mai mult decât o aventură, încuviinţă cealaltă fată. Să mergi la un bal mascat într-un local care e totuşi sigur e o aventură mult mai potrivită. În afară de un gentleman care va încerca să ne fure un sărut, ce s-ar putea întâmpla?

Kiri se gândi că existau nenumărate lucruri care puteau merge prost, dar cu siguranţă că Sarah avea dreptate. Îi va înapoia banii lui Mackenzie, să-i alunge imaginea care nu mai dispărea din mintea ei şi să petreacă o seară amuzantă.

Interesant, dar sigur.

capitolul 10

Kiri trase cu ochiul în dulap, bucurându-se la vederea pelerinei ei. Totul mersese conform planului: Sarah se hotărâse să rămână şi adusese în bagaje pelerinele părinţilor ei. Seara aceea era seara balului mascat şi amândouă erau peste măsură de încântate.

O aventură plăcută, sigură şi, pentru Kiri, un motiv întemeiat să-l vadă pe Mackenzie. Kiri se aşează la birou să scrie câteva epistole pentru a-şi distrage atenţia. Sârguinţa ei fu întreruptă de o bătaie în uşă. Dădu permisiunea să intre şi Holmes, majordomul, apăru.

— Un domn doreşte să vă vadă, Lady Kiri. Nu mi-a spus numele, dar pare foarte respectabil. În tonul vocii majordomului se simţi dezaprobarea la refuzul musafirului de a-şi dezvălui identitatea. Este în salonul mic pentru oaspeţi.

Inima lui Kiri sări. Mackenzie! Se gândise în ultimele două zile la ea, la fel cum şi ea se gândise la el? Cel mai probabil, îşi voia banii înapoi. Încercă să-şi păstreze calmul şi spuse:

— Cred că ştiu cine e, deci îl voi primi.

Înainte să coboare, privi cu regret în oglindă. Părul ei era pieptănat, dar pentru că nu avea foarte multe haine, purta o cămaşă de noapte simplă, de culoare verde, pe care o lăsase la Casa Ashton înainte de a pleca spre Kent.

Îşi aminti că Mackenzie o văzuse arătând mai rău şi coborî scările. Încercă să nu pară prea nerăbdătoare şi intră încet în camera de oaspeţi – îl văzu pe onorabilul Godfrey Hitchcock, care era atât de blond şi de chipeş, încât îşi aminti de ce se gândise să se mărite cu el.

Kiri rămase nemişcată şi nu ştiu dacă să mormăie blesteme indiene sau să se furişeze afară. Ţinu o mână pe mânerul uşii şi era pe punctul de a fugi, când Godfrey exclamă:

— Te rog, Lady Kiri! Spune-mi unde am greşit!

Se apropie.

— Am crezut că ne înţelegem. Apoi ai plecat şi mi-ai lăsat un bilet în care îmi spuneai să vânez o altă avere. Într-adevăr, nu am averea ta, dar nu sunt sărac

şi amândoi ştim asta. Ce s-a schimbat? Dacă te-am jignit în vreun fel, dă-mi o şansă să mă revanşez!

Nu plecă, dar îi spuse pe un ton aspru:

— Ai venit tocmai din Kent ca să-mi spui asta?

— Ai cerut ca bagajele să-ţi fie trimise aici şi m-am hotărât să vin să le aduc personal. Chiar acum sunt descărcate din trăsură.

Ochii albaştri ai lui Godfrey erau îngrijoraţi.

— Dar doream şi să vorbesc cu tine. Vreau foarte mult să înţeleg ce s-a întâmplat.

Fie era un mincinos desăvârşit, fie nu ştia ce părere avea mama lui, deşi era greu de crezut.

— Mi-am dat seama că nu ne potrivim, deci ar fi fost jenant să rămânem împreună, spuse Kiri. Părea mai simplu să plec.

— Atât de jenant, încât ai furat un cal şi ai plecat după-amiază târziu, deşi se apropia furtuna? Dădu din cap şi nu păru convins. Am petrecut o zi plăcută. Eram pe punctul de a-ţi cere mâna şi tu erai dispusă să asculţi. Dar chiar dacă te hotărâseşi să mă refuzi, sunt convins că puteai s-o faci atât de delicat, încât nu ar fi fost momente jenante. În schimb, ai fugit de parcă ai fi fost urmărită de demoni.

Oftă şi se gândi că era mult mai perspicace decât crezuse.

— Chiar vrei să ştii? Nu cred că te va face mai fericit.

— Nu sunt fericit nici acum, spuse el ferm. Dacă-mi explici, cel puţin voi înţelege.

— Prea bine. După plimbarea noastră călare, am vrut să trec prin camera de zi ca să-i spun mamei tale că accept invitaţia ei de a mai rămâne, spuse Kiri. Mă gândeam la propunerea ta, dar am considerat că aveam nevoie să petrecem mai mult timp împreună.

— Cu siguranţă că nu şi-a retras invitaţia de a mai rămâne, spuse Godfrey încurcat. Spera să mă accepţi.

— Datorită zestrei mele, spuse Kiri pe un ton amar. Eram pe punctul de a intra în camera de zi, când am auzit-o din întâmplare pe mama ta vorbind cu mătuşa ta, Lady Shrimpton. Spuneau…

Ezită şi simţi acele cuvinte dureroase în adâncul sufletului.

— Ce spuneau?

Kiri inspiră adânc.

— Că sunt o femeie uşoară, vulgară şi străină, care se salvează cu greu datorită zestrei. Suficient de bună pentru un fiu mai tânăr şi cheltuitor. Ce fericire că fraţii tăi mai mari au fii, pentru ca viitorii lorzi Norland să nu fie pătaţi de sângele meu indian.

Lui Godfrey i se tăie respiraţia, dar Kiri continuă neînduplecată:

— A fost destul de rău, dar ce au spus despre mama a fost… de neiertat. Am ştiut că trebuie să plec imediat, altfel aş fi făcut mai mult rău. Nu aveam cum să fiu politicoasă. Acum înţelegi?

Godfrey părea bolnav.

— Nu pot să cred că mama ar spune aşa ceva.

— Chiar nu poţi? spuse Kiri pe un ton aspru.

Încercă să vorbească, apoi încuviinţă din cap.

— Este… foarte demodată în anumite privinţe. Foarte mândră de originea familiei. Dar am crezut că te place. Eşti o fată frumoasă şi plină viaţă, care poate să încânte şi pietrele de pe drum. Originea ta e mai bună decât a mea şi, desigur, o zestre bună e de apreciat.

Înghiţi cu greu.

— Poate pentru că mi-am dorit să te primească în familie, nu am observat altceva.

— Zestrea mea ar fi fost bine-venită. Fără îndoială că ar fi fost politicoasă cu mine până în ziua când ar fi fost supărată sau ar fi băut prea mult vin de Xeres şi mi-ar fi explicat cât de mult mă urăşte.

Kiri se întoarse către uşă.

— Îmi pare rău că ţi-am spus toate astea, dar ai întrebat.

— Nu pleca încă, o rugă el. Jur că nu am aceleaşi prejudecăţi ca mama. Poţi să mă crezi?

Îşi aminti de sărutările foarte plăcute. Nu avea prejudecăţi sau o dorea suficient de mult, pentru ca originea ei să nu conteze? Poate că un pic din amândouă. Poate că nici măcar el nu ştia sigur.

— Te cred, spuse ea, dorind să încheie acel moment neplăcut. Acum nu a mai rămas nimic de spus. Adio, Godfrey.

— Deci păcatele mamei mele trebuie să fie luate asupra mea? În ochii lui se putea citi durerea. Cu mine te-ai căsători, nu cu mama. Nu trebuie să avem de-a face cu ea.

Înţelegea că era sincer, dar când îl privi pe Godfrey, văzu un băiat, nu un bărbat. În ultimele zile, îşi dăduse seama că voia un bărbat.

— O căsnicie apropie familiile la fel de mult cum apropie un bărbat şi o femeie. Nu voi face parte prin căsătorie dintr-o familie care nu mă vrea şi nici nu-mi doresc să te îndepărtezi de propria ta mamă.

Îi întinse mâna.

— Du-te cu Dumnezeu, Godfrey.

Îi luă mâna şi i-o strânse mult.

— Îţi mulţumesc pentru sinceritate şi amabilitate, Lady Kiri. Îmi pare rău că ai suferit din cauză că mama mea este limitată.

Ridică din umeri.

— Sunt recunoscătoare că am aflat care sunt adevăratele sentimente ale contesei înainte să fi fost prea târziu.

Oftă, dar dădu aprobator din cap înainte de a pleca. Era doar o chestiune de timp până când avea să întâlnească o englezoaică drăguţă şi blondă care să fie pe placul familiei. Kiri se întoarse în cameră şi văzu cum o menajeră despacheta bagajul pe care îl adusese Godfrey.

Kiri zâmbi ironic. Cel puţin, acum avea mai multe haine.

Sarah rămase fără respiraţie când privi cupola strălucitoare, arcuită, în sala de bal a clubului.

— Damian’s e exact aşa cum am auzit şi chiar mai mult!

Kiri fu de acord. Chiar şi pentru cineva care cunoştea somptuoasele temple indiene, clubul lui Mackenzie îţi lua ochii. Sala de bal era o încăpere circulară de dimensiuni mari, acoperită de o cupolă pictată în culori vii, luminată de un candelabru cu gaz, mare şi strălucitor. Kiri mai văzuse felinare cu gaz pe stradă, dar era prima clădire luminată cu gaz în care intrase vreodată.

Balul mascat era în toi şi sala de bal era plină cu invitaţi zâmbitori şi vorbăreţi. Unii îşi ţineau pelerina pe umeri, scoţându-şi la iveală hainele scumpe şi bijuteriile. Alţii, la fel ca Sarah şi Kiri, erau înveşmântaţi în pelerine cu glugă şi purtau măşti care le acopereau jumătate din chip.

Sarah îşi legase părul, pentru ca buclele blonde să nu-i dezvăluie identitatea. Kiri purta o fustă despicată şi cizme. Cizmele de-abia puteau fi zărite sub poalele pelerinei negre, dar, ţinând cont de înălţimea ei, putea

fi confundată cu un bărbat. Cele două păreau un cuplu, lucru de preferat, decât să fie văzute ca două femei care colindau după pradă.

După ce intrară în sala de bal, se aşezară lângă un perete şi priviră spectacolul. Cadrul uşii, arcuit, conducea către încăperi folosite pentru jocurile de noroc, iar în altele se găseau aperitive. Kiri bătea din picior în ritmul muzicii care se auzea de la balcon. Muzica, la fel ca toate lucrurile de la Damian’s, era de calitate.

Bărbaţi în costume negre de seară, care purtau mască, dar nu şi pelerine, mergeau de-a lungul încăperii cu tăvi de pahare cu şampanie. Toţi, masivi. Kiri se gândi că slujba lor presupunea şi evitarea neplăcerilor, nu doar servitul şampaniei.

Era vreunul dintre ei Mackenzie? Nu credea asta. Nici unul nu avea constituţia potrivită sau acelaşi fel de a se mişca. Deşi probabil că se înşela dacă credea că îl putea recunoaşte pe Mackenzie în acea mulţime de oameni mascaţi.

Un domn se apropie de ele şi făcu o plecăciune adâncă în faţa lui Sarah. Întrebă, pe un ton tineresc şi jucăuş:

— Dansaţi cu mine, frumoasă doamnă?

Părea un tânăr din Oxford, la fel de încântat de petrecere ca şi ele. Nu era o ameninţare. Sarah o privi pe Kiri, iar aceasta încuviinţă.

Vorbiseră despre asta înainte. Pelerina lui Sarah era albastru-închis, spre deosebire de culoarea neagră mai des întâlnită, masca strălucea datorită paietelor şi avea un fluier pe care urma să-l folosească în caz de pericol. Sunetul ar fi făcut-o pe Kiri să vină alergând şi poate şi-ar fi permis să apeleze la Kalarippayattu. Sau la cuţitul pe care îl luase de la contrabandist şi pe care

îl ţinea într-o teacă pe antebraţ.

Se îndoia că va fi nevoie de arme, din moment ce balul mascat era foarte bine organizat. Câteva cupluri se sărutau pătimaş, dar nu văzuse nimic ieşit din comun.

Stabiliseră să se întâlnească în foaierul de la intrare cu un sfert de oră înainte de miezul nopţii, ca să poată pleca înainte de scoaterea măştilor. Murphy, grăjdarul de la Casa Ashton, ridicase din sprâncene când Kiri îl întrebase dacă ar putea să le ducă la Damian’s, dar spusese că vor fi în siguranţă. Avea să aducă o trăsură acoperită în faţa uşii, înainte de miezul nopţii.

Dacă nu aveau să vină până la miezul nopţii, Murphy hotărâse că va intra după ele. Şi ar fi făcut-o. Ca fost soldat, era un bun gardian pentru ele în acea noapte.

În timp ce Sarah dansa fericită cu bărbatul misterios, Kiri începu să exploreze, să-l caute pe Mackenzie, să admire împrejurimile luxoase. Peisajul nu era diferit faţă de cel al unui bal ţinut într-o casă, dar măştile şi pelerinele făceau diferenţa. Atmosfera era încărcată de mister, deoarece oricine putea să se afle acolo. Străini chipeşi sau prieteni transformaţi în străini. Mari lorzi, femei imorale – sau doamne respectabile ca Sarah Clarke Townsend, care tânjeau după un pic de necuviinţă.

La intrarea în sala de bal erau trei încăperi, două pentru jocuri de noroc, iar cealaltă pentru bufet şi mese de cină. Când intră în camera din partea stângă, un servitor îmbrăcat în negru se apropie ca să-i ofere şampanie. Luă paharul şi-i mulţumi cu o voce joasă, ca să nu se ştie dacă era bărbat sau femeie.

Kiri sorbi încet, continuă să se plimbe şi respiră

adânc, ca să simtă întreaga atmosferă. Îşi folosi mai ales mirosul. Avea un simţ al mirosului care era echivalentul auzului perfect în muzică, lucru valoros pentru un parfumier. Putea să recunoască arome complexe şi să le reproducă în laboratorul ei.

În astfel de momente, învăţa să nu dea importanţă mirosurilor obişnuite, care ar fi fost foarte puternice. Dar îi făcea plăcere să încerce să ghicească parfumurile celorlalţi invitaţi. Era uşor să recunoască aromele folosite de toată lumea, ca apa de colonie franţuzească şi apa de Ungaria.

Dar era mai greu să-şi dea seama de schimbările uşoare care aveau loc atunci când cineva folosea un parfum. De exemplu, la unii oameni, parfumul de Ungaria mirosea a levănţică sau a mentă. La alţii, notele de portocală se simţeau mai tare.

Strâmbă din nas când trecu pe lângă o femeie care mirosea a cedru rânced. Câteva femei ghinioniste nu ar fi trebuit să-şi dea cu nici un fel de parfum, deoarece ceva din trupurile lor făcea ca şi cel mai fin parfum să miroasă îngrozitor.

În timp ce intra în camera de oaspeţi, un alt oaspete dădu peste Kiri şi vărsă pe ea un pahar de şampanie.

— Îmi pare atât de rău! Vocea era a unei fete bine-crescute, dar care era agitată. Purta o pelerină de culoare mov, dar într-o nuanţă atât de închisă, încât părea negru. Deşi parfumul ei avea ingrediente scumpe, era făcut într-un mod stângaci şi avea un miros mult prea apăsător pentru o tânără. Poate că împrumutase parfumul mamei.

— Nu contează, spuse Kiri cu vocea ei obişnuită şi se gândi că fata nu se va îngrijora la auzul unei voci de femeie. Puţină şampanie nu se vede pe o pelerină

neagră.

— Eşti amabilă. Ochii fetei scânteiară chiar şi din spatele măştii. Nu este totul nemaipomenit de interesant? Îmi place că pot vorbi cu cineva fără să fi fost prezentată înainte!

— Te simţi foarte liber, încuviinţă Kiri. E prima dată când vin la Damian’s.

— Şi la mine la fel! Fata păru încântată că mai întâlnise un nou-venit.

Kiri era bucuroasă că Damian’s era un loc sigur, deoarece fata părea atât de naivă, încât ar fi intrat în necazuri într-un loc mai puţin păzit. Au mai discutat preţ de câteva minute, apoi au plecat fiecare pe drumul ei, Kiri să vadă unde era Sarah, iar fata cu pelerina mov să mai ia şampanie şi să guste din pateurile cu homar.

Kiri se uită după Sarah şi văzu că prietena ei râdea, şi se simţea bine. Mackenzie încă nu-şi făcuse apariţia. Kiri sperase să-i dea punga grea cu bani, care-i atârna sub pelerină. Dar mai mult decât să-şi plătească datoria voia să-şi poată satisface curiozitatea.

Însă mai întâi, trebuia să-l găsească pe afurisitul ăla de bărbat.

capitolul 11

Mac se plimba prin mulţime şi se bucura de ultimul bal mascat, în timp ce privea şi asculta, asigurându-se că nu avea să se întâmple nimic care să tulbure liniştea. Damian’s era unul dintre puţinele localuri publice din Londra unde bărbaţii şi femeile de familie bună puteau să danseze, să bea şi să joace jocuri de noroc laolaltă. Nu avea de gând să lase să se întâmple ceva care să alunge femeile, de vreme ce ele făceau

ca Damian’s să fie diferit de alte localuri.

Privi cu atenţie prin sala de bal în căutarea lui Jean-Claude Baptiste, administratorul. Suplu şi brunet, Baptiste fugise din Franţa în tinereţe, de perioada de teroare a Revoluţiei Franceze, iar anii petrecuţi în Londra îl făcuseră să-şi piardă aproape de tot accentul. Îmbrăcat într-un costum negru şi purtând mască, fu uşor de găsit. Vorbea cu prietenul lui, lordul Fendall, un gentilom elegant, client fidel la Damian’s.

De nerecunoscut cu pelerină, Mac trecu neobservat până când ajunse lângă Baptiste. Ridică vocea ca să fie auzit în larma veselă a mulţimii şi întrebă:

— Vreo problemă?

Baptiste tresări violent.

— Dacă mor de o criză de inimă, a ta va fi vina, *mon ami*. Nu e nici o problemă, în afară de faptul că sunt mai mulţi invitaţi decât ne-am aşteptat.

— Dar bineînţeles, spuse Fendall cu un zâmbet molcom, din moment ce e ultimul bal mascat de la Damian’s până la primăvară, trebuie să ne bucurăm de fiecare moment de plăcere.

— Şi chiar şi de ultimele pateuri cu homar, spuse Mac.

— Mai sunt aduse din bucătărie, spuse Baptiste. Iar vinul şi băuturile spirtoase din pivniţă. Bine că noul transport a sosit azi.

— Dar lacheii? întrebă Mac. Nu sunt toţi oamenii noştri.

— Am invitat câţiva actori în devenire şi le-am promis mâncare şi băutură gratis şi bani dacă am nevoie de ei ca să muncească. Înclină din cap către cel mai apropiat bărbat în negru care ţinea o tavă cu şampanie.

Totul face parte din servicii.

— Bine gândit.

Lui Mac îi surâsese norocul în ziua în care îl angajase pe Baptiste. Francezul era un administrator foarte priceput şi se ocupa de treburile de rutină în locul lui Mac.

— Mă voi mai plimba puţin prin sălile de jocuri de noroc.

Baptiste aprobă din cap şi plecară în direcţii diferite. Mac ascultă frânturi de conversaţie, dar auzi doar flirturile obişnuite şi comentariile despre ultimele evenimente şi decoraţiunile realizate recent.

La balurile mascate, Mac îşi petrecea timpul urmărind mesele pentru jocurile de noroc. Scandalagiii erau de obicei ţinuţi departe de Damian’s, dar Mac ştia din experienţă că măştile şi pelerinele făceau să apară probleme.

Aproape că-şi terminase plimbarea şi se gândea să meargă la bufet, când o masă din spate, din cea de-a doua cameră pentru jocurile de noroc, îi atrase atenţia. Doi jucători erau absorbiţi într-un joc de pichet, şi atmosfera era atât de tensionată, încât Mac aproape că vedea aerul ridicându-se deasupra mesei. Se îndreptă către acel loc, iar privirea lui experimentată analiză situaţia.

Gluga unui jucător căzuse pe spate şi scotea la iveală un păr blond şi o frunte asudată. Din ce se putea vedea, era tânăr şi înspăimântat. Adversarul lui amesteca cu pricepere mai multe cărţi şi câteva bilete se aflau în partea lui de masă, probabil chitanţe pentru banii pe care îi câştigase de la tânăr.

Mac îşi miji ochii şi privi cu atenţie mâinile bărbatului şi priceperea lui în a amesteca cărţile. Recunoscându-l după o cicatrice mică de pe dosul

mâinii, se apropie de masă.

— Bună seara, Digby. Cât de drăguţ din partea ta să-i dai acestui tânăr o lecţie despre cum se trişează la jocurile de cărţi!

Îşi lăsă mâna pe umărul lui Digby şi-şi înfipse unghiile în el.

— Ţi-a spus Digby că doreşte să te înveţe?

Tânărul îşi ridică privirea şi o licărire de speranţă i se citi prin găurile pentru ochi ale măştii.

— Nu, nu mi-a zis. Vrei să spui că nu e un joc adevărat?

— Lecţia e mai eficientă dacă teama e reală, spuse Mac pe un ton jovial, în timp ce ridică chitanţele. Citi semnătura mâzgălită pe prima chitanţă.

— Aşteaptă-ne aici câteva minute, domnule Beaton. Îţi voi spune mai multe despre programul nostru educativ după ce discut cu domnul Digby.

Băiatul încuviinţă, uimit de norocul lui, în timp ce Digby mormăi o înjurătură, iar strânsoarea lui Mac îl forţă să se ridice. Mac îi puse mâna pe după umeri şi îl conduse către o uşă laterală.

— Ce limbaj! spuse Mac. Nu vreau ca doamnele să se simtă jignite.

Trişorul zâmbi şi spuse o înjurătură şi mai vulgară, dar cu o voce joasă, încât nimeni în afară de Mac nu-l auzi.

De îndată ce părăsiră încăperea şi ajunseră într-un coridor de serviciu, Mac întrebă cu voce blândă:

— N-am fost suficient de clar când ţi-am interzis să mai vii la Damian’s, domnule Digby? Ţi-am dat cumva de înţeles că balurile mascate sunt o excepţie?

Digby se eliberă din strânsoarea lui Mac, mormăind:

— Cineva oricum îi va lua toţi banii acelui băiat,

aşa că aş putea foarte bine să fiu eu acela!

— Poate, dar nu la Damian’s.

Mac se încruntă în timp ce-l conducea de-a lungul coridorului.

— Nu e o idee rea să dai lecţii de trişat la cărţi tinerilor naivi de la ţară. I-ai învăţa de ce să se ferească. Cei mai deştepţi vor învăţa să-şi păzească mai bine punga cu bani.

— Alţii vor învăţa pur şi simplu cum să trişeze, mormăi Digby.

— Atunci, vei avea adversari pe măsură.

Ajunseră la ieşire. Mac îl apucă pe bărbat de încheietură şi i-o răsuci.

— E ultimul avertisment. Mai vino pe-aici în orice deghizare şi vei vedea de ce mi se spune Mac Briceagul.

Digby se trase înapoi.

— Nu-ţi face griji, n-o să-ţi mai murdăresc localul cel scump! Îşi scoase masca şi-şi arătă chipul de nevăstuică.

— Mă bucur că ne-am înţeles.

Mac ţinu uşa până ce Digby plecă şi apoi o încuie.

Acum era momentul să se ocupe de partenerul naiv al lui Digby. Mac îl găsi pe tânărul George Beaton la masă, cu un pahar gol de şampanie în mână.

Mac se aşeză pe scaunul pe care stătuse Digby şi întrebă pe un ton blând:

— Ce te-a făcut să pariezi sume atât de mari cu un străin, la un bal mascat? Chiar dacă îţi cunoşti adversarul, e imposibil să-i citeşti cum trebuie chipul prin mască şi astfel e uşor să pierzi.

Partea care se vedea din chipul băiatului se înroşi.

— A început ca un joc între prieteni.

Mac scoase chitanţele mototolite din buzunar, le

răsfoi, fluieră încet şi calculă totalul.

— N-a continuat ca un joc între prieteni.

Privi atent partea vizibilă a chipului băiatului.

— Eşti fiul lui Alfred Beaton?

Când băiatul dădu aprobator din cap, Mac spuse:

— Am auzit că a murit de curând. Condoleanţe.

După ce tânărul Beaton mormăi ceva în semn de mulţumire, Mac ridică colecţia de chitanţe.

— Ar fi mândru de tine pentru asta?

Chipul care până atunci fusese îmbujorat deveni palid. Mac continuă neîndurător:

— Sunt convins că nu pot fi plătite fără ipotecarea conacului familiei. Ai surori mai mici, nu? Şi o mamă văduvă de curând? Le va fi pe plac să locuiască într-o cocioabă dacă tu pierzi casa la jocurile de noroc? Sper că surorilor tale le va plăcea să fie guvernante, de vreme ce nu vor mai avea cum să se mărite dacă le vei juca zestrea.

— Nu am vrut să fac vreun rău!

Mac oftă.

— Cei care joacă jocuri de noroc nu vor niciodată asta. Şi totuşi, nu e deloc vina lor când îşi ruinează familiile. De vină sunt cărţile, zarurile sau zeiţa Fortuna.

— Am fost nesăbuit, recunosc.

Beaton privi chitanţele pe care le ţinea Mac.

— Nu voi mai fi atât de nesăbuit. Poţi să mi le dai înapoi?

Mac hotărî că lecţia trebuia să fie înţeleasă mai bine.

— O să le păstrez timp de... hmm, trei ani. Dacă mai pariezi din nou, voi afla mai devreme sau mai târziu şi le voi arăta tuturor aceste chitanţe. Vei părea un neghiob fără onoare, care încearcă să parieze bani

pe care deja i-a pierdut.

— Îmi va distruge reputaţia!

— Spre deosebire de ruinarea celor pe care îi iubeşti? spuse Mac pe un ton sec. Ţi-a trecut prin minte că ar fi mai înţelept să nu mai pariezi?

— Toată lumea pariază, spuse Beaton pe un ton defensiv. Tatăl meu venea mereu la Damian’s când era în Londra.

— Şi nu a pierdut mai mult decât îşi putea permite.

Mac se gândi că aventura din acea seară avea legătură cu faptul că băiatul îşi pierduse tatăl şi dorea să-şi arate curajul ca bărbat.

— Dacă crezi că jocurile de noroc sunt necesare pentru viaţa ta socială, îţi pot spune cum să joci fără să ajungi la ruină. E metoda pe care o folosea tatăl tău.

Beaton se încruntă.

— Cum pot face asta?

— Gândeşte-te cât poţi cheltui pentru o seară de distracţie. Zece lire? Cincizeci? Cu siguranţă, nu mai mult de-atât. Ia banii cu tine şi nu paria o sumă mai mare. Atâta timp cât câştigi, poţi juca cât de mult doreşti. Dar când ai pierdut banii pe care i-ai pariat, jocul s-a încheiat. Nu scrie chitanţe, nu face promisiuni.

Mac privi paharul de şampanie gol al lui Beaton.

— Şi nu lua mai mult de două băuturi pe seară în timpul jocului, chiar dacă durează toată noaptea.

— Vorbeşti de pariuri extrem de mici! exclamă băiatul. Voi ajunge bătaia de joc a prietenilor.

— Poate că ai nevoie de prieteni noi. Cei care te obligă să ajungi la ruină pentru amuzamentul lor nu merită să fie numiţi prieteni.

Mac flutură chitanţele.

— Dacă nu ţii cont şi pierzi o avere, voi fi bucuros să-ţi distrug reputaţia.

— Mă supun, spuse Beaton, mai mult amuzat decât furios.

— Chiar aşa, spuse Mac bucuros. Merge?

Beaton inspiră adânc.

— Cred… cred că da. Nu m-am mai simţit niciodată atât de rău ca atunci când mi-am dat seama cât am pierdut.

Înghiţi, şi mărul lui Adam i se umflă.

— Înţeleg acum de ce mulţi se sinucid după ce pierd totul. Dar am continuat să joc, pentru că singura soluţie era să câştig înapoi ce pierdusem.

— Nu e cea mai bună soluţie, mai ales în faţa unui trişor foarte bun.

— Trişor?

Mac ridică toate cărţile, le amestecă cu pricepere şi văzu că unele dintre ele erau marcate.

— Da. Dar chiar dacă nu ar fi trişat, ar fi câştigat datorită priceperii lui. Nu contează cât de bun e un jucător de cărţi, altcineva va fi întotdeauna mai bun decât el. Sau mai norocos.

Beaton zâmbi strâmb.

— Lecţia ta a fost învăţată. Nu mă voi mai lăsa condus de cei care nu-mi vor binele. Presupun că eşti însuşi Damian Mackenzie? Mulţumirile mele pentru că m-ai scos din groapa pe care mi-am săpat-o singur şi m-ai tras de urechi.

— Metaforic vorbind. Dăunează afacerilor să-ţi loveşti invitaţii fără motive întemeiate. Du-te şi bucură-te de bufet. Vei avea o dispoziţie mai bună decât cea pe care ţi-o dau jocurile de noroc.

Mac îşi înclină capul şi plecă. La Damian’s se câştigau şi se pierdeau sume imense, dar Mac nu avea să lase nişte neghiobi minori să ajungă în ruină. Cel puţin, acel tânăr îşi învăţase lecţia.

Se opri în uşa sălii de bal şi privi cuplurile care dansau. Îi plăcea să vadă că invitaţii se simţeau bine şi-i plăcea să danseze. Poate după scoaterea măştilor, ar fi putut să danseze, dacă totul continua să se desfăşoare în linişte.

O siluetă îmbrăcată în negru se opri lângă el şi privi şi ea dansatorii. Mac îngheţă, în timp ce emoţiile îi străbătură tot corpul până în măruntaie. *Liliac înflorit, arome delicate de mirodenii şi femeie irezistibilă.*

Fără să se gândească, o luă de mijloc şi o trase cu putere înspre el, astfel încât spatele ei se lipi de pieptul lui. Era suplă şi puternică precum o panteră sub faldurile care o acopereau în întregime.

Sângele îi curgea nebuneşte prin vene şi îi şopti la ureche:

— Ce necazuri te aduc aici în seara asta, Lady Kiri?

capitolul 12

Kiri se încordă când Mackenzie apăru de nicăieri şi o trase spre trupul lui ferm, căruia nu-i putea rezista. Valuri de căldură îi traversau spatele. Nu ştia dacă să se smulgă din strânsoarea lui sau să se lase pe spate. Nu făcu nici una, nici alta şi-i spuse pe un ton blând:

— Am venit să-ţi înapoiez cele cincizeci de guinee pe care ţi le datorez, domnule Mackenzie.

— Nu a fost un împrumut, Lady Kiri, spuse el tresărind. Am făcut ce ar fi făcut oricine altcineva. Nu mă aştept să fiu plătit.

— Poate că nu. Dar nu vreau să-ţi fiu datoare, iar cincizeci de guinee e o sumă considerabilă. Sau eşti prea mândru ca să accepţi bani de la o femeie?

— Nu sunt niciodată prea mândru când vine vorba de bani. Îi dădu drumul, dar zâmbetul lui rămase ca o

respiraţie caldă în urechea ei. Dar nu trebuie să-mi dai o asemenea sumă în public. Haide să mergem în biroul meu, unde am un seif.

Puse o mână fermă pe cotul ei şi o conduse prin încăperea pentru jocuri de noroc din partea stângă, apoi către o uşă care era ascunsă în panoul de lemn. De cealaltă parte era un coridor lung, luminat de candelabre cu gaz. După ce închise uşa, zarva şi muzica aproape că nu se mai auzeau, astfel că puteau vorbi pe un ton normal.

— Iluminatul cu gaz e de-a dreptul impresionant, spuse Kiri, în timp ce privea coridorul. Fratele meu se gândeşte să instaleze aşa ceva la Casa Ashton. Îl voi încuraja s-o facă.

— Lumina e mai puternică decât cea a unei lumânări sau lămpi. De vreme ce Pall Mall a fost prima stradă cu un astfel de iluminat, am decis să fie instalat şi aici în acelaşi timp.

O ţinu în continuare de braţ şi o conduse de-a lungul coridorului, care era suficient de lat pentru două persoane.

— Ai venit singură?

Dădu din cap.

— Am venit însoţită şi avem transport de încredere care să ne ducă acasă la plecarea din club.

Zâmbi strâmb.

— E ironic să mă străduiesc ca acest club să fie sigur pentru nou-veniţi, şi totuşi să fiu îngrijorat pentru o domniţă atât de specială.

— Nu ai de ce să-ţi faci griji pentru mine, spuse ea cu răceală.

Făcură la stânga, apoi din nou la dreapta.

— E un adevărat labirint de coridoare aici, spuse ea în timp ce se îndreptau către partea din spate a

clădirii.

El îşi dădu jos masca.

— Clubul a fost făcut din trei clădiri separate. Sunt foarte multe culoare şi nu au prea multă logică. Uşa din dreapta e a biroului meu.

În loc să intre, o privi intens. Apoi îşi ridică mâna şi-i scoase masca – mâna lui, o mângâiere delicată pe părul ei. Aerul dintre ei începu să se înfierbânte.

— Când eram în hambar, am luat o recompensă care nu era în bani, spuse cu o voce răguşită. Dar, de vreme ce îmi înapoiezi banii, trebuie să dau înapoi ce am luat.

O luă în braţe şi o sărută.

„Oh, fir-ar să fie!” gândi Kiri neajutorată şi-şi deschise buzele plină de dorinţă sub sărutul lui. Focul lăuntric care o cuprinsese când se întâlniseră nu fusese întâmplător. Voia să se afunde în el, să vorbească cu el, să râdă cu el; atracţia nu era doar fizică, ci şi psihică.

Dar era un om de lume, care dorise cu siguranţă multe femei. Şi acţiona după cum îi dicta dorinţa, altfel nu ar reuşit s-o facă să uite de ultimul dram de raţiune. Sau să-i afle zonele sensibile, să-i găsească limba şi să-i mângâie spatele pentru a o face să se topească.

Se forţă să-şi amintească faptul că cele mai frumoase femei din Londra erau clientele lui fidele, chiar şi femei măritate, dornice de distracţie. Acest lucru îi dădu forţă să spună, cu respiraţia întretăiată:

— Sărutul a fost returnat pe de-a-ntregul.

Se desprinse din îmbrăţişarea lui.

— De îndată ce-ţi voi înapoia banii, ne vom regla conturile.

O privi încordat mult timp până deschise uşa biroului. Intră şi tresări când văzu un bărbat brunet

care stătea aplecat peste birou şi studia cu atenţie un teanc de hârtii. Îndată, îi trecu prin minte ideea de pericol.

Bărbatul îşi ridică privirea, iar expresia feţei ei se îndulci. Dumnezeule, era vechiul prieten al fratelui ei, lordul Kirkland! Negustor bogat, de origine scoţiană, care făcea trafic maritim, Kirkland venea deseori la Londra şi-i vizita pe Adam şi pe Mariah când era în oraş. Kirkland îi părea curtenitor, amuzant şi destul de misterios. Nu se gândise că ar putea fi periculos.

Se înclină cu eleganţă.

— Lady Kiri. Presupun că nu trebuie să întreb de ce eşti aici. Zâmbi, iar pielea bronzată din jurul ochilor i se încreţi. Dacă te întrebai, Mackenzie mi-a povestit de aventura voastră.

— Mă întrebam, recunoscu ea şi-i întinse mâna. Am venit să plătesc o datorie, dar şi pentru că doream să văd fascinantul club Damian’s, despre care am tot auzit vorbindu-se.

— Sper că-ţi face plăcere vizita, nu?

— O, da, îl asigură ea. Clubul e pe măsura reputaţiei.

— Nu credeam că vei veni în seara asta, Kirkland, spuse Mackenzie în timp ce dădu jos un desen înrămat, pentru a scoate la iveală un seif de perete cu un lacăt complicat.

— A intervenit ceva şi doresc să vorbesc cu tine, explică Kirkland. O chestiune de afaceri.

Tonul vocii lui era lipsit de griji, dar privirea îi era gravă.

— Nu foarte multă lume ştie, spuse Mackenzie în timp ce desfăcea lacătul, dar eu şi Kirkland suntem parteneri la Damian’s.

Kirkland ridică din umeri.

— Mac face toată munca. Am dat o mână de ajutor în chestiunile financiare plictisitoare, iar clubul s-a dovedit a fi o investiţie profitabilă.

Mackenzie zâmbi.

— Banii pot părea o chestiune plictisitoare, dar erau necesari.

Kiri îşi aminti de bani şi-şi descheie pelerina ca să poată lua punga cu monede. În timp ce-i dădea banii, spuse pe un ton formal:

— Vă mulţumesc, domnule Mackenzie, pentru curajul şi bunăvoinţa de a trişa la cărţi.

Râse în timp ce lua banii, dar când degetele lui le atinseră pe ale ei, Kiri simţi o furnicătură asemenea unui şoc electric. Ar fi fost mult mai simplu dacă atracţia dintre ei s-ar fi datorat întâmplărilor prin care trecuseră! Dar era mai mult decât atât. Se simţea… atrasă într-un fel de el. Îşi păstră calmul şi întrebă:

— Nu ai de gând să-i numeri, să vezi dacă e toată suma?

Mackenzie îşi ridică sprâncenele.

— Mai degrabă ai plăti mai mult decât mai puţin. Cântări punga, cugetând.

— Dar date fiind experienţele mele cu banii, aş spune că sunt fix cincizeci de guinee.

Era extrem de perspicace. Se gândise să pună o sumă mai mare în pungă, dar nu ştia cât valora ceea ce făcuse el pentru ea.

— Din moment ce nu mai am nimic de făcut aici, vă voi lăsa singuri, domnilor.

Când Mackenzie dori s-o însoţească, ridică o mână:

— Nu e nevoie, domnule Mackenzie. Pot găsi şi singură drumul de întoarcere. Trebuie să-mi iau prietena şi să plecăm.

— Mă bucur să văd că ţi-ai revenit după ce ai fost

răpită, spuse politicos, dar ochii îi trădau dorinţa, la fel ca şi ai ei. Cel puţin, nu era singura tulburată de această atracţie neaşteptată.

Kiri deschise uşa biroului şi se întrebă ce probleme importante, ca între bărbaţi, aveau să fie discutate după plecarea ei. În timp ce ieşea, atenţia îi fu atrasă de mişcările din dreapta ei, aproape de intersecţia dintre două coridoare.

Se întoarse să privească şi i se tăie respiraţia, înspăimântată. Cinci bărbaţi mascaţi târau o siluetă mai micuţă – care purta o pelerină de culoare mov-închis.

— Mackenzie! Kirkland! strigă. O femeie e atacată!

Fugi de-a lungul coridorului. În timp ce alerga, îşi desfăcu şi ultimul nasture al pelerinei şi o lăsă să cadă, ca să se elibereze de faldurile de stofă. Îi auzi pe Mackenzie şi pe Kirkland în spatele ei, ieşind din birou ca s-o urmeze.

Atacatorii şi victima lor dispăruseră pe coridorul din dreapta. Când ajunse la intersecţie, văzu un culoar la capătul căruia era o uşă ce ducea către o alee din spatele clubului. Răpitorii aproape că ajunseseră la uşă şi, deoarece era foarte aproape, Kiri putu să-şi dea seama că victima lor era fata cu care vorbise mai devreme.

Masca fetei care se zbătea fusese smulsă şi o mână grea îi astupa gura. De ce ar răpi cinci bărbaţi o fată nevinovată? Un pariu la beţie? Dorinţă de viol în grup?

Deşi nu putea să-i oprească singură, îi putea încetini pentru câteva secunde, până aveau să vină din urmă Mackenzie şi Kirkland. Cu o euforie demnă de un războinic, îi atacă ţipând ca o zână prevestitoare de moarte şi-şi folosi mişcările Kalarippayattu să-i

dezorienteze pe răpitori.

Bărbaţii se întoarseră, speriaţi de ţipătul ei. Zbură prin aer, iar vârful cizmei de călărie îl lovi pe ultimul bărbat din grup între picioare.

— Bătăuşule! se răsti.

Ţipă îngrozitor şi căzu pe podea, ţinându-se strâns. Mulţumită că purta o fustă de călărie şi cizme, scoase cuţitul pe care îl luase de la contrabandist. Când îl înjunghie pe următorul bărbat, acesta ţipă şi se dădu înapoi, iar cuţitul se înfipsese atât de adânc în muşchii braţului stâng, încât mânerul îi fusese smuls din mână.

— Afară, *acum*! spuse pe un ton autoritar un bărbat înalt. Părea a fi conducătorul lor; o ţinea pe fata răpită lângă ieşire.

Nu era timp de pierdut cu recuperatul cuţitului, când ceilalţi bărbaţi erau pe punctul de a o scoate pe prizonieră afară din clădire. Kiri îi ajunse din urmă pe răpitori – şi se trezi faţă în faţă cu ţeava unui pistol pe care îl ţinea cel mai solid şi mai fioros dintre bărbaţi.

Din moment ce nu avea unde să se ascundă pe coridor, începu să alerge în zig-zag şi se rugă să nu o nimerească. El zâmbi răutăcios şi ochi.

Un bubuit răsună de-a lungul coridorului şi faţa bărbatului solid se transformă în oase frânte şi sânge. Un glonţ nimerise drept la ţintă. Arma lui lovi peretele în timp ce el se prăbuşea.

Kiri privi înapoi şi-l văzu pe Kirkland la intersecţia coridoarelor, cu un pistol fumegând, cu privirea calmă şi rece, în timp ce-şi reîncărca arma. Mackenzie îi prinsese din urmă pe ceilalţi răpitori şi-şi folosea pumnii cu priceperea nemiloasă a unui boxer.

Conducătorul se întinse după clanţă, iar cu cealaltă mână o ţinea pe fată de braţ. Kiri îl ajunse din urmă şi-l lovi peste braţul cu care o ţinea pe prizonieră.

Bărbatul înjură şi-şi pierdu echilibrul. Kiri o apucă pe fată de mijloc şi o trase la o parte. Conducătorul se năpusti către ele ca să-şi recupereze prizoniera.

— Nu, blestemato! Eşti mult prea valoroasă ca să scapi!

Ceva din persoana lui trăda faptul că era bogat şi distins. Kiri îl lovi în gât cu degetele rigide.

Scoase un sunet înăbuşit. Trase cu forţă de uşă ca s-o deschidă şi aproape căzu afară, în timp ce în ochii deschişi la culoare şi furioşi se putea citi înfrângerea. Doi dintre bărbaţi se înghesuiră pe uşă în spatele lui.

Mackenzie fu mânios la culme când răpitorii fugiră.

— Nenorociţii naibii! înjură în timp ce îi urma pe aleea întunecată. Nu vor scăpa nepedepsiţi!

În timp ce uşa se trânti în urma lui, Kiri o prinse cu o mână fermă pe fată, care tremura.

— Eşti teafără?

Fata încuviinţă şi lacrimi îi brăzdau obrajii, în ciuda eforturilor de a le stăpâni. Deşi era atrăgătoare, nu era o frumuseţe răvăşitoare, care să înnebunească bărbaţii. Şi părea foarte, foarte tânără.

— Nu… nu mi-au făcut nimic.

Kirkland li se alătură, cu pistolul îndreptat către podea.

— Cel puţin, i-am oprit înainte să…

Amuţi când o privi pe fata cu pelerină mov. Se lasă într-un genunchi, cu capul plecat.

— Alteţă. Slavă Domnului că sunteţi în siguranţă!

Alteţă? O privi pe fată şi, când îşi dădu seama cine era, îngheţă.

O salvaseră pe prinţesa Charlotte, fiica legitimă a prinţului regent şi moştenitoarea tronului Angliei.

capitolul 13

Kiri nu o întâlnise niciodată pe prinţesa Charlotte, deoarece fata avea doar şaisprezece ani şi dusese o viaţă protejată. Dar avea trăsăturile Casei de Hanovra. Avea o înălţime peste medie, părul blond şi era plinuţă.

Mai mult decât atât, Kirkland nu părea să aibă nici un dubiu privind identitatea ei. Din moment ce văzu că prinţesa îşi recăpătase echilibrul, Kiri îi dădu drumul şi făcu o plecăciune adâncă.

— Alteţă, vă rog să mă iertaţi dacă am avut cumva un comportament nepotrivit.

— Vă datorez mulţumiri pentru ce aţi făcut pentru mine.

Ochii de un albastru-deschis ai lui Charlotte se luminară. Nu ştia că o femeie poate lupta aşa!

— Am fost antrenată în străvechile arte marţiale indiene, recunoscu Kiri când se ridică. Inima îi bătea cu putere din cauza luptei şi a întâlnirii neaşteptate. Dar fără lordul Kirkland şi domnul Mackenzie am fi dat amândouă de necaz.

Prinţesa privi către cadavrul însângerat al bărbatului împuşcat de Kirkland. Alt bărbat zăcea cu faţa pe podea. Era inconştient, într-o baltă de sânge, dar încă respira. Kiri se gândi că putea fi răpitorul pe care îl înjunghiase în braţ, dar nu suportă să privească, să vadă dacă pumnalul era încă în el.

Charlotte deveni palidă la vederea cadavrelor şi-şi pierdu echilibrul. Kiri o apucă de braţ.

— O voi duce pe Alteţa Sa în birou. Aveţi coniac?

— În dulap. După ce-i vei da să bea, trage clopoţelul cu putere, de trei ori. Vor veni doi paznici.

Kirkland păru un pic tulburat:

— Prinţesa trebuie condusă în siguranţă acasă.

Cum ai ajuns la club, Kiri?

— Am venit cu Sarah Clarke Townsend şi ne-a adus grăjdarul lui Adam.

— Trimite-l pe unul dintre paznici s-o găsească pe Sarah şi s-o aducă în birou. Celălalt paznic va căuta trăsura lui Murphy şi-l va ruga s-o aducă pe aleea din partea laterală a clădirii. Tu şi Sarah o veţi conduce pe prinţesă acasă, apărate de paznici şi de Murphy.

Kirkland îi analiză pe bărbaţii aflaţi la pământ, cu o privire dură.

— Voi încerca să aflu câte ceva despre indivizii ăştia şi despre motivele lor.

Era o uşă prin care se putea ajunge în coridorul principal, departe de sânge şi de cadavre. Kiri o conduse pe prinţesă către birou şi o sprijini. Îşi luă pelerina pe care o aruncase şi se cutremură la gândul că nu fusese un atac întâmplător. Cei cinci bărbaţi o recunoscuseră pe prinţesă şi o răpiseră cu bună ştiinţă. Dar de ce? Şi cum, şi unde s-o găsească?

După ce intrară în birou, o conduse pe Charlotte către cel mai confortabil scaun.

— Îmi imaginez că aţi venit aici pentru o mică aventură, dar aţi primit mai mult decât vă aşteptaţi.

Charlotte zâmbi amar.

— Sunt tratată ca un copil şi nu am voie să ies, dar Damian’s e considerat a fi un loc sigur. Locuiesc în Casa Warwick, care se află destul de aproape, şi după ce guvernanta şi restul familiei s-au dus la culcare, m-am furişat afară cu o pelerină şi o mască pe care le-am împrumutat de la mama.

— Aţi venit singură? Kiri încercă să nu pară înfricoşată.

— Nu m-a acostat nimeni. Prinţesa părea melancolică: A fost mai palpitant să ies singură decât

să stau închisă într-o cuşcă. De îndată ce am ajuns la Damian’s, am crezut că sunt în siguranţă. Mă distram de minune. Apoi, un bărbat din unul dintre saloanele pentru jocuri de noroc a întrebat: „Alteţă?” M-am întors, desigur, şi am uitat că nu trebuia să ştie nimeni. Acel bărbat şi alţi câţiva m-au înconjurat pentru ca nimeni să nu vadă când şeful lor m-a prins şi mi-a astupat gura cu mâna. M-au luat pe sus din sala de jocuri şi m-au dus într-un coridor. M-am luptat, dar nu am avut nici o şansă. Dacă nu ai fi fost tu…

Se cutremură.

— E timpul să beţi un coniac. Kiri deschise un dulap şi găsi băuturi şi pahare. Luă sticla cu gât argintiu pe care scria „Coniac”, turnă o cantitate destul de mare şi-i dădu paharul prinţesei.

— Cel mai bine e să beţi încet. Sunt sigură că e tare.

Charlotte sorbi încet, se înecă un pic, apoi mai luă o înghiţitură.

— Aveai dreptate, dar e foarte revigorant.

Kiri umplu un alt pahar.

— Îmi permiteţi? Nu aşteptă răspunsul, şi luă o înghiţitură, recunoscătoare pentru senzaţia de arsură pe care o simţea pe gât.

— La fel ca şi Alteţa-Voastră, am avut parte de mult mai multă aventură decât m-aş fi aşteptat.

Charlotte goli paharul şi i-l întinse pentru a fi umplut.

— Te rog să-mi spui numele tău şi pe cele ale celorlalţi doi salvatori curajoşi ai mei.

Kiri îşi reproşă greşeala şi spuse:

— Sunt Lady Kiri Lawford, sora ducelui de Ashton.

Charlotte făcu ochii mari.

— Deci eşti pe jumătate indiancă, la fel ca el? Nu e

de mirare că eşti atât de frumoasă şi cunoşti mişcări de luptă exotice! Părea invidioasă.

Kiri se înroşi.

— Mulţumesc, Majestate. Cei doi bărbaţi sunt lordul Kirkland, care te-a recunoscut, şi domnul Mackenzie, proprietarul clubului Damian's. Trase cu putere de sfoara clopoţelului, apoi se aşează şi-şi concentră atenţia asupra coniacului.

— Înainte să vină paznicii, poate doreşti să-ţi pui masca.

Charlotte făcu acest lucru imediat.

— Dacă se află, va fi un scandal groaznic, nu-i aşa?

— Un scandal, iar lumea va fi capabilă să comită crime pentru a vă apăra. Kiri ezită şi se întrebă dacă prinţesa era atât de protejată, încât nu-şi cunoştea valoarea. Sunteţi foarte iubită, Majestate. Mult mai mult decât tatăl Domniei-Voastre.

Faţa lui Charlotte se înseninã.

— Într-adevăr?

— Într-adevăr. Faptul că fata era atât de încântată că era simpatizată o răni pe Kiri. Părinţii ei, prinţul regent şi verişoara lui germană Caroline de Brunswick nu ar fi trebuit să se căsătorească. Se urau din răsputeri şi se despărţiseră la scurt timp după naşterea lui Charlotte. În foarte multe dintre conflicte, cei doi o foloseau pe nefericita lor fiică drept pion.

Cei doi paznici sosiră repede, amândoi erau înalţi şi bine-făcuţi şi purtau costume negre. Kiri îi recunoscu ca fiind lacheii ce serveau şi în încăperile publice. Păreau inteligenţi şi puternici.

— Lordul Kirkland doreşte să găsiţi o anumită trăsură, cu un vizitiu pe nume Murphy.

Descrise micul vehicul ponosit pe care îl folosiseră, şi nu pe cel cu blazonul Ashton.

— Da, domnişoară, spuse unul dintre bărbaţi. Îşi plecă fruntea şi părăsi camera.

Kiri se întoarse către celălalt lacheu, care avea trăsăturile unui fost boxer.

— Sarcina ta e să găseşti pe una dintre invitate şi s-o aduci aici. E mică de statură, poartă o pelerină albastru-închis şi o mască cu paiete din aur.

Bărbatul se încruntă:

— Nu cred că va pleca cu un străin.

Kiri îşi dădu seama că are dreptate şi spuse:

— Spune-i că mesajul e din partea lui Mumtaz.

După ce plecă, Charlotte întrebă:

— Ce e Mumtaz?

— Mumtaz Mahal a fost cea mai iubită soţie a unui mare conducător mongol, Şah Jahan, explică Kiri. A murit la naştere. El a construit Taj Mahalul în amintirea ei şi este cu siguranţă cel mai frumos mormânt din lume.

Charlotte făcu ochii mari.

— Ce poveste romantică!

— Cred că ar fi fost mai romantic dacă ar fi trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi, spuse Kiri pe un ton sec. Deoarece Mumtaz a fost atât de iubită, am folosit numele pentru parfumul pe care l-am creat pentru domnişoara Clarke Townsend.

— Creezi parfumuri? Prinţesa o privi aproape cu veneraţie: Faci atât de multe lucruri interesante!

— Femeile din familia mamei mele au o tradiţie lungă în crearea de parfumuri, spuse Kiri. În India, cele mai multe arome sunt cu tămâie şi îmi face foarte multă plăcere să cercetez aromele florale din Europa.

Aproape că dori să-i arate cum erau făcute parfumurile, dar se opri.

Charlotte nu avea voie să primească prea mulţi

vizitatori, iar Kiri nu avea să fie unul dintre ei. După acea seară, tatăl ei probabil că avea s-o ţină închisă în Turnul Londrei.

Paharul era gol, aşa că îl puse deoparte.

— Sunt îngrijorată pentru domnul Mackenzie, care a ieşit afară după răpitori. Sper că s-a întors teafăr. Vei fi bine dacă te voi lăsa singură pentru câteva minute? Voi fi prin preajmă.

Charlotte întinse din nou paharul.

— Cu mai mult coniac, voi fi bine.

Kiri ridică sticla, dar îi atrase atenţia:

— Dacă beţi mai mult, nu vă veţi simţi foarte bine mâine-dimineaţă.

— Nu-ţi poţi imagina cât de mult tânjesc după distracţie! spuse Charlotte, cu o privire puţin ameţită.

Era la fel ca Sarah. Fetele de familie bună erau extrem de încorsetate; cu atât mai mult o prinţesă.

După ce-i turnă mai mult coniac lui Charlotte, Kiri părăsi biroul şi se îndreptă către scena masacrului de pe coridor. Kirkland era îngenuncheat lângă unul dintre răpitori şi avea o expresie mohorâtă, în timp ce-i închidea bărbatului ochii. Celălalt bărbat era întins pe o parte, iar faţa lui desfigurată nu putea fi văzută, lucru pentru care Kiri era recunoscătoare.

— Domnul Mackenzie nu s-a întors?

— Nu încă, dar nu-ţi face griji, spuse Kirkland pe un ton liniştitor. Mac ştie foarte bine să aibă grijă de el.

— Sper să ai dreptate.

Îşi întoarse privirea de la bărbaţii căzuţi; coniacul îi iritase stomacul.

— Acest individ încă mai respira când am intrat în birou. A fost rănit mortal?

Kirkland se cutremură.

— Da, dar am reuşit să aflu câteva lucruri de la el

înainte să moară.

Kiri se întrebă dacă al doilea bărbat n-ar fi fost încă în viaţă dacă Kirkland nu ar fi avut nevoie să obţină informaţii de la el. Dar nu dorea să ştie. În acea seară, îşi dăduse seama că prietenul fermecător al fratelui ei avea şi o parte nemiloasă. Dacă interogatoriul grăbise moartea răpitorului, atunci acesta din urmă o meritase cu prisosinţă.

Kirkland ridică un cuţit de pe podea.

— Era înfipt în braţul lui. E al tău?

Ea încuviinţă.

— L-am luat de la un contrabandist şi l-am adus cu mine în seara asta, în caz că aveam nevoie de o armă. Deşi nu mă aşteptam să dau de necaz.

Kirkland şterse lama pe haina mortului şi-i întinse cuţitul, cu mânerul în faţă.

— E o armă bună.

Îl privi nesigură.

— Nu a murit pentru că l-am înjunghiat eu, nu?

— Nu, spuse el liniştit. Dar l-ai încetinit şi ai egalat şansele. Chiar dacă nu mai vrei să mai porţi cuţit, ar trebui să-l păstrezi ca amintire a curajului tău. Dacă nu erai tu, prinţesa Charlotte ar fi dispărut fără urmă.

— Dar de ce? Kiri luă cuţitul, care era foarte curat, dar avea de gând să-l fiarbă înainte de a-l mai purta. Îşi ridică mâneca, să pună cuţitul în teaca de pe braţ.

Uşa de la intrare se deschise şi Mackenzie păşi înăuntru. Părea obosit şi furios, dar expresia feţei i se schimbă când îi văzu braţul dezgolit.

— Seara a devenit mai plăcută.

Se îmbujoră, dar nu se simţi deranjată de comentariu; îşi băgă cuţitul în teacă şi-şi trase mâneca în jos.

— Răufăcătorii au scăpat?

Se încruntă şi-şi frecă braţul stâng.

— Îi aştepta o trăsură. Suficient de încăpătoare pentru toţi cinci şi pentru fată, dacă ar fi reuşit. Îl prinsesem pe unul dintre ei, dar toţi trei au sărit pe mine şi nu m-am putut descurca.

Kirkland se ridică, cu o expresie gravă.

— Fata pe care au încercat s-o răpească e prinţesa Charlotte.

Mackenzie făcu ochii mari.

— Charlotte? Fiica prinţului regent?

Kirkland dădu din cap.

— Chiar ea. Şi stai liniştit acum, Mac. Îţi sângerează braţul.

Mac privi sângele care curgea.

— Nu e… nimic. Înghiţi greu. Doar o zgârietură.

Apoi căzu inconştient pe podea.

capitolul 14

— *Mackenzie!*

Vocea plină de muzicalitate a lui Lady Kiri. Paşi uşori. Liliac, mirodenii, foşnet de material când îngenunche lângă el:

— A fost rănit!

În timp ce Mac îşi venea în fire, se întrebă sec dacă exista ceva mai rău pentru orgoliul masculin decât să leşine la vederea propriului sânge în faţa unei fete drăguţe pe care încerca s-o impresioneze.

Lăsă la o parte faptul că fusese umilit. Avea să fie timp pentru asta mai târziu. Era atât de slăbit, încât nu-şi putea deschide ochii, cu atât mai puţin să se ridice de pe podeaua rece unde era întins. Dar putea auzi şi mirosi. Cât de curând, avea să şi vorbească.

— Nu cred că e rănit grav.

Era Kirkland, calm ca întotdeauna, deşi în vocea lui se putea simţi îngrijorarea. Îngenunche de cealaltă parte a lui Mac şi începu să-l examineze cu pricepere.

După un minut sau două de cercetare, Kirkland spuse:

— I-a fost crestat braţul, dar cred că e singura rană. Făcu un bandaj şi îi înfăşă braţul nemişcat. Mackenzie a reacţionat mereu urât la vederea propriului sânge.

Lady Kiri avea să râdă, Mac ştia asta. Îşi dori să fi fost complet inconştient, ca să nu audă.

În schimb, ea spuse gânditoare:

— Un chirurg indian din armată mi-a spus că se-ntâmplă destul de des să leşini atunci când vezi sânge. De cele mai multe ori, li se întâmplă celor mai puternici bărbaţi.

Simţi pe frunte o mână catifelată.

Mac încercă să vorbească şi spuse răguşit:

— Ce gând liniştitor!

Cu puţin efort, reuşi să-şi deschidă ochii. Kiri îşi luă mâna, dar era în continuare aplecată deasupra lui, iar chipul ei frumos era îngrijorat, dar nu panicat. Îngrijorată atât cât trebuia. Istericalele feminine ar fi fost mult prea mult.

Femeie... Prinţesa Charlotte...! Dumnezeule! Se forţă să se ridice.

— Prinţesa a fost aici şi aproape că a fost răpită? E teafără?

— E bine. În câteva minute, Lady Kiri şi domnişoara Clarke Townsend o vor conduce la Casa Warwick, spuse Kirkland. Vor folosi trăsura anonimă a Casei Ashton, cu care au sosit. Câţiva paznici le vor însoţi.

Mac îşi frecă fruntea şi încercă să-şi facă ordine în gânduri.

— La naiba! Acum, că ştim pe cine încercau să răpească, totul are sens. Francezii au plănuit totul şi vor încerca din nou.

Kirkland rămase nemişcat.

— Asta se potriveşte cu ce am aflat de la acest bărbat înainte să moară.

Grăbit, Mac se ridică şi se ţinu cu mâna de perete, în timp ce încerca să-şi dea seama ce era de făcut. Privirea i se îndreptă către cele două cadavre care zăceau pe podea. Unul dintre ele era al unui bărbat masiv, iar celălalt era al unui bărbat mai mic de statură şi mai suplu. Ambii purtau haine negre, scumpe.

Se auziră voci de pe coridorul principal. Kiri îşi ridică fruntea.

— Sarah a ajuns în birou. O vom duce pe prinţesă acasă.

— Stai! Mac se încruntă în timp ce punea la cale un plan. Este de-ajuns să o însoţească doar domnişoara Clarke Townsend? Te rog, rămâi să stăm de vorbă, Lady Kiri. Voi avea grijă să ajungi acasă în siguranţă.

Îi privi pe bărbaţii căzuţi la podea.

— Şi... nu pomeni de mine. Din câte ştiu, încă îi mai urmăresc pe răpitori.

Kirkland îl privi îngândurat.

— La ce te gândeşti?

— Poate la nimic, dar nu voi şti până nu stăm de vorbă.

După ce plecară ceilalţi, Mac privi furios la cei doi bărbaţi morţi şi se întrebă dacă planul lui era necesar. Spera să nu – dar avea un sentiment în legătură cu ce se întâmplase în acea seară.

Când Kiri ajunse în birou, văzu că Charlotte îi descria lui Sarah cum aproape că fusese răpită, iar

aceasta o asculta cu o fascinaţie intensă. Din moment ce pericolul trecuse, iar Charlotte era în siguranţă şi băuse două pahare de coniac, se simţea bine. Era probabil prima dată când avusese parte de atâta distracţie. Kiri spera că prinţesa nu se simţea atât de bine, încât pe viitor să fugă din nou de gardienii ei.

Când intră în cameră, Kiri spuse:

— Alteţă, este timpul să vă întoarceţi acasă, înainte să observe cineva că lipsiţi. Sarah, o conduci tu? Eu şi lordul Kirkland avem ceva de discutat.

Sarah se ridică şi-i întinse mâna lui Kirkland. La fel ca ea, îl văzuse des la Casa Ashton.

— N-ar trebui să plec fără Kiri, Lord Kirkland.

— O voi aduce personal la Casa Ashton, promise Kirkland.

Când Sarah o privi, Kiri spuse:

— Voi fi în regulă. Du-o pe prinţesă acasă.

— Prea bine, spuse Sarah cu îndoială. Dar vino la mine în cameră ca să ştiu că te-ai întors, nu contează cât de târziu e.

— Aşa voi face. Kiri îi făcu o plecăciune prinţesei Charlotte: Sper să ne revedem, Alteţă.

Charlotte păru îngândurată.

— Nu mă pot ţine închisă mereu. Voi aştepta ziua când ne vom vedea în societate, Lady Kiri.

Prinţesa şi Sarah plecară, urmate de cei doi paznici destoinici, care o găsiseră pe Sarah şi trăsura. După ce plecară, Kiri îl întrebă pe Kirkland:

— Ai idee ce pune la cale domnul Mackenzie?

— Aş putea să ghicesc, dar mai bine aşteptăm să vedem ce are de spus. Kirkland se îndreptă către uşă.

— Îi voi spune că poate să vină în birou fără să fie văzut.

După ce plecă, Kiri se trânti gânditoare într-un

fotoliu. În timpul luptei cu răpitorii, se alesese cu lovituri şi cu vânătăi şi începea să le simtă.

Când cei doi bărbaţi intrară în birou, Mackenzie era mai serios decât şi-l putuse ea imagina vreodată, iar Kirkland era de-a dreptul posomorât. Deschise din nou dulapul:

— Coniac pentru amândoi? Sau vreţi altceva?

— Vreau nişte whisky, spuse Mackenzie. Kirkland poate bea cantităţi enorme de coniac.

Când Kiri îl privi pe Kirkland, acesta zâmbi slab:

— Nu neg.

Kiri turnă whisky pentru Mackenzie, coniac pentru Kirkland şi vin pentru ea, deoarece nu era indicat să mai bea băuturi tari. După ce se aşează, întrebă:

— De ce sunteţi amândoi atât de mânioşi, deşi răpirea nu a avut loc? Şi despre ce doreşti să vorbim, domnule Mackenzie?

— Trebuie să ştiu mai multe, Lady Kiri, răspunse el. Ai fost foarte aproape de răpitori. Îi poţi descrie?

Se încruntă în timp ce încercă să-şi amintească.

— Totul s-a întâmplat atât de repede şi toţi purtau măşti. Unul era destul de înalt, cu părul blond-deschis, care începuse să se răărească. Mi-a dat impresia că ar fi un gentilom, poate chiar un dandy.

Mackenzie încuviinţă.

— Era ceva cunoscut în felul lui de a se mişca. Probabil că nu era prima dată când venea la Damian’s. Ai mai observat şi altceva?

— Îşi dăduse cu apă de colonie făcută de Les Heures, un magazin foarte scump din Saint James, răspunse Kiri. Se cheamă Alejandro. Parfumurile îşi schimbă aroma în contact cu pielea şi probabil că l-aş recunoaşte după miros, dacă ar fi să ne mai întâlnim.

Cei doi bărbaţi se holbau la ea.

— Poţi face asta? întrebă Mackenzie.

Ea încuviinţă.

— Se poate ca apa de colonie să miroasă la fel şi pe un alt bărbat, dar Alejandro e foarte scump, deci nu e un parfum folosit de multă lume. Din moment ce nu mulţi îl folosesc, e puţin probabil ca apa de colonie să miroasă la fel pe altcineva.

Cei doi bărbaţi nu păreau prea convinşi, dar Kiri se ridică şi se apropie de Kirkland.

— Parfumul tău e apă de colonie imperială cu coniac şi secrete. Kiri îi privi ochii speriaţi. Apa imperială s-a transformat şi scoate în evidenţă esenţa de cuişoare din amestec.

O privi.

— Cum miros secretele?

— A întuneric. A adâncime. La fel ca fundul mării, unde pândesc creaturi ciudate. Zâmbi: Apa imperială îţi dă acea imagine de domn degajat pe care vrei s-o vadă lumea. Parfumul de suprafaţă al cuiva se poate schimba de la oră la oră sau din clipă în clipă, dar există o aromă individuală care e mereu prezentă, la fel de specifică precum timbrul vocii.

— Mă faci să-mi piară curajul, Lady Kiri, spuse el şi-şi miji ochii.

— Kirkland se gândeşte deja cum să-ţi folosească talentul, spuse Mackenzie.

Râse şi se îndreptă către Mackenzie. Îi cunoştea îndeaproape parfumul şi l-ar fi recunoscut oriunde. Dar, de dragul demonstraţiei, se rezumă la acele lucruri care puteau fi uşor descrise.

— Simt miros de rozmarin, de la săpun probabil. Se priviră. Era captivată de ochii lui de culori diferite. Un ochi părea albastru-gri în acea seară.

— Eşti rozmarin, sânge, whisky şi tulburare.

— Nu ştiam că asta are miros, spuse el stingher.

— Miroase a mirodenii picante, care aţâţă nasul şi ard limba.

— Nu ştiu ce înseamnă asta. Respiră adânc şi destrămă legătura dintre ei. Desigur că al doilea nume de botez al meu este „tulburare”.

— Nu glumeşti, adăugă Kirkland. Damian T. Mackenzie. Tulburare chiar este al doilea nume de botez.

Kiri clipi.

— Părinţii tăi au fost nişte clarvăzători.

Mackenzie ignoră această remarcă.

— Ce ne poţi spune despre celălalt răpitor?

Se aşeză pe scaun şi închise ochii în timp ce se gândi.

— Unul era brunet şi mirosea a… francez? Un iubitor de usturoi, care mirosea a apă de Ungaria. Celălalt era masiv ca un boxer. Mirosea ca un muncitor căruia nu-i prea place să facă baie.

Îşi deschise ochii şi adăugă:

— Îmi pare rău că nu-mi mai amintesc altceva. Poate îmi voi aminti mai multe mai târziu. Ce aţi aflat, domnilor?

— Muncitorul masiv se lupta ca un boxer, spuse Mackenzie. Avea mai multă forţă în pumnul stâng decât în cel drept. I-aş recunoaşte stilul de luptă dacă l-aş vedea.

— Bărbatul pe care l-am împuşcat în faţă putea fi şi el boxer, spuse Kirkland. Era ceva cunoscut în felul în care se mişca. Voi încerca să-mi amintesc numele lui. Altceva?

— Când i-am urmărit afară pe ceilalţi trei, vorbeau în franceză, răspunse Mackenzie. Încercarea de răpire nu a fost întâmplătoare. Face parte dintr-un complot,

însă nu ştiu mai multe detalii. Dar au de gând să încerce din nou.

— Ce vor francezii de la o fată de şaisprezece ani? întrebă Kiri.

— Nu sunt întru totul sigur, spuse Kirkland încruntat. Dar, din ce am aflat, din ce a auzit Mac şi din ce mi-a spus răpitorul rănit înainte de a muri, se pare că cei care fac parte din complot speră că, dacă francezii o vor lua pe prinţesa Charlotte ostatică, Anglia va accepta pacea cu Franţa în schimbul întoarcerii prinţesei.

Kiri se înecă cu vinul.

— Doar nu cred că ne vom preda!

— Nu să ne predăm, să încheie pacea, spuse Kirkland. Trupele lui Napoleon au fost înfrânte în peninsulă anul acesta. Cu trei ani în urmă, ar fi acceptat pacea. A discutat în secret cu primul nostru ministru, dar totul a fost în zadar.

— Deci Napoleon ar semna un tratat prin care Anglia ar înceta focul în schimbul retragerii Franţei din Spania şi din Portugalia, spuse gânditor Mackenzie. Desigur, Franţa va păstra celelalte teritorii cucerite.

— Cu alte cuvinte, mai toată Europa. Kiri dădu din cap: Nu pot să cred că Napoleon e atât de naiv, încât să creadă că planul lui va funcţiona. Chiar dacă Anglia va fi de acord, sunt sigură că ceilalţi adversari ai Franţei nu vor accepta cu una cu două victoria franceză.

— Nu, dar Anglia a fost cel mai de temut adversar al lui Napoleon, spuse Kirkland. Dacă noi am dispărea, împăratul ar putea mai uşor să încheie tratate sau să-i înfrângă pe ceilalţi duşmani.

— Complotul poate să nu fi fost ideea lui Bonaparte. Mackenzie privi gânditor la paharul cu

whisky: Asasinatele nu sunt modul lui de operare. Eu cred că un lacheu ambiţios speră să dea o lovitură de stat, pentru a avea o poziţie mai bună.

— Ar putea s-o răpească pe prinţesa Charlotte? întrebă Kiri. Charlotte e foarte iubită de public. De vreme ce regele şi prinţul regent au sănătatea şubredă, ea ar putea moşteni oricând tronul.

— Foarte mulţi oameni nu sunt de acord cu războiul, dar guvernul vrea cu orice preţ să-l învingă pe Napoleon, spuse Kirkland încet. Chiar dacă e o nebunie, conspiratorii erau serioşi şi păreau bine pregătiţi. Ar putea reuşi data viitoare.

— Sau ar putea s-o ucidă pe prinţesă din greşeală, spuse Mackenzie.

Kiri se cutremură la gândul unui destin atât de tragic pentru acea tânără înflăcărată.

— Trebuie să fie apărată.

— Reşedinţa prinţesei, Casa Warwick, nu e sigură, spuse Kirkland. În plus, conspiratorii au cu siguranţă pe cineva care le dă informaţii din interiorul casei. Acea persoană poate că a sfătuit-o pe prinţesa Charlotte să participe la balul mascat de la Damian’s. Răpitorii au fost anunţaţi când s-a furişat de-acasă şi ce culoare avea pelerina ei.

— Sunt destul de multe şanse ca cineva care se afla la Damian’s să fi fost în cârdăşie cu ei, spuse Mackenzie cu o privire rece. Răpitorii nu doar au evitat toţi paznicii, dar cunoşteau clădirea mult prea bine pentru nişte străini. De aceea au fost atât de aproape de reuşită.

Kiri îşi ţinu respiraţia.

— Deci nici măcar nu ştim în cine să avem încredere. Dacă e un trădător printre oamenii din casa prinţesei, ar putea să-i lase pe răpitori să intre în Casa

Warwick.

Kirkland încuviinţă.

— Ar trebui să se mute într-un loc mai sigur. Poate castelul Windsor, cu regele, regina şi mătuşa ei. Nu-i place să stea acolo, dar e mult mai bine apărat decât Casa Warwick.

Căzută pe gânduri, Kiri îşi scoase pumnalul din teacă şi începu să-l învârtă cu nerăbdare. Fără să-şi ridice privirea, rosti:

— Presupun că voi doi vă ocupaţi de probleme secrete, cum ar fi spionajul?

Mackenzie dădu din cap.

— Mai bine îi spunem mai multe lui Lady Kiri şi-i satisfacem curiozitatea decât să o lăsăm să afle singură şi să dea de necaz.

— Eşti foarte perspicace, spuse Kiri pe un ton sec. Într-adevăr, mi-a fost stârnită curiozitatea şi e un lucru periculos.

Kirkland acceptă inevitabilul şi spuse:

— După cum ştii, am o flotă comercială destul de numeroasă. De-a lungul anilor, vasele mele au început să se ocupe şi cu transmiterea de informaţii, nu doar cu transportul de marfă. Am devenit aproape un specialist în transmiterea şi în descifrarea informaţiilor militare secrete.

Mackenzie continuă conversaţia:

— El face treaba cu adevărat grea. Eu sunt doar un curier. Unul dintre motivele pentru care am deschis Damian’s a fost faptul că-mi dădea ocazia să fac afaceri cu contrabandiştii care se duc deseori în Franţa. Acest lucru permite transmiterea mesajelor între Kirkland şi agenţii britanici de pe continent. Primisem un mesaj chiar în seara în care te-am cunoscut.

— Mackenzie e modest, spuse Kirkland. Nu doar că a venit cu ideea transmiterii mesajelor pe ruta folosită de contrabandişti, dar a făcut din Damian’s un club la modă, unde diplomaţii şi membrii guvernului sunt clienţi fideli. Uneori spun mai multe decât ar trebui, atunci când au băut un pic mai mult sau când sunt cuprinşi de febra jocurilor de noroc.

— Şi gazda inteligentă se plimbă prin mulţime, are grijă ca totul să meargă bine, ascultă şi poate afla informaţii folositoare, spuse Kiri amuzată. Ai grijă, domnule Mackenzie. Dacă lumea află cu ce te ocupi, ar crede că eşti un erou, nu doar un pungaş fermecător.

Păru stânjenit:

— Nu ştiu ce e mai rău.

În timp ce Kiri băga pumnalul în teacă, Mackenzie spuse:

— E pumnalul pe care l-ai luat de la unul dintre contrabandişti, nu-i aşa? Acum, că-l văd mai bine, modelul îmi aminteşte de un altul pe care l-am văzut mai demult. Pot să mă uit?

Kiri îi dădu arma, cu mânerul înainte.

— Această jucărie e pe cât de drăguţă, pe atât de periculoasă. Cred că e din Turcia, dar m-aş putea înşela.

Mackenzie analiză gravura migăloasă a mânerului. Luă cuţitul cu ambele mâini şi-l răsuci cu putere. Când văzu că nu se întâmplă nimic, răsuci în direcţia opusă şi mânerul se desfăcu în două bucăţi care păreau a avea o căptuşeală ornamentală. În interior era o scobitură în care se afla o bucată de hârtie.

Kiri era uluită.

— Nu aveam nici cea mai mică idee că are un compartiment secret!

Mackenzie desfăcu hârtia şi cercetă atent scrisul

mărunt.

— Pare a fi un cod în limba franceză. Tu ce părere ai, Kirkland?

Prietenul lui privi cu atenţie literele clare.

— Ai dreptate, şi e un cod pe care l-am mai întâlnit. Banda ta de contrabandişti voioşi e foarte ocupată. Lasă-mă câteva minute şi poate că voi reuşi să descifrez o parte.

Mackenzie mirosi compartimentul secret al mânerului.

— Se simte un miros slab de parfum. Poţi să-ţi dai seama ce e, Lady Kiri?

Îi dădu ambele părţi ale pumnalului.

Închise ochii şi se concentră la miros.

— De-abia se simte. Aş putea să-mi dau mai bine seama după hârtie.

Kirkland îi dădu mesajul. Ea răsuci hârtia şi o mirosi. Deschise ochii brusc:

— Parfumul e Alejandro şi miroase *exact* la fel ca al răpitorilor.

Mackenzie fluieră încet.

— Dacă nasul tău de câine de vânătoare nu se înşală, răpitorii îi folosesc pe contrabandiştii lui Hawk ca legătură între ei şi Franţa. Crezi că şeful complotiştilor era în peşteră cât timp am fost noi acolo?

Kiri îşi aminti noaptea când fusese luată prizonieră. În timpul cât fusese legată de perete, îi privise cu atenţie pe contrabandişti, deşi cei mai mulţi nu se apropiaseră suficient de mult ca să-i poată mirosi. Nu că ar fi vrut, din moment ce erau nişte indivizi urât mirositori.

— E posibil, dar nu am văzut sau mirosit pe cineva care se mişca şi mirosea la fel ca şeful complotiştilor.

Tu ai fost singurul bărbat care părea un gentleman.

— Individul probabil că nu era acolo, spuse Mac. Mă întreb care dintre contrabandişti e mesagerul lui. Cei mai mulţi sunt englezi loiali, dar unii dintre ei ar face orice pentru bani.

Kirkland luă înapoi mesajul şi-l privi cu atenţie, după care înjură:

— La naiba! Îmi cer scuze pentru limbaj, Lady Kiri. E un complot mult mai mare decât ne-am dat seama. Nu vor doar s-o răpească pe prinţesa Charlotte – vor să-l asasineze pe prinţul regent şi pe cât mai mulţi dintre fraţii lui.

Kiri se cutremură.

— Asta ar arunca Anglia în haos!

Mackenzie părea la fel de şocat pe cât se simţea Kiri.

— Regele înnebunit, prinţul regent şi ducii regali morţi, moştenitoarea tronului prizonieră în Franţa – e de neimaginat!

— Nici măcar conspiratorii nu-şi pot da seama ce se va întâmpla dacă vor reuşi, spuse Kirkland mohorât. Dar va fi haos. Poate speră să doboare guvernul conservator. Liberalii nu au prea fost de acord cu războiul.

— Sunt nişte nebuni, spuse Mackenzie sec. Dacă atacul lor împotriva familiei regale are succes, toată lumea din Anglia se va răscula împotriva Franţei. Copiii vor arunca cu pietre, iar bunicuţele vor ameninţa cu bastoanele şi cu tigăile. Războiul nu se va sfârşi până când Parisul nu va cădea şi Napoleon nu va fi în lanţuri.

— Nu înţeleg încăpăţânarea britanică, spuse Kirkland. Dar chiar dacă sunt neghiobi în politică, asta nu înseamnă că nu pot reuşi să-i ucidă pe prinţul regent şi pe câţiva dintre ducii regali. Trebuie opriţi.

— Va trebui să trimiţi toţi oamenii pe care îi ai după conspiratori.

Mackenzie oftă:

— Cred că cel mai bine-ar fi să mor.

capitolul 15

Kiri îl privi îngrozită pe Mac.

— Sper că nu vorbeşti serios.

— Nu, dar ar fi mai bine ca lumea să creadă că am fost ucis în seara asta aici. Se strâmbă: De aceea m-am făcut nevăzut până când am putut vorbi. Bărbatul împuşcat în faţă e cam de aceeaşi înălţime şi constituţie cu mine şi e îmbrăcat asemănător. Kirkland, dacă îl recunoşti ca fiind eu, nu s-ar îndoi nimeni.

— Probabil că nu, încuviinţă Kirkland şi se încruntă. Dar de ce să te prefaci mort?

— I-am înjurat prosteşte pe răpitori în franceză, deci trebuie să ştie că am auzit cum vorbeau s-o răpească altă dată pe prinţesa Charlotte. Dacă mă cred mort, se vor simţi mai în siguranţă. S-au tras destule focuri de armă pentru ca lumea să creadă că am fost lovit.

— Dar vor şti că lipseşte bărbatul care a fost ucis, preciză Kiri. Nu îşi vor da seama că nu ai murit tu, ci omul lor?

— Eu cred că boxerii se vor face nevăzuţi prin casele de toleranţă din Londra, iar şeful lor nu va şti cine a murit şi cine a scăpat, explică Mackenzie. Dacă îmi schimb identitatea, voi putea merge în locuri în care Damian Mackenzie ar sări în ochi.

— Eşti destul de cunoscut în Londra, încuviinţă Kiri, deşi nu-i plăcea să-l ştie mort, chiar dacă era doar o prefăcătorie. Vei fi recunoscut imediat după ochi.

— Mama a fost actriţă şi mă pricep la deghizări.

Mackenzie îşi mai turnă whisky în pahar.

— Şeful răpitorilor părea un gentilom şi un cartofor şi cel puţin unul dintre oamenii lui părea să fie boxer profesionist. Sunt destul de multe şanse să dai peste ei în spelunci la jocurile de noroc, la meciuri de box sau la alte evenimente sportive.

Kiri şi-l imagină plimbându-se ţanţoş prin locuri rău-famate, pregătit să înfrunte pe oricine, dar se îndoia că va reuşi să-i găsească pe conspiratori. Nu-i văzuse suficient de bine.

Se gândi la ceva pe cât de alarmant, pe atât de fascinant. Se gândi şi se răzgândi. Dorea să facă asta.

— Aveţi nevoie de ajutorul meu. Nu prea aveţi cum să-i recunoaşteţi pe nici unul dintre acei bărbaţi, din moment ce purtau măşti şi nu aţi reuşit să-i vedeţi foarte bine. Trebuie să vă ajut, deoarece i-am văzut mai bine şi îi pot recunoaşte după parfum.

Mac o privi îngrozit.

— N-ai putea să mergi în locurile în care merg eu!

Amuzată de reacţia lui, întrebă:

— De ce?

— Pentru că eşti o *lady*! replică el. Cele mai multe locuri în care voi căuta nu sunt nici sigure, nici cu renume bun.

— Cu siguranţă, ţi-ai dat seama că mă pricep să am grijă de mine, spuse ea pe un ton chibzuit. Dacă suntem împreună, vom fi mai în siguranţă decât separat. Şi faptul că merg cu tine ar putea însemna să ai noroc şi să nu-ţi iroseşti timpul.

Înainte ca Mackenzie să protesteze, Kirkland spuse gânditor:

— Talentul ei ne-ar putea fi folositor. Acum nu avem prea multe informaţii.

— Familia ei i-ar interzice! exclamă Mackenzie. Ashton şi generalul Stillwell sunt foarte protectori.

Şi la fel era şi Mackenzie.

— Sunt majoră, preciză Kiri. Ar putea să nu fie de acord, dar nu mă pot opri.

— Ai ieşi în evidenţă ca o lebădă într-un coteţ de găini, spuse Mackenzie.

Kiri îşi aminti cu afecţiune de O'Neil, sergentul major al regimentului generalului. Învăţase atât de multe de la el! Văzuse că cei care urmăreau regimentul erau în preajma oricărei armate. Dură doar o secundă ca ea să-şi schimbe poziţia dintr-o lady într-o femeie uşoară, arcuirea spatelui şi genunchii îndepărtaţi sugerând lipsa de delicateţe şi vulgaritatea.

— Crezi că nu pot fi o bucăţică irlandeză? spuse ea, cu un accent perfect.

Mac o privi uimit.

— Unde Dumnezeu ai învăţat să vorbeşti şi să te comporţi ca o femeie uşoară din Dublin?

— Adu-ţi aminte că am fost crescută în taberele militare din India şi că cei mai mulţi soldaţi erau irlandezi. Zâmbi răutăcios: Le plăceau părul meu negru şi ochii verzi. Spuneau că arăt ca o fată din Irlanda. Am petrecut destul de mult timp cu bărbaţi care se înrolaseră şi am învăţat multe lucruri interesante de la ei.

— Şi generalul Stillwell era de acord? întrebă Kirkland fascinat.

Deveni din nou o tânără inocentă.

— Tatăl meu era un om foarte ocupat. Cum putea şti unde mă aflam în fiecare moment?

— Dacă avea un dram de raţiune, te-ar fi încuiat în camera ta până la douăzeci şi cinci de ani, bombăni Mackenzie. Mai bine până la cincizeci.

— Lady Kiri nu ar fi fost nici pe departe la fel de interesantă dacă ar fi făcut asta. Kirkland o privi pe Kiri cu atenţie. Are mai multe şanse să-i recunoască pe răpitori decât noi, Mac.

Mackenzie îşi trecu mâinile prin păr, supărat.

— Poate că în teorie ar merge, dar nu mi-o pot imagina pe Lady Kiri furişându-se din Casa Ashton pentru a mă însoţi în diferite bordeluri, în fiecare noapte.

— Adam şi Mariah vor pleca în curând la reşedinţa de la ţară şi familia mea va merge cu ei, spuse Kiri. Pot rămâne liniştită în Londra şi oricine care ar vrea să ştie unde mă aflu ar presupune că m-am dus la catedrala Ralston cu ceilalţi.

— Am o casă pe strada Exeter, în apropiere de Covent Garden, disponibilă pentru asociaţii mei care au nevoie de un refugiu, spuse Kirkland. Aţi putea sta amândoi acolo, de vreme ce ai nevoie de un loc unde să te ascunzi, Mac.

Mac o privi pe Kiri şi mai îngrozit.

— Nu putem sta sub acelaşi acoperiş! Dacă se află, reputaţia ei va fi ruinată.

— Îţi faci mai multe griji decât mine pentru reputaţia mea, spuse ea cu răceală. Cu siguranţă că destinul Angliei şi familia regală sunt mai importante.

— Nu aţi fi singuri în casă, adăugă Kirkland. În afară de cuplul care are grijă de casă, Cassandra stă acolo. O voi ruga să rămână în Londra şi să ne ajute să dăm de urma conspiratorilor. Deci Lady Kiri va avea o însoţitoare pe măsură.

— Cassandra e un agent foarte bun, dar… damă de companie? spuse Mackenzie pe un ton lipsit de încredere, încât Kiri dori imediat s-o cunoască.

— Prezenţa ei ar rezolva orice problemă legată de

decenţă, dacă lumea ar afla, spuse Kirkland. Şi Kiri ar fi mult mai protejată.

Râsul zgomotos al lui Mackenzie lăsă să se înţeleagă ce părere avea. O privi pe Kiri şi spuse categoric:

— Va fi o investigaţie periculoasă, Lady Kiri. Nu e un joc sau o aventură. Rişti foarte mult, chiar şi viaţa. Dacă nu crezi cu adevărat că ne poţi ajuta să-i prindem pe răufăcători, ar trebui să renunţi. Din cauza poziţiei tale, eu, Kirkland şi toţi ceilalţi vom încerca să te protejăm, lucru care va face ca riscurile pe care ni le asumăm să fie şi mai mari. Eşti sigură că vrei să ne ceri aşa ceva?

Kiri nu mai era amuzată. Gândul că Mackenzie putea să fie omorât din vina ei îi rupea sufletul. Dar în loc să se răzgândească, deveni şi mai agitată.

— De ce doar bărbaţilor le este permis să rişte totul pentru un scop nobil? Nu sunt o păpuşă de porţelan, care să fie aşezată pe un raft şi uitată acolo! Vă pot ajuta, şi dumneavoastră, domnilor, aveţi nevoie de tot ajutorul.

— Are dreptate, spuse Kirkland. Trebuie să ne mişcăm repede şi bine. Lady Kiri e frumoasă şi de familie bună, dar are un suflet de războinic şi un talent de apreciat.

Cu un oftat, Mackenzie renunţă.

— Presupun că ai dreptate, dar nu trebuie să-mi şi placă treaba asta. Se ridică şi-i aruncă lui Kiri o privire plină de reproş. Sper din tot sufletul ca generalul Stillwell să te încuie în cameră, dar nu cred că se va întâmpla asta. Cel puţin, vei discuta cu familia ta? Poate vreunul dintre ei va fi mai convingător decât mine.

— Desigur că voi vorbi cu ei.

Deşi n-aveau cum s-o facă să se răzgândească.

— Atunci, voi pleca. Kirkland, îi vei spune lui Will să nu creadă necrologurile? Un ofiţer care luptă în Spania nu are nevoie să-i fie distrasă atenţia.

— Îi voi trimite un bilet, cu precauţie, făgădui Kirkland. Cum îţi vei înscena moartea?

— Voi duce cadavrele pe aleea din spatele clădirii, spuse Mackenzie. Apoi le voi aşeza ca să pară că indivizii s-au ucis reciproc.

— După asta va trebui să te faci nevăzut numaidecât. Kirkland scoase o cheie dintr-un buzunar interior. Ştii unde e casa. Poftim o cheie.

Mackenzie zâmbi.

— Am mai stat în casa de pe strada Exeter. Credeai că n-am făcut o cheie de rezervă?

Kirkland râse şi băgă cheia în buzunar.

— Cât de naiv din partea mea să nu-mi dau seama!

Aventura din acea seară se terminase şi Kiri îşi dădu seama că era foarte obosită.

— Cred că am trăit suficiente lucruri uimitoare deocamdată. Căscă. Mă poate conduce cineva acasă? Voi avea nevoie de toate forţa ca să-mi conving părinţii că regele, prinţesa şi ţara au nevoie de mine.

— Dacă ai fi fost mereu o fiică ascultătoare, nu ai mai fi fost aici în seara asta, spuse Mackenzie pe un ton sec.

— Aşa e. Kiri zâmbi neastâmpărat. Dar încerc să nu-i alarmez mai mult decât este necesar.

— Voi chema chiar acum o trăsură. Kirkland se ridică şi el. Mac, ne vedem pe strada Exeter. Când o vezi pe Cassandra, spune-i despre acest complot. Poate va avea nişte idei bune.

— Întotdeauna are idei.

După ce Kirkland părăsi biroul, Mackenzie deschise seiful ascuns şi luă cele cincizeci de guinee pe care le pusese mai devreme înăuntru. Se întoarse către Kiri şi spuse:

— Te rog să mă scuzi, trebuie să plec să aranjez nişte cadavre.

Kiri se ridică şi se strâmbă.

— Va fi înfiorător. Vei fi bine?

— Vrei să spui dacă voi leşina din nou? Îşi strânse buzele. Nu-mi va plăcea, dar sângele altora nu mă deranjează la fel de mult cum mă deranjează să-l văd pe-al meu.

Totuşi zăbovi, cu privirea aţintită asupra lui Kiri. Părea că nu ştia dacă să plece sau s-o sărute. Kiri ar fi fost încântată de sărut, deşi ar fi fost nechibzuit să încurajeze acea atracţie greu de stăpânit, mai ales că aveau să stea sub acelaşi acoperiş pentru o vreme.

— Voi pleca înainte să intrăm amândoi în necaz, spuse el. Kirkland te va ţine la curent.

— Ai grijă. Îi întinse mâna. Nu mi-ar plăcea să fii mai mort decât acum.

Îi luă mâna în mâinile sale, strânsoarea lui era caldă şi protectoare.

— Nu e nevoie să-ţi faci griji. Am arătat de multe ori că e greu pentru ticăloşi să mă omoare.

— Ticăloşii trebuie să reuşească doar o singură dată, domnule Mackenzie.

— Cu siguranţă, eşti unică, Lady Kiri, spuse Mac pe un ton confuz. Nu trebuie să-ţi faci griji pentru mine în seara asta. Locuiesc în clădire, următoarea uşă, şi am o intrare secretă care duce către o încăpere unde am tot ce-mi trebuie pentru a-mi schimba identitatea. Când voi pleca spre strada Exeter, doar cineva care mă cunoaşte foarte bine şi-ar putea da seama că sunt eu.

— Dacă nu-ţi vei schimba parfumul, voi şti cine eşti, spuse ea cu ochi strălucitori.

— Doar câinii de vânătoare mai au un miros aşa ca al tău. Zâmbi. Şi nasul tău e mult mai drăguţ.

Îşi muşcă buza, fiind pe punctul de a-şi pierde controlul.

— Mai bine ai pleca. Cu cât stai mai mult, cu atât cresc şi riscurile să fii văzut.

— Aşa e. Să plec. Acum. Mâinile lui le strânseră pe ale ei. Înainte să fac ceva ce n-ar trebui. Da. Plec acum.

Ea spuse tremurând:

— Domnule Mackenzie. Nu mi-ai dat drumul la mână.

— Aşa e. În loc să-i dea drumul, îi ridică mâna şi îşi lipi buzele de degetele ei. Îi dădu drumul şovăind şi adăugă: Sper că următoarea dată când ne vom vedea nu va fi la fel de dramatic. Ai grijă de tine, fecioara mea războinică.

Închise încet uşa după el şi plecă.

capitolul 16

Kiri îşi strânse mâna, ca şi cum ar fi vrut să păstreze senzaţia atingerii buzelor lui. Privea uşa când Kirkland se întoarse.

— Trăsura te aşteaptă, Lady Kiri.

Extrem de obosită, îşi luă pelerina şi-l urmă afară din birou. O conduse către o intrare laterală, unde o trăsură aştepta în faţa uşii. Pe capra vizitiului stătea un paznic priceput de la Damian’s, îmbrăcat în negru.

În timp ce Kirkland o ajuta să urce în trăsură, ea spuse:

— Nu e nevoie să mă conduci, Lord Kirkland. Sunt

sigură că pot avea încredere că vizitiul mă va duce teafără acasă şi-mi imaginez că ai destul de multă treabă la club în această seară.

El urcă în trăsură şi se aşeză pe locul din faţa ei.

— I-am promis domnişoarei Clarke Townsend că te voi conduce acasă.

Şi nu era genul de bărbat care-şi încălca promisiunile. Continuă:

— Vrei să fiu de faţă când vei discuta cu familia ta?

— Un aliat? spuse ea confuză. Aş avea nevoie. Voi vorbi cu Adam la micul dejun, dacă are timp. Prezenţa ta ar da un aer mai serios discuţiei.

— Voi veni atunci.

În timp ce trăsura se punea în mişcare, îl privi cu atenţie pe Kirkland în lumina slabă. Era un bărbat foarte chipeş şi mult mai interesant decât crezuse.

Totuşi, atunci când o atingea, era ca şi cum ar fi atins-o fraţii ei. Mackenzie era cel care o făcea să-şi piardă raţiunea.

Oftă încet şi se lăsă pe spate în scaunul din piele. Viaţa ar fi mai uşoară dacă ea şi Kirkland s-ar îndrăgosti. Era bogat, de familie bună şi unul dintre cei mai buni prieteni ai fratelui ei. O căsătorie între ei ar fi fost acceptată de toată lumea.

Căsătoriile aranjate aveau avantajele lor, se gândi ea. Nu era prea înţelept să te bazezi pe atracţie şi pe dragoste. Le făceau pe femei să tânjească după bărbaţi nepotriviţi, care nu aveau nimic în afară de inteligenţă, de simţul umorului, de atracţie irezistibilă…

Îşi făcu ordine în gânduri şi întrebă:

— Crezi că vom reuşi să-i oprim pe conspiratori înainte de a-i ucide pe membrii familiei regale? Cei mai mulţi dintre ducii din familia regală sunt la fel de nefolositori pe cât sunt de cheltuitori, dar prinţesa

Charlotte înseamnă speranţă pentru viitor.

— Dacă va merge la Windsor, cred că va fi în siguranţă, spuse Kirkland. Tatăl şi unchii ei sunt în primejdie pentru că umblă prin oraş. Mai sunt şi încăpăţânaţi şi ar refuza să creadă că sunt în pericol. Tot ce putem face e să ne dăm toată silinţa. Deşi conspiraţia e bine pusă la cale, nu pot fi foarte mulţi oameni implicaţi.

— Presupun că îi veţi urmări pe conspiratori pe toate căile posibile. Kiri încercă să înţeleagă trăsăturile aspre ale lui Kirkland. Cum ai ajuns să faci parte din afacerile cu spionaj? Provocarea de a arăta că eşti mai inteligent? Dorinţa de a ajuta?

— Toate, presupun. Oftă. Cineva trebuie să facă şi asta.

— Dar de ce tu?

După minute lungi de tăcere, spuse:

— A fost pură întâmplare. L-ai auzit pe Ashton sau pe un alt elev de la Westerfield vorbind de Wyndham?

— Colegul care a dispărut când pacea de la Amiens s-a terminat? Vă bântuie pe toţi.

Kirkland zâmbi amar.

— E fantoma care poate sau nu să fie moartă. Wyndham era plin de viaţă şi plăcut de toată lumea. Neastâmpărat, dar fără pic de răutate în el. Înainte de a pleca în Franţa, a organizat pentru când avea să se întoarcă o reuniune cu toţi elevii de la Westefield. După ce am plecat de la Lady Agnes, am luat-o pe drumuri diferite şi de-abia aşteptam să ne revedem. Elevii cu doi ani mai mici decât noi au fost şi ei invitaţi, din moment ce şcoala era atât de mică, încât ne cunoşteam cu toţii.

— Dar Wyndham nu s-a mai întors, spuse ea încet.

— Franţa a fost cuprinsă de haos când pacea s-a

terminat.

Ezită, şi Kiri îşi dădu seama că se gândea cât de mult să-i spună.

— Datorită afacerilor familiei mele cu comerţul pe mare, am făcut cercetări să văd dacă îl pot găsi pe Wyndham în Franţa, continuă el. Deşi nu am avut noroc, am aflat alte lucruri care interesau Ministerul de Externe.

— Şi un lucru a dus la altul, murmură Kiri.

— După ce am trimis mai departe ce aflasem, mi s-a spus că va fi mare bucurie pe Whitehall[2] dacă voi continua să le transmit informaţii. Ridică din umeri, mişcare mai mult simţită decât văzută în întuneric. Vieţile se pot schimba în astfel de ocazii.

— Dar nu ai aflat ce s-a întâmplat cu Wyndham.

— Nu. După minute întregi de linişte, adăugă: Poate cândva.

Kiri îşi dădu seama din tonul vocii lui că nu mai avea speranţă să mai afle vreodată ce i se întâmplase prietenului său. Dar nu avea de gând să renunţe.

Decise că era mai înţelept ca lordul Kirkland să-i fie prieten decât duşman.

*

Kiri intră în Casa Ashton în vârful picioarelor, bucuroasă că toţi dormeau, pentru că era prea obosită ca să mai dea explicaţii. Dar promisese că o va anunţa pe Sarah când se va întoarce, aşa că ciocăni la uşa prietenei ei.

Sarah deschise uşa aproape imediat. Era îmbrăcată de culcare, dar nu părea că dormise nici un

2 Arteră principală din Londra, care duce de la Palatul Parlamentului la Piaţa Trafalgar (n.tr.)

pic. Uşor, îi făcu semn lui Kiri să intre.

— Slavă cerului că te-ai întors! Mi-am reproşat că te-am lăsat singură.

— Nu era nici o primejdie, spuse Kiri în timp ce închidea uşa în spatele ei. Lordul Kirkland dorise să ştie dacă observasem ceva care ar fi putut fi de folos în legătură cu răpitorii. Ai reuşit s-o duci acasă în linişte pe prinţesa Charlotte?

Sarah încuviinţă.

— Foloseşte un drum secret care o duce înăuntru sau afară din Casa Warwick. Ştiai că ferestrele ei dau înspre Casa Carlton? Tatăl ei poate privi direct la ea, dacă vrea.

— Chiar dacă s-a întors în pat fără s-o vadă nimeni, răpirea îi va schimba viaţa.

Pe drumul către casă, Kiri se gândise cât de mult să-i spună lui Sarah din ce aflase. Suficient pentru a-i explica răpirea, dar atât.

— Kirkland are motive să creadă că francezii au fost în spatele încercării de răpire a prinţesei. Şi că vor încerca din nou, zise Kiri.

Sarah rămase mută de uimire:

— Cât de înfiorător! Va fi dusă într-un loc mai sigur?

— Probabil. Castelul Windsor. Ar trebui să fie în siguranţă acolo.

— Sper. Acum, că am cunoscut-o, îmi place de ea. În ciuda faptului că e prinsă la mijloc între părinţi şi bunici, are un suflet bun şi generos.

— Sper că are şi judecata la fel de bună, deoarece va deveni regina Angliei într-o bună zi. Kiri îşi acoperi căscatul. Mă voi duce la culcare.

— Şi eu la fel, acum, că ai ajuns cu bine acasă. Sarah îşi încreţi nasul. Nu îmi mai trebuie alte aventuri

pentru ceva vreme de-acum încolo.

Pentru Kiri, aventura de-abia începea.

Mac aranjă cu măiestrie cele două cadavre pe aleea din spate şi făcu tot posibilul ca bărbatul masiv să semene cu defunctul Damian Mackenzie. Apoi făcu câţiva paşi de-a lungul aleii până la poarta care ducea către grădina înconjurată de ziduri din spatele casei lui.

Două uşi franţuzeşti făceau legătura între casă şi grădină, dar mai era şi o intrare lângă colţul din dreapta al peretelui din spate. Dădea într-o încăpere destinată la început păstrării sculelor şi depozitării mărfii. Deoarece se putea intra fie din casă, fie din grădină, Mac pusese lacăte rezistente la ambele uşi şi transformase încăperea în sediu pentru activităţile lui ilegale.

Lui Mac îi plăcea să-şi privească mama, care era actriţă, cum îşi schimba înfăţişarea, şi jocul lui preferat când era copil era să se deghizeze ca să arate ca altcineva. Poate că era o cale de a scăpa de identitatea lui deloc mulţumitoare.

Deşi acum se simţea mai bine în pielea lui, munca pe care o făcea cu Kirkland îi cerea uneori să se deghizeze în muncitor, marinar sau vizitiu, dacă voia să se plimbe prin Londra fără să fie recunoscut. Avea suficiente haine şi accesorii ca să-şi schimbe oriunde înfăţişarea, de la un dandy la un cerşetor.

Ar fi fost mai uşor dacă ar fi avut o înălţime şi o constituţie medii. Dar învăţase câteva trucuri ca să nu mai iasă în evidenţă din cauza înălţimii. Unul dintre ele era o vestă căptuşită, care îl făcea să pară mai mărunt şi mai rotofei. Părul lui de culoare castanie nu prea se remarca. Avea să fie suficient pentru acea seară, dar luă şi o cutie de vopsea, ca să facă mai închisă şi mai

monotonă culoarea.

Apoi îşi acoperi ochiul căprui cu un petic. Peticele pentru ochi erau destul de întâlnite şi nu prea atrăgeau atenţia, iar peticul ascundea faptul că avea ochii de culori diferite. Ochiul neacoperit îşi schimba culoarea din albastru în gri şi chiar verde, în funcţie de ceea ce purta. Era o caracteristică folositoare pentru un cameleon.

Îşi puse un costum de vizitiu, deoarece era destul de uzat şi de bună calitate ca să dea de înţeles că era un om respectabil în profesia lui. Cizmele erau de asemenea comode, dar aveau talpa de o anumită formă, care-i modifica mersul.

Ca toate hainele lui, costumul de vizitiu cu mai multe pelerine avea numeroase buzunare pe dinafară şi pe dinăuntru. Adăugă un teanc de bancnote celor cincizeci de guinee pe care i le înapoiase Lady Kiri. Deşi avea un cont în bancă pe un nume fals, pe care îl putea folosi la nevoie, nimic nu se compara cu banii gheaţă pentru mită sau pentru a putea ieşi din belele.

După ce ascunse asupra lui câteva arme şi împachetă ce mai avea nevoie, era pregătit de plecare. Avea în minte câteva nume false, dar se decise pentru Daniels, un nume asemănător cu Damian’s, la care avea să-i fie mai uşor să răspundă.

În timp ce închidea uşa şi poarta, se întrebă dacă Lady Kiri Lawford ar fi putut să-l recunoască. Probabil, din moment ce nu se scăldase în apă de colonie pentru a-şi modifica mirosul.

Gândurile lui erau confuze în timp ce-şi croia drum prin întuneric. Deşi misiunea lui era să protejeze familia regală, dacă ar fi avut de ales între a o salva pe prinţesă şi a o salva pe Kiri Lawford… regii şi prinţesele puteau să se ducă pe apa sâmbetei.

— Domnia-Voastră. Trebuie să veniţi numaidecât.

Lacheul îmbrăcat în negru era palid când vorbi cu Kirkland.

— Sunt doi bărbaţi morţi în spatele clădirii şi cred că au ieşit din club.

— La naiba!

Kirkland se ridică de la birou. După ce o condusese pe Lady Kiri acasă, se întorsese în birou şi aştepta ca cineva să găsească cadavrele. Îl recunoscu pe lacheu, care era un angajat permanent, pe nume Borden.

— Cum le-ai găsit?

— Luasem o pauză şi ieşisem din sala de bal. Am crezut că aleea din spate ar fi locul potrivit să mă odihnesc câteva minute.

Borden trase adânc aer în piept:

— I-am găsit... pe ei.

— Nu prea odihnitor. Kirkland păşi cu paşi mari de-a lungul coridorului însoţit de lacheu. L-ai anunţat pe Mackenzie? În cazul în care cadavrele sunt ale unor clienţi, le va recunoaşte.

— Domnule... Lacheul era atât de palid, ca şi cum ar fi fost pe punctul de a leşina. Mi-e teamă că... domnul Mackenzie... Înghiţi în sec. Am crezut că e mai bine să verific în birou şi v-am găsit.

— Vino, spuse Kirkland din senin.

Nu văzu nici o urmă de sânge care să arate unde muriseră cei doi bărbaţi. Mac făcuse treabă bună când curăţase coridorul.

Borden lăsase o lanternă lângă uşa din spate şi o luă ca să lumineze drumul către aleea din spate. Cadavrele se aflau la câţiva metri distanţă. Unul ţinea strâns un pistol; celălalt scăpase o armă lângă el.

— Se pare că s-au omorât unul pe altul, spuse

Kirkland. Poate că s-au certat din pricina jocului de cărţi şi s-au hotărât să rezolve problema în mod direct, şi nu prin duel. Ai idee cine ar putea fi?

— Domnule…, şopti Borden. Priviţi cu atenţie la bărbatul masiv.

Kirkland îl ascultă şi încercă să se comporte ca şi cum întreaga scenă îl luase prin surprindere. Se apropie de bărbatul mai solid, cu faţa distrusă, al cărui chip era întors în direcţia opusă. Individul avea părul castaniu de aceeaşi lungime şi culoare ca al lui Mac.

Borden lăsă lanterna în jos şi, în lumină, se văzu o sclipire aurie în mâna stângă a mortului. Kirkland privi, şi inima i se făcu mică din cauza şocului.

— Doamne Dumnezeule!

Nu. Nu era cu putinţă. Îl văzuse pe Mac bine sănătos cu mai puţin de o oră în urmă.

Cu un nod în stomac, îngenunche lângă cadavru. Pistolul pe care îl ţinea strâns arăta ca cel al lui Mac; şi inelul gravat…

Ridică mâna moale ca să cerceteze emblema familiei gravată în aur. Modelul reprezenta armele familiei Masterson, cu o bară de onix negru în diagonală. Era nenorocita de bară care constituia însemnul tradiţional pentru copiii nelegitimi.

— Este inelul lui Mackenzie, spuse cu gâtul încleştat. L-a primit în dar de la fratele lui, lordul Masterson.

Lui Mac îi plăcuse declaraţia ostentativă că era un bastard, de vreme ce venise din partea lui Will Masterson. Amândoi râseseră când văzuseră inelul.

— Speram… speram să mă înşel, spuse Borden, gata să izbucnească în plâns. Domnul Mackenzie… mi-a salvat viaţa, domnule. Intrasem în necazuri şi eram

pe punctul de a fi trimis la Botany Bay[3] când domnul Mackenzie a avut grijă de mine şi mi-a dat o slujbă. Nu pot să cred că a murit.

Cuvintele lui Borden îl făcură pe Kirkland să-şi revină în simţiri. Desigur, Mac ştia că putea fi recunoscut după inel. Momentul chinuitor când Kirkland crezu că prietenul lui era într-adevăr mort produsese o reacţie al naibii de convingătoare.

— Adu-l pe Baptiste şi alţi câţiva oameni, şi nişte pături ca să acoperim cadavrele. Şi trimite pe cineva după un judecător.

Ştiind că Mac ar fi vrut inelul înapoi, nu să fie furat de un hoţ oarecare, Kirkland îl luă de pe mâna rece.

— Lordul Masterson va dori să-l primească înapoi.

Borden se duse înăuntru, bucuros că se afla departe de scena masacrului. Kirkland se ridică obosit. Mac era bine sănătos deocamdată şi avea să se întoarcă în curând la viaţa lui. Dar erau alţii pe care Kirkland îi trimisese la pierzanie şi acest lucru îl apăsa într-o noapte ca asta.

Wynham, prietenul lui, era unul dintre ei.

După cinci minute, Baptiste ieşi în fugă din clădire, însoţit de prietenul lui, lordul Fendall, şi de doi lachei masivi, cu pături.

— Kirkland, spune-mi că nu e adevărat! strigă Baptiste disperat.

— Mi-e teamă că este! Kirkland deschise palma şi-i arătă inelul.

— Mackenzie a fost împuşcat în faţă şi… nu poate fi uşor recunoscut. Dar am luat inelul de pe degetul lui.

Baptiste privi inelul înspăimântat.

— Nu. Nu! Mackenzie nu poate fi mort! Privirea îi

3 Colonie de deţinuţi din Sydney (n.tr.)

rămase agăţată de cadavrul masiv, acoperit cu o pătură de către lachei. Administratorul clubului scoase un sunet înăbuşit, se întoarse ca să vomite şi se sprijini de perete cu o mână tremurândă.

Fendall se apropie de Kirkland.

— Ce s-a întâmplat? întrebă cu o voce joasă, ca şi când nu ar fi vrut să deranjeze morţii.

— Cred că Mackenzie a dat peste un hoţ şi a fost ucis în timp ce încerca să-l oprească. Kirkland clătină din cap. Probabil că nu vom şti niciodată cu siguranţă.

— Mare păcat, spuse Fendall cu regret. Îşi întoarse faţa de la cadavre. Îi aştepţi pe judecători?

Kirkland încuviinţă.

— Am decis că ar fi mai bine să nu mut nimic până nu ajung ei.

Baptiste se întoarse de lângă perete şi îşi şterse gura cu o batistă. Era încă palid, dar reuşi să se adune.

— Pare imposibil ca Mackenzie să fi murit. Părea… invincibil.

Kirkland încuviinţă, în continuare tulburat.

— Clubul, spuse Baptiste ezitând. Damian’s. Ce se va întâmpla cu el? Îl va moşteni lordul Masterson, fratele din armată?

Viaţa merge mai departe. Baptiste putea fi supărat de moartea angajatorului şi prietenului său, dar era de înţeles să-şi facă griji şi pentru slujbă.

— Nu, Mackenzie şi cu mine eram parteneri cu drept de moştenire al celui rămas în viaţă. Dacă unul dintre noi moare, celălalt îl moşteneşte. Kirkland privi cadavrul acoperit cu pătura şi se gândi cât de uşor ar fi fost să fie cu adevărat Mackenzie. Nici unul dintre noi nu ne-am aşteptat la… asta.

Baptiste clătină din cap cu tristeţe.

— Şi când te gândeşti că a fost ucis de un simplu

hoţ! Mai bine-l lăsa pe răufăcător să scape, decât să-şi piardă viaţa urmărindu-l.

— Mare păcat că nu putem prezice viitorul, încuviinţă Kirkland. Deocamdată, nimic nu se schimbă. Continuă să te ocupi de club ca şi până acum. Clătină din cap. Dar Damian’s nu va mai fi la fel fără Mac.

Baptiste aprobă din cap.

— Niciodată. Dar… dacă te hotărăşti să vinzi, îmi vei da o şansă să-l pot cumpăra eu?

Kirkland încuviinţă.

— Ţi-ai câştigat acest drept. Dar, deocamdată, rămâne la fel.

În minutele de linişte care urmară, se întrebă cât va dura până când Mac avea să se întoarcă acolo unde-i era locul.

capitolul 17

Kiri se duse la culcare, dar gândurile nu o lăsau să doarmă. Căsca atunci când coborî în salonul pentru micul dejun. Adam era deja acolo şi răsfoia un ziar în timp ce termina de mâncat.

Se ridică zâmbind, când ea intră.

— Bună dimineaţa, Kiri. Arăţi de parcă ai fi avut o noapte agitată.

Îl sărută rapid.

— Aşa e. Mariah doarme până târziu? De obicei, se trezeşte foarte devreme.

— A hotărât să profite de starea în care se află şi să ia micul dejun în pat. Sarah e cu ea. Zâmbi. Am auzit chicoteli când am plecat, deci nu cred că vor coborî prea curând.

Se aşează, şi Kiri spuse:

— În curând va fi plină de energie. Sau cel puţin

aşa spune Lady Julia. E foarte convenabil că prietena cea mai bună a lui Mariah e moaşă.

Kiri îşi turnă o ceaşcă de cafea caldă, aromată, din unul dintre vasele de argint, căci în acea dimineaţă avea nevoie de ceva mai tare decât ceaiul.

— Trăiesc cu spaima că te vei sătura de compania mea şi că mă vei arunca pe străzile din Mayfair, zise ea.

— Niciodată, râse el. Sunt deja *pater familias* şi nu mă voi sătura prea curând. De-abia aştept să mergem cu toţii la Ralston Hall săptămâna viitoare. Îşi mai turnă ceai. Generalul Stillwell a trimis un bilet ieri. A descoperit că o moşie de lângă Ralston va fi de vânzare. După cum ştii, se gândeşte să cumpere o moşie la ţară. Va vizita conacul Blythe.

— E, cu siguranţă, un nume minunat! Locul pare perfect. Am fi aproape unul de celălalt, dar nu ne-am sta în cale unul altuia. Putem recupera timpul pierdut când am fost cu toţii în diferite colţuri ale lumii.

În timp ce lua kedgeree şi ouă din tigaia încălzită, se întrebă dacă era momentul să-i spună fratelui ei că nu va merge la Ralston cu restul familiei.

Până să se poată hotărî, uşa salonului se deschise şi intrară părinţii ei. Lakshmi era îmbrăcată în stil englezesc, măruntă, brunetă şi visătoare, iar generalul arăta exact aşa cum era: un bărbat înalt şi chipeş, care impunea respect şi care era încă în formă pentru a călări toată ziua şi aproape toată noaptea, dacă era nevoie.

Îşi lăsă farfuria, traversă camera ca să-şi îmbrăţişeze mama şi se gândi cât de multe se întâmplaseră de când o văzuse ultima dată.

— Oh, mamă, cât de minunat e că ai fost eliberată din acea închisoare!

— Te-am văzut ultima dată acum aproape o lună, a trecut mult prea mult timp.

Lakshmi Lawford Stillwell, distinsa ducesă de Ashton, deşi nu folosise niciodată titlul, avea ochi verzi plini de viaţă şi părea mult prea tânără ca să fie mama unor adulţi. Era, de asemenea, cea mai înţeleaptă şi mai bună mamă din lume, iar faptul că o îmbrăţişa o făcea pe Kiri să se simtă mai bine.

— E rândul meu, decretă Adam. Nici eu nu am văzut-o de o lună.

Kiri se întoarse către general, în timp ce fratele ei o îmbrăţişă pe Lakshmi.

— Mă bucur că aţi scăpat în cele din urmă de carantină, spuse Adam. Thomas şi Lucia au venit cu voi?

— Nu mai sunt bolnavi de pojar, dar obosesc foarte uşor. M-am gândit că ar fi mai bine să rămână acasă, răspunse Lakshmi cu vocea ei muzicală. Îi poţi vizita dacă doreşti.

— Mi-ar plăcea. Adam îi strânse mâna generalului. Aţi venit pentru micul dejun?

— Am mâncat, spuse generalul în timp ce o îmbrăţişă pe Kiri, dar nu aş refuza nişte ceai şi câteva din chiflele cu scorţişoară care sunt pe bufet.

În timp ce Adam îi conducea pe mama lui şi pe tatăl vitreg către locurile lor, Kiri le turnă ceai şi aşeză chiflele cu scorţişoară între ei. Casa Ashton avea destul de mulţi servitori, dar lui Kiri îi plăcea intimitatea de a fi doar cu familia în salonul pentru micul dejun.

Kiri începu din nou să mănânce în linişte, în vreme ce ceilalţi discutau. Fratele şi părinţii erau de faţă, deci ar fi fost momentul potrivit să vorbească cu ei.

Dar cum poţi întrerupe o conversaţie, ca să spui: „Fiindcă veni vorba, aseară m-am furişat din casă ca să

merg la un club la modă, am împiedicat răpirea unei feţe regale şi am de gând să mă mut într-un cartier rău-famat, unde o să locuiesc cu străini periculoşi, o să mă îmbrac ca o prostituată şi o să mă duc prin spelunci la jocurile de noroc, să miros bărbaţii ca să văd dacă sunt conspiratori francezi?”

Nu avea să fie o discuţie uşor de iniţiat.

Încerca să-şi găsească cuvintele potrivite, când uşa se deschise din nou, iar de data aceasta intră lordul Kirkland, care arăta la fel de sobru ca de obicei, în ciuda nopţii agitate.

Adam îşi întâmpină prietenul cu un zâmbet şi o strângere de mână.

— A devenit salonul meu pentru micul dejun locul de adunare cel mai la modă din Londra?

— Aşa se pare.

Kirkland privi prin cameră şi ochii rămaseră pentru scurt timp îndreptaţi spre Kiri.

— Lady Kiri, doamnă Stillwell, domnule general Stillwell, zise el.

Kiri se simţi o laşă, dar era uşurată că avea să se bazeze pe Kirkland în discuţia ce urma să aibă loc. După ce-şi turnă cafea, se aşeză la masă în faţa generalului şi a lui Lakshmi.

— Mă bucur că sunteţi cu toţii aici, căci am de discutat ceva în legătură cu Lady Kiri.

Generalul păru speriat, dar încântat.

— Vrei să te însori cu fetiţa mea? Poate să-ţi dea bătăi de cap, dar n-o să-ţi pară rău.

Lakshmi şi Adam păreau şi ei speriaţi, dar nimic nu se compara cu uimirea de pe chipul lui Kirkland.

— Dumnezeule, nu! exclamă el.

Îşi dădu seama prea târziu cât de jignitoare păreau

vorbele lui şi spuse grăbit:

— Lady Kiri e frumoasă, fermecătoare, talentată şi plină de calităţi, dar nu am gânduri romantice în ceea ce o priveşte. Anglia are nevoie de ea şi de talentul ei.

O privi pe Kiri:

— Vrei să le spui întreaga poveste?

Toate privirile se întoarseră către ea, iar Kiri se adună, bucuroasă că părea calmă.

— Am avut o săptămână plină de aventuri, le spuse ea părinţilor. În loc să vă scriu despre ce s-a întâmplat, am preferat să aştept să ne vedem.

Desigur că ar fi preferat să nu spună nimic despre contrabandişti, dar nu avea cum, din moment ce răpirea ei avea legătură cu Damian’s. Povesti pe scurt cum părăsise Grimes Hall după ce auzise din întâmplare discuţia despre zestrea ei. Nu spuse nimic despre intoleranţă, deşi se putea citi pe chipul mamei ei că Lakshmi înţelegea ceea ce nu era spus.

Cum era de aşteptat, generalul înnebuni de furie în momentul în care Kiri povesti despre cum fusese prinsă de contrabandişti şi duse din instinct mâna la locul unde ţinea de obicei arma. În timp ce Lakshmi îi puse mâna pe umăr, Kiri spuse repede:

— După cum vedeţi, sunt aici şi sunt teafără. Vă rog, daţi-mi voie să continui.

Adam se înfioră:

— Nu e tot?

— Mi-e teamă că nu.

Descrise pe scurt vizita ei la Damian’s şi urmă sfaturile lui Kirkland de a nu spune mai mult decât era nevoie. Nu o menţionă deloc pe Sarah. Pe chipurile părinţilor şi fratelui ei se vedeau uimirea şi dezaprobarea, care se transformară în şoc atunci când o menţionă pe prinţesa Charlotte.

Kiri termină povestea:

— Pentru că am reuşit să-i miros pe răpitori, lordul Kirkland spune că va avea nevoie de ajutorul meu în găsirea conspiratorilor înainte ca lucrurile să se înrăutăţească.

Din expresia fratelui ei, îşi dădu seama că ştia anumite lucruri despre activităţile secrete ale prietenului său. Întrebă precaut:

— Cum anume trebuie să-l ajuţi?

— În loc să merg la mânăstirea Ralston, voi rămâne în Londra şi voi cerceta localurile unde s-ar putea afla conspiratorii, spuse ea pe un ton care arăta că asemenea activităţi ar fi fost perfect normale. Adăugă: Îmi voi folosi talentul în identificarea mirosurilor ca să încercăm să-i găsim pe răpitori. Dacă-i vom găsi, ne vor conduce la ceilalţi conspiratori.

Înainte de a mai apuca să spună ceva, generalul sări în picioare şi bătu cu pumnul în masă de mişcă din loc ceştile de ceai.

— Spelunci şi case de toleranţă? Îţi interzic!

Kiri îşi strânse pumnii şi spuse:

— Sunt majoră, domnule. Nu mă puteţi opri.

— Te pot lega şi te pot duce la mânăstirea Ralston, şi te pot încuia într-una din chiliile călugărilor!

În spatele furiei, ea văzu frica.

Pe un ton mai liniştit, dar aspru, Adam spuse:

— Cu siguranţă că ai şi alte mijloace de a-i găsi pe conspiratori, Kirkland. Sora mea nu trebuie să aibă de-a face cu astfel de activităţi periculoase.

— Talentul ei de a recunoaşte mirosurile e unic, spuse Kirkland. Jur că va fi protejată. Va sta într-una din casele mele, în care locuiesc câţiva agenţi antrenaţi, şi nu va merge în nici un loc periculos fără un gardian.

— Nu contează câţi gardieni ai, nu mă poţi asigura că va fi în siguranţă! ţipă generalul. Chiar dacă nu este rănită, reputaţia ei?

Pentru prima dată, Lakshmi vorbi.

— Uiţi despre cine e vorba, John. Kiri nu este o floare delicată. Este o războinică şi urmaşa unor războinice, crescută într-o casă de militari şi învăţată ce înseamnă onoarea şi datoria. Dacă e nevoie de ea, cum poate refuza?

Generalul păru uimit.

— Nu-ţi este teamă de ceea ce i s-ar putea întâmpla dacă se află în primejdie?

— Desigur, dar viaţa nu vine cu garanţii, spuse încet Lakshmi. Dacă epidemia de pojar ar fi fost mai gravă, i-am fi pierdut pe Thomas sau pe Lucia, sau pe amândoi. Kiri poate să meargă cu noi la ţară şi să-şi rupă gâtul într-un accident de călărie. Arătă către Kiri. Priveşte-o. E nerăbdătoare să facă ceea ce nimeni altcineva nu poate face, ca să-şi servească ţara şi ca să-şi dovedească priceperea într-o problemă foarte importantă. Vrei să-i refuzi această ocazie? Nu poţi. Zâmbi uşor. Chiar dacă vrei.

Camera se cufundă în tăcere minute întregi. Lakshmi putea să-şi înţeleagă fiica neascultătoare.

Kiri rupse tăcerea şi spuse pe un ton vesel:

— Acum, că am rezolvat problema, mai vrea cineva ceai?

Ceilalţi râseră şi mai dispăru din tensiune. Toţi în afară de general, care o privea pe Kiri, cuprins de gânduri negre.

— Papà, spuse ea încet şi folosi special numele cu care i se adresa în copilărie. Am auzit o poveste despre un tânăr care provenea dintr-o familie de dascăli. Era foarte inteligent şi familia lui avea speranţe mari

pentru el. Oxford, o viaţă bună, să devină episcop, poate, în viitor. Dar băiatul îşi dorea din răsputeri să devină soldat şi nu a fost de acord cu planurile familiei pentru el. Exersa mişcările cavaleriei cu poneiul lui. Învăţa latina doar ca să citească comentariile lui Cezar despre război în limba originală. Spre dezamăgirea părinţilor, nu a devenit episcop. Dar a devenit un general bun şi respectat, nu-i aşa?

Tatăl ei oftă adânc.

— Foarte bine, draga mea, mă las păgubaş. Nu e corect să încerci să-ţi obligi copilul să facă ceva împotriva voinţei lui. Nu te-ai născut ca să-ţi petreci zilele brodând sau pictând. Dar dacă trebuie să faci asta, ai grijă! Navighezi pe ape tulburi.

Se ridică şi ocoli masa ca să-l îmbrăţişeze.

— Voi fi atentă, papà. Şi voi fi înconjurată de oameni care sunt hotărâţi să mă protejeze.

— Domnule, spuse Adam, vă pot asigura că lord Kirkland are foarte multă experienţă în aceste probleme şi este respectat de guvern. Lucrează de asemenea cu oameni foarte pricepuţi. Am încredere că o va proteja pe Kiri cât se poate de bine.

Privirea lui calmă dădea de înţeles că fata trebuia să fie în siguranţă, altfel…

Generalul întrebă:

— Când trebuie să înceapă?

— Cât de curând posibil, răspunse Kirkland. Chiar de azi.

Lakshmi oftă.

— Vei veni să-i vezi pe fraţii tăi înainte să pleci în misiune?

Azi! Kiri tresări, era nerăbdătoare.

— Desigur. Vreau să-i văd şi trebuie să-mi fac şi bagajele.

Kirkland păru îngrijorat.

— Nu lua prea multe haine. Aproape tot ce ai va ieşi în evidenţă acolo unde vei sta.

— Ştiu asta. Dar aş vrea să iau câteva dintre materialele din care fac parfumuri, din moment ce ar putea fi de folos.

Kirkland dori s-o întrebe în ce fel, dar, din moment ce hotărâse că era o expertă în mirosuri, tăcu.

— Vin să te iau de la părinţii tăi după-amiază, la ora patru?

După ce se gândi o clipă, Kiri încuviinţă.

— Pot merge acum acasă, dacă sunteţi gata, le spuse părinţilor săi.

Erau de acord şi trimiseră o menajeră să-i împacheteze hainele lui Kiri. După ce-şi luă rămas-bun de la Sarah şi de la Mariah, Kiri părăsi Casa Ashton împreună cu părinţii ei.

Se simţi neliniştită, dar în acelaşi timp nerăbdătoare. Era convinsă că va reuşi să rămână în viaţă. Dar ştia în adâncul sufletului că acea misiune avea să-i schimbe existenţa.

După ce familia Stillwell şi Lady Kiri plecară şi în încăpere se aşternu liniştea, Kirkland îi spuse lui Ashton:

— Trebuie să plec şi eu. Am multe de făcut.

— Îmi dau seama. Ashton îl privea neliniştit. Era singura soluţie s-o implici pe sora mea?

— Nu. Dar era cea mai bună alegere, spuse Kirkland pe un ton sincer. E foarte pricepută şi ar putea să încline balanţa între reuşită şi înfrângere în demascarea complotului.

— Îl vei aduce pe Rob Carmichael în echipa ta?

— Desigur.

— Sunt mai liniştit. E cel mai bun.

Ashton avea alura unui duce puternic în timp ce ridica ziarul pe care-l privise când ceilalţi plecau. Citi literele îngroşate: PROPRIETAR DE SEAMĂ AL UNUI CLUB UCIS ÎNTR-O ÎNCERCARE DE TÂLHĂRIE. Alte ziare aveau titluri asemănătoare. Uciderea unei persoane atât de cunoscute avea să fie un subiect de discuţie nemaipomenit în toate casele din oraş şi din întreaga ţară.

Ashton continuă:

— Ce păcat că Mackenzie a fost victima conspiratorilor voştri.

În vocea lui se citea îndoiala.

Kirkland avu o ezitare din cauza obiceiului de a păstra secrete, dar la naiba, era Ashton, unul dintre cei mai vechi şi mai de încredere prieteni.

— N-ar trebui să crezi tot ce citeşti în ziare.

Apoi se întoarse şi părăsi Casa Ashton, rugându-se ca totul să meargă bine şi ca oamenii care aveau încredere în el să nu păţească nimic.

capitolul 18

În noiembrie, noaptea se lăsa devreme şi era aproape întuneric când trăsura închiriată, care nu atrăgea deloc atenţia, ajunse pe strada Exeter, nr. 11. Kiri privi pe fereastră cum străzile deveneau din ce în ce mai înguste şi mai sărăcăcioase.

— Nu e prea târziu să te răzgândeşti, Lady Kiri, spuse Kirkland.

Se întoarse şi întrebă curioasă:

— Dacă mă hotărăsc să merg acasă, cum îi vei prinde pe conspiratori?

— La fel ca şi până acum, doar că va dura ceva

mai mult. Dacă se ocupă destul de mulţi oameni pricepuţi de o problemă, în cele din urmă apare şi reuşita.

După o lungă pauză, adăugă cu o voce gravă:

— Uneori se întâmplă prea târziu.

Era mai uşor să fii soldat decât spion, se gândi ea. Deveni mai directă:

— Poţi să-mi spui cine va mai locui în casă? Mackenzie, desigur. Ai vorbit şi despre un cuplu care are grijă de locuinţă?

— Da, domnul şi doamna Powell. Sunt foarte pricepuţi şi discreţi. Dacă ai nevoie de ceva, întreabă-l pe unul dintre ei.

— Şi însoţitoarea mea, Cassandra?

Râse uşor.

— Nu mă gândesc de obicei la ea ca la o însoţitoare. Este unul dintre cei mai buni agenţi ai mei şi s-a întors de curând din Franţa. Stă pe strada Exeter când vine la Londra. Dacă vei dori să ştii mai mult, îţi va spune chiar ea.

Trăsura se opri în faţa unei case destul de mari.

— E mai mare decât credeam, spuse Kiri.

— Acest cartier a fost foarte la modă cândva. Moda s-a mutat către vest, dar casele frumoase au rămas. Cele mai multe sunt acum apartamente sau camere de închiriat. Nr. 11 este considerată pensiune, pentru că oamenii tot vin şi pleacă.

Kirkland deschise uşa şi coborî, apoi se întoarse către ea să o ajute.

— Sper că nu vei regreta curajul de a participa la această misiune.

— Nu cred. Kiri îi luă mâna şi coborî din trăsură. Atingerea lui părea ca a unui frate, dar nu era nimic în neregulă cu asta. De obicei, nu regret nimic. Când iau

decizii nesăbuite, învăţ din greşeli şi îmi spun să nu mai fiu la fel de nechibzuită.

Râse.

— Eşti o tânără foarte înţeleaptă.

— Bunica îmi spunea că am sufletul bătrân, dar era părtinitoare. Dacă aş avea sufletul bătrân, nu aş mai face atâtea greşeli, spuse pe un ton sincer.

— Dacă nu ai fi fiică de duce, te-aş face agent într-o clipită, spuse el convingător. Acum hai să intrăm şi să-ţi fac cunoştinţă cu cei care vor fi alături de tine în următoarea perioadă. E mai bine să nu-ţi foloseşti numele. Mackenzie mi-a spus că te-ai dat drept Carrie Ford pentru contrabandişti. Vrei să foloseşti acest nume?

— Sună încântător de comun. Va fi interesant să nu mai fiu Lady Kiri Lawford, adăugă ea gânditoare, în timp ce urca scările.

— Poate, dar te vei bucura să te întorci la ea când misiunea se va încheia. Kirkland descuie uşa cu o cheie. Propriile noastre probleme au virtutea că ne sunt familiare.

O conduse la uşa principală. Masa şi cele două scaune care se aflau de-o parte şi de alta a uşii erau ieftine, deasupra lor era un tablou destul de simplu, cu Tamisa în acuarelă, dar întreaga încăpere era foarte curată. Un bărbat între două vârste şi o femeie îşi făcură apariţia, urmaţi de un bărbat masiv care arăta ca un servitor.

— Domnişoară Ford, ei sunt domnul şi doamna Powell, spuse Kirkland. Ea şi soţul ei vor avea mare grijă de tine.

Doamna Powell era mică de statură şi rotofeie, cu ochi albaştri vicleni şi cu o expresie care nu trăda nimic.

— Bine aţi venit, domnişoară Ford. Chiriaşii noştri au singuri grijă de ei, dar fac curat în camere o dată pe săptămână şi domnia sa a aranjat ca dumneavoastră să luaţi masa aici. Puteţi să vă faceţi ceai în bucătărie oricând doriţi.

— Cred că o să mă simt foarte bine, doamnă Powell. Cât despre domnul Powell... Kiri întrebă: Sunteţi cumva sergentul Powell care a ieşit la pensie?

Acesta zâmbi.

— E atât de evident, domnişoară Ford?

— Am ghicit, spuse ea şi-i zâmbi la rândul ei.

— Daniels, adu bagajul domnişoarei Ford şi du-l în camera din spate de la etajul al doilea, zise doamna Powell.

Servitorul îşi plecă fruntea şi se îndreptă cu paşi apăsaţi către uşă. Când trecu pe lângă Kiri, aceasta îi simţi mirosul. Tresări, apoi se întoarse şi spuse:

— Bună seara, domnule Daniels. Ne cunoaştem?

Individul purta un petic peste un ochi, dar celălalt strălucea de încântare. Era Mackenzie, care părea mai bătrân şi mai solid, foarte diferit de fermecătorul proprietar de club.

— Mi-aş fi amintit cu siguranţă de o tânără atât de frumoasă.

Îi făcu cu ochiul înainte de a ieşi afară, să-i ia bagajul.

Kiri zâmbea, iar Kirkland îi întinse mâna.

— Poţi avea încredere în toţi locatarii acestei case, domnişoară Ford. Noroc şi vânătoare plăcută!

— Voi face tot ce pot. Îşi lăsă capul într-o parte. Acum sunt agent britanic?

— Da. Privirea lui era serioasă. Ai grijă. Nu vreau să am de-a face cu fratele tău dacă ţi se întâmplă ceva.

— Voi încerca să nu te fac să treci prin asta,

făgădui ea.

Apoi, Kirkland plecă şi Kiri rămase singură. Trebuia să reuşească prin propriile calităţi, şi nu pentru că era fiica generalului sau pentru că avea origine indiană nobilă, sau fiindcă era fiică de duce. Viitorul era... palpitant.

Mackenzie adusese deja majoritatea bagajelor lui Kiri în cameră, aşa că aceasta despachetă. Camera era modestă, dar plăcută. De dimensiuni medii, foarte curată, un pat confortabil şi un covor uzat, dar care ţinea de cald.

În timp ce-şi punea hainele în dulap, Kiri îşi dădu seama cât de atent fusese gândită casa. Nu era luxoasă, lucru care ar fi atras atenţia într-o cartier sărac.

Dar mobila simplă era bine făcută şi exista acolo tot ce putea să-i fie necesar unui oaspete: un paravan pe colţ, un lavoar, un birou şi instrumente de scris.

Erau chiar şi câteva cărţi, una dintre ele era *Biblia Regelui Iacob*. Kirkland crease un refugiu pentru agenţii extrem de obosiţi sau cu probleme emoţionale cauzate de muncă. Erau bine-veniţi în acea casă, fără să li se pună prea multe întrebări.

Kiri tresări când auzi o bătaie în uşă. Era Mackenzie, cu celelalte bagaje? Dar când deschise uşa, văzu o femeie atât de comună, încât nu ar fi avut nevoie de o mulţime ca să se facă nevăzută.

Nou-venita părea să fie mai mare decât Kiri cu câţiva ani, avea probabil sub treizeci, deşi era destul de greu de spus. Înălţime medie, păr castaniu, o rochie uzată din pânză cu nuanţe cafenii şi ochi albaştri, cu nimic ieşiţi din comun. Înfăţişarea perfectă pentru un agent.

Kiri ghici identitatea nou-venitei şi spuse:

— Tu trebuie să fii Cassandra. Bine ai venit în umila mea locuinţă.

— Spune-mi Cassie. Se mişcă fără zgomot prin cameră. Tu eşti Kiri, cunoscută sub numele de Carrie, iar eu trebuie să-ţi ofer sprijinul meu şi să am grijă să nu dai de necaz.

Se priviră ca două pisici.

— Cassie şi Carrie, remarcă Kiri. Ar putea deveni complicat. Am trecut testul?

Cealaltă femeie oftă.

— Nu poţi face o astfel de muncă. Poţi purta o rochie simplă, dar modul în care te comporţi dă de înţeles că eşti de viţă nobilă şi bogată.

Kiri privi mai cu atenţie şi-şi dădu seama că ochii Cassandrei nu erau chiar atât de comuni. Adâncurile albastre duceau direct în iad. Trezită la realitate, Kiri rosti:

— Sunt încă Lady Kiri. Mă pot descurca mai bine.

— Sper, spuse Cassie pe un ton pesimist. Poţi să te comporţi ca un londonez sărac?

Kiri vorbi cu accentul din East End.

— Ba bine că nu. Găsesc undeva nişte magazine de zdrenţe de unde să-mi iau de-mbrăcat?

Cassie îşi arcui sprâncenele.

— Accentul tău e bun, recunoscu ea, dar nu e suficient. Te mişti ca o femeie frumoasă, încrezătoare, care ştie că toţi ochii se vor îndrepta către ea atunci când intră într-o încăpere. Acest lucru e potrivit pentru Lady Kiri, dar vei ieşi în evidenţă mult prea tare în cartierul ăsta.

Kiri muncise din greu ca să înveţe să se comporte astfel, deoarece, trăind alături de general, înţelesese cât de importantă era încrederea în sine. Dacă părea

temătoare sau slabă în anumite situaţii, ar fi apărut toţi şacalii, chiar şi în saloanele din Londra. Când sosise prima dată în Anglia, se hotărâse că era mai bine să fie dispreţuită pentru neruşinare decât pentru slăbiciune.

Îşi închise ochii şi încercă să uite că era fiică de general şi de viţă nobilă. În schimb, îşi aminti de atitudinea batjocoritoare a lui Lady Norland faţă de sângele ei amestecat. Mama lui Kiri era prinţesă, origine aristocrată, tatăl şi fratele ei erau duci, dar Carrie Ford era o corcitură care nu aparţinea nici unui loc.

Singurele ei calităţi erau inteligenţa, faptul că era destul de drăguţă cât să atragă atenţia unui bărbat şi avea suficient de multă hotărâre ca să supravieţuiască într-o lume complicată. Învăţase de mică să fie atrăgătoare, dar nu şi prea disponibilă. Să aibă încredere în ea ca să-i ţină la distanţă pe şacali.

Şi Carrie era la fel de reală precum Kiri. Deschise ochii, deveni mai relaxată şi spuse:

— Cine spune că o fată ca mine nu poate avea o rochie frumoasă? Am luat-o cu cinci şilingi de la un magazin de zdrenţe, am tăiat petele de sânge şi am făcut-o să-mi vină. Mă bucur că tu crezi că mă face să arăt ca o bogătaşă de familie bună. Poate ar trebui să-mi măresc tariful.

Îşi mişcă şoldurile la fel cum făceau femeile uşoare de pe lângă garnizoane atunci când erau în căutare de clienţi.

— O fătucă trebuie să se folosească de ceea ce are cât timp e suficient de proaspătă ca să ceară un preţ bun.

După câteva minute de uimire, Cassie râse.

— Ai talente neaşteptate. Ar fi trebuit să ştiu că Mackenzie nu mi-ar aduce o amatoare. Dar ai nevoie

de haine noi. Pe strada următoare e un magazin care e încă deschis, dacă nu eşti prea obosită ca să mergem acum.

— Nu sunt deloc obosită. Kiri se gândi la prinţesa vulnerabilă, care nu avea să fie în siguranţă până când conspiratorii nu erau capturaţi.

— Cu cât încep mai repede, cu atât mai bine.

O altă bătaie în uşă. De data aceasta era Mackenzie, care căra un cufăr de piele. Avea înfăţişarea unui servitor obosit. Pentru a exersa, Kiri avu grijă ca vocea ei să aibă un ton neutru atunci când spuse:

— Pune-l te rog pe masă, Daniels.

În timp ce el făcea ce i se poruncise, Cassie spuse pe un ton aspru:

— Toată lumea ştie cine eşti, Mackenzie, aşa că mai bine ai sta drept. Ai reuşit să afli ceva folositor azi?

Mackenzie zâmbi şi luă poziţia unui fost ofiţer.

— Carmichael şi cu mine am luat în considerare cât de puţin ştim despre răpitori şi am făcut liste cu speluncile şi localurile în care se practică jocuri de noroc.

Carrie îşi arcui sprâncenele.

— E foarte mult de muncă.

— Tocmai de aceea mai eliminăm din posibilităţi.

Aşează cufărul pe masă.

— Pe lista voastră se află şi parfumeria Les Heures? Kiri văzu că părea nedumerit şi adăugă: Acela e magazinul din Saint James care fabrică apa de colonie pe care o foloseşte şeful răpitorilor. De vreme ce e singurul lucru pe care îl ştim, putem să începem de-acolo.

— Un magazin scump nu va dezvălui numele cumpărătorilor, o avertiză Mackenzie.

— Poate că nu, dar merită să încercăm. Mâine-dimineaţă. Zâmbi. Vino îmbrăcat ca servitorul meu credincios.

Îşi dădu bucla de pe frunte ca un muncitor de la fermă.

— Da, doamna mea.

— Carrie sau Kiri, dar nu „doamna mea”.

— Are dreptate, spuse Cassandra. Ştii doar, Mac. Trebuie să ne respectăm rolurile.

— Aşa e. Bătu în cutia din piele pe care o adusese. Ce e înăuntru, Carrie? Zornăie. Un dulap portabil pentru băuturi? Eşti mult prea tânără pentru aşa ceva.

— Prea tânără şi prea înţeleaptă, spuse ea şi deschise capacul. Este cutia mea pentru parfumuri. Scoase capacul şi dădu la o parte căptuşeala ca să lase la iveală rânduri de fiole aşezate cu grijă pe rafturi. Femeile din familia mamei mele au fabricat parfumuri încă de când oul lumii a fost clocit. Avem mai multe ingrediente şi instrumente în camera de lucru de acasă, dar am vrut ceva uşor de transportat.

— De ce ai adus-o aici? întrebă Cassie şi se încruntă.

— De vreme ce nasul meu a fost cel care a făcut să fiu numită pentru misiunea asta, am crezut că ne va fi de ajutor. Şi dacă nu –, îmi place să mă joc cu parfumuri.

Mackenzie rămase încruntat la ceea ce spusese ea mai devreme.

— Ce este oul lumii?

— Un mit indian despre creaţie, explică ea. Familia mamei mele foloseşte expresia „de când oul lumii a fost clocit” atunci când se vorbeşte despre lungi perioade de timp.

„Deşi Adam nu o folosea”, îşi dădu ea seama. Kiri

îşi petrecuse aproape toată viaţa în India şi era împăcată cu originea ei indiană. Adam, ca tânăr duce care trebuia să arate cât era de britanic, renegase jumătate din trecutul lui. Încă mai învăţa cum să facă faţă celor două laturi ale originii lui.

Cassie privi cu interes fiolele.

— Pot să deschid una?

— Desigur. Kiri îi arătă rândul de sus. Sunt notele de bază pe care le-am creat pentru parfumuri. Acest grup conţine aromele care pot fi adăugate notelor de bază, zise ea şi arătă spre rândul din mijloc. Ultimul rând conţine parfumuri deja terminate şi care îmi plac. Cel pe care l-ai luat se numeşte „Flori de primăvară”.

Cassie scoase dopul şi mirosi cu atenţie, apoi zâmbi încântată, iar acest lucru o făcea să arate mai tânără.

— Miroase ca o grădină primăvara!

Puse la loc dopul şi luă un alt parfum, de pe raftul de sus. După ce mirosi, nările i se măriră.

— Miroase prea puternic. A mosc.

— Asta pentru că e nota de bază. Parfumul nu e încă terminat, explică Kiri. Cele mai multe parfumuri combină arome asemănătoare ca să aibă un miros mai puternic. Mie îmi plac parfumurile mai elaborate. Specialitatea mea e să amestec mai multe arome care să se potrivească personalităţii unei femei. Desigur, trebuie să miroasă bine, aşa că trebuie să experimentez. E la fel ca acordarea unei viori, ca să găseşti sunetele perfecte.

Cassie ridică o sticluţă cu esenţă de trandafiri şi expiră melancolică după ce îl mirosi.

— Ai putea să faci un parfum doar pentru mine?

— Mi-ar plăcea, dar va trebui să te cunosc mai bine. Kiri o cercetă gânditoare. Ai putea avea multe

secrete, multe feţe ale personalităţii. Presupun că e un lucru obişnuit pentru munca ta. Parfumul potrivit pentru tine ar trebui să arate asta.

Expresia lui Cassie se înăspri şi închise sticluţa cu esenţă de trandafiri.

— Mai bine nu mai încerca să afli mai multe. Vino, te voi duce la magazinul de haine.

— Voi merge şi eu, spuse Mackenzie. Să-ţi car cumpărăturile acasă, ca un servitor.

— Nu cred că voi avea nevoie de ajutor, preciză Kiri. Voi cumpăra doar strictul necesar.

— Poate vei avea nevoie să fii apărată pe drum.

Cassie pufni.

— Dacă nu ai încredere în capacitatea mea de a o proteja, Mackenzie, vei plăti pentru asta.

Pe chipul lui se putea citi frica.

— Nu, nu! Nu am vrut să te jignesc! Se relaxă şi zâmbi. Vreau să vin pentru că m-am plictisit.

— E un motiv pe care îl pot înţelege, spuse Kiri.

— Foarte bine, încuviinţă Cassie. Vino, dar încearcă să nu intri în necazuri.

Mackenzie avu o expresie jignită.

— Aş putea cauza vreo tulburare?

— Tulburare e al doilea nume al tău de botez! spuseră Kiri şi Cassie la unison, apoi se priviră şi izbucniră în râs.

— Poate mi-l voi schimba, spuse Mackenzie în timp ce le conducea afară din camera lui Kiri. „T” de la Thaddeus, poate. Sau Tarquin. Sau Tancred. Sau…

— Tulburare e cel mai potrivit, spuse Kiri cu ochi scânteietori. Nu era nevoie ca Mackenzie să fie prezent în acea seară. Dar era încântată peste măsură că le însoţea.

Magazinul de haine era mic şi prost iluminat, şi atât de plin de haine la mâna a doua, încât semăna cu peştera lui Aladdin.

În timp ce Kiri încerca să facă ordine prin toată harababura, Cassie strigă:

— Clienţi, doamnă B.! V-am adus o fată care are nevoie de aproape tot.

Un foşnet din spatele magazinului anunţă prezenţa unei bătrâne slabe care avea între dinţi o pipă de lut neaprinsă.

— Tu eşti, Cassie? Iar ea trebuie să fie fata. Se opri în faţa lui Kiri, îi atinse mâneca stângă şi frecă materialul între degete: Foarte drăguţ. Vrei să facem schimb? Îţi pot da două rochii, poate mai multe, în funcţie de ce alegi.

Kiri considera că se putea adapta, dar gândul de a purta una dintre acele rochii nespălate o cutremura.

— Mai întâi voi arunca o privire la ce aveţi. Mama mea mi-a făcut rochia asta înainte să moară şi ţin foarte mult la ea.

Pipa din gura bătrânei se mişcă.

— Şi a mai făcut şi altceva pe care ai fi dispusă să-l vinzi?

Kiri văzu privirea sarcastică a lui Cassie şi-şi dădu seama că cealaltă femeie voia să ştie cât de bine se descurca Kiri când nu era în înalta societate. Dădu din cap cu tristeţe.

— Mama nu mi-a mai făcut altceva. Am fugit de la bărbatul meu doar cu hainele de pe mine. De-asta sunt aici.

Scoase din buzunar o guinee.

— Doar atâţia bani am. Cât pot cumpăra cu ei?

În timp ce ochii proprietarei scânteiară, Mackenzie ridică o rochie verde din satin.

— Încearc-o pe-asta. Îţi va veni bine.

— Dacă tu crezi că-mi caut bărbat, Daniels, spuse Kiri pe un ton obraznic, habar n-ai de nimic. Am nevoie de haine pe care să le pot purta zilnic, nu de o rochie cu paiete, care a fost purtată de o femeie fără valoare.

— Te rog, spuse el pe un ton linguşitor. Ai arăta foarte bine în mătase verde. Te voi duce la o piesă de teatru.

— Dacă insişti, spuse Kiri pe un ton prefăcut.

Flirtau asemenea unor londonezi săraci, iar acest lucru îi ţinea la distanţă. Carrie Ford se putea comporta într-un fel în care Kiri Lawford n-ar fi putut. Avea să devină interesant.

— Aveţi un loc unde pot proba rochia, doamnă B.? Nu vreau ca Danny Boy[4] să intre la idei dacă probez rochia în faţa lui.

Îl privi pe Mackenzie şi-şi flutură genele; în timp ce luă rochia verde, îi atinse încheietura cu degetele. Încercă s-o prindă de mână, dar ea se trase la o parte şi spuse:

— Cassie, mă poţi ajuta?

— Aici, în colţ. Doamna B. le conduse într-un loc mic, înconjurat de draperii vechi care atârnau. Venea foarte puţină lumină din magazin şi de abia era loc pentru Kiri şi pentru Cassie. Doamna B. se retrase şi începu să flirteze într-o manieră neruşinată cu Mackenzie, care-i răspunse în acelaşi fel.

— Cum mă descurc? o întrebă Kiri încet pe Cassie, în vreme ce aceasta o ajuta să se dezbrace.

— Destul de bine, dar au trecut doar cinci minute. Cassie era foarte eficientă. Doamna B. are lucruri de calitate, dar te avertizez, ştie să negocieze.

---

4 Danny Boy este o baladă scrisă de Frederic Weatherly şi este considerată imnul neoficial al irlandezilor (n.tr.)

— Voi încerca să nu fiu o pradă uşoară.

După ce se îmbrăcă cu rochia verde, Kiri îşi privi pieptul dezgolit.

— Dacă decolteul era mai adânc, mi s-ar fi văzut buricul.

Cassie chicoti.

— E o rochie care îţi va permite să te apropii de jucători atunci când vei merge într-o speluncă. Cât de bine te pricepi să-ţi aperi onoarea?

Kiri se încruntă şi-şi dădu seama că apăruse o nouă problemă.

— Prea bine. Dacă nu sunt atentă, pot rupe oase. Poate mă poţi învăţa tu nişte modalităţi mai subtile de a descuraja bărbaţii obraznici.

Cassie păru surprinsă, apoi intrigată.

— Vom discuta despre asta mai târziu.

Îşi privi silueta umilă.

— Nu am fost nevoită să-mi apăr onoarea la fel de mult pe cât vei fi tu nevoită. Dar acum e momentul să ieşi şi să-l vrăjeşti pe pretendentul tău.

O altă calitate pe care o aveau femeile din familia ei, de când oul lumii fusese clocit, era aceea de a şti când să fie seducătoare şi când nu. Kiri încercă să pară cât putea de provocatoare şi se întoarse în magazin.

Mackenzie o privi şi tresări.

— Dacă nu o cumperi, o să ţi-o cumpăr eu.

Zâmbi dulce şi se întrebă cât din reacţia lui era adevărat şi cât făcea parte din jocul pe care îl jucau.

— Şi să crezi că-ţi sunt datoare? Nu sunt atât de proastă.

Îşi aranjă fusta de mătase. Ţesătura avea câteva fire trase şi o pată mică, dar era o rochie de efect şi i se potrivea, într-un mod uşuratic.

— Am nevoie de alt fel de haine mult mai mult

decât am nevoie de rochia asta.

Mackenzie păru dezamăgit.

— Poate te vei răzgândi.

Poate se va răzgândi. Dar, deocamdată, era mult mai amuzant să-l tachineze pe Mackenzie.

În cele din urmă, Kiri plecă de la doamna B. cu rochia verde de mătase, o rochie aurie de seară care nu era atât de indecentă ca prima, o rochie de zi şi alte câteva haine.

Priceperea ei de a se tocmi îi lăsase pe Cassie şi pe Mackenzie muţi de uimire.

După ce Kiri folosise cât de bine putu singura guinee pe care o avea, puse toate cumpărăturile în braţele lui Mackenzie.

— Fă-te folositor, Danny Boy, sau nu mă vei mai vedea în acea rochie verde.

— Da, domnişoară Ford, spuse el supus, deşi în ochiul neacoperit i se putea citi încântarea.

Când erau la jumătatea drumului spre casă, Cassie întrebă:

— Unde ai învăţat să te tocmeşti aşa? Am crezut că doamna B. va începe să plângă când ai terminat.

— I-a plăcut la fel de mult ca şi mie. Kiri zâmbi. Cât despre locul în care am învăţat asta – nu există antrenament mai bun decât acela dintr-un bazar oriental.

Ceilalţi râseră şi Kiri simţi că femeia nu mai avea atât de multe dubii în privinţa ei, dacă era sau nu capabilă să facă acea muncă. Trecuse primul test.

capitolul 19

Mac nu credea că Kiri va purta rochia verde de mătase atunci când aveau să meargă la Les Heures,

dar un bărbat putea să spere. Prima lui reacţie fu una de dezamăgire atunci când ea coborî îmbrăcată în negru.

Apoi nu mai putu scoate nici un cuvânt. Purta un costum elegant de doliu, pe care îl adusese cu ea. El se gândi că ar fi trebuit să aibă o eşarfă prinsă în corset, de dragul decenţei. Dar eşarfa lipsea şi se putea distinge suficient de mult din formele atrăgătoare, pentru ca orice bărbat s-o dorească şi să se simtă vinovat pentru asta.

Boneta de doliu avea metri întregi de voal negru, care îi acopereau capul şi umerii. Voalul îi ascundea trăsăturile şi scotea la iveală o femeie frumoasă, tristă şi chinuită, dar în acelaşi timp o făcea greu de recunoscut. *Respiră, Mackenzie, respiră.*

Când îşi reveni în simţiri, spuse:

— Arăţi de parcă ai fi ieşit dintr-un roman gotic. Văduva Wanton.

— Minunat! Ridică un evantai negru cu dantelă şi-l mişcă uşor. Doream să par o văduvă îndurerată, dar seducătoare, şi sper că un amestec de simpatie şi senzualitate va face să primim mai uşor informaţii.

— Acei bieţi oameni de la Les Heures nu au nici o şansă, spuse plin de convingere.

— Sper că nu. Kiri scoase o banderolă neagră din sac şi i-o legă de braţ.

— Desigur că şi servitorii mei trebuie să fie în doliu. Un lacheu bine plătit nu ar purta un petic la ochi, dar îmi place că se potriveşte cu uniforma gri.

— Nu suport perucile pudrate, dar amănuntele fac toată diferenţa când pretinzi că eşti altcineva.

O conduse către trăsura care îi aştepta.

Kirkland ţinea câteva vehicule în oraş. Unul era o trăsură care atrăgea atenţia, cu blazonul lui pictat pe

uşă, iar celălalt era trăsura lăsată în paragină pe care o folosea când trebuia să treacă neobservat. Trăsura pe care Mac o împrumutase în acea zi era luxoasă, dar nu avea nici un însemn care să atragă atenţia. Avea să fie potrivită pentru strada Saint James.

Mac îi făcu semn vizitiului şi o ajută pe Kiri să urce. După ce ridică scările şi închise uşa, se urcă pe scara din spate a trăsurii. Ar fi fost mai plăcut să fie înăuntru cu doamna, dar era un servitor. Avea nevoie de ceva care să-i amintească de diferenţele dintre ei din lumea reală, deoarece nu reuşea să se controleze în faţa ei.

Când au ajuns la Les Heures, Mac o ajută pe Kiri să coboare din trăsură. Îi întinse o bucată de hârtie şi-i spuse încet:

— Fii pregătit să iei notiţe.

„Notiţe?”

— Da, doamnă, spuse supus.

Îi deschise uşa magazinului ca un servitor adevărat şi ea intră, o mare doamnă care era urmată de servitor oriunde se ducea. Sub voalul negru, părea arogantă, vulnerabilă şi mai în vârstă.

Les Heures era o bogăţie de arome şi lux într-un mod discret. În spatele tejghelei se afla un bărbat în vârstă, bine îmbrăcat. Deveni foarte atent când Kiri intră, cu Mac în spatele ei.

Cu o voce senzuală, Kiri îi spuse vânzătorului:

— Bună ziua, domnule. Mi s-a spus că vindeţi cele mai bune parfumuri din Londra.

— Într-adevăr. Eu sunt Woodhull. Şi dumneavoastră sunteţi Lady… Vocea lui avea un ton întrebător.

Kiri îşi flutură mâna ca să-l facă să tacă.

— Vă rog, fără nume, domnule Woodhull, deşi sunt convinsă că mă recunoaşteţi. Nu prea se cuvine ca o

văduvă să meargă la cumpărături, să-şi ia ceva atât de frivol ca un parfum, când adoratul meu soţ nici nu s-a răcit bine în mormânt.

Mac admiră tonul vocii ei. Văduva neconsolată, care încearcă să meargă mai departe cu mult curaj.

Continuă:

— Sunt de părere că aromele plăcute ţin melancolia la distanţă.

— Nu sunteţi singura, doamnă, spuse Woodhull cu o voce linguşitoare. Şi alţii mi-au mai spus acelaşi lucru. E *datoria* dumneavoastră să apelaţi la orice vă ajută să vă menţineţi puterile în momente atât de dificile.

— E foarte adevărat, spuse ea recunoscătoare. Care credeţi că e cel mai bun parfum al dumneavoastră?

Îşi strânse gânditor buzele.

— Pentru dumneavoastră, doamnă, aş sugera Violete Regale. Deschise o cutie cu geam şi scoase o sticluţă drăguţă, gravată cu frunze de aur. Este acelaşi parfum pe care îl preferă împărăteasa Josephine.

Kiri oftă uşurată.

— Minunat. Daţi-mi-l să-l testez. Îşi scoase mânuşa şi lăsă să se vadă pielea ei albă în contrast cu negrul mănuşii.

Domnul Woodhull privea fascinat. Şi Mac la fel, dar el era şi amuzat. Pentru că nu mai avea mănuşa, pe degetul ei se putea vedea o verighetă simplă de aur, care îi consolida lui Kiri statutul de văduvă. Înţelegea importanţa unor astfel de detalii.

Plină de graţie, Kiri îi întinse mâna domnului Woodhull, cu palma în sus.

— Puteţi să pulverizaţi un strop de Violetă Regală în zona unde se simte pulsul?

Înghiţi cu greu şi se conformă. Îşi ridică încheietura şi mirosi uşor parfumul prin voal.

— Cât de bine miroase! Dar nu doar a violete, cred. Se simte şi esenţă de garoafă, şi cred că şi de crin?

El îşi arcui sprâncenele.

— Domnia-Voastră are simţuri ieşite din comun.

Flutură din genele lungi şi negre, care se puteau vedea cu uşurinţă în ciuda voalului.

— Aş dori să mai încerc şi altele, dacă-mi permiteţi.

Domnul Woodhull îi permise. Mai multe sticle au fost scoase din cutie, parfumul a fost pulverizat în diferite locuri de pe antebraţul ei stâng şi apoi discutate. Kiri nu doar îşi etala cunoştinţele despre parfumuri, dar îl făcea pe bărbat să transpire de dorinţă înfrânată. Mac ar fi râs, dar era şi el în aceeaşi situaţie.

În cele din urmă, Kiri alese un parfum şi plăti un preţ foarte mare, de mai multe guinee. Mac se întreba cum avea să-i ajute tot ce se întâmplase să-l găsească pe şeful răpitorilor, când ea se aplecă spre domnul Woodhull şi spuse discret:

— Aş dori să discutăm despre altă problemă. Cred că faceţi apa de colonie Alejandro, nu?

— Aşa e. E cel mai bun parfum pentru domni, dacă pot spune asta.

Se strădui s-o privească în ochi, şi nu în decolteu.

— Era parfumul regretatului dumneavoastră soţ?

— El prefera apa de colonie, care miroase bine, dar e atât de des întâlnită! Părea tristă.

— Pot să încerc Alejandro, să văd dacă mirosul e la fel cum mi-l amintesc?

— Desigur, doamnă.

Deschise o altă cutie şi scoase o sticlă. Kiri îşi întinse din nou încheietura subţire şi el pulverizã un

strop de parfum.

Închise ochii în timp ce-şi ridică încheietura şi inspiră adânc.

— O, da, e aşa cum mi-l aminteam. Voi lua o sticlă.

— Desigur, doamnă. Domnul Woodhull obţinu un preţ şi mai mare decât cel pe care-l plătise Kiri pentru sticla de Violete Regale. În timp ce împacheta parfumul într-un pergament, întrebă:

— E un cadou?

— E… greu de explicat. Kiri privi în jos cu sfială, în timp ce băga sticla împachetată în poşetuţă, lângă Violetele Regale.

— Am cunoscut un domn în nişte împrejurări mai delicate. A fost foarte amabil cu mine în momentele de durere. Aş dori să-l găsesc şi să-i mulţumesc pentru amabilitate, dar am fost întrerupţi înainte de a-i afla numele. M-am gândit că folosea Alejandro şi am avut dreptate.

— Sunteţi sigură că era Alejandro? întrebă domnul Woodhull.

Kiri îşi arcui uşor sprâncenele.

— Nu greşesc când vine vorba de mirosuri, domnule.

— Nu, nu, desigur că nu, spuse el grăbit. Vă pricepeţi să identificaţi parfumurile la fel de bine ca un parfumier. Cumpăraţi apa de colonie ca să vă amintiţi de bunătatea lui? Mirosurile au un efect puternic asupra memoriei.

— De fapt, sper să-l găsesc pe domn. De vreme ce Alejandro este atât de scump şi se găseşte rar, sunt sigură că aveţi doar câţiva cumpărători. Nu văd ce ar putea fi greşit dacă mi-aţi spune cine sunt. Zâmbi fermecător.

Domnul Woodfull se încruntă şi în sufletul lui se

dădea o luptă între discreţia cerută de profesie şi dorinţa de a-i face doamnei pe plac.

— Nu ştiu dacă s-ar cuveni să vă dezvălui numele clienţilor.

— Cum poate să fie apa de colonie a unui bărbat ceva personal, din moment ce el miroase astfel în public, pentru ca toată lumea s-o aprecieze? preciză Kiri.

— Aşa este, spuse nesigur. Dar numărul clienţilor e destul de mare şi va fi greu să-i enumăr pe toţi. Aţi putea să-l descrieţi pe domn?

— Era cam atât de înalt – Kiri arătă cu mâna înălţimea – bine făcut, cu umeri laţi şi cu o siluetă armonioasă. La vreo patruzeci de ani, cred, cu păr castaniu de lungime medie, care se rărise un pic.

— Asta restrânge foarte mult posibilităţile, încuviinţă domnul Woodhull.

Deşi nu era prea convins, dar nereuşind să reziste ochilor mari, plini de speranţă a lui Kiri, scoase dintr-un sertar un registru. Chiar şi din celălalt capăt al camerei, Mac putu să citească eticheta de pe coperta de piele pe care scria „Alejandro”.

Kiri se mişcă astfel încât domnul Woodhull să privească în direcţia ei, în timp ce Mac putu să scoată hârtia şi creionul pe care i le dăduse ea. Domnul Woodhull răsfoi registrul.

— Să vedem, cine se potriveşte descrierii? Poate Lordul Hargreave. Sau domnul Sheraton. Sau căpitanul Hawley. Sau poate…

În timp ce citea nume, Kiri asculta cu atenţie şi Mac le nota. După ce enumeră aproape douăsprezece, parfumierul închise registrul.

— Ăştia sunt toţi, doamnă. După cum aţi spus, nu sunt foarte mulţi bărbaţi care folosesc Alejandro şi

chiar şi mai puţini care ar putea fi domnul pe care îl căutaţi.

— Aţi fost *atât* de amabil! Kiri se aplecă şi-l sărută uşor prin voal pe obraz. Vă sunt recunoscătoare.

Domnul Woodhull era încântat, dar în ochii lui apăru o sclipire tristă. Un parfumier trebuia să se mulţumească cu un sărut uşor, în timp ce bărbatul misterios, dacă Kiri îl găsea, avea să se bucure mult mai mult de compania ei şi să primească mai multă atenţie.

— Mă bucur că v-am fost de ajutor, doamnă.

Kiri zâmbi fermecător încă o dată, apoi se întoarse cu spatele şi se îndreptă către uşa magazinului. Mac ţinu uşa deschisă, apoi o urmă în stradă, ca un servitor bun.

Trăsura lui Kirkland îi aştepta în josul străzii. Când se apropiară, Mac o ajută pe Kiri să urce. Orice urmă de decenţă dispăru când îi spuse vizitiului:

— Pe strada Exeter, te rog, şi se aşeză pe scaunul din faţa ei.

Kiri îi zâmbi şi-şi ridică vălul de pe faţă.

— A mers destul de bine. Dar nu ar trebui să stai afară din trăsură?

— După ce am petrecut câteva ore ca servitor respectabil, simt nevoia să mă întorc la comportamentul meu obişnuit.

Privi pe fereastră temându-se să se uite la ea într-un spaţiu atât de mic. Din păcate, faptul că nu-i privea înfăţişarea fermecătoare îl făcea să simtă mult mai mult deliciosul curcubeu de arome care o învăluia. Inspiră adânc.

— De ce au costat atât de mult acele parfumuri?

— Ingredientele costă foarte mult, dar e nevoie să plătească chiria şi să le asigure parfumierilor un profit

substanţial, răspunse ea. Les Heures îi serveşte pe cei care cred că un parfum, cu cât e mai scump, cu atât e mai bun. Alejandro nu miroase rău, dar Violetele Regale au un miros comun. O să mă joc cu el ca să-l fac mai bun.

— De ce le-ai cumpărat? Dădea de bănuit să privească pe geam în timp ce vorbeau, aşa că încercă să-şi îndrepte privirea în direcţia ei fără să se uite *la* ea. În afară de faptul că vânzătorul a fost fericit că ai cheltuit mulţi bani.

— În afară de asta, am crezut că ar fi bine ca toată lumea implicată în această vânătoare să aibă ocazia să afle cum miroase Alejandro. Căută în poşetuţa ei şi scoase sticla, apoi i-o întinse. Are un miros specific şi cei mai mulţi îl pot recunoaşte, chiar dacă nu simt diferenţele de arome care apar în funcţie de persoana care l-a folosit.

Deschise sticla şi mirosi.

— Pare a fi o combinaţie între mosc şi o esenţă tare. Nu pot spune că-mi place.

Puse capacul la loc şi i-l dădu înapoi.

— Ai un nas bun. Îl puse la loc în poşetuţă. Dar are un miros aparte, masculin, miroase a ceva scump, lucru care-i încântă pe unii bărbaţi. Ai recunoscut vreun nume dintre cele enumerate?

— Cei mai mulţi dintre ei au venit la Damian’s de-a lungul timpului. Se încruntă. Mi-aş dori să mă fi uitat mai cu atenţie la individ. Am văzut suficient ca să recunosc descrierea ta, dar nu destul ca să-mi dau seama care dintre clienţii mei e.

— Poate Kirkland va avea câteva idei după ce va vedea lista. Părea amuzată. De ce nu te uiţi la mine? Eşti şocat de faptul că am flirtat? E treaba mea să obţin informaţii.

Mackenzie vru să-şi încleşteze dinţii.

— Mai că mă aşteptam să-l tragi pe Woodhull în spatele tejghelei, pentru o experienţă pe care nu o va uita niciodată.

— A fost destul de amuzant să flirtez fără consecinţe, spuse ea gânditoare.

— *Fără consecinţe?* În sfârşit, o privi, atrăgătoare precum Lilith, fiecare bucăţică din trupul ei senzual fiind un îndemn la păcat. Trase jaluzelele la ambele ferestre, apoi se întoarse şi o trase pe Kiri spre el, într-un sărut sălbatic şi carnal.

Era pregătit pentru gustul ademenitor al gurii ei şi pentru buzele moi. Dar *nu* era pregătit ca ea să se arunce în braţele lui şi să-i întoarcă sărutul. Gura ei se deschise în semn de invitaţie şi braţele ei îi înconjurară gâtul. Pulsul lui Mac crescu nebuneşte şi orice gând raţional dispăru.

Cumva ajunsese la el în poală, iar genunchii ei erau între ai lui. Se mişcau împreună, trupurile lor fiind la fel de înfometate precum gurile. Bunul-simţ era doar o amintire îndepărtată. El nu se putea gândi decât la Kiri – curajoasă, irezistibilă şi mai mult decât neastâmpărată.

Mâna lui alunecă pe piciorul ei stâng, pe sub fustă şi ajunse la curbura perfectă a posteriorului ei.

— Dumnezeule, gemu el. Kiri…

O strânse cu putere în braţe, în timp ce tremura de plăcere şi pentru faptul că-şi dăduse seama de nebunia lui. *Dumnezeule*! Slăbi strânsoarea ca ea să respire şi-şi îngropă faţa în părul ei mătăsos şi parfumat. Boneta neagră şi agrafele de păr se pierduseră. Şi peruca lui pudrată căzuse la un moment dat.

Cu respiraţia întretăiată, ea spuse:

— A fost ceea ce cred eu?

Făcu un efort să-şi revină.

— Mi-e teamă că da. Îmi pare sincer rău, Lady Kiri. Nu mi s-a mai întâmplat asta de când eram mai tânăr.

— Nu la fel de rău pe cât îmi pare mie. Cu o privire sălbatică, îşi ridică capul şi-l muşcă de umăr. Tare. Mă înnebuneşti, Mackenzie!

— Sentimentul e reciproc. Expresia febrilă de pe chipul ei arăta că era la fel de înfierbântată ca şi el şi că doar el era de vină pentru faptul că începuse ceva ce nu trebuia să facă. Lasă-mă să mă revanşez.

O ţinu cu o mână pe după umeri, o aşeză pe locul de lângă el şi se aplecă s-o sărute, în timp ce mâna lui o mângâie pe curbura pulpei, pe genunchi, pe coapsa fină şi fermă. Gura ei era înfometată şi genunchii ei se desfăcură ademenitori. Se mişcă încet şi o mângâie din ce în ce mai sus, în timp ce respiraţia ei se acceleră. Umezeală dulce ca de mătase şi căldură, tresărirea ei când o atinse pentru prima dată în partea intimă.

Ţipă, iar sunetul fu înăbuşit de gura lui, în timp ce o aduse pe culmile plăcerii cu doar câteva mângâieri uşoare. Când trupul ei se opri din tremurat, o ţinu în braţe şi încercă s-o liniştească, în timp ce se blestema încet pentru faptul că fusese un nerod lipsit de onoare.

Se agăţară unul de celălalt, cu trupurile transpirate şi încolăcite. În trăsură era linişte deplină şi se puteau auzi sunetele oraşului. Trăsuri, un vânzător ambulant care striga cât costau scoicile, un vizitiu care striga vorbe obscene. Dar în interiorul trăsurii nu se auzea nimic, în afară de respiraţia care se domolea treptat.

Faptul că o ţinea pe Kiri în braţe era o fericire mult mai mare decât şi-ar fi imaginat vreodată. Înţelese în acel moment ce spusese ea despre mirosul fiecărei persoane, deoarece sub straturile de parfum şi de transpiraţie, simţea aroma lui Kiri, o aromă pe care nu

avea s-o uite nicicând. Mirosea a putere, umor şi năzdrăvănii.

Totuşi, disperarea se amesteca cu fericirea. Nu ar fi trebuit să permită astfel de momente intime între ei. Îl făceau să tânjească după mai mult, în timp ce era dureros de conştient că luase deja prea mult.

Cu voce răguşită, Kiri şopti:

— Spune-mi de ce un lucru care te face să te simţi atât de bine e greşit.

— Pasiunea nu ţine cont de ceea ce e corect sau greşit. Există pentru ca rasa umană să poată merge mai departe. Oftă şi-şi trecu degetele prin cascada neagră şi strălucitoare care era părul ei, ce-i ajungea până aproape de mijloc. Dar societatea are motivele ei pentru care nu te poţi bucura de pasiune fără consecinţe. Motive întemeiate, care au de-a face, majoritatea, cu protejarea femeilor şi a copiilor. Din moment ce trăim în societate, nu putem încălca aceste reguli.

— Şi eu care credeam că încalci toate regulile, spuse ea pe un ton sec.

— Unele reguli. Nu pe cele care îi pot răni pe ceilalţi. Îi dădu părul pe spate, lăsând să se vadă linia fină a obrazului ei. Mai ales pe cei la care ţin.

— Deci ţii la mine?

Melancolia ei îi atinse sufletul.

— Cum aş putea să nu ţin? Eşti tot atât de specială pe cât eşti frumoasă. Buzele i se crispară. Dacă nu mi-ar fi păsat, m-aş fi comportat mult mai bine.

— Îmi pare bine că nu ai făcut asta.

Îşi ridică fruntea de pe umărul lui, şi el, chiar şi în lumina slabă din trăsură, văzu flacăra verde a ochilor ei.

— Ai dreptate spunând că rişti foarte mult când

ignori regulile societăţii. Dar acum avem acest moment când suntem altcineva şi am de gând să profit de situaţie. În ochi îi apăru o sclipire neastâmpărată. Şi de tine.

Râse şi mai fermecat de amestecul de simţ practic şi de naivitate. Faptul că crescuse în mijlocul armatei şi că era curioasă din fire o făcuse să aibă mult mai multă experienţă decât majoritatea tinerelor din clasa ei socială. Avea acea înflăcărare a tinereţii care nu fusese marcată de nedreptate şi de regrete.

Avea şi aroganţa care venea din faptul că era de familie bună, şi credinţa că nu avea să sufere consecinţele dacă ar fi încălcat regulile sociale. Asta ar putea… cauza probleme. Veneau din lumi diferite, care se întâlniseră din întâmplare.

Îşi reaminti acest lucru şi spuse:

— Aceste momente sunt valoroase şi voi face tot posibilul să nu profit de tine; şi nu te voi lăsa în ruptul capului să profiţi de mine.

O luă de mijloc şi o aşeză pe scaunul din faţa lui, unde ar fi trebuit să rămână de la bun început.

— Ar trebui să arătăm prezentabili, căci ne apropiem de strada Exeter.

Ea ridică jaluzelele.

— Doamne, amândoi arătăm groaznic. Ca şi cum am fi făcut exact ce am făcut. Vezi vreuna dintre agrafele mele pe podea?

Arăta nemaipomenit, nu îngrozitor, dar chiar şi în faţa locatarilor plini de culoare de pe strada Exeter trebuiau să păstreze o anumită etichetă. Căută pe podea şi reuşi să dea de câteva agrafe.

— Sunt suficiente? Ştiu că ai avut mai multe, dar nu le găsesc.

— Vor fi de ajuns.

Îşi prinse cu pricepere părul bogat, îşi aranjă rochia boţită, apoi îşi puse boneta şi-şi trase voalul peste faţă. Ar fi trebuit să priveşti cu mare atenţie pentru a observa că ceva nu era în regulă.

Îşi dori să aibă şi el un voal, dar luă peruca pudrată de pe podea şi şi-o aşeză din nou.

— Arăt ca un vizitiu sau ca un domn ameţit din generaţiile trecute?

— Nu se pot face prea multe în legătură cu costumul demodat. Dar peruca poate fi aranjată.

Se aplecă şi-i îndreptă peruca cu foarte multă atenţie. Faţa ei era foarte aproape de a lui.

— Gata. Mult mai bine, zise ea.

Privirile li se întâlniră şi se întrebă dacă pe faţa lui se citea tot atât de multă dorinţă ca şi pe a ei. Se aplecă uşor şi-i atinse buzele într-un sărut dulce, plin de regrete.

— Ar fi fost mai bine dacă nu ne-am fi întâlnit, şopti, savurându-i căldura şi delicateţea. Dar nu-mi poate părea rău că ne-am întâlnit, ce gând egoist!

— Nici mie nu-mi pare rău.

Se aşeză şi oftă.

— Spre deosebire de tine, eu nu regret că am fost egoistă. Uneori, a fi egoist e lucrul cel mai bun pe care îl poţi face.

El clipi, apoi izbucni în râs:

— Fratele meu Will spune că Ashton e şi creştin, şi hindus, dar tu, fecioara mea războinică, eşti păgână în adevăratul sens al cuvântului.

Îi zâmbi uşor, obraznic:

— Cu atât mai bine.

capitolul 20

Până să ajungă pe strada Exeter, Mackenzie devenise servitorul perfect, pe a cărui faţă nu exista nici o emoţie. Kiri speră că se putea preface la fel de bine, în timp ce el o ajută să coboare din trăsură şi o conduse către casă.

De îndată ce intrară, Mackenzie îşi scoase peruca şi aerul formal dispăru odată cu ea.

— Urăsc chestia asta. E ca şi cum aş avea un animal mort pe cap.

Tensiunea pe care Kiri o simţea se mai risipi, şi ea zâmbi.

— Un iepure? Sau poate un dihor?

— Mai degrabă un bursuc. Cu botul mare. Deveni serios şi spuse: Acum, că avem numele acelea, îi voi scrie lui Kirkland să ne întâlnim cu el şi cu Cassie.

Kiri se concentră să-şi scoată boneta, un pretext totodată să nu-l mai privească pe Mackenzie. Fusese mereu al naibii de atrăgător, dar, cu cât deveneau mai apropiaţi, cu atât îl găsea mai irezistibil.

— Care e rolul lui Cassie?

— E pe jumătate franţuzoaică şi petrece foarte mult timp în Franţa, aşa că va merge în cluburi şi în taverne frecventate de imigranţii francezi.

— Va merge singură?

Kiri era dispusă să meargă în tot felul de localuri rău-famate, dar chiar şi cu mişcările ei de luptă, nu ar fi intrat în astfel de locuri fără un motiv de viaţă şi de moarte.

— Va fi însoţită de un bărbat, cel mai probabil de Rob Carmichael. E poliţist, dar lucrează şi cu Kirkland şi vorbeşte foarte bine franceza.

— Fără îndoială, un alt student al Academiei Westerfield.

Deşi Kiri o spusese în glumă, Mackenzie chicoti.

— De fapt, da. Suntem un grup care a ajuns peste tot. Chiar dacă nu am fost foarte apropiaţi în şcoală, între lorzii pierduţi ai lui Lady Agnes există încredere.

Kiri se îndreptă către scări.

— Iar încrederea e un lucru important în această misiune.

— Chiar mai important decât de obicei.

Se încruntă.

— În alte ocazii, administratorul clubului meu, Baptiste, ar fi un însoţitor potrivit pentru Cassie, deoarece el chiar e francez şi are multe cunoştinţe printre imigranţi. Am avut încredere în el cu afacerile mele vreme de ani buni. Dar din cauza încercării de răpire, nu îndrăznesc să mai am încredere în cineva care lucrează la Damian’s.

— L-am văzut pe Baptiste la balul mascat.

Kiri îl căutase pe Mackenzie în zadar, dar îi fusese foarte uşor să-l observe pe administratorul bine îmbrăcat care supraveghea totul.

— Trebuie să fie trist din cauza morţii tale, zise ea.

— Kirkland mi-a spus că a fost atât de afectat, încât i s-a făcut rău. Expresia lui Mackenzie se mai înseninã. De îndată ce şi-a revenit, Baptiste i-a spus lui Kirkland că dacă are de gând să vândă clubul, vrea să facă şi el o ofertă. Un neam de oameni practici, francezii.

Kiri se opri cu mâna pe stâlpul care se afla la baza scărilor.

— Poate fi un susţinător de-ai lui Bonaparte şi să-i fi ajutat pe răpitori?

— M-am gândit la asta, spuse încet Mackenzie. Dar dacă e aşa, e unul dintre cei mai buni actori londonezi. A dispreţuit mereu Revoluţia şi pe împărat. Jumătate din familia lui a murit în timpul regimului terorii şi el

de-abia a scăpat cu viaţă.

Se încruntă.

— Dacă tu crezi că Damian’s e locul potrivit pentru a afla informaţii indiscrete, poate că şi el crede la fel.

Mackenzie se încruntă în timp ce se gândea. Ei îi plăcea că lua în considerare ceea ce spunea ea, în loc s-o ignore deoarece era femeie.

— În teorie, da. Dar îl cunosc pe Baptiste foarte bine. Când vine vorba de Bonaparte, ura lui vine din adâncul sufletului. O poţi vedea în trupul lui.

De vreme ce el îl cunoştea pe francez, şi Kiri nu, fu de acord cu părerea lui. În afacerile lui, Mackenzie trebuia să citească foarte bine oamenii.

— Să-mi spui când va avea loc întâlnirea. Dacă îmi dai lista cu nume, o să fac copii.

— E o idee bună. Îi dădu înapoi creionul şi hârtia pe care scrisese numele.

Urcă scările fără să-l privească. Dacă ar fi făcut-o, nu ar mai fi vrut să plece.

Când se apropie de cameră, văzu că era urmărită de un motan sfios. Motanul era îngrijit şi bine hrănit, deci trebuia să fi fost motanul care stătea pe lângă bucătărie. Lui Kiri îi plăceau pisicile, aşa că ţinu uşa deschisă şi se dădu înapoi.

Motanul o privi pe Kiri prudent, trecu în fugă pe lângă ea şi intră în dormitor, apoi sări pe pat şi se învârti de câteva ori până se aşeză pe marginea patului.

— Se pare că nu va trebui să dorm singură, spuse Kiri. Îţi mulţumesc, motane.

Ochii verzi se deschiseră şi o priviră nemişcaţi, apoi se închiseră. Kiri avu impresia că motanul era un oaspete obişnuit de-al camerei şi că nu avea de gând să lase un om să-i dea peste cap rutina.

Kiri se trânti în scaunul de lemn, epuizată de tot ce se întâmplase în acea zi. Nu dorea să se gândească la ce simţise în braţele lui Mackenzie, dar nu-şi putea lua gândul de la asta. Atingerea lui, căldura, puterea. O străbătu un fior şi îşi pierdu raţiunea.

Mackenzie avea dreptate când spunea că pasiunea există în afara regulilor sociale. Avea o fire mai rebelă, dar familia ei nu ar fi fost de acord cu un cartofor cu reputaţie dubioasă. Mai ales generalul ar fi fost îngrozit dacă ea ar fi vorbit cu un bărbat care fusese dat afară din armată.

Ar fi putut să lupte cu familia ei pentru un bărbat nepotrivit, dar nu ar fi putut să facă ceva cu consecinţe grave asupra lor. Mai ales ceva care i-ar fi redus şansele surorii ei mai tinere, mai timide şi cu un comportament mai decent. Ea şi Lucia se tachinau deseori, dar erau apropiate. Kiri o adorase pe sora ei mai mică din momentul în care se născuse. Îl adora şi pe Thomas, deşi nu i-ar făcut să se simtă jenaţi spunând acest lucru în public.

Lucia şi Thomas erau amândoi membri ai familiei Stillwell, cu capul pe umeri şi cu simţ practic. Dar Adam nu era fratele ei vitreg. Şi, deşi crescuseră în diferite colţuri ale lumii, împărtăşeau aceeaşi fire romantică pe care sigur o moşteniseră de la tatăl lor, care fusese pentru scurt timp duce de Ashton. Urâse atât de mult acest lucru, încât murise de febră ca să nu se întoarcă din India. Sau cel puţin asta credea Adam.

Dacă ar fi fost singura care trebuia să suporte consecinţele, s-ar fi aruncat în braţele lui Mackenzie. Şi exact asta şi făcuse, când el o sărutase în trăsură. Dacă ar fi avut un dram de raţiune, nu ar fi mers mai departe.

Dar faptul că-l dorea atât de mult pusese stăpânire

pe ea şi o făcuse să se implice şi mai mult. Ce păcat că trebuia să se gândească şi la altcineva în afară de ea!

Dar avea o familie pe care o iubea şi pe care nu voia s-o facă de ruşine. Chiar şi aşa, avea să-i fie foarte greu să se controleze. O ajuta faptul că Mackenzie nu părea genul care să se însoare. Credea că ţine la ea. Dar mai credea şi că ţinuse la multe femei la viaţa lui. Asta nu însemna că dorise să se însoare cu vreuna dintre ele, altfel ar fi făcut-o.

Pentru un bărbat ca Damian Mackenzie, căsătoria ar fi fost o distracţie pe care nu o dorea şi de care nu avea nevoie. Când dorea o femeie, avea de unde alege. Dacă ar fi vrut vreodată să se însoare, ar fi ales cel mai probabil vreo actriţă la fel de excentrică şi de necuviincioasă ca şi el.

Dar Kiri vorbise serios când spusese că voia să profite de această perioadă scurtă. Timp de câteva zile sau săptămâni erau legaţi de această misiune şi locuiau sub acelaşi acoperiş. Nu putea să se întâmple nimic rău dacă erau încălcate câteva reguli.

Dacă tot nu avea la dispoziţie decât câteva săptămâni, era hotărâtă să profite de ele.

— Kirkland a spus că s-ar putea să întârzie şi să începem să mâncăm fără el, îi informă Mackenzie pe Kiri, pe Cassie şi pe Rob Carmichael, poliţistul.

Acesta din urmă era înalt, suplu şi calm, cam cum era Kirkland, dar nu la fel de misterios. Kiri se hotărî că, dacă s-ar întâlni pe o alee întunecată, ar vrea să fie de partea ei.

Şedinţa avu loc în timpul cinei, care consta în peşte, tocană de legume şi pâine proaspătă pregătită de doamna Powell. Căzură de acord să se concentreze asupra mâncării şi să nu aducă vorba despre afaceri.

Pentru că stătuse toată după-amiaza în camera ei, Kiri era înfometată şi tocmai termina cea de-a doua porţie de tocană când sosi Kirkland.

Îi salută scurt.

— Mă bucur că aţi avut ocazia să mâncaţi înainte să vă distrug apetitul. În această după-amiază, a avut loc o tentativă de asasinat asupra prinţului regent.

Kiri rămase uimită. Poate că regentul era indulgent cu sine şi extravagant, dar el încă era conducătorul Angliei.

— Prinţul a fost ucis sau rănit?

— El a scăpat nevătămat, deşi e de înţeles că a fost afectat. Ia această conspiraţie mult mai în serios acum. Kirkland părea mohorât. Dar unul din oamenii mei a fost grav rănit în timp ce-l proteja pe regent.

— Cine? a întrebat Carmichael brusc. Şi cât de rău?

— Edmund Stevenson. Chirurgul crede că braţul său poate fi salvat.

— Sărmanul nefericit, murmură Carmichael. A fost un lucru bun că s-a aflat acolo.

— L-ai prins pe asasin? întrebă Mackenzie.

— Au fost trei. Doi au scăpat, al treilea a fost împuşcat de către Stevenson. Părea a fi francez.

— Vrei să mă uit la cadavru? întrebă Cassie. S-ar putea să-l recunosc.

— Sper. Kirkland se încruntă. Nu-mi place să te rog asta, Kiri. Poţi veni cu Cassie şi cu mine, după cină, să vedem dacă e unul dintre răpitorii pe care i-ai văzut la club?

Dacă Cassie putea identifica cadavrele, putea şi Kiri.

— Desigur.

— Dacă aţi terminat de mâncat, propun să mergem chiar acum, spuse Kirkland.

Cassie îi aruncă o privire sfredelitoare.

— Stai jos şi mănâncă, Kirkland. Înfometarea nu va face creierul să funcţioneze mai bine.

Kirkland începu să protesteze, apoi zâmbi obosit.

— Ai dreptate.

Acceptă castronul cu tocană pe care Cassie îl pregătise pentru el.

În timp ce Kirkland mânca precum un om care sărise peste mult prea multe mese, Mackenzie spuse:

— Avem şi alte lucruri de făcut. Îi zâmbi cald lui Kiri. Vă amintiţi cum Lady Kiri a identificat parfumul şefului răpitorilor? În această dimineaţă, ne-am dus la magazinul care prepară acest parfum, iar ea l-a fermecat pe proprietar până i-a dat o listă a clienţilor care folosesc acest parfum şi se potrivesc descrierii generale a omului pe care îl căutăm.

Kirkland ridică privirea de la mâncare, dând aprobator din cap.

— Eşti un agent înnăscut, Kiri.

Ea râse.

— Este bine de ştiut că priceperea mea de a intra în necazuri are rostul ei.

Apoi scoase sticluţe ce conţineau câteva picături de Alejandro.

— Nu există nici o garanţie că omul nostru va folosi acest parfum la un moment dat, dar este încă un lucru care se adaugă descrierii.

În timp ce ceilalţi miroseau sticlele de parfum, Kirkland spuse:

— Vreau să văd numele pe care ţi le-a dat.

— Am făcut copii ale listei în această după-amiază. Kiri împărţi foile.

— M-am întâlnit cu câţiva dintre aceşti bărbaţi în societate, dar nu pot spune prea multe despre ei.

— Cel puţin cinci dintre ei sunt francezi sau au legături strânse cu comunitatea emigranţilor, adăugă Cassie.

Kirkland privi atent lista.

— Merritt este în Indiile Occidentale din primăvară, Palmer este în marină şi rareori în Anglia, domnul Wellston este un irlandez care traversează foarte rar Marea Irlandei. Scoase un creion şi făcu însemnări lângă nume.

— Cei mai mulţi dintre indivizi au venit la Damian’s suficient de des ca să-i pot recunoaşte, spuse Mackenzie. Ştiu pe cine aş suspecta în primul rând, dar ar fi doar o presupunere.

— Un om care conduce o casă de jocuri de noroc se pricepe mai bine la ghicit decât alţii, spuse Kirkland. Care dintre aceşti oameni poate fi suspectul principal?

Mackenzie notase numele şi, în următoarea oră, toţi vorbiră şi fiecare contribui la discuţie cu ceea ce aflase până în acel moment. Când terminară, lista se restrângea la şase oameni care puteau să fie, cel mai probabil, suspecţi.

Sir Wilbur Wilks. George Burdett. Jacques Masson. Domnul Fendall. Comte Vasseur. Paul Clement. Kiri desenă steluţe lângă acele nume de pe lista ei.

— Desigur, poate că nici unul dintre ei nu-i vinovat, murmură ea.

— Acesta este modul în care se fac investigaţii. Pas cu pas, până când începe să se contureze ceva. Carmichael zâmbi. Nu este un loc de muncă pentru oameni nerăbdători.

Kirkland îşi împinse scaunul de la masă.

— Piesa următoare a jocului trebuie să fie asasinul mort şi pe care nu l-a plâns nimeni. Eşti gata, Kiri?

— După tine, Lord Kirkland.

Kiri îşi controlă impulsurile. Fusese un adevărat gentleman îngrijindu-se de sensibilităţile ei, dar ea era mai degrabă în aceeaşi categorie cu Cassie: gata pentru orice.

Asasinul mort era întins pe o masă murdară, într-o cameră rece de lângă râu. Kiri făcu tot posibilul să nu mai simtă nici un miros, căci era copleşită de mirosurile multiple din vechea clădire. Când trecură prin camera de-abia luminată, ca să se uite la cadavru, Mackenzie murmură:

— Ai grijă, fătucă.

Ea fu recunoscătoare pentru mâna lui caldă pe talia ei şi speră că nici unul dintre ceilalţi nu era conştient de nervozitatea ei. Îşi spuse că putea să facă asta şi se aşeză într-o parte a mesei, în timp ce Cassie merse în cealaltă.

Cadavrul părea împăcat, cu o pătură trasă până la gât. Era de înălţime medie sau un pic mai mărunt. Subţire. Sfrijit, chiar.

Mackenzie ridică un felinar, astfel încât lumina căzu pe faţa asasinului.

— Îl recunoşti?

Kiri îi studie faţa ridată, încercând să şi-o imagineze parţial acoperită cu o mască. Părea să aibă aproximativ patruzeci de ani, dar s-ar fi putut să pară mai în vârstă, dacă avusese o viaţă grea. Ea se încruntă, ca şi cum şi-ar fi amintit ceva.

— Omul de la club avea o cicatrice pe obrazul stâng, de-aici până aici. Ea indică cu degetul. Acum mi-am amintit.

— Ce e cu tine, Cassie? întrebă Kirkland.

— L-am recunoscut. Cassie se afla pe cealaltă parte a mesei şi privea atent. L-am văzut la unele

dintre tavernele franceze. Numele lui este Hervé. El este unul dintre acei infami care se învârt în jurul comunităţii emigranţilor din Londra. Am auzit că a fost în armata lui Napoleon şi că a dezertat.

— Cu alte cuvinte, Hervé a fost genul de om care ar fi putut fi angajat pentru activităţi criminale, cum ar fi asasinatul, spuse Kirkland.

— Exact. Voi face o anchetă, Cassie ridică din umeri în manieră franţuzească. Asta ar putea să ne dea o idee despre cei care l-au angajat.

— Dacă nimeni nu are alte comentarii... Kirkland trase pătura deasupra capului lui Hervé. Atunci, doamnelor şi domnilor, a venit timpul să plecăm la vânătoare.

capitolul 21

Kiri adoptă rolul unei prostituate suple şi coborî să i se alăture lui Mackenzie în prima lor incursiune în localurile dubioase de noapte din Londra. O mână aluneca în jos pe balustradă, în timp ce cealaltă ţinea poalele rochiei scandaloase, din mătase verde. Purta multe bijuterii ieftine, ca să distragă atenţia de la decolteu, şi-şi dăduse cu unul dintre parfumurile create de ea. Nu liliac. În seara aceasta îşi dăduse cu un parfum mai senzual.

Ţinea şi un evantai. Cassie îi arătase locurile unde se putea băga un evantai închis în masculii impertinenţi, dacă avea nevoie să se apere.

Mackenzie aştepta la capătul scărilor şi o privea ţintă pe Kiri. Ea îl văzu înghiţind greu, apoi îi spuse cu un accent de Lancashire:

— Eşti gata pentru prima întâlnire cu păcatul, Carrie, fata mea?

— Sunt, într-adevăr, Danny Boy, răspunse ea într-un ritm vioi de cântec irlandez, în timp ce-l cerceta pe Mackenzie. Era îmbrăcat cu o vulgaritate de filfizon, cu pielea bronzată, ca un om care a petrecut prea mult timp la soare. Peticul îi acoperea ochiul albastru, în timp ce ochiul căprui avea aceeaşi culoare cu peticul. Avea fire albe în păr şi căptuşeală în jurul taliei, ca să pară mai masiv.

Chiar şi cuiva care-l cunoştea foarte bine i-ar fi fost greu să-l recunoască.

Discutaseră dinainte despre rolurile lor. El era Daniel Mackey, proprietar de mori din apropierea oraşului Manchester, venit în Londra pentru afaceri şi plăcere. Ea era Carrie Ford, amanta lui. El era un provincial, dar unul perspicace. Kiri era o prostituată, cu o atenţie de scurtă durată. Putea să facă acest lucru foarte bine.

Ea îi lovi cochet braţul cu evantaiul închis.

— Aceasta este prima mea vizită la Londra şi eşti un om de lume, aşa că mă aştept să mă distrez.

— Voi face tot ce pot. El o ajută să-şi îmbrace pelerina, căci se lăsase ceaţa după ce îl văzuseră pe francezul mort.

— Sper că eşti pasăre de noapte, pentru că locurile în care vom merge se animă la miezul nopţii sau după.

— Sunt mai mult o pasăre de noapte decât o privighetoare. Ea îl luă de braţ şi ieşiră din casă. În faţă îi aştepta o trăsură sărăcăcioasă, învăluită în ceaţă. Ea aruncă o privire spre capra vizitiului, în timp ce Mackenzie o ajută să urce.

— Unul dintre oamenii lui Kirkland, explică el. E de încredere şi foarte priceput dacă apar probleme.

După ce se aşeză alături de ea şi trăsura se puse în mişcare, Kiri spuse:

— Acum, că a venit momentul, mă simt de parcă aş fi în căutarea unui ac în trei căpiţe de fân. Şi acul nu ar putea fi în nici una dintre ele. Ce se întâmplă dacă omul nostru nu este într-o dispoziţie pentru jocuri de noroc, sau este prea ocupat pentru a se distra sau e în alte spelunci? Sau nu mai are parfum Alejandro şi nu doreşte să plătească o mică avere pentru o altă sticlă?

— Toate eforturile noastre ar putea fi în zadar, spuse Mackenzie, pe un ton neobişnuit de sobru. În acest tip de muncă, o mare parte din efort este făcut pentru a elimina toate posibilităţile. Dar dacă nu sunt cernute căpiţele, nu există nici o şansă de succes. O apucă de mână: Şi dacă nu suntem norocoşi… există compensaţii.

Ea râse încet şi-şi înlănţui degetele cu ale lui.

— Există, într-adevăr.

Când trăsura ajunse pe strada Strand, el spuse:

— Există un alt car cu fân la care m-am gândit. Puteţi identifica contrabandistul de la care ai luat cuţitul?

Kiri îşi reaminti încăierarea din peştera cufundată în întuneric. Masiv, parfum dezagreabil, cu iz de peşte, voce răguşită.

— Nu sunt sigură. S-a întâmplat atât de repede, şi nu era nimic care să-l poată descrie, de vreme ce parfumul său era „Apă de peşte”. Ar fi în siguranţă să ne întoarcem? Am plecat de-acolo cam pe furiş.

El râse.

— Delicat spus. A doua zi după ce m-am întors la Londra, i-am scris lui Hawk, ca să vedem dacă eu şi afacerea mea suntem bine-veniţi în continuare. Pe scurt, răspunsul lui a fost că cei mai mulţi contrabandişti au crezut că vacarmul a fost destul de amuzant, le-a plăcut plata bonus pentru târfă şi că

sunt un client de prim rang. Atâta timp cât îmi respect promisiunea de a nu o lăsa pe domnişoara Ford să aducă autorităţile la ascunzătoare, totul e iertat.

— Mă îndoiesc că Howard ar fi de acord cu ultima parte, spuse ea sec.

— Probabil că nu, dar el e un singur om. Am fi în siguranţă dacă am vizita ascunzătoarea sub protecţia lui Hawk.

Trăsura se opri în faţa unei clădiri obscure de pe strada Jeremy. Pe o placă de alamă de pe uşă se putea citi: JOHNSON'S.

Mackenzie coborî şi lăsă în jos scăriţa.

— Dacă avem nevoie să călătorim până în Kent, ai fi dispusă sau te-ai săturat de contrabandişti?

Se înfioră când îşi aminti că fusese capturată şi legată de perete.

— Cum vor reacţiona dacă mă vor vedea din nou? Prezenţa mea i-ar putea scoate din minţi.

— Cassie te-ar putea deghiza, astfel încât să nu te recunoască. Ai putea merge ca un bărbat tânăr. El zâmbi: Deşi silueta ta ar avea nevoie de o mulţime de feşe. Am să înţeleg dacă nu ai mai merge după un alt ac în carul cu fân, cu aromă de peşte.

Din păcate, Kiri era conştientă de faptul că, dacă cineva sugera că era prea slabă sau prea temătoare ca să facă ceva, ea se încăpăţâna să facă acel lucru.

— Mă duc.

— Fată bună.

Cu mâna lui mare cuprinzându-i talia, o conduse printre doi paznici musculoşi şi ageri, şi apoi în clădire. Ea prefera ca el să fie însoţitorul ei, şi nu servitorul ei.

În interior era un foaier care se deschidea într-o cameră de jocuri de noroc, cu o mare varietate de jocuri de cărţi şi o ruletă. Decorul şi clientela nu erau la

fel de la modă ca cele de la Damian’s, căci patronii erau mediocri. Erau câteva femei, unele jucau cărţi, iar cele mai tinere şi mai atrăgătoare erau însoţitoare, la fel cum era şi Kiri.

Un domn cu ochi ageri se apropie şi făcu o plecăciune.

— Bună seara. Eu sunt domnul Johnson. Am avut plăcerea de a vă distra înainte?

— Nu, eu sunt din nord. Mackey este numele meu. Mackenzie vorbi cu accentul de Manchester şi nu o prezentă pe Kiri.

Domnul Johnson se uită la Mackenzie, decise că era respectabil şi îi pofti în local. Îi invită să se bucure de un pahar de vin, apoi merse mai departe, să salute un alt oaspete.

Kiri îşi desfăcu pelerina şi-l lăsă pe Mackenzie să o prindă de după umeri, iar degetele lui îi mângâiau provocator ceafa. Se înfioră de plăcere când toate privirile se îndreptară în direcţia ei.

— Ai avut dreptate că această rochie va atrage atenţia.

Auzi un mârâit din partea însoţitorului ei.

— Am o dorinţă puternică de a face una cu pământul pe oricine se uită la tine, murmură el.

Ea îşi intră în rol cu un chicotit gutural.

— Aminteşte-ţi doar cine mă duce acasă. Ea flutură genele şi văzu amuzament – şi dorinţă – în ochii lui. Bun. Avea să se folosească de asta mai târziu.

Pentru următoarele două ore, Mackenzie jucă la mese diferite, însă nu petrecu mult timp la nici una dintre ele. Jocul lui nu atrase atenţia, cu pariuri nici mari, nici mici. Kiri observă că şi câştigurile sale erau, de asemenea, obişnuite; câştigă un pic, pierdu o parte, mai câştigă un pic mai mult. Se gândi că el îşi folosea

talentul de a nu ieşi în evidenţă.

Kiri îşi petrecu timpul plimbându-se şi savurând vinul. În timp ce Mackenzie juca la mese diferite, ea putea să-i studieze adversarii. După aceea, ea cochetă cu domnii care făceau pauze între jocuri.

Faptul că flirta îi aduse o ameninţare din partea unei alte femei, care crezu că Kiri îl vrăjea pe bărbatul ei. Kiri îi răspunse:

— Nu-ţi face griji, scumpete. Am propriul meu bărbat. Nu am de ce să fur altul.

Plecă şi-şi legănă provocator şoldurile. După ce privi cu atenţie zarurile, se întoarse la Mackenzie, care juca whist. Clubul devenea din ce în ce mai plin, dar ea nu simţi nici urmă de parfum Alejandro. Apa de Ungaria fusese folosită de foarte mulţi, dar nu şi de cei care ar fi putut fi răpitorii.

Se întorcea de la toaleta doamnelor, când un jucător beat o încolţi pe coridor.

— Tu eşti cea mai frumoasă de-aici, dulceaţă, spuse el cu admiraţie. Îmi dai un sărut?

Ea râse şi încercă să se dea la o parte.

— Eu nu dau sărutări, domnule.

— Atunci doar o mostră, fiindcă s-ar putea să fiu dispus să te plătesc după ce gust marfa. El se apropie rapid, o ţintui de perete şi încercă să-i găsească buzele.

Kiri simţi că i se face rău de la respiraţia ce duhnea a whisky şi îi înfipse evantaiul în coaste, însă el era atât de beat, că de-abia observă. Atunci când o labă grasă o prinse de sân, luă foc şi aproape că-l lovi cu genunchiul în vintre.

Înainte de a-l castra pe beţiv, acesta zbură înapoi cu un ţipăt. Mackenzie îl apucase de guler la ceafă.

— Ia-ţi mâinile de pe doamna, strigă el cu o voce

care l-ar fi înmărmurit pe un om treaz.

Beţivul doar clipi.

— Ea nu este o doamnă, spuse el cu reproş. E cea mai dulce bucată de carne pe care am văzut-o vreodată. Am vrut doar să ne cunoaştem mai bine.

Mackenzie scoase un sunet plin de dezgust şi-l aruncă pe beţiv în peretele opus. Individul alunecă la podea cu un „ăăă!”.

Mackenzie îl lovi în coaste, dar nu cu o forţă cutremurătoare, ci doar destul de tare încât să plece cu vânătăi.

— Doamna este a mea. Fii recunoscător că nu am lăsat-o să-ţi distrugă şansa de a avea copii în viitor.

— Doar îi spuneam cât e de drăguţă, zise supărat beţivul.

Mackenzie îl lovi şi mai tare în coaste.

— A mea! El se întoarse la Kiri şi îi oferi braţul. Gata de plecare, fată?

Un pic agitată, ea încuviinţă din cap.

— După ce luăm pelerina. Îi aruncă beţivului o privire dispreţuitoare. Am nevoie de aer curat.

Reveniră în sala principală. Dacă cineva observase altercaţia, atunci nu o considerase suficient de importantă ca să reacţioneze. Mackenzie îi recuperă pelerina şi i-o aşeză pe umeri, ca şi când ea era ar fi fost o prinţesă de porţelan.

Kiri îşi trase haina mai bine când ieşiră în aer liber. Aerul de noapte devenise chiar mai rece, iar din cer cădeau picături de ploaie.

În timp ce aşteptau trăsura, el o întrebă:

— A fost suficient pentru o noapte?

Ea respiră adânc.

— Sunt gata pentru o altă speluncă. Ştiam că sunt bărbaţi care se comportă aşa când sunt beţi. Partea

mai dificilă a fost să ne amintim să nu-l lovim prea tare.

— Eşti o fată vitează.

Trăsura sosi, şi el o ajută să urce. După ce îi spuse vizitiului adresa, Mackenzie urcă alături de ea şi-i puse braţul pe după umeri.

— Ai văzut la faţa locului pe cineva suspect?

Ea se aşeză mai aproape de corpul lui cald.

— Au fost mai mulţi care au folosit apă de Ungaria, dar nici unul care să semene cu răpitorii. Ai aflat ceva interesant?

El clătină din cap.

— Ar fi fost un noroc chior să aflu ceva aşa de repede. Am putea petrece săptămâni sau chiar luni mergând în astfel de locuri şi fără să descoperim nimic. Sau l-am putea găsi pe ticălosul nostru la următoarea oprire.

— Nu am temperament pentru spionaj, decise ea. Nu am deloc răbdare.

— Şi eu sunt la fel, admise Mackenzie. Dar îl voi ajuta Kirkland atunci când va fi necesar. Nu este întotdeauna clar dacă spionajul e util, dar oprirea unui asasinat contează.

— Care este numele localului următor?

— Clubul Căpitanului. E o speluncă, nu un club, dar atrage un număr mare de bărbaţi care lucrează sau au lucrat în armată. Vor fi mai puţine femei.

— Deci voi avea mai puţine şanse de a-mi fi scoşi ochii.

— Am credinţa că vei câştiga orice bătaie între femei, spuse el cu încredere. Dacă nu te iei de Cassie. Aţi fi pe picior de egalitate.

Ea râse.

— Vei fi cu ochii pe mine, nu-i aşa? Ai apărut destul

de repede când beţivul a întrecut măsura.

— Prima mea datorie este ca tu să fii în siguranţă. Orice altceva este secundar.

— Mulţumesc. Ea îl luă de mână şi se simţi mai în siguranţă la gândul că erau o echipă. Mai multe mâine?

— Da, vom vizita o speluncă de jocuri de noroc în casa unei femei. Madame Blanche îşi conduce localul mai mult ca o petrecere privată decât ca pe un club, aşa că vei avea parte de dans, de mâncare bună şi de jocuri de noroc. Vei avea nevoie de ajutorul lui Cassie pentru o deghizare mai complexă. Se încruntă. La un moment dat, va trebui să mergem la un meci de box, ca să-l putem găsi pe cel de-al treilea răpitor.

— Asta ar fi interesant. N-am mai văzut un meci de box, spuse ea. Doar lupte între soldaţi, la care nu existau reguli.

— Faptul că meciurile urmează regulile lui Broughton nu înseamnă că nu sunt sângeroase, o avertiză el.

Nu conta. Ea şi Mackenzie aveau să fie în siguranţă împreună.

Clubul Căpitanului era mic şi, cum spusese Mackenzie, erau doar câteva femei prezente. Salonul de jocuri de noroc era liniştit, singurele sunete erau observaţiile făcute în şoaptă despre joc şi despre cărţile de pe mesele de postav verde.

Gazda veni să-i salute.

— Sunt domnul Smythe, spuse el cu ospitalitate. Bine aţi venit la Clubul Căpitanului. Ce aţi dori să jucaţi în seara asta?

— Bună seara şi ţie, domnule, spuse Mackenzie cu accentul din nord. Sunt Dan Mackey şi aş avea chef de ombre.

— Aveţi noroc. Doar ce a început să se joace ombre la o masă şi există suficient loc pentru încă un jucător.

Smythe îi conduse la o masă rotundă din spate, la care stăteau patru bărbaţi.

— Domnilor, domnul Mackey vi se va alătura. Domnule Mackey, ei sunt locotenentul Hardy, maiorul Welsh, căpitanul Swinnerton şi domnul Reed.

Mackenzie împietri lângă Kiri. Ea se gândi că-l ştia pe unul dintre bărbaţi şi se temea să nu fie recunoscut. Pentru o clipă, crezu că va anunţa că prefera să joace la o masă diferită.

Dar ceilalţi jucători abia ridicară privirea din cărţi şi din băutură ca să-i bage de seamă prezenţa. Mac, noul venit, era un civil şi un nordic, care nu prezenta nici un interes pentru ei. El era, de asemenea, foarte bine deghizat. Mackenzie se aşează să joace şi-şi lăsă la o parte îndoielile.

În timp ce se dădeau cărţile, Kiri merse în jurul mesei pentru a verifica mirosul jucătorilor. Nici un Alejandro; un bărbat se dăduse cu Jockey Club şi doi cu Guard’s Bouquet. Al patrulea nu folosise nici un parfum, dar mirosea puternic a cal.

După ce trecu pe lângă scaunul lui, Swinnerton, bărbatul cu Jockey Club, o privi şi strigă la Mackenzie.

— Aveţi grijă de prostituata dumneavoastră, dacă nu doriţi să fie acuzată că priveşte cărţile altora.

Kiri îl privi nevinovată.

— N-aş face asta!

Mackenzie trase un scaun liber de la masa de lângă el şi bătu cu mâna în el.

— Stai aici, fată. Îi zâmbi ameţitor. Adu-mi noroc. Îşi exagera accentul şi vorbea pe un ton mai înalt.

Kiri îl ascultă. Masa era mică, şi acest lucru îi

oferea o scuză să stea atât de aproape, încât coapsa ei era lipită de a lui Mac. Fără nici o altă conversaţie decât cea impusă de joc, Kiri avu suficient timp ca să-i observe pe ceilalţi jucători din club. Deşi nu fusese suficient de aproape pentru a verifica mirosuri, ea nu văzuse pe nimeni de înălţimea potrivită şi care să se mişte asemănător cu răpitorii.

În cele din urmă, privirea ei se opri asupra lui Swinnerton, care stătea în faţa ei. Interesul îi crescu pe măsură ce îl studie mai îndeaproape. Era un om dur, care se mai înmuiase acum datorită sticlei pe jumătate goale de rachiu din faţa lui. Deşi nu folosea Alejandro, statura şi felul lui de-a fi îi aminteau de şeful răpitorilor. Ar fi putut fi el cel care îi angajase? Un om nu trebuie să folosească aceeaşi apă de colonie în fiecare zi.

Când se împărţiră din nou cărţile, locotenentul Hardy spuse întâmplător:

— Swinnerton, ai auzit cum a fost ucis proprietarul lui Damian’s noaptea trecută? Se spune că a fugit după un hoţ şi a fost împuşcat.

Kiri deveni mult mai atentă şi simţi coapsa lui Mackenzie încordându-se, deşi expresia lui nu se schimbă. Trebuia să fi fost ciudat să auzi oameni vorbind despre pretinsa ta moarte.

Tensiunea sa crescu şi mai mult atunci când Swinnerton spuse:

— Nu e nici o pierdere, Hardy. Acest nenorocit de Mackenzie a fost dat afară din armată, ştii doar. Bine că am scăpat de el.

— N-am auzit asta. Hardy mototoli cărţile din mână, cu o încruntare care arăta că nu era de acord cu el. M-am întâlnit cu Mackenzie o dată sau de două ori la clubul său. Părea o prezenţă destul de plăcută.

Pentru ce a fost dat afară?

Cu o faţă lipsită de orice emoţie, Swinnerton răspunse:

— A violat-o şi a ucis-o pe soţia unui coleg ofiţer.

capitolul 22

Declaraţia dură îi făcu pe toţi să-şi ţină respiraţia. O voce exclamă îngrozită:

— Ce Dumnezeu spui?

Mac îngheţă, iar inima îi bătea din ce în ce mai tare. Fusese pur ghinion să fie pus la aceeaşi masă cu Rupert Swinnerton. Chiar şi aşa, nu se aşteptase să fie menţionat la întâmplare în mijlocul unui joc de cărţi. Deşi poate că ar fi trebuit. Moartea lui Mackenzie devenise o ştire.

Chiar şi după trei ani, Swinnerton nu spunea că el era bărbatul a cărui soţie fusese ucisă. Povestea îi punea pe amândoi într-o lumină proastă.

Cum toate privirile, inclusiv a lui Kiri, erau îndreptate către Swinnerton, Hardy întrebă şocat:

— Dacă e adevărat, cum se face că nu a fost spânzurat?

— Crima a avut loc în Portugalia. Mai uşor muşamalizezi o crimă într-o ţară îndepărtată, în război, spuse cu amărăciune Swinnerton. Mackenzie a fost bastardul familiei Masterson. Fratele său vitreg şi alţi prieteni de familie bună au reuşit să obţină să nu fie condamnat, în schimbul întoarcerii acasă şi al excluderii din armată.

— Deci poate că a fost împuşcat pentru că trebuia să plătească, murmură maiorul Welsh, în timp ce juca o carte.

— Justiţia sau soţul femeii dezonorate, spuse Reed

aspru. Dacă Mackenzie ar fi făcut acest lucru cu soţia mea, ar fi fost un om mort mult mai devreme.

— E greu de crezut că uciderea soţiei unui ofiţer ar putea fi dată uitării, spuse Hardy, şi se încruntă. Poate că povestea a fost distorsionată?

Swinnerton clătină din cap.

— Am auzit de la un ofiţer care era acolo şi a văzut totul. O afacere urâtă. Femeia avea o aventură cu Mackenzie, iar soţul ei nu dorea ca vestea să se răspândească.

— Se poate vedea de ce nu. Welsh clătină din cap. Nefericitul. Să-şi piardă soţia într-un asemenea mod îngrozitor, apoi să-i fie refuzată dreptatea! Presupun că Mackenzie a fost luat de urgenţă din Portugalia, înainte ca soţul să-l provoace la un duel.

Înainte ca Swinnerton să răspundă, Reed spuse nerăbdător:

— O afacere foarte tristă, dar destul. Suntem aici să jucăm cărţi.

Deşi conversaţia se terminase, Mac fu zdruncinat până în adâncul sufletului. Ombre, un joc de cărţi spaniol, care se baza mai mult pe tactică decât pe noroc, era unul dintre preferatele sale, însă abia mai vedea cărţile.

O mână puternică de femeie îl strânse de coapsă, iar Kiri îi şopti la ureche:

— Mi-e somn, dragul meu. Eşti gata să mergem acasă la culcare?

Îi linse marginea urechii, iar el aproape că nu se mai putu controla; însă ea îi dăduse o scuză bună să plece. Jocul se încheie, iar el spuse:

— Din moment ce doamna mea este obosită, mă voi retrage, domnilor. Mulţumirile mele pentru joc şi noapte bună.

Îi spuseră noapte bună cu invidie când o priviră pe Kiri. În timp ce Mac ieşea împreună cu ea, îl apucă de braţ cu tandreţe şi-şi legănă unduitor şoldurile.

Nici unul dintre bărbaţi nu îşi va aminti chipul ei dacă îi priveau alte părţi ale trupului.

Mac îşi dădu seama că Kiri urma să-l întrebe despre Swinnerton. Îi puse pelerina pe umeri şi o conduse afară, unde îi aştepta trăsura. După ce urcară şi se îndreptară către casă, îl întrebă încet:

— Ce s-a întâmplat de fapt?

— N-ai auzit? spuse el cu o voce stinsă. Am violat şi ucis soţia unui ofiţer şi am scăpat de o pedeapsă bine-meritată.

— Prostii! Eşti un protector, nu un violator şi criminal. În întuneric, îşi puse mâna peste a lui. Degetele lui se strânseră în jurul degetelor ei.

— Dar am ucis, spuse el mohorât şi simţi greutatea fiecărei greşeli pe care o făcuse vreodată. Prea des.

— Bineînţeles că ai ucis. Asta e ceea ce fac soldaţii, spuse ea cu calm. Şi sunt şi alte tipuri de război, care nu se poartă pe câmpul de luptă, cum ar fi căutarea noastră de asasini. Dar violarea şi uciderea unei femei neajutorate? Niciodată.

— Mulţumesc. El închise ochii, recunoscător pentru credinţa ei. Fusese îngrozitor să fie acuzat de o astfel de crimă oribilă. Mai rău încă fusese faptul că unii oameni crezuseră.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea încet.

— Harriet Swinnerton e femeia ucisă, iar ea a fost soţia lui Rupert Swinnerton, cel care a spus povestea.

Lui Kiri i se tăie răsuflarea.

— Ai lucrat cu el?

— Puţin. Când m-am alăturat primei armate am fost sub comanda lui Alex Randall. După ce am fost

trimis în Portugalia, m-am transferat la o altă companie care avea nevoie de un ofiţer junior. Deşi Swinnerton a fost locotenentul şi superiorul meu, îl vedeam foarte rar. De obicei, era ocupat cu afacerile sale. Mac oftă. Mi-am făcut datoria, dar nu am fost cine ştie ce soldat, Kiri. M-am înrolat pentru că tatăl meu s-a oferit să-mi cumpere un post care să-mi dea un loc în lume. Este mai mult decât fac alţi oameni pentru bastarzii lor.

— Şi s-ar putea să te fi bucurat să lupţi, observă ea. Nu e ca şi cum ai fi fost potrivit pentru casa parohială.

El aproape că râse.

— Foarte adevărat. Lupta a fost interesantă. Te simţi foarte viu. Îngrozit şi emoţionat şi provocat. Dar lupta este o mică parte din viaţa unui soldat, iar restul… bine, am urât regulile, restricţiile, ordinele date de nebuni.

— Ca Swinnerton?

— Nu era doar un prost, ci un prost violent. Se zvonea că trebuise să se căsătorească cu Harriet după ce o sedusese. Nu a fost, cu siguranţă, nici o dragoste pierdută între ei. Amândoi aveau relaţii extraconjugale.

El clătină din cap, nu-i venea să creadă cât fusese de nerod. Continuă:

— Ştiam că era o greşeală să am o relaţie cu ea, dar am făcut-o oricum.

— Ai iubit-o? întrebă Kiri încet.

Nici măcar după trei ani nu era sigur de răspuns.

— Un pic, cred. Era frumoasă şi năvalnică. Dar avea şi o fragilitate care m-a făcut să vreau să am grijă de ea. Eram singur, iar când ea mi-a făcut avansuri, nu am plecat, ca un om înţelept. Era foarte frumoasă şi o amantă pricepută.

— Sună destul de tragic, spuse Kiri. Cum a murit?

Fiecare moment din acea noapte îi rămăsese întipărit în amintire.

— Am vizitat-o în locuinţa ei. Swinnerton era plecat şi mi se părea suficient de sigur. A fost neliniştită toată noaptea, iar când am fost pe punctul de a pleca, mi-a cerut deodată să fug cu ea.

— Te-a tentat ideea?

În lumina slabă, prin fereastra trăsurii, profilul lui Kiri era minunat.

— Deloc. Mă gândeam să termin relaţia, iar sugestia ei m-a făcut să-mi dau seama că era timpul. Nu mă iubea. Voia doar să plece din Portugalia. Lucru care ne-ar fi ruinat pe amândoi. Buzele i se crispară. Dar, dacă aş fi spus da, poate ar fi fost în viaţă astăzi.

— De ce crezi asta?

— A fost furioasă pe mine. A aruncat cu farfurii şi a ameninţat că-i va spune soţului ei că am încercat s-o violez. Mi-a fost mult mai uşor să plec şi să ştiu că am făcut ceea ce trebuia.

— Deci era vie când ai plecat.

— Da. Luă o gură de aer; ura să vorbească despre ceea ce urmase. Apoi, pe neaşteptate, Swinnerton a ajuns acasă târziu în acea noapte şi s-a dezlănţuit iadul. A spus că le-a găsit pe Harriet şi pe servitoarea ei portugheză bătute cu bestialitate şi aproape moarte.

Kiri îşi ţinu răsuflarea, dar Mac continuă; dorea să termine cât mai repede.

— Swinnerton a susţinut că Harriet era încă în viaţă când a găsit-o el şi că, dându-şi ultima suflare, ea m-a acuzat că am violat-o şi am bătut-o, şi pe ea, şi pe servitoare.

— Dumnezeule, şopti Kiri, strângându-i mâna cu putere. Crezi că Swinnerton a aflat despre relaţie şi a vrut să se răzbune pe amândoi?

El dădu din cap.

— Cred că Harriet a fost atât de furioasă, încât i-a spus despre mine şi, poate, şi despre celelalte relaţii ale ei, iar el a înnebunit, spuse Mac. După ce a murit, Swinnerton s-a folosit de acuzaţia ei şi a convocat curtea marţială în acea dimineaţă. Am fost condamnat să fiu biciuit, apoi atârnat de gât până îmi dădeam sufletul.

Kiri tremură.

— Cum ai scăpat de spânzurătoare?

— Alex Randall şi fratele meu, Will. Sergentul meu i-a trimis un mesaj lui Will, care a mers imediat la lordul Wellington, în timp ce Randall a venit în tabără să afle ce se întâmplase. Mac zâmbi amar.

— Dacă Swinnerton nu ar fi fost atât de dornic să mă vadă biciuit, aş fi fost mort înainte de sosirea lui Randall. În schimb, am putut să-mi susţin nevinovăţia în faţa lui Randall şi să-i spun ce am crezut eu că se întâmplase de fapt.

— Mulţumesc lui Dumnezeu că a ajuns acolo la timp şi că te-a crezut! spuse ea cu vehemenţă.

— Şi că e Randall. Mac clătină din cap cu uimire. Stătea în faţa clădirii în care mă încuiaseră şi mi-a spus că nu credea că eram vinovat şi că, dacă încercau să mă spânzure bazându-se doar pe ceea ce auziseră, va trebui să treacă de el.

— Am văzut destul încât să cred că Randall ar putea ţine piept unei unităţi de infanterişti, spuse Kiri cu veneraţie. Cum a reacţionat Swinnerton?

— Ţipa şi-l ameninţa pe Randall, când Wellington şi Will au venit în galop în tabără. În timp ce Wellington a ordonat ca toată lumea să stea jos şi să-i spună ce s-a întâmplat, Will a găsit un martor al acelor bătăi. Fata fusese grav rănită, dar supravieţuise şi fusese capabilă

să vorbească. Ea a mărturisit că Harriet şi cu mine aveam o aventură, dar când am plecat în noaptea aceea, stăpâna ei era teafără şi nevătămată.

— Ar fi putut să identifice criminalul?

— Ea a spus că nu l-a văzut foarte bine, dar era mărunt, un portughez, spuse el sec. Un hoţ, cu siguranţă.

— Crezi că l-a recunoscut pe Swinnerton, dar n-a îndrăznit să spună?

— Asta e teoria mea, dar aş putea greşi. Nu au existat dovezi împotriva lui, cum nu au fost nici împotriva mea. Nu era sânge pe el, dar camerele lui nu au fost verificate, aşa că ar fi putut să-şi fi schimbat hainele înainte să dea alarma.

Buzele lui Mac se subţiară.

— O altă teorie a fost că mă culcam şi cu servitoarea, şi cu stăpâna ei, aşa că a minţit ca să mă protejeze.

— De ce ar minţi pentru a proteja un om care a ucis-o pe stăpâna ei şi aproape şi pe ea? întrebă Kiri. Nu are sens.

— Astfel de probleme nu au nimic de-a face cu logica, spuse el pe un ton sec. Lordul Wellington a decis că un ofiţer britanic nu putea fi executat fără dovezi. Chiar dacă Harriet pretinsese că am fost eu, o femeie atât de rănită ar fi putut delira, în timp ce femeia care a supravieţuit a spus categoric că nu am fost eu criminalul.

— După ce a respins acuzaţiile, Wellington a sugerat să plec din armată şi să mă întorc imediat în Anglia. Aşa am şi făcut.

Nu s-ar fi descurcat fără ajutorul fratelui său. Will era doar cu câţiva ani mai în vârstă, dar fusese întotdeauna fratele mai mare.

— O mişcare înţeleaptă. Chiar dacă nu ai fost condamnat, ar fi fost imposibil să continui să lupţi în acelaşi regiment.

— Am fost bucuros să mă întorc la Londra, deşi habar n-aveam ce să fac. Apoi a venit Kirkland şi mi-a sugerat o carieră diferită. Ideea de a face o muncă utilă în loc să fiu bastardul dezonorant al lui Masterson a fost irezistibilă. Şi s-a dovedit că sunt un proprietar de club şi un informator mult mai bun decât fusesem ca soldat.

— Presupun că asasinarea lui Harriet este încă nerezolvată?

— Oficial. Incidentul a distrus două cariere. Swinnerton nu a fost crezut, aşa că suspiciunea a căzut, în cea mai mare parte, asupra lui, aşa cum a rămas şi asupra mea. Familia lui i-a cumpărat un transfer într-un regiment din Indiile Occidentale, ca să scape de un scandal atât de groaznic.

— Asta-i o pedeapsă în sine, având în vedere bolile de-acolo, spuse Kiri. Arăta gălbejit sub bronz. Poate s-a vândut din motive de sănătate.

— N-am auzit că a revenit la Londra, aşa că, probabil, s-a întors recent. Mac se strâmbă. Nu mi-a părut rău să părăsesc armata. Dar orice alt mod de a o face ar fi fost mai bun.

— Îmi pare rău că a trebuit să înduri asta. Kiri se întoarse şi-şi odihni capul pe umărul lui, punându-şi braţul liber în jurul taliei. Un braţ cald şi minunat de femeie. Ea continuă: Rupert Swinnerton pare un monstru. Şi ar putea fi unul dintre răpitori.

Mac intră brusc în stare de alertă.

— Mirosea a Alejandro?

— Nu, dar seamănă cu şeful răpitorilor. Mai mult decât oricine altcineva pe care l-am văzut în seara

asta.

— Cât de sigură eşti că el este cel pe care-l căutăm?

— Nu sunt convinsă, spuse ea. Dar cred că ar trebui să fie urmărit îndeaproape.

Mac se gândi la ceea ce ştia despre Swinnerton. Omul era rece ca un şarpe, iar în armată ar fi putut să deprindă abilităţi utile pentru asasini.

— Încerc să nu fiu părtinitor aici. Dar cred ca Rupert Swinnerton este capabil de orice.

— Sper că el e vinovat, spuse Kiri melancolic. Are un comportament destul de neplăcut.

— Aşa că am realizat ceva în seara asta, până la urmă. Un început bun pentru investigaţia noastră.

Bucuros pentru aceste progrese şi recunoscător pentru înţelegerea de care dădea dovadă Kiri, Mac se aplecă spre ea să o sărute. Buzele lui atinseră curbura obrazului ei.

Ea îi întoarse sărutul şi mulţumirea se transformă în pasiune. Rochia de mătase verde îl înnebunise din prima clipă când Kiri se îmbrăcase cu ea şi acum nu-şi dorea nimic mai mult decât s-o ajute să o dezbrace. Sânii ei – atât de plini, perfecţi. Parfumul ei, esenţa de Kiri, era întărit de un parfum exotic care-l făcea pe Mac să-şi piardă raţiunea.

Genunchiul ei alunecă între ai lui, mâinile ei pipăiau la fel de febril ca ale lui. Au fost uluiţi când trăsura se opri. Ajunseseră pe strada Exeter, la nr. 11.

Cu trupul tremurând, Mac se rupse din îmbrăţişare.

— Oare ce au plimbările cu trăsura? gâfâi. Bunul-simţ zboară pe fereastră când călătoresc cu tine.

— Este perfect logic, spuse ea râzând. În trăsură suntem aproape unul de celălalt şi singuri. Ori de câte ori se întâmplă acest lucru, parcă ne năpustim unul

asupra celuilalt.

— Te descurci cu logica. Îşi puse capul cu tandreţe pe umărul lui. Şi te mai pricepi şi să te năpusteşti asupra mea.

— Am observat cum fac pisicile. Mâna ei alunecă între picioarele lui şi îl prinse cu o precizie paralizantă. Iar dacă am ajuns în acest punct, singurul lucru logic este să mergem în camera mea şi să facem dragoste nebună, pasională.

capitolul 23

Cuvintele lui Kiri îl făcură pe Mac să se cutremure din creştet până-n tălpi. Fiecare muşchi al trupului său se încordă, aşa că fu nevoit să se lupte să-şi recapete controlul. Se aflau într-o *trăsură*, pentru numele lui Dumnezeu! În faţa casei lor temporare. Trebuia să-şi revină şi să intre.

Îşi imagină cum ar fi să facă dragoste aici şi acum, iar trăsura să se zgâlţâie nebuneşte. Această idee îl amuză şi-l ajută să-şi mai revină.

— Ne vom da jos din această trăsură şi vom lăsa nebunia în urma noastră, spuse el ferm. Vom intra în casă, ne vom retrage în camerele noastre şi vom dormi separat.

Doar că el va rămâne treaz toată noaptea din cauza dorinţei sale atât de intense, încât nici măcar mâna lui dreaptă nu-l mai putea ajuta.

— Nu fi absurd, spuse ea pe un ton categoric, în timp ce-şi aranja hainele şi boneta. Poate că nu avem nici un viitor împreună, dar avem prezentul. Ne dorim unul pe celălalt, iar viaţa noastră de acum nu e una normală. Atâta timp cât durează această investigaţie, putem face ce ne dorim, fără cenzură socială.

Vrând să scape de acea viziune tentantă, deschise uşa şi sări în stradă. De data aceasta, nu îi mai oferi mâna s-o ajute, pentru că nu avea curajul s-o atingă; iar ea putea să coboare foarte uşor şi singură.

Kiri dovedi că era în stare, însă îi distruse toate bunele intenţii când îl luă de braţ. Fără să mai scoată o vorbă, urcară treptele şi descuiară uşa. În micul foaier, fusese lăsată aprinsă o lampă, ca să se poată orienta. Era o singură lumânare pe masă, deci restul locatarilor se întorseseră şi se culcaseră deja.

Cu voce joasă, el spuse:

— Grădina Edenului înseamnă Adam, Eva şi un şarpe. Tu, Lady Kiri, cu siguranţă te tragi din şarpele care este ispita pentru sufletele lui Adam şi Evei.

În loc să se simtă insultată, ea râse.

— Am citit că sexualitatea a fost ispita adevărată, şi de-atunci, Adam şi Eva culeg merele cu un entuziasm infinit.

Râsul ei încetă când îşi scoase mânuşa şi lăsă să i se vadă mâinile delicate, cu degete lungi.

— De ce n-am face şi noi la fel? Cui i-am face rău?

Gândul la acele degete lungi pe trupul său îl făcu să înghită în sec şi să privească în altă parte.

— Eşti prea inteligentă ca să nu înţelegi că sexualitatea este trecătoare şi uneori periculoasă. Poate provoca durere şi suferinţă mare. Pe mine aproape că m-a ucis.

— Nici eu nu am vreun soţ nebun şi, dacă nu cumva ai ţinut-o ascunsă, nici tu nu ai soţie, sublinie ea.

Buzele lui se crispară.

— Nu m-am mai culcat cu nici o femeie de când a murit Harriet.

Ea rămase surprinsă.

— Asta nu poate fi din cauză că ţi-au lipsit ocaziile.

— Nu. Motivul este... vina, cred. Se chinui să explice de ce evitase orice fel de încurcătură cu alte femei: Am fost nepăsător cu Harriet, şi asta a declanşat un dezastru care a ucis-o pe ea şi le-a rănit pe prea multe altele. Ea m-a făcut... precaut.

— O luase pe un drum greşit, cred. Dacă Swinnerton nu ar fi bătut-o în acea noapte, probabil că oricum s-ar fi întâmplat altă dată, spuse Kiri liniştită. Nu crezi că a venit vremea să trăieşti din nou?

Se uită în ochii ei, verzi chiar şi în acea lumină.

— Chiar eşti păgână. Dar eşti prea inteligentă ca să nu ştii că urmările sunt reale. Chiar dacă nu aş fi împuşcat de tatăl tău sau de fratele tău, există întotdeauna riscul unui copil.

— Am prevăzut deja asta, spuse ea cu un zâmbet răutăcios. Când mă gândeam la căsătoria cu Godfrey Hitchcock, am întrebat-o pe Julia Randall cum poţi preveni o sarcină. Este atât de util să cunoşti o moaşă bună! Am venit pe strada Exeter pregătită, pentru că vreau să fiu cu tine cât de mult pot.

— Sunt profund flatat, spuse el cinstit. Dar chiar dacă pentru tine e ceva ocazional, nu ştiu, în schimb, dacă şi pentru mine poate fi la fel.

Înainte de Harriet Swinnerton, avusese destule aventuri, dar nu mai era acel bărbat.

Ea îşi trecu degetele pe obrazul lui, ca o mângâiere diafană.

— Având în vedere că ultima aventură s-a terminat cu un dezastru şi ai avut trei ani de singurătate, nici o aventură nouă nu poate fi ocazională. Sau intenţionezi să trăieşti o viaţă de celibat?

El tremură la atingerea degetelor ei.

— Categoric, nu. Dar mai bine aş păcătui cu o

femeie care este mai în vârstă şi mai experimentată, şi deci consecinţele vor fi mai puţine.

— Nu trebuie să existe consecinţe ale relaţiei noastre, nu altele în afara regretului adânc atunci când va veni vremea să ne despărţim. Îşi scoase boneta şi lăsă să se vadă că sărutările pasionale din trăsură îi lăsaseră părul strălucitor într-o dezordine fermecătoare. Nu crezi că plăcerea pe care o vom trăi va merita?

El nu ştia dacă să râdă sau să plângă.

— Nu semeni cu nici o altă femeie pe care am cunoscut-o vreodată. Dacă mai am un strop de raţiune, voi alerga la etaj şi voi închide uşa dormitorului în urma mea.

În lumina slabă, frumuseţea ei întunecată părea exotică.

— Te gândeşti la mine ca la o englezoaică, pentru că aceasta este partea pe care o vezi; dar eu sunt şi o fiică a Indiei. Mintea mea nu funcţionează întotdeauna aşa cum se aşteaptă cei din jurul meu.

— Asta am observat. El încercă să nu se holbeze când ea îşi scoase pelerina şi lăsă la iveală pielea dezgolită şi formele trupului.

— Toate femeile hinduse sunt seducătoare periculoase?

— Foarte puţine. Ea zâmbi răutăcios: Eşti doar norocos.

Foaierul era mic şi nu exista loc să se eschiveze când ea îşi trecu braţele în jurul gâtului său. Vocea ei, parfumul ei, trupul ei minunat şi suplu îi inundară simţurile.

— Crezi că sunt o fată inocentă care are nevoie de protecţie, spuse ea încet. Dar nu sunt o inocentă.

Îi dovedi asta cu un sărut care îl răscoli.

— Ai scos ultima fărâmă de conştiinţă din mine, Kiri, spuse el cu respiraţia întretăiată. Aproape cred că putem fi iubiţi fără să declanşăm un alt dezastru. Şi chiar dacă nu putem, acum nu-mi pasă.

— Putem fi împreună fără să ne distrugem unul pe celălalt. Kiri se dădu înapoi şi-l luă de mână. Îţi promit. Acum, vino.

El aprinse o lumânare de la lampa de noapte şi o lăsă să-l ducă în sus pe scări. Flacăra licări sălbatic în casa scării, făcând-o să arate ca-ntr-un vis. O femeie incredibilă, frumoasă, deosebită de oricare alta. Puternică, nu neajutorată. Care putea oferi fără să-i ceară sufletul în schimb.

Era prea frumoasă ca să fie adevărată. Dar în această seară, el voia cu disperare să creadă.

*

Prins între bucurie şi teroare în faţa îndrăznelii ei, Mackenzie se lăsă dus de Kiri în camera ei. Era un dormitor spaţios, dar înălţimea şi umerii lui laţi făceau ca încăperea să pară mai mică.

De îndată ce uşa se închise în spatele lor, el puse lumânarea pe birou şi o cuprinse într-o îmbrăţişare ameţitoare. O fascinase când încercase vitejeşte să se abţină. Acum, că dăduse frâu liber dorinţei, era irezistibil.

Cu doar o lumânare în cameră, ea îl simţi mai mult prin miros şi atingere decât prin văz. Era delicios şi dorea să-l respire. Să-l guste, să-l devoreze. Să-l ia în fiinţa ei.

Degetele lui lungi o mângâiau pe spate. Se simţeau atât de bine împreună, încât ea nici nu-şi dădu seama că-i desfăcuse rochia, până când ea nu păşi în

lături şi mătasea verde căzu la picioarele ei. Cămaşa şi corsetul o acopereau destul de bine, dar el era fascinat.

— De ce sunt desuurile atât de ispititoare? întrebă cu mirare, urmărind cu degetul marginea corsetului peste sânii ei.

— Pentru că sunt interzise vederii, răspunse ea răguşit, pielea ei cântând sub atingerea lui. Dar acum e rândul tău.

Ea se apropie şi-i dezlegă cravata. Când se aplecă să-l sărute, îi simţi pulsul pe buzele ei. Şi mai gustă şi o urmă de sare, esenţa lui misterioasă.

— Nu te mişca, îi porunci ea. Vreau să te fac să-ţi pierzi capul.

— Ai făcut-o deja, gemu el, dar rămase nemişcat ca o statuie, în timp ce ea îi scoase haina, îi trase cămaşa din pantaloni şi îşi plimbă mâinile pe pielea lui fermă.

Îi iubea părul de pe piept şi felul în care strălucea în nuanţe roşcate, în lumina lumânării.

Îi trase cămaşa peste cap, apoi îi scoase vesta căptuşită pe care o purtase ca să pară mai solid. În acest timp, degetele ei îi mângâiau spatele, iar ea simţi asprimea lui surprinzătoare. Curioasă, se duse în spatele lui să cerceteze mai îndeaproape.

I se tăie respiraţia. Spatele lui era o masă de creste neregulate. Ca o fiică a armatei, recunoscu imediat cauza. Îi puse mâna uşor pe spate.

— Rezultatele bătăii lui Swinnerton, presupun. Este o minune că nu ai fost ucis.

— Am fost al naibii de aproape, spuse el. El a ordonat o mie două sute de lovituri de bici, limita maximă admisă, dar m-am prăbuşit după cinci sute. Swinnerton a vrut ca eu să îndur toată bătaia înainte

de a fi spânzurat, aşa că am fost târât şi închis. A fost chemat un doctor să mă bandajeze, ca să pot primi şi celelalte lovituri.

— Asta s-a întâmplat când a sosit Randall? Ai spus că, dacă Swinnerton n-ar fi ţinut să te biciuiască, ai fi fost spânzurat înainte să ajungă ajutoarele.

Pieptul larg al lui Mackenzie se relaxă, iar el expiră adânc.

— Am fost suficient de conştient cât să-i spun lui Randall ce s-a întâmplat. El îl mai întâlnise pe Swinnerton înainte, lucru care m-a ajutat. Când au sosit Will şi Wellington, eram deja din nou coerent.

Ea se strădui să-şi stăvilească lacrimile ce stăteau să-i cadă.

— Atunci mă bucur pentru cicatrice, fiindcă altfel ai fi murit înainte să ne cunoaştem.

— Ar fi fost mai bine dacă s-ar fi întâmplat asta, fecioara mea războinică, spuse el trist. Nu-ţi pot aduce vreun bine.

— Prostii, răspunse ea. Eşti atât de minunat! Să nu te fi cunoscut ar fi fost o pierdere.

— Nu ar fi fost o pierdere dacă n-ai fi ştiut niciodată că exist, spuse el, cu o voce uscată ca oasele în deşert. Dar dacă aş fi fost spânzurat, aş fi fost amintit ca un violator şi un criminal. N-aş fi vrut ca Will să îndure una ca asta.

— Bineînţeles. Chiar şi un om atât de calm ca Will Masterson ar fi fost deranjat de acest gen de notorietate. Ea îi mângâie spatele cu ambele mâini. Însă nu ai comis nici o crimă.

— Nu legal, dar cicatricele sunt un semn. Harriet Swinnerton îi atrăsese şi pe alţi ofiţeri. Oare Will ar fi acceptat avansurile ei? Sau Randall? Chiar şi când erau subofiţeri, ei aveau mai multă minte.

Ea îşi dădu seama că el vedea cicatricele nu doar ca pe un semn de nebunie, ci şi de ruşine. Îl cuprinse de mijloc cu braţele şi-şi lipi obrazul de spatele lui.

— Cicatricele sunt şi un semn de nedreptate, spuse ea încet. Era cât pe ce să mori pentru o crimă pe care n-ai comis-o şi, din acest motiv, ai făcut o pasiune pentru dreptate, nu? Acesta este unul dintre motivele pentru care lucrezi cu Kirkland. Te-ai schimbat şi ai devenit un om mai bun.

După ceva vreme, el spuse cu părere de rău:

— Cred că da.

Ea continuă să-l ţină în braţe, simţindu-i bătăile inimii şi respiraţia care i se domolea treptat. El era puternic, masculin şi *viu*. Şi totuşi, ar fi fost posibil ca el să fi fost, iar ea să nu fi ştiut ce pierde.

— Este mai bine să te naşti înţelept? întrebă el. Sau poţi atinge înţelepciunea doar prin prostie catastrofală?

Kiri se gândi.

— Să te naşti înţelept ar fi mai uşor. Sora mea, Lucia, a moştenit înţelepciunea de la tatăl ei şi a fost întotdeauna un copil înţelept.

Spre deosebire de Kiri…

— Dar, continuă ea, dintr-o perspectivă teologică, cred că este preferabil să se lupte şi să depăşească o slăbiciune, ca să devină o persoană mai bună. Ea râse brusc: Cu siguranţă, este mult mai interesant.

Mackenzie se întoarse şi o strânse la pieptul lui, îngropându-şi faţa în părul ei.

— Sunt sigur că Lucia este o femeie frumoasă şi o tânără admirabilă. Categoric, minunată dacă arată ca tine. Dar nu încântătoare. Nu mă poate înnebuni cu un asemenea amestec de inteligenţă şi de frumuseţe.

— Bărbaţii pomenesc rar de inteligenţa mea şi

niciodată înainte să vorbească despre frumuseţea mea, spuse ea aprobator. Acesta este motivul pentru care eşti mult prea bărbat pentru mine.

Dar nu prea bărbat pentru a fi îmbrăţişat. Îi plăcea la el forţa pe care o inspirau umerii lui largi şi corpul musculos. Îi plăcea felul în care o săruta şi o mângâia, ca şi când ea era centrul universului său. Îi plăcea cum fiecare fibră a fiinţei ei îl dorea şi voia să-l atragă, să fie una cu el.

Degetele lui agile îi desfăcură corsetul, apoi îi mângâiară coapsele. Mâinile lui urcară pe trup şi-i cuprinseră sânii. Îi frământă uşor carnea prin bumbacul subţire, iar degetele lui mari se jucară cu sfârcurile ei, făcându-i spatele să se arcuiască de plăcere. Ea abia reuşi să îngâne:

— Trebuie să fac un ocol rapid în spatele paravanului, ca să mă pregătesc. Când mă întorc, vreau să găsesc focul arzând pe vatră şi pe tine gol.

El zâmbi.

— Dorinţa ta e poruncă pentru mine, fecioara mea războinică.

Ea se smulse din îmbrăţişarea lui şi nu privi înapoi, ştiind că, dacă-l vedea, nu l-ar mai fi putut lăsa nici chiar pentru un minut.

Pentru că de felul ei era optimistă, pregătise buretele şi oţetul mai devreme. Avu nevoie doar de un moment să le insereze. Minţise când îi spusese lui Mackenzie că nu vor exista consecinţe în urma apropierii lor. Numele lui avea să fie gravat cu litere de foc în sufletul ei până la moarte.

Dar dorea să facă tot posibilul ca să se asigure că nu vor exista consecinţe fizice grave. Dacă rămânea însărcinată, el ar fi fost suficient de gentleman cât să se căsătorească cu ea, dar nu-şi dorea un soţ luat cu

forţa.

Cărbunii trosneau, în timp ce el făcea focul. Apoi se auzi foşnetul hainelor când se dezbrăcă şi zgomotul cizmelor când şi le scoase. Pentru ea, faptul că ştia ce făcea el era condamnabil de interesant. Ea îşi scoase corsetul, cămaşa şi ciorapii şi le aruncă pe rând peste paravan.

— Ştii să pui paie pe foc, nu-i aşa? spuse el admirativ.

— Încerc. Cu o timiditate bruscă şi absurdă îşi desfăcu părul negru şi bogat şi şi-l scutură, lăsându-l să-i cadă până la brâu.

Respiră adânc şi ieşi de după paravan. De când era mică i se tot spusese că era frumoasă. Dar acesta era testul suprem.

Din expresia plină de uimire a lui Mackenzie, trecuse testul.

— Oh, doamna mea, spuse el. Cum de poţi arăta în egală măsură nevinovată ca Eva şi ispititoare ca Afrodita?

— Nu sunt nici Eva, nici Afrodita, deşi mă bucur că mă vezi aşa.

Îşi miji ochii ca să studieze fiecare centimetru din trupul lui splendid, de la valurile dese de păr castaniu până la umerii largi şi piept, apoi, în jos, şoldurile înguste şi picioarele musculoase. Şi observă dovada dorinţei lui.

Ar fi putut foarte bine să fie modelul unui sculptor grec, dar carnea lui vie era mult mai atrăgătoare.

— Şi tu eşti frumos, Damian, dar nu şi nevinovat, cred eu.

— Categoric, nu sunt nevinovat. Se îndreptă spre ea şi îi luă mâna. Dar în seara asta simt că am renăscut. Ca şi cum ar fi prima dată.

Îşi împletiră degetele, iar el îi aşeză mâna în dreptul inimii lui.

Această mişcare îi aduse unul lângă celălalt, iar ea fu suficient de aproape cât să-i simtă căldura trupului. Mâinile lor nu erau prea diferite la culoare, dar ea era bronzată peste tot, în contrast cu paloarea tipic englezească a bustului lui.

Ea se apropie şi-şi lipi trupul de muşchii lui fermi. Bărbat şi femeie, născuţi ca să se împerecheze. Se îmbrăţişară, sărutându-se.

Fu nevoie doar să respire de câteva ori, ca să-şi simtă dulceaţa pe limbile lor fierbinţi, în mâinile dornice şi în pasiune. Venise momentul să profite de goliciunea lor, să nu irosească nimic stând în picioare, fiindu-le mult mai bine să se întindă.

Înainte ca ea să mai spună ceva, el o luă în braţe. Un braţ puternic se îndoi în jurul taliei ei, în timp ce cu celălalt îi sprijinea coapsele goale, provocând valuri de căldură lichidă în locuri ascunse.

Dădu la o parte cuvertura şi o aşeză pe cearşaful moale. Ea încercă să-l tragă peste ea, dar el îi respinse braţele.

— Sunt flămând, spuse el, privind-o intens. Aşa că mă voi ospăta cu tine înainte de felul principal.

Se aşeză deasupra ei astfel încât pieptul, coapsele şi… *bărbăţia* lui de-abia să o atingă, oferindu-i senzaţii nebunesc de erotice. Apoi îi linse urechea la fel cum făcuse şi ea mai devreme. Ea gemu, iar gura lui îi ajunse pe gât. Se zvârcoli sub el, pe jumătate înnebunită de dorinţă.

Buzele lui coborâră pe trupul ei, sugându-i uşor sânii, iar ea îşi îngropă degetele în părul lui. Abia simţea mâna care îi mângâia coapsa, până când degetele lui alunecară în locul secret şi umed.

Ea se legăna, aproape să-şi piardă simţirea, în timp ce gura lui cobora. Limba lui în jurul buricului ei, buzele lui pe abdomenul ei...

Oh, Doamne! Când căldura limbii şi a gurii lui pricepute acoperi centrul plin de sensibilitate dintre picioarele ei, ea explodă necontrolat. Îşi mişcă şoldurile într-un spasm, înfigându-şi degetele în părul lui. El îi acoperi gura cu mâna ca să-i înăbuşe ţipătul, în timp ce ea se lăsă pradă unui extaz nebun.

Când începu să-şi revină, el se ridică şi se mută între genunchii ei. Să o pătrundă fu ca un gest de posesie, în afara unui scurt moment de rezistenţă ascuţită, după care se uniră în intimitate absolută. Cuprinsă de ameţeală, ea deschise ochii şi văzu uimirea de pe chipul lui. Însă aceasta dispăru când ea începu să se legene sub el, iar el intră şi mai adânc, umplându-i trupul de noi senzaţii.

Mişcarea ei îi aduse un orgasm la fel de înnebunitor cum fusese pentru ea. Gemu neajutorat, împinse din nou şi din nou. Ea închise ochii strâns, savurând aromele bogate de sex şi pacea de după furtună.

Visase la asta, însă Damian Mackenzie întrecuse orice vis.

capitolul 24

Zguduit până-n străfundurile fiinţei sale, Mac abia reuşi să se rotească într-o parte, ca să nu o zdrobească pe Kiri. Chiar şi cu cei trei ani de celibat ai săi, avusese parte de pasiune şi de împlinire dincolo de imaginaţie.

Împărţeau aceeaşi pernă, iar el admiră linia elegantă a profilului ei. I se strânse inima când văzu lacrimi curgând din ochii ei închişi. Doamne

Dumnezeule, oare făcuse altă greşeală dezastruoasă cu o femeie? Păruse să dorească şi ea acest lucru, la fel de mult ca el.

— Kiri, ce s-a întâmplat? întrebă el îngrijorat. Te-am rănit?

Prin minte îi trecu un gând care dispăru rapid când ea deschise ochii şi-i zâmbi fericită.

— Nu sunt lacrimi de tristeţe, ci de fericire.

— Mă bucur să aud asta, însă chiar şi-aşa, sunt neliniştit. El îşi sprijini capul într-o mână şi o privi mai atent, în timp ce trase cuvertura peste ei. Focul nu era de-ajuns cât să încălzească încăperea, acum, că nu mai generau propria lor căldură.

El se întoarse la gândurile lui de mai devreme, retrăind fiecare clipă intensă a întâlnirii lor.

— Nu sunt priceput în astfel de lucruri, spuse el neîncrezător, dar... Aş zice că ai fost fecioară. Însă tu mi-ai spus că nu eşti.

— Am spus că nu sunt inocentă, răspunse ea, privindu-l. Dar, teoretic, am fost fecioară.

— La naiba! exclamă el, simţind cum îi dispare buna-dispoziţie. Dacă aş fi ştiut, aş fi reuşit să fac ce-mi spune conştiinţa şi aş fi stat departe de tine!

— Tocmai de-asta te-am indus în eroare, Damian. Îmi pare rău că nu am fost sinceră, dar nu-mi pare rău de ce-am făcut.

Ea îi zâmbi ademenitor.

Se simţi cuprins de un fior adânc, tot mai adânc, până-n măduva oaselor.

— Aş vrea o explicaţie. Nu te cred dacă-mi spui că te-ai îndrăgostit nebuneşte şi te-ai hotărât să mă seduci ca să mă însor cu tine. Nu sunt un premiu chiar atât de mare.

Expresia de pe chipul ei deveni tristă.

— Ştiu că nu eşti genul care să se însoare şi, cu toate că am vrut să te păcălesc ca să ajungi în patul meu, nu am vrut să te duc şi la altar.

— Atunci, de ce? întrebă el uimit. Dorinţă pură? E un motiv puternic. Incredibil de iraţional. Dar, în cazul unei tinere cu o asemenea tărie de caracter, deloc credibil.

— Răspunsul este complicat.

Ea îşi mută privirea în tavan.

— Atunci, te rog să mă luminezi şi pe mine, ca să ştiu dacă ar trebui să mă supăr, spuse el sec.

— Sper că nu, deşi ai motive. Continuă tot fără să-l privească: În India, m-am îndrăgostit de unul dintre ofiţerii tatălui meu. A fost prima mea dragoste, o pasiune nebună. Charles a fost gentleman şi a refuzat să mă dezonoreze, însă eram foarte tineri şi ne doream cu disperare. Am descoperit mijloace să ne vedem în secret atunci când puteam.

Vulnerabilitatea de pe chipul ei era diferită de încrederea veselă pe care o afişa de obicei. El îşi dădu seama ce urma şi spuse încet:

— Deci, împreună, aţi explorat toate plăcerile pasiunii, mai puţin actul sexual propriu-zis?

Ea încuviinţă şi-şi muşcă buzele.

— A fost minunat. Îmbătător.

— S-a răzgândit?

Spera ca Charles să nu fi renunţat la ea din cauza sângelui ei amestecat! Dacă aşa stăteau lucrurile, l-ar fi vânat pe nenorocit şi i-ar fi sucit gâtul.

Ea zâmbi amar.

— Aş fi vrut asta. Însă a murit. Conducea o patrulă în munţi, pe o potecă îngustă care s-a surpat şi mulţi dintre oamenii lui au căzut în râu. El era un înotător puternic, a intrat în apă din nou şi din nou şi a reuşit

să-i salveze pe toţi, mai puţin pe unul. Când s-a dus după ultimul său om, n-a mai avut putere… nu a supravieţuit.

— Oh, draga mea, spuse el încet. Îmi pare rău. Dar un ofiţer bun are grijă de oamenii lui, iar el a fost cu siguranţă un ofiţer de bun. A murit ca un erou.

— Ştiu. Kiri plângea. Dar aş fi vrut să nu moară la datorie.

Mac o trase aproape de el.

— Nu cred că e o consolare dacă te culci cu un bărbat pe care nu-l iubeşti, fata mea dragă. Aş vrea să pot fi ceea ce-ţi trebuie ţie.

— Dar eşti. Se uită în sus, cu faţa foarte aproape de el. Pierderea lui Charles a lăsat în inima mea un gol, dar şi… furie. Mi-aş fi dorit să fi fost iubiţi, să fi avut măcar asta.

— Eu nu sunt el. Nici pe departe. Zâmbi sec. Eroismul nu se află pe lista mea, limitată, de virtuţi. Şi nici nu-mi place ideea de a fi… un înlocuitor pentru Charles.

Kiri dădu din cap.

— Nu e aşa. Eşti foarte diferit de el. Dar mă faci să râd aşa cum făcea el. Se încruntă. Şi… Te doresc aşa cum n-am mai dorit un alt bărbat de la moartea lui Charles. Poate chiar mai mult decât pe el, deşi pare că-l trădez.

Era greu să rămână supărat când o femeie uimitor de frumoasă spunea că-l doreşte atât de mult.

— Acum ştii ce-ţi lipsea. Tonul i se îmbună. Însă cu Charles ai fi avut parte şi de dragoste, nu doar de dorinţă, iar asta ar fi schimbat totul.

— Poate că ai dreptate, dar… a trecut timp. Eu nu mai sunt cea care eram atunci. Iar după seara asta, pot uita acea pierdere teribilă. Îi mângâie pieptul. Tu şi

cu mine vom fi împreună cât timp vom putea, apoi ne vom vedea fiecare de drumul nostru. Când voi fi o bătrână doamnă plină de gravitate, îmi voi aminti de asta cu un zâmbet nostalgic şi fără regret.

Râse.

— Nu vei fi niciodată plină de gravitate, Lady Kiri.

— Dacă nu pot fi plină de gravitate, atunci voi fi o doamnă excentrică, spuse ea calm. Cu pisici, precum cea care a apărut la picioarele patului.

El privi în jos şi văzu un motan ghemuit în colţul patului, ca şi cum ar fi fost acolo toată noaptea.

— De unde naiba a apărut motanul ăsta?

— Nu ştiu. Cred că motanul are un drum ascuns care-l aduce în camera asta.

El clătină din cap.

— Cred că deja eşti excentrică, dar e-n regulă. Aristocraţii îşi pot permite lucruri pe care alţii nu şi le permit. Se ridică, iar aerul rece îi răcori pielea. Nu pot desface ceea ce am făcut, dar pot să împiedic să se mai întâmple. Ai primit împlinirea pe care ţi-o doreai, iar când te vei întoarce la viaţa ta de zi cu zi vei găsi pe cineva demn de tine.

Ea îi mângâie coapsa.

— Aşa cum spui şi tu, nu putem desface ceea ce am făcut, aşa că de ce să ne refuzăm ceea ce ne dorim atât de mult? Vom avea câteva săptămâni pentru plăcere. Eşti sigur că nu vei regreta mai târziu că acum te-ai purtat respectabil?

— Da, spuse el ferm, dar mai bine să am regrete, decât să mă comport ca un ticălos.

Dădu să coboare din pat, însă mâna ei îi alunecă pe coapsă şi-i cuprinse organele genitale. Îngheţă. Cu un minut înainte ar fi spus că se simţea secătuit şi incapabil de a mai face ceva timp de cel puţin câteva

ore.

S-ar fi înşelat.

— Kiri, spuse el neputincios, incapabil să gândească, fără să mai poată distinge binele de rău. De fiecare dată când suntem împreună, creşte riscul de a ne răni unul pe celălalt.

— Nu, nu e aşa.

Îl simţi tare în mâna ei şi-l trase spre ea să-l sărute.

Când se întoarse în camera lui, se iveau zorii.

Pentru acea seară, în bucătăria Powell se gătise o friptură excelentă de carne de oaie şi cartofi copţi, cu brânză. Mac se concentră asupra mâncării; îi era frică să se uite la Kiri, temându-se de ce ar fi putut dezvălui chipul lui. Ea stătea cu sfială de cealaltă parte a mesei, fără să-l privească.

Încă era sfâşiat între raţiune şi dorinţă. Ochii ei mari şi verzi fuseseră foarte convingători când ea pretinsese că dacă rămâneau iubiţi nu o dezonora mai mult decât o făcuse o noapte petrecută împreună. Instinctele sale îi porunceau să nu o mai atingă, însă ea îi submina voinţa aşa cum nici o altă femeie nu o făcuse vreodată.

Ştia că trebuia să se controleze, până nu se mai întâmpla altceva. Doamne, ce-ar spune Lady Agnes dacă ar şti că se culca cu sora lui Ashton? Se cutremură.

Kirkland intră, tras la faţă şi obosit. Nu obiectă când Cassie îi umplu o farfurie cu mâncare şi-i oferi un pahar de vin.

— Mac, după ce am primit biletul tău mai devreme, am pus pe cineva să-l supravegheze pe Rupert Swinnerton. Cassie, tu şi Rob aţi aflat ceva interesant?

Ea aprobă din cap.

— L-am identificat pe boxerul care a murit. Era un luptător din Dublin, care folosea numele de Ruffian O'Rourke. Venise la Londra să facă avere, însă nu a fost suficient de bun ca să aibă succes cu adevărat, astfel că începuse să facă treburi mai puţin legale.

Kirkland se strâmbă.

— Atunci e timpul să punem la cale înmormântarea lui Mac. Dacă ar avea loc la Londra, ar dori să participe prea mulţi oameni, ceea ce ar complica lucrurile când va fi să revină la viaţă. Voi da un anunţ în ziar că funeraliile se vor ţine în afara oraşului. Cadavrul lui O'Rourke va fi trimis înapoi la Dublin, ca să poată fi îngropat sub numele lui adevărat.

— I-ai scris lui Will? întrebă Mac.

Nu-l deranja că ceilalţi îl credeau mort; însă nu voia ca şi Will, singurul care reprezenta familia lui, să creadă asta.

— Chiar în dimineaţa de după moartea ta, îl asigură Kirkland. Ar trebui să primească scrisoarea mea înainte ca ziarele din Londra să ajungă în Spania.

Apoi îi privi pe Cassie şi pe Carmichael şi zise:

— Aţi aflat suficient de multe despre asociaţii lui O'Rourke, încât să aveţi o pistă pentru urmărirea răpitorilor?

— Ar trebui să ştim mai multe într-o zi sau două, spuse Carmichael.

Kirkland aprobă din cap, iar discuţia continuă cu subiecte de interes general. După ce terminară de mâncat, iar investigatorii plecară să se pregătească pentru încă o seară de muncă, Kirkland zise:

— Mackenzie, vrei să rămâi o clipă?

Faptul că-l strigase pe numele de Mackenzie nu era un lucru bun. Precaut, Mac se supuse, întrebându-se ce avea să-i spună Kirkland şi nu dorea ca ceilalţi să audă.

Aşteptă până ce uşa sălii de mese se închise, iar cei doi rămaseră singuri; apoi, începu pe un ton scăzut:

— Sper că nu va trebui să-i explic lui Ashton că e vina mea că i-ai sedus sora.

Mac deveni palid.

— De unde ţi-a venit asemenea idee?

— Nu sunt prost, spuse Kirkland scurt. Amândoi radiaţi de dorinţă, iar munca pe care o faceţi vă aduce împreună prea mult. E o fată nevinovată, aşa că e firesc să fie atrasă de un pierde-vară fermecător, dar ştii al naibii de bine că nu ar trebui să te joci cu ea.

Dacă Kirkland crezuse despre Kiri că era inocentă, era clar că nu o cunoştea deloc. Şi nici nu dădea semne că ştia ce se întâmplase cu o seară înainte, ceea ce era o uşurare. De obicei, Kirkland ştia tot.

— Ştiu cum este Lady Kiri, răspunse Mac. Dacă i-am fi respectat cu adevărat tinereţea şi statutul, nu am fi lăsat-o să ia parte la această anchetă.

Gura lui Kirkland se crispă.

— Regret că a fost necesar.

— Cu toate acestea, ai fost dispus s-o implici, sublinie Mac. Datoria e greu de îndeplinit. Sincer, mă bucur că nu a trebuit să aleg între a profita de talentele ei de copoi şi a o lăsa în siguranţă în lumea ei. Dar nu da vina pe mine pentru că se află aici.

— Nu a fost o decizie uşoară, dar miza era mare.

Ochii lui Kirkland îi trădau oboseala. Luase prea multe decizii dificile în toţi acei ani de servicii secrete.

Înţelegerea lui Mac se opri când Kirkland adăugă:

— Sedu-le pe femeile uşoare de la Damian’s. Vei fi acolo în câteva săptămâni. Cu siguranţă, poţi rezista măcar atâta fără o femeie.

Chiar şi fără celibatul care durase atâţia ani, remarca îl enervă pe Mac.

— Nu putem fi fericiţi trăind ca nişte călugări, se răsti el.

Fără să i se clintească vreun muşchi de pe faţă, expresia lui Kirkland transmitea o furie oarbă.

Mac regretă că menţionase un trecut despre care nu trebuia să vorbească şi spuse:

— Îmi pare rău. A fost deplasat ce am zis.

— Puţin spus, mormăi Kirkland.

— Lady Kiri ştie foarte bine ce vrea, continuă Mac, încercând să fie împăciuitor. E inteligentă, cu picioarele pe pământ şi nu mai e chiar o copilă. Cele mai multe femei de vârsta ei sunt căsătorite şi au copii.

— Ştiu că ai dreptate, oftă Kirkland. Dar ea nu este doar o tânără cutezătoare. E specială.

— Este. Mac se gândi la ce se petrecuse cu o noapte înainte şi continuă: Dacă te face să te simţi mai bine, promit să nu o seduc.

Deşi se întâmplase invers.

— Treaba mea este să o protejez, nu să o dezonorez, mai zise Mac.

Kirkland îşi luă pălăria şi se pregăti de plecare.

— Îmi pare rău că nu am avut încredere în tine. Te cunosc mai bine de-atât, dar a fost o săptămână grea.

— Pentru noi toţi. Acum, dacă asta e tot, voi merge în nişte spelunci cu jocuri de noroc, împreună cu doamna în cauză.

Kirkland dădu din cap, iar Mac părăsi camera. Fusese supărat cu o seară înainte când Kiri îşi alesese cu grijă cuvintele pentru a sugera ceva diferit de adevăr. O minciună cu un anumit scop. Acum făcuse şi el la fel cu Kirkland.

Uimit, îşi dădu seama că se comportase abominabil. Cedase în faţa ispititoarei Kiri cu o noapte în urmă, dar nu avea de gând s-o facă din nou.

Ştia ce se cade să facă. Nu era însă sigur că va fi în stare.

capitolul 25

— În seara asta mergem într-un local care se cheamă Madame Blanche, îi spuse Kiri lui Cassie, în timp ce urcau scările, iar Mac a spus că ai putea să mă ajuţi să mă deghizez. Ar trebui să fiu o târfă sau o doamnă?

Cassie îşi ţuguie buzele.

— Mai mult o doamnă. Casa lui Blanche este ceva în genul lui Damian's, adică atrage clienţi de familie bună, care doresc plăceri rafinate. Deci s-ar putea să-l găseşti acolo pe bărbatul care foloseşte Alejandro; însă, de asemenea, e posibil să fii recunoscută de cineva care te-a văzut la vreunul din *numeroasele* evenimente.

— Am venit în Anglia în primăvara trecută şi nu mă cunoaşte multă lume, protestă Kiri.

— Dar trăsăturile tale sunt unice. Trebuie să ai un aspect mai comun. Voi lua ce ne trebuie pentru deghizare şi ne vedem în camera ta.

În timp ce se îndrepta către camera ei, Cassie adăugă:

— Poartă rochia aurie. E mult mai decentă decât cea verde.

— Nu cu mult!

Cealaltă femeie zâmbi.

— Suficient de respectabilă pentru Madame Blanche. Acum, să ne asigurăm că nimeni nu o va recunoaşte pe fiica unui duce.

Rochia de seară aurie nu avea un decolteu la fel de adânc precum cea de mătase verde, dar, cu siguranţă,

nu era genul de rochie purtată de fecioare. Asta nu o deranja pe Kiri, de vreme ce muselina albă era plictisitoare.

Cassie apăru la timp ca s-o ajute pe Kiri să se îmbrace.

— Te face să arăţi mai în vârstă, ca o femeie de lume, ceea ce e bine, spuse ea în timp ce îi lega o fundă. Ai nevoie şi de perucă, să-ţi schimbi culoarea părului. Am adus două.

Le ridică. Una dintre ele era castanie, cu câteva fire albe. Cealaltă era castaniu-deschis, scurtă şi ondulată.

— Asta! Kiri o alese pe cea cu păr ondulat. M-am întrebat mereu cum aş arăta cu părul scurt.

— Nimeni cu un păr ca al tău nu ar trebui să şi-l taie, dar va trebui să-l prinzi strâns ca să porţi peruca.

Cassie scoase un pumn de agrafe de păr.

După ce îi prinse părul şi îi fixă peruca, Cassie adăugă:

— Vreau să-ţi pudrez faţa. Îţi va deschide culoarea tenului ca să fie potrivită cu peruca. Te va face să arăţi ca o oaie care încearcă să se dea drept miel.

— Când, de fapt, sunt un miel care se dă drept oaie. Kiri îşi atinse capul creţ. Chiar am bucle de miel.

Cassie deschise cutia cu farduri şi se apucă de treabă. Când termină, spuse:

— Uită-te în oglindă.

Kiri o ascultă şi rămase uimită. Pur şi simplu, nu o recunoscu pe englezoaica palidă din oglindă. Cassie desenase linii întunecate în jurul gurii şi în colţurile ochilor, apoi le dăduse cu pudră ca să sugereze efectul ridurilor prost deghizate. Nici ochii nu mai erau atât de verzi.

— Par a fi o englezoaică, cu cel puţin zece ani mai

în vârstă. Nici mama nu m-ar recunoaşte.

Cassie încuviinţă, satisfăcută.

— Asta e ideea.

Kiri deschise cutia cu parfumuri şi luă o sticluţă.

— Este contribuţia mea modestă la schimbarea aspectului meu. Parfumul uşor, cu aromă de flori, destul de diferit de ceea ce folosesc de obicei. Parfumul este unul dintre mijloacele prin care îi recunoaştem pe ceilalţi, deşi nu mulţi ştiu asta.

Îşi dădu cu puţin parfum, apoi i-l întinse lui Cassie.

Cealaltă femeie îl mirosi.

— Foarte plăcut şi merge cu buclele astea, dar înţeleg ce vrei să spui. Nu miroşi ca tine. Ea îşi trecu degetele peste celelalte sticle din cutie. Nu mi-am dat seama cât de puţine ştiam despre mirosuri.

Kiri îi ghici dorinţa şi scoase unul dintre parfumurile pe care le terminase de făcut.

— Încearcă-l pe-ăsta. S-ar putea să ţi se potrivească.

Parfumul era complex, cu arome de frangipani peste aromele mai întunecate de cedru şi de tămâie, care trimiteau cu gândul la profunzimi necunoscute. Faţa lui Cassie se lumină când mirosi.

— Este minunat! Pot să-mi dau cu el în seara asta?

— Poţi lua tu sticluţa. Eu îl numesc Cântecul Lemnului.

— Este minunat. Cassie pulverizează câteva picături la baza gâtului. Îmi aminteşte de... Se cutremură. Mulţumesc. Îl voi preţui.

— Aş vrea să fac un parfum personalizat doar pentru tine, spuse Kiri.

— Poate, într-o zi. Dar mai întâi trebuie să salvăm Anglia. Vocea lui Cassie avea o nuanţă de ironie.

Era liniştitor să te gândeşti că soarta naţiunii se

afla în mâinile neexperimentate ale lui Kiri. Sau, mai degrabă, în nasul ei extrem de antrenat.

— Sunt aici doar pentru că s-a întâmplat să asist la tentativa de răpire. Tu şi alţi agenţi pe care i-am întâlnit sunteţi adevăraţii eroi, chiar dacă munca ta se desfăşoară în culise.

— Faci ca agenţii să pară mult mai romantici decât sunt de fapt. Gura lui Cassie se crispă. E o muncă tristă, de multe ori sordidă. Îţi macină tinereţea şi optimismul.

— Şi dacă munceşti ca spălătoreasă se poate întâmpla la fel. Kiri îşi puse pelerina pe braţ. E timpul să mergem. Noroc la vânătoare!

— Şi ţie.

Kiri coborî la parter şi se îndreptă spre salonul din faţă, unde trebuia să-l întâlnească pe Mackenzie. Deschise uşa şi văzu un domn bătrân şi obosit care stătea lângă foc şi citea un ziar.

Ştia foarte bine că în acea casă lucrurile nu erau ceea ce păreau a fi şi întrebă veselă:

— Sunteţi escorta mea în seara aceasta, domnule? Mi s-a spus că un bărbat frumos, viril şi tânăr mă va duce deseară la casa lui Madame Blanche. Se pare că am fost înşelată.

Mackenzie aruncă o privire peste ziar şi rânji.

— Şi mie mi s-a spus că voi merge cu o tânără. Ai văzut-o sus? Înaltă, cu părul negru şi elegantă?

— Nu există nici o astfel de fătucă pe-aici, spuse ea, admirându-i masca lui Mackenzie. El puse ziarul deoparte şi se ridică. Părul lui era mai mult cenuşiu, iar spatele îi era cocoşat, potrivit cu vârsta. În acea seară, nu avea un petic pe ochi, dar purta ochelari care mascau ochii diferiţi la culoare. Se sprijinea într-un baston.

— Oamenii mă vor crede fiica ta, adăugă pe tonul ei normal.

— Atât timp cât nu recunosc pe nici unul dintre noi. El luă pelerina şi i-o aşeză pe umeri. Îi vei oferi unui bătrân o seară de plăcere?

— Numai dacă promite să nu moară de o criză de inimă, la sfârşit.

Ea îl luă de braţ şi ieşiră din salon. Viaţa respectabilă nu fusese niciodată atât de plăcută.

Kiri fu surprinsă să afle că salonul exclusiv al lui Madame Blanche era pe strada Mayfair, o stradă foarte la modă. În timp ce urcau treptele, Mackenzie spuse în şoaptă:

— Blanche este o văduvă care a trebuit să se descurce să-şi crească singură copiii după moartea soţului. Şi-a susţinut familia mult mai bine decât o făcuse vreodată răposatul. Clienţii fideli de la Damian’s vin de multe ori aici, motiv pentru care m-am străduit să nu fiu recunoscut. Ai putea întâlni oameni din cercul familiei tale.

— Dacă e aşa, nu mă vor recunoaşte, spuse ea cu un accent din comitatele centrale ale Angliei. Dar se pare că o cunoşti pe doamnă destul de bine. Ea te va recunoaşte?

— Posibil. Însă nu va spune nimic. Madame Blanche e foarte discretă.

Trase de mânerul greu al uşii.

Fură întâmpinaţi de un valet care acceptă o plată de intrare încredinţată rapid pe sub mână, le luă mantia lui Kiri şi haina lui Mackenzie. Când ajunseră în camera mare de jocuri de noroc, plină cu oameni care vorbeau şi râdeau, Madame Blanche îi salută.

Era foarte greu să poţi preciza ce vârstă avea

proprietara casei de jocuri; avea ochi ageri, iar Kiri ştia că era o trăsătură a educaţiei primite. Privirea ei se schimbă când se prezentă şi-l văzu pe Mackenzie. Ochii îi scânteiară, dar expresia ei nu trădă nimic. Îi tratătă ca pe nişte clienţi noi, le spuse de ce se puteau bucura înăuntru şi-i invită să se simtă bine.

Plecară mai departe, iar Mackenzie îşi ţinea bastonul într-o mână, în timp ce Kiri îl ţinea de celălalt braţ.

— Bine că Madame este discretă, şopti el.

— Într-adevăr. Îşi ridică vocea şi spuse: Să ne uităm prin jur înainte de a ne hotărî ce joc vom juca, draga mea.

— Aş vrea. E o casă aşa de frumoasă!

El îi aruncă o privire amuzată din spatele ochelarilor şi porniră în cercetare. Erau la fel de multe femei ca şi bărbaţi, iar mulţimea era plină de viaţă, destul de zgomotoasă, astfel încât Kiri şi Mackenzie puteau vorbi în şoaptă.

Kiri se apropie de ceilalţi oaspeţi suficient de mult cât să identifice apa de colonie şi parfumurile. Atrase unele priviri, dar numai câteva, iar acestea erau cu mult diferite faţă de momentele când era ea însăşi. Devenise comună.

Când intrară în prima cameră de joc, simţi mirosul parfumului Alejandro. Simţurile ei se ascuţiră. Mirosul nu părea potrivit pentru bărbatul pe care-l căutau, dar se duse către masa de unde venea izul. Întrebă pe un ton naiv:

— Ce joc este acesta, dragă?

— Baccarat. Este un joc francez. Nu vrei să încerci? El folosi tonul indulgent al unui bărbat care ştie că femeia lui nu e prea deşteaptă, însă preferă să fie aşa.

— Oh, nu. Eram doar curioasă. Îşi continuară

plimbarea.

În timp ce se îndepărtau de acel loc, el o întrebă:

— Ce ai mirosit?

— Alejandro, dar nu pe persoana potrivită. Ridică din umeri. Acea femeie cu părul gri. Nu există nici o lege care spune că o femeie nu poate să-şi dea cu parfumul unui bărbat.

Flutură din gene.

— Putem privi dansul o vreme?

— Foarte bine. Oftă. Îmi pare rău, sunt prea ramolit să dansez, fată dragă.

— Asta nu contează.

De fapt conta, iar Kiri îşi dădu seama cu nostalgie de asta când intrară în sala de bal. Se trezi bătând ritmul muzicii cu mâna liberă. Păcat că ea şi Mackenzie nu puteau să se alăture cadrilului, căci nu vor mai avea altă ocazie. Dar, având în vedere infirmitatea aparentă a lui Mackenzie, trebuiau să rămână pe margine.

Se plimbau prin sala de bal şi mergeau aproape de pereţi, ca să nu stea în calea dansatorilor. Cei mai mulţi erau destul de tineri şi de energici, dar erau şi câteva cupluri mai în vârstă. În timp ce privea un cuplu cu părul alb, se întrebă cum era să ai vârsta lor şi încă să dansezi împreună.

Acest lucru nu era posibil pentru ea şi Mackenzie. El aparţinea unei alte lumi şi nu era genul care să se însoare. Dar acum era al ei. Asta îi era de ajuns.

Făcuseră o jumătate de tur de sală, când ea simţi un parfum care o făcu să se încordeze. Mac simţi o schimbare în atingerea ei şi o întrebă:

— Ce este?

— Acest grup de oameni pe lângă care am trecut, spuse ea încet. Să facem câţiva paşi înapoi şi să ne oprim.

Mirosi cu atenţie şi-i privi pe bărbaţi cu coada ochiului. Când avu certitudinea că s-a dumirit, îl luă de braţ pe Mackenzie şi se îndepărtară.

După ce se îndepărtară suficient, el o întrebă:

— Ai putea să spui mai mult?

Ea se încruntă.

— Unul dintre oamenii aceia foloseşte Alejandro, mirosul e aproape identic. Dar… nu chiar. Nu cred că e omul potrivit. De asemenea, nu este destul de înalt. Cel cu haina albastru-închis, cu spatele întors la dansatori.

— Îl cunosc, murmură Mackenzie. Lord Fendall. Este pe lista noastră de suspecţi. E un client fidel la Damian’s şi un prieten de-al administratorului meu, Baptiste, dar eu nu ştiu prea multe despre el, cu excepţia faptului că este pasionat de jocuri de noroc şi câştigă şi pierde sume mari de bani. Kirkland este cel care l-a pus pe lista noastră de suspecţi. Nu ştiu de ce.

— Dacă e un prieten de-al administratorului, ar putea cunoaşte pasajele din spate de la Damian’s, speculă Kiri. Dar nu este destul de înalt. Şi, de asemenea, e prea solid.

— Ca şi Rupert Swinnerton, trebuie să fie urmărit îndeaproape. Prea multe coincidenţe. Mackenzie se încruntă. Mirosurile individuale se schimbă suficient de la o zi la alta, încât să nu mai miroasă cum îţi aminteşti.

Kiri ezită.

— Poate. Dar tot nu e destul de înalt şi pur şi simplu nu simt că e el. Nu cred că a fost printre răpitori. Dar poate că e asociat cu ei.

— Din moment ce sunt mort, eu nu pot vorbi cu Baptiste despre Fendall, murmură Mac. Va trebui s-o facă Kirkland.

— Se pare că facem progrese, deci nu vei mai trece mult timp drept mort.

Acest lucru avea să fie bine pentru Mackenzie, dar nu atât de bine pentru Kiri, care ar fi trebuit să se întoarcă la rutina vieţii ei normale. Viaţa la ţară avea să fie foarte liniştită după tot ce se întâmplase.

La Madame Blanche se perindau mulţi oameni, astfel că rămaseră până după miezul nopţii, iar Kiri putu să verifice toţi oaspeţii. Nu mai găsi pe nimeni care să-i dea de gândit.

Tocmai părăseau casa alături alte grupuri, când ea simţi mirosul pe care-l căutau. Usturoi, iz franţuzesc, un parfum pe care nu-l putea numi, dar în mod clar şi-l amintea.

Îşi înfipse unghiile în braţul lui Mackenzie, în timp ce coborâră în stradă, şi căută cu privirea ca să identifice sursa parfumului.

— Cine? spuse Mackenzie încet.

Privirea ei se fixă pe o pereche de umeri largi care aparţineau unui bărbat ce cobora singur în stradă.

— El, şopti ea. Miroase exact ca francezul care a fost la Damian’s.

— Cred că este Paul Clement, de pe lista noastră de suspecţi. E bine că se îndreaptă către trăsura noastră.

Deşi încă folosea bastonul, Mackenzie îşi iuţi pasul.

Trecură pe lângă trăsură în pas rapid, iar Kiri văzu că vizitiul lor intrase în alertă când observă că ei îl urmăreau pe acel bărbat după colţ, pe o stradă lăturalnică şi pustie.

— Voi vorbi cu el, spuse ea în şoaptă. Ridică vocea şi spuse: Domnule? Domnule? Cred că ne-am mai întâlnit, nu? La Almack, poate?

Bărbatul ezită, apoi se întoarse. Precaut, răspunse într-o engleză fluentă, dar cu accent franţuzesc.

— Nu cred că am avut plăcerea, doamnă. Făcu o plecăciune graţioasă. N-aş fi uitat aşa o doamnă drăguţă. Acum, dacă mă scuzaţi…

În tot acest timp, fură destul de aproape pentru ca fata să-i simtă mirosul. Da! Şi avea o cicatrice pe obrazul stâng. Masiv şi îmbrăcat conservator, nu arăta ca un agent francez; însă ea învăţase că a arăta cât mai comun făcea parte din meseria de agent.

— El este, îi spuse lui Mackenzie. Nu am nici o îndoială.

Francezul îi auzi cuvintele şi trecu la acţiune. Scoase un pistol de sub haină şi-l armă.

— Nu ştiu cine credeţi că sunt, dar vă asigur că nu sunt deloc interesat. În cazul în care vreţi să mă jefuiţi, vă sugerez să găsiţi o victimă uşoară, pentru că nu voi ezita să trag.

Înainte ca Clement să termine de vorbit, Mackenzie îşi învârti bastonul ca pe o bâtă. Capătul mai greu lovi mâna francezului, îl răni zdrobindu-i carnea şi osul, făcându-l să azvârle pistolul în stradă.

Kiri se repezi către armă, în timp ce Mackenzie se îndreptă spre Clement; toate urmele de vârstă şi de infirmitate dispăruseră. Înjurând în limba franceză, Clement se luptă să scape, dar Mackenzie folosi bastonul să blocheze loviturile furioase ale celuilalt.

Lupta se încheie când Mackenzie îi răsuci celuilalt braţele la spate, iar Kiri armă pistolul şi-l îndreptă către inima lui Clement.

— Liniştеşte-te, îi ordonă. Sau te vei linişti de tot!

Clement se opri, lipsit de expresie. Mackenzie închise ceva metalic la spatele francezului, apoi se dădu la o parte.

— Sunt cătuşe, dar stai cu ochii pe el cât îl percheziţionez.

— Aveai cătuşe cu tine? întrebă Kiri speriată.

— Niciodată nu se ştie când sunt utile, spuse Mackenzie în timp ce îl percheziţiona pe Clement.

Kiri zâmbi. Într-o bună zi, şi-ar fi dorit să caute prin toate buzunarele hainei lui. Dumnezeu ştie ce ar găsi.

Mackenzie scoase un cuţit şi câteva hârtii, apoi făcu semn spre trăsură, care îi urmase pe strada laterală. Vizitiul avea hăţurile într-o mână şi o puşcă în cealaltă. Un om util, după cum spusese Mackenzie.

În timp ce deschidea uşa, Mackenzie zise:

— Urcă. Paul Clement este numele tău adevărat? Sau este ca un *nom de l'espionage*?

— Mă cheamă Paul Clement, dar nu am nici o idee despre ce vorbeşti, spuse francezul cu răceală.

Părea să aibă vreo patruzeci de ani, iar Kiri se gândi că avea nervi de oţel.

Nervoasă, Kiri ieşi în faţă şi-i băgă ţeava pistolului în stomac. Cicatricea, parfumul, constituţia fizică… acesta era omul lor.

— Nu încerca să găseşti cale de ieşire din asta! spuse ea. Te-am văzut la Damian's.

Ochii lui scânteiau, dar faţa sa nu trăda nimic.

— Este un loc pe care îl frecventez, *madame*, la fel ca multe altele. Nu mi-am dat seama că asta este o crimă.

— Nu este, spuse ea încet. Dar răpirea şi uciderea sunt.

— N-o să vorbească cu tine, spuse Mackenzie. Dar am asociaţi foarte convingători. Sunt în stare să afle ce ştie. Dacă *monsieur* Clement cooperează, va rămâne întreg şi nevătămat.

Ea nu ştia dacă Mackenzie vorbea serios sau dacă

scopul lui era să-l intimideze pe prizonier. Ar fi fost nevoie de mai mult decât de cuvinte pentru a-l speria pe Clement. Ea se dădu înapoi şi lăsă arma în jos, dar ţinând-o în continuare armată.

Mackenzie îl împinse pe francez în trăsură şi-i dădu o adresă vizitiului. Kiri urcă şi ţinu pistolul îndreptat către spion. El spuse sec:

— Sper că *madame* nu mă va împuşca din greşeală dacă dăm peste o denivelare în drum.

— Când împuşc bărbaţi nu e niciodată un accident. Unul dintre acoliţii dumneavoastră de la Damian’s a aflat asta.

Nu însemna că Kiri ar mai fi tras vreodată cu arma, dar îi plăcea să pară nemiloasă.

— Ai fost la Madame Blanche şi ai vorbit cu lordul Fendall? continuă ea. Sau a fost altcineva?

Ignoră întrebarea ei şi privi afară în întuneric.

— Am ştiut întotdeauna că va veni sfârşitul, spuse el cu o voce îndepărtată. Dar pur şi simplu n-am ştiut că va veni în seara asta.

Nu spuse mai mult. Trăsura îi duse lângă o clădire necunoscută de lângă Whitehall. Mackenzie îl ajută pe Clement să coboare şi-l duse înăuntru. În timp ce aştepta ca Mackenzie să se întoarcă, Kiri se întrebă ce se va întâmpla cu francezul. Cu o nevoie urgentă de a afla informaţii, metodele de interogare erau, de asemenea, urgente.

Certitudinea că bărbatul avea să fie torturat îi întoarse stomacul pe dos. Dar dacă tortura era necesară, spera că măcar ea va duce la obţinerea informaţiilor necesare pentru oprirea acelui complot.

capitolul 26

Când Mac se întoarse la trăsură, Kiri căsca. În timp ce se îndreptau către strada Exeter, ea întrebă:

— Ce se va întâmpla acum cu Clement?

— A fost închis într-o celulă. De îndată ce ajunge Kirkland, va începe interogatoriul. Ceea ce însemna că Kirkland avea să petreacă din nou o noapte fără să doarmă. Mac ştia din experienţă că rezistenţa prietenului său era impresionantă. Dar fiecare om avea limitele lui.

După o pauză lungă, Kiri întrebă:

— Tortură? Menghină, lamă cu dinţi, fiare de călcat fierbinţi pe tălpile picioarelor?

— Desigur, nu ca o primă soluţie. Mac se încruntă. Tortura, probabil, nu ar face mult bine. Clement părea conştient de pericolele ocupaţiei lui. Nu cred că va ceda cu uşurinţă.

— Asta a fost şi impresia mea.

— Voi participa la interogatoriu dimineaţă. O privi, fără să-i vadă expresia în întunericul trăsurii. Nu vrei să vii şi tu?

— Trebuie?

— Nu. L-ai identificat. Nu mai este nevoie de tine. Doar dacă vrei tu să vii.

— Cred că voi rămâne acasă, voi scrie scrisori şi voi face un parfum până la următoarea aventură de mâine-seară. Oftă. Seara asta mi-a dat de înţeles că nu este un joc. Din cauza mea, un bărbat este întemniţat şi ar putea muri. Este... trist. Ucis cu sânge rece, nu rănit sau ucis în autoapărare.

— E natura acestei activităţi. Inamicul caută informaţii despre noi, noi căutăm să le contracarăm. Este un joc de şah în stil mare.

— Cred că asasinatul este într-o altă categorie, spuse ea. Să furi informaţii e un lucru. Să iei viaţa unui

om este cu totul altceva.

— Sunt de acord. Deşi informaţiile sustrase ar putea sfârşi prin a costa mai multe vieţi. În special, viaţa unei fete de şaisprezece ani.

— Şi aici intervenim noi.

Ea îi luă mâna.

Mac îşi împleti degetele cu ale ei, bucuros că o atinge.

— Dacă Clement ne spune cine sunt ceilalţi conspiratori, s-ar putea termina într-o zi sau două.

Apoi, Lady Kiri Lawford ar putea reveni la viaţa ei, iar el, la a lui. Singur.

Când ajunseră pe strada Exeter, Kiri îl ţinu de mână pe Mackenzie în timp ce intrau. După agitaţia din acea noapte, ar fi dorit să meargă în braţele lui, dar se gândi să fie discreţi până ajungeau în camera ei.

În capătul scărilor, ea aruncă o privire spre partea din faţă a casei şi văzu un bărbat în umbră, ciocănind la uşa lui Cassie. Rob Carmichael. Cassie deschise uşa şi sări în braţele lui. Se sărutară repede, apoi intrară în camera ei.

După ce uşa se închise în urma lor, Kiri şopti:

— Au o aventură?

— Sunt prieteni şi camarazi. Mackenzie o luă de braţ şi o conduse spre holul care ducea către camera ei. Ce fac ei în spatele uşilor închise este treaba lor.

— Da, dar e interesant!

În timp ce el o conducea în camera ei şi închidea uşa în urma lor, Kiri încercă să şi-i imagineze pe Carmichael cel laconic şi pe Cassie împreună. În ciuda dovezilor, era greu să-i vezi ca iubiţi. Amândoi păreau firi atât de serioase!

— Sunt multe feluri de amanţi.

El se duse către şemineu şi aprinse focul. Când izbucniră flăcările, se ridică. Părea o umbră înaltă şi întunecată, încadrată de lumină.

— Amândoi au trecut prin lucruri care i-ar fi distrus pe cei mai slabi de înger, continuă Mac. În cazul în care au găsit confort unul în braţele celuilalt, este un dar şi nu trebuie să-l piardă.

Kiri îşi dădu seama că cei doi împărţeau patul, dar nu aveau şi un angajament pe viaţă. Ea presupuse că acelaşi lucru putea fi spus şi despre ea şi Mackenzie. Dulceaţa şi pasiunea putea fi de scurtă durată, dar totul era cât se poate de real. Înainte de noaptea trecută, nu înţelesese cu adevărat puterea dorinţei. Acum dorea ca şi ceilalţi agenţi să se bucure cât mai mult unul de altul.

În cazul în care capturarea lui Clement însemna sfârşitul conspiraţiei, ea şi Mackenzie mai aveau doar câteva nopţi împreună. Disperată să nu piardă nici măcar o clipă, îşi puse braţul în jurul taliei lui şi-şi ridică faţa să-l sărute.

— Atunci, să nu dispreţuim acest dar.

O sărută uşor, apoi se desprinse de ea.

— Te duci la culcare singură, Kiri.

Rămase uimită.

— Dar am crezut că acum vrei să ne iubim!

— De fapt, nu am fost de acord, spuse el jalnic. Nu am putut să-ţi rezist noaptea trecută. Dar îndoielile mele nu au dispărut. Ba chiar s-au agravat. Şi, în plus, nu mă ajută deloc faptul că Kirkland a simţit că e ceva între noi şi m-a muştruluit... Mulţumesc lui Dumnezeu că nu ştie ce s-a întâmplat cu adevărat.

— Kirkland nu este tatăl sau fratele meu! exclamă ea, nevenindu-i să creadă că Mackenzie era în stare să renunţe la tot ce-i lega. Nu are nici un drept să mă

condamne.

— El nu te condamnă, dar eu da, spuse Mackenzie sec. Tu eşti inocenta care va fi rănită, iar eu un seducător nepăsător.

Se întristă.

— Ştii că nu e aşa!

— Într-adevăr. Eşti o femeie puternică, independentă, sigură pe ea. Se încruntă şi-şi căută cuvintele. Dar când Kirkland a acceptat ajutorul tău în această misiune, i-a promis familiei tale că te va proteja ca şi cum ai fi sub acoperişul tatălui tău. El are încredere în mine că nu te voi dezonora, iar am greşit. Dar nu voi mai greşi din nou.

— N-am simţit nici o dezonoare noaptea trecută. Ea îi luă mâinile într-ale ei, convinsă că-l va putea face să se răzgândească. Dar tu?

El ezită.

— Pasiunea întunecă raţiunea. Noaptea trecută nu m-am gândit la onoare. Nici la a ta, nici la a mea. În seara asta, nu am nici o scuză.

Ea se înfăşură în jurul lui şi se lipi de trupul lui masculin ferm şi frumos. Şi el o dorea la fel de mult. Simţea dovada.

— Cum poate o altă noapte să mă dezonoreze mai mult decât s-a întâmplat deja?

— Nu! Se trase la o parte, cu respiraţia întretăiată. Imaginează-ţi că sexele noastre se inversează. Dacă tu erai bărbat şi eu femeie, iar tu încercai să mă convingi să mă culc cu tine, deşi era împotriva conştiinţei şi a onoarei, cum ai numi asta?

Ea se dădu înapoi de parcă ar fi pălmuit-o. După un moment lung şi nesigur, ea recunoscu:

— Aş spune că... sigur, comportamentul meu nu este cel al unui gentleman.

— Şi ai avea dreptate, spuse el încet. Trebuie să ştii că te vreau la fel de mult cum mă vrei tu. Dar nu aşa.

— Ce este onoarea? întrebă ea neajutorată. Cum poate să fie greşit că ne dorim atât de mult?

— Dorinţa nu este un lucru greşit. Să acţionezi după cum îţi dictează ea, da. Îşi trecu degetele prin păr. Oamenii definesc onoarea în moduri diferite şi, după cele mai multe standarde, eu nu o am. Încă nu am un nume de familie onorabil, am părăsit armata în împrejurări dezonorante, îmi duc viaţa în lumea interlopă. Nu îndrăznesc să renunţ la puţina onoare pe care o mai am.

Ea îşi dădu seama că ar putea să-l facă să se răzgândească. Dorinţa i se citea în fiecare linie a corpului său. Dacă şi-ar fi folosit farmecul pentru care erau renumite femeile din neamul ei, i-ar fi învins rezistenţa şi ar fi stat din nou goi în patul ei, răvăşiţi de pasiune şi împliniţi.

Dar asta i-ar fi făcut rău. Mackenzie avea propriul cod al onoarei foarte bine înrădăcinat şi ar fi fost complet greşit să-i ia acest lucru. Cu mâinile încleştate, spuse:

— Foarte bine. Nu-ţi voi mai răni onoarea.

El respiră aproape uşurat.

— Mulţumesc lui Dumnezeu. Pentru că eu chiar nu-ţi pot rezista.

— Ştiu. Buzele i se crispară. Este la fel de greu pentru mine să-ţi rezist. În seara asta, voi dormi singură şi voi medita la înţelesul onoarei. Dar, mai întâi, dezleagă-mi rochia. Nu pot să mă dezbrac fără ajutor.

Se întoarse şi-i arătă un spate rigid, ascunzându-şi în felul acesta ochii. Instinctul îi spusese că avea să fie

sensibil la lacrimi. Puteau să stea departe unul de celălalt doar dacă nici unul dintre ei nu ceda.

— Îţi mulţumesc pentru înţelegere, spuse el liniştit.

Îi desfăcu legăturile şi îndepărtă repede agrafele. Deşi abia o atingea, degetele lui îi dădeau fiori pe şira spinării. Ea se întrebă dacă şi pentru el era la fel de greu. Foarte probabil.

— Noapte bună, doamna mea, spuse el, în timp ce corsetul slăbise şi aluneca în jos pe umeri.

Înainte ca ea să se întoarcă, auzi uşa închizându-se în urma lui.

Kiri se dezbrăcă de rochie şi se îmbrăcă în cămaşa de noapte brodată, din bumbac, pe care nu se deranjase să o poarte cu o noapte în urmă. În ciuda focului care ardea, în cameră era foarte rece, acum, că Mackenzie plecase.

Se strecură plină de tristeţe sub cearşafurile reci. Întotdeauna reuşise să obţină tot ce-şi dorise, dar şi ea avea o natură generoasă. Îi plăcea să dăruiască, fie cadouri, fie vorbe bune. Această generozitate îi ascundea de fapt firea egoistă. Acum fusese nevoită să recunoască faptul că nu i se permitea să aibă chiar toate lucrurile pe care şi le dorea. Nu şi când altcineva ar fi avut de plătit un preţ prea mare.

Privi în tavan şi-şi spuse că nu trebuia să plângă. Lacrimile nu făceau nici un bine, iar o noapte întreagă de lacrimi ar fi însemnat nas şi ochi roşii de dimineaţă. Dorise să facă dragoste cu un bărbat la care ţinea, ca să aibă ceea ce nu putuse avea cu Charles. Obţinuse asta. Să vrea mai mult era un gest lacom, egoist şi distrugător. *Ceva greşit*.

O bufnitură uşoară pe pat fu urmată de paşi care veneau în direcţia lui Kiri. Încă o dată, motanul venise lângă ea. Se ghemui sub braţul ei stâng şi începu să

toarcă. Kiri zâmbi, iar încordarea i se mai risipi în timp ce mângâia pisica pe gât.

Măcar nu dormea singură.

capitolul 27

Mac şi Kirkland ajunseră în acelaşi timp la clădirea anonimă.

— Ai avut o noapte agitată, spuse Kirkland, în timp ce intrară, adăpostindu-se de ploaie. Ai găsit un suspect care trebuie supravegheat şi ai şi capturat unul.

— Ce ştii despre Clement? îl întrebă Mac, apoi îşi scoase haina şi o scutură de apă înainte s-o agaţe. Îl urmă pe Kirkland în biroul prietenului său.

— Stă la Londra de ani de zile. Pretinde că fuge de republicanii francezi şi că trăieşte de pe urma unui atelier de croitorie. Nu are familie, are puţini prieteni apropiaţi, dar frecventează unele taverne ale emigranţilor.

— Aţi găsit vreo pistă cum că ar fi fost spion în tot acest timp?

Kirkland zâmbi aspru ca un vânător.

— Am unele dovezi că obţinea informaţii dintr-o sursă de la Whitehall. Îmi imaginez că a fost ocupaţia lui principală, dar, din moment ce e aici, la Londra, a fost recrutat, probabil, să facă parte din complotul pentru răpire şi asasinare. Poţi să-mi spui ceva despre el?

— Doar că e dur, se controlează foarte bine şi nu va divulga informaţii prea uşor.

— E mai uşor să te descurci cu cei care o fac pentru bani, murmură Kirkland. Tot ce trebuie să faci este să le oferi un preţ mai mare. Patrioţii sunt mult

mai dificili.

Sună din clopoţel, iar după câteva clipe un funcţionar tăcut aduse o tavă cu un vas aburind de cafea, trei căni din cositor, o farfurie cu chifle, smântână şi zahăr.

— Mac, aduci tava jos? Vreau să-i rup lui Clement câteva oase dacă încearcă să scape.

Mac ridică tava. Şi el se pricepea să rupă oase, dar Kirkland, în ciuda aspectului său elegant şi civilizat, îl întrecea.

Clădirea mică era sediul agenţiei secrete de informaţii a lui Kirkland, care se afla în subordinea unui membru înalt al guvernului. Nici măcar Mac nu ştia despre cine era vorba. Nici nu dorea să ştie. Îl ajuta atunci când era nevoie, dar Kirkland era cel care avea creier de spion, imperturbabil şi calculat.

Cu felinarul în mână, Kirkland îl conduse până la pivniţa în care se aflau două celule foarte sigure, cu cele mai bune încuietori şi uşi. Nici un deţinut nu evadase vreodată de-acolo. Kirkland dădu din cap către paznic, apoi folosi cheia ca să deschidă uşa din dreapta.

Celula era mică şi întunecată, dar nu umedă, iar prin fereastra de sus, din perete răzbea o frântură de lumină. Clement era culcat pe pat, dar se ridică repede, precaut.

— A venit călăul.

— Doar pentru că eşti francez nu înseamnă că trebuie să fii melodramatic, spuse Kirkland pe un ton aspru. Vrei o cafea?

— Ceva cald ar fi bine-venit.

Mac aşează tava la capătul patului şi turnă trei căni, bucuros că putea bea şi el una. Dură câteva minute până îşi pregătiră toţi cafeaua.

Clement bău o cană întreagă din câteva înghiţituri, apoi îşi mai turnă una.

— O cafea bună, pentru una englezească.

— A fost făcută de un emigrant francez. Un emigrant adevărat, nu ca cei care sunt spioni, spuse Kirkland.

Clement se cutremură.

— Acum, că m-am întremat, veţi începe să mă bateţi ca să obţineţi răspunsuri?

— Prefer să nu provoc durere, spuse Kirkland. Deşi, după cum vezi, am adus un torţionar cu mine.

Lui Mac aproape că-i rămase cafeaua în gât auzind felul în care era descris, dar reuşi să-şi ascundă uimirea. Se încruntă şi încercă să pară nemilos.

Nu funcţiona. La început, Clement nu-i acordase nici o atenţie lui Mac, dar acum îl studia îndeaproape.

— Ah, domnul care m-a capturat nu mai este slab. Eşti călău? Aş fi crezut că prietena dumitale e mai periculoasă.

— Este, spuse Mac. Fii recunoscător că am venit eu în locul ei.

Kirkland continuă:

— Eşti agent profesionist, *monsieur* Clement. Ai ştiut întotdeauna că a fi capturat înseamnă să te confrunţi cu moartea.

Clement luă o chiflă de pe tavă şi încercă să pară liniştit, dar mâna îi tremura.

— Ştiu. Din moment ce mă veţi ucide oricum, prefer s-o faceţi rapid. Nu voi trăda Franţa şi, având în vedere posibilitatea de a alege, mai degrabă aş evita durerile inutile.

— Oare nu am vrea cu toţii aşa? murmură Kirkland. Eu îţi respect loialitatea faţă de ţară. E mai greu să avem de-a face cu dumneata decât cu unul care vrea

doar bani, dar eşti mai de admirat. N-aş vrea să te ucid, aşa că poate vom ajunge la o înţelegere.

Clement îşi arcui sprâncenele, dar nu reuşi să ascundă o licărire de speranţă.

— Din moment ce nu-mi voi trăda ţara, cum anume vom negocia?

— Ţările în război fură în mod regulat informaţii una de la cealaltă. Face parte din joc, spuse Kirkland. Crezi că jocul ar trebui să includă, de asemenea, crima şi răpirea? În special în cazul în care una dintre victime este o fată de şaisprezece ani?

Gura lui Clement se strânse.

— Ăsta nu a fost planul meu. Am fost doar un om de legătură.

— De legătură, spuse Kirkland, căzând pe gânduri. Deci există un scop francez şi unul englez în acest plan, iar dumneata ai fost la mijloc.

Clement se încruntă când îşi dădu seama că spusese prea multe, dar nu vorbi. Kirkland continuă:

— Deci atacarea familiei regale britanice nu a făcut parte din plan. Cu toate acestea, ai acceptat acest lucru. Cum se împacă toate astea cu conştiinţa dumitale? Cu siguranţă, ai trăit în Anglia destul de mult ca să ştii că acest plan nu ne va aduce la masa tratativelor. Dimpotrivă.

— Marea Britanie s-ar descurca mult mai bine fără prinţul regent şi fraţii săi risipitori. Fata nu trebuia să fie rănită, spuse Clement defensiv. M-aş fi asigurat de asta.

— Dar nu mai poţi face acest lucru, pentru că te-am scos de pe tabla de joc, sublinie Kirkland. Ai încredere în camarazii dumitale că sunt la fel de atenţi? Sau există posibilitatea să se decidă că, dacă nu o pot răpi, atunci trebuie să o asasineze?

Francezul privi în altă parte, vizibil stânjenit.

— Dacă sunteţi îngrijoraţi pentru siguranţa ei, eliberaţi-mă, ca să o pot proteja în cazul în care vor încerca din nou.

— Ştii bine că asta nu se va întâmpla. Kirkland îi cercetă chipul celuilalt. Am o propunere pentru dumneata.

Clement îşi îndreptă privirea către Kirkland.

— Da?

— Nu o să-ţi cer să-ţi trădezi ţara, dar poţi să te gândeşti dacă ar fi trădare să ne spui numele asociaţilor dumitale, care sunt nişte asasini în acest complot? Sunt nişte nebuni periculoşi, care probabil că i-ar face Franţei mai mult rău decât bine.

— Dacă mă hotărăsc să fiu de acord cu punctul vostru de vedere, ce câştig? O moarte mai uşoară?

— Libertatea, dar nu imediat. Ai fi trimis la o închisoare mai uşoară până la terminarea războiului. Acest lucru va veni cu siguranţă într-un an sau doi. Împăratul dumitale este deja pe punctul de a se retrage. Când se va preda, vei putea să te duci acasă în Franţa. Kirkland zâmbi uşor. Poţi chiar să rămâi la Londra, dacă doreşti. Croitori buni sunt greu de găsit.

— Cum pot avea certitudinea că îţi vei respecta promisiunea? întrebă Clement, după o lungă pauză.

— Ai cuvântul meu de onoare.

Buzele francezului se strânseră.

— Se va angaja un gentleman elegant ca dumneata să respecte promisiunea făcută fiului unui croitor?

— S-ar simţi obligat fiul unui croitor să-şi respecte promisiunea faţă de un gentleman? Kirkland îi întinse mâna. Încrederea nu are nimic de-a face cu poziţia socială.

— Este… ironic faptul că simt că pot avea încredere într-un inamic englez mai mult decât în aliaţii mei britanici, spuse Clement încet. Nu ştiu dacă pot să fac ceea ce îmi ceri. Dar mă voi gândi. Şi… Cred că eşti un om de cuvânt. Îi luă mâna lui Kirkland.

Dădură mâna, iar Kirkland spuse:

— Dă-mi nişte informaţii utile, iar eu te voi transfera la o închisoare mai puţin sumbră. Dar există limită de timp. Dacă unul dintre membrii familiei regale moare sau este răpit, îmi retrag oferta.

— Am înţeles. Gura lui Clement se crispă. Ar fi fost mai uşor cu menghina.

— Nici unul dintre noi nu a venit pe acest pământ ca să-i facă viaţa mai uşoară celuilalt. Kirkland îl privi pe Mac. Lasă-i o cană şi chifle.

Cu alte cuvinte, „nu-i lăsa nimic din ceea ce ar fi putut folosi un prizonier pe post de armă”. În teorie, o cană din cositor ar fi putut fi transformată în cuţit, dar ar fi fost nevoie de timp şi de unelte. Mac turnă restul de cafea în cana lui Clement, apoi adună pe tavă celelalte căni.

Părăsiră celula, iar Kirkland o încuie cu atenţie. Îi spuse pazniculuı:

— I-am lăsat o cană prizonierului. Ai grijă să i-o iei mai târziu.

Urcară la etaj. Când ajunseră din nou în biroul lui Kirkland, Mac spuse:

— Crezi că ne va divulga ceva util?

— S-ar putea. E clar că nu-i place să facă parte dintr-un complot de asasinat şi ar putea considera că uciderea prinţesei nu este în interesul Franţei. Kirkland ridică din umeri. Raţiunea pare o politică mai bună decât forţa.

— Dacă se hotărăşte să accepte oferta, sper că o

va face curând, spuse Mac. Din moment ce omul lor de legătură a dispărut, ceilalţi conspiratori se vor ascunde şi vor fi mai greu de găsit.

— Poate că vor fi suficient de înspăimântaţi, încât să renunţe la complot.

Mac îşi arcui sprâncenele.

— Cu siguranţă, nu crezi asta.

— Este puţin probabil. Pe chipul lui Kirkland apăru unul dintre rarele lui zâmbete. Dar speranţa nu moare niciodată.

capitolul 28

Dimineaţa următoare anunţa o zi de toamnă cenuşie şi umedă, care se potrivea perfect cu starea de spirit a lui Kiri. Se întrebă cum se vor comporta ea şi Mackenzie când se vor vedea din nou. Nu avea să fie uşor. Coborî cu precauţie în sala de mese, dar acolo era numai Cassie. Aceasta părea un pic obosită, deşi schiţă un zâmbet. Probabil că fusese fericită să împartă patul cu Carmichael, cu o noapte înainte.

Kiri îşi aminti că Mackenzie trebuia să i se alăture lui Kirkland la interogatoriul francezului, aşa că o salută pe Cassie, apoi se înfruptă din fasole, şuncă şi pâine prăjită şi îşi turnă foarte multe căni de ceai fierbinte.

— Aţi avut noroc la Madame Blanche? o întrebă Cassie.

Kiri îi povesti printre înghiţituri despre lordul Fendall care mirosea aproape la fel ca cel pe care-l căutau, dar nu identic, dar şi despre prinderea francezului. Aproape că terminase, când Mackenzie intră în cameră.

Deveni nervoasă şi se întrebă dacă şi el dormise la

fel de prost ca ea. Cu mâna tremurândă, îşi mai turnă ceai. Faptul că era şi Cassie acolo o ajuta să-şi păstreze calmul.

— Aţi avut noroc cu interogatoriul lui Clement?

— Este prea devreme ca să spunem. Aşează un teanc de scrisori pe masă. Le-a adus chiar acum un lacheu.

Kiri recunoscu scrisul generalului pe prima scrisoare şi căută prin grămadă.

— Le-am scris tuturor din familia mea, ca să nu creadă careva că mi s-a întâmplat ceva îngrozitor. Poate că e ceva şi pentru tine, Cassie.

Femeia nu-şi ridică privirea din farfurie.

— Nu primesc niciodată scrisori.

— Vă supăraţi dacă iau şi eu micul dejun cu voi? întrebă Mackenzie. Am mâncat chifle şi am băut cafea cu Kirkland şi cu spionul francez, dar o zi rece necesită mai mult combustibil.

— Desigur, ia loc şi povesteşte-ne despre interogatoriu, spuse Cassie.

— Kirkland l-a manipulat foarte bine pe Clement. Mac îşi puse în farfuria cu fasole şunca şi pâinea prăjită care mai rămăseseră, apoi îşi turnă ceai şi se aşeză. Printre dumicaţi, descrise strategia lui Kirkland.

La sfârşit, Cassie dădu aprobator din cap.

— A fost înţelept faptul că l-a tratat cu respect şi i-a arătat latura dezonorantă a complotului. Sper că acest Clement va avea conştiinţă şi ne va spune cine sunt ceilalţi conspiratori.

Kiri dădu din cap în timp ce răsfoia hârtiile ca să vadă cine-i scrisese.

— Mă bucur că nu aţi folosit tortura. Nu cred că sunt suficient de nemiloasă ca să fiu agent.

— De obicei, tortura nu ajută prea mult, spuse

Mac. Cineva care simte durere va spune tot ce crede că vrei să auzi.

— Are sens. Curioasă, Kiri ridică o epistolă cu un scris necunoscut, pe o hârtie crem, scumpă. Dumnezeule! Sigiliul regal?

Ridică scrisoarea, ca să vadă şi ceilalţi sigiliul în ceară.

— Pare regal, după părerea mea, spuse Cassie cu interes. Deschide-o!

Kiri rupse sigiliul şi găsi un bilet oficial de la Alteţa Sa Regală Charlotte Augusta, care solicita prezenţa lui Lady Kiri Lawford la ceai, la Casa Warwick.

Invitaţia fusese scrisă de un secretar, cu litere frumoase şi cursive, dar dedesubt, cu un scris tânăr, neformat, era un paragraf de la prinţesa însăşi.

Dragă Lady Kiri,

Aş dori să te văd înainte să plec la Windsor! Când vii, ai putea să porţi un sari ca doamnele din India? Aş vrea să văd unul.

Cu afecţiune,

ASR Principesa Charlotte Augusta

Ameţită, Kiri îi dădu scrisoarea lui Cassie, care citi cu voce tare.

— Sunt impresionată, Kiri. Ai observat că întâlnirea este în după-amiaza asta?

— *Ce*? Kiri luă scrisoarea şi o citi din nou. A fost trimisă mai întâi părinţilor mei, aşa că a durat încă o zi. În după-amiaza asta? Am nevoie de o trăsură!

Mackenzie îi luă scrisoarea din mână.

— Îi voi scrie lui Kirkland să trimită cea mai bun trăsură a lui. Nu este prea mult timp de pierdut. Ai un sari la tine?

— Chiar am. Kiri îşi muşcă nervoasă buza. Însă, cel mai probabil, voi îngheţa. Sariurile nu sunt potrivite pentru clima englezească.

— Ia o pelerină şi adu-ţi aminte că te-ai întâlnit deja cu fata, spuse Mackenzie în semn de alinare. Ea ţi-a trimis invitaţia, aşa că va fi fericită să te vadă.

— Voi veni ca servitoare a ta, se oferi Cassie. Astfel, vei avea mai multă prestanţă.

— Fiica unui duce cu siguranţă are nevoie de o servitoare, încuviinţă Mackenzie. Iar eu voi merge cu trăsura ca lacheu al tău.

Recunoscătoare că avea să fie însoţită de prieteni, Kiri se ridică.

— Trimite după trăsură. Mă voi schimba imediat.

— Ai nevoie de ajutor? se oferi Cassie. N-am mai văzut un sari.

— Nu am nevoie de ajutor. Sariurile sunt mai uşor de îmbrăcat decât rochiile englezeşti, spuse Kiri. Vino la mine după ce te îmbraci în servitoare şi-ţi voi arăta cum se poartă sariul.

Plecară în direcţii diferite: Mackenzie să cheme o trăsură mare, potrivită, iar Kiri şi Cassie să se îmbrace. Kiri pusese sariul în bagaj din reflex, fără să aibă nici cea mai vagă idee că va avea nevoie de el când va fi în misiune.

Când ajunse în camera ei, îşi scoase sariul din bagaje. Era compus din trei piese: o bucată de mătase cărămizie lungă de aproape şapte metri, decorată cu benzi brodate cu aur, un jupon care-i ajungea până la glezne, de aceeaşi lungime, şi o bluză cu acelaşi model, numită *choli*. Nu avea sandalele potrivite, dar pantofii de seară şi ciorapii de mătase se potriveau.

Îşi puse ciorapii, juponul şi bluza *choli*, îşi perie părul şi-şi făcu cărare pe mijloc. Apoi îşi strânse părul

negru într-un coc la ceafă. Cutia ei cu farduri conţinea şi pasta roşie necesară pentru *bindi*, aşa că îşi pictă cu atenţie cercul roşu pe frunte.

Se auzi o bătaie în uşă.

— Kiri? Sunt eu, Cassie.

După ce Kiri îi spuse să intre, Cassie apăru într-o rochie maro prost croită şi cu expresia unei servitoare. Femeia privi bluza *choli*, care era destul de indecentă, cu mânecă scurtă, cu decolteu, terminându-se cu câţiva centimetri deasupra taliei.

— Corsetul este drăguţ, dar înţeleg la ce te referi când spui că o să-ţi fie frig.

— Nu e cu mult mai rău decât o rochie de seară englezească la modă, dar care nu spune prea mult. Kiri ridică mătasea strânsă a sariului. Ai ajuns exact la timp ca să fii martoră la un eveniment măreţ. Acesta este unul dintre cele mai bune sariuri ale mele. Există diferite stiluri de a împodobi materialul. Familia mea este din nord şi orice indian va recunoaşte acest lucru după modul în care port sariul.

Cu pricepere, luă capătul simplu al sariului, şi-l înfăşură în jurul trupului apoi îl băgă în partea care venea pe talie a juponului. Cassie privi cu fascinaţie cum Kiri ridică, aranjează şi pune peste umărul stâng capătul brodat al materialului, astfel încât îi ajungea în spatele genunchilor.

— De fapt, ar trebui să las să mi se vadă buricul, de vreme ce este sursa creativităţii şi a vieţii. Kiri observă cum cădea ţesătura în timp ce se privea în oglindă. Dar ar putea fi prea provocator pentru Anglia.

— Ar fi prea mult pentru Mackenzie, spuse Cassie cu amuzament. Am văzut cum se uita la tine. Arată-i mai mult din corpul tău şi cred că va avea o criză de inimă.

Kiri ridică privirea rapid.

— Poftim?

— Şi tu te uiţi la fel. Cassie oftă. Este de înţeles. Sunteţi tineri şi aveţi o misiune interesantă. Dar gândeşte-te la viitor şi nu te apropia prea mult de el. Ai o viaţă dincolo de această misiune. Nu vrei să renunţi la ea.

Cu alte cuvinte, ai grijă sau te vei distruge. Kiri se enervă că lumea se simţea îndreptăţită să-i ofere sfaturi pe care nu le ceruse şi întrebă:

— Oare domnul Carmichael se uită la tine la fel?

Cassie îşi arcui sprâncenele, dar nu păru jenată.

— Ai observat? Nu, nu ne privim în felul acela, dar noi suntem bătrâni şi istoviţi. Prieteni, nimic mai mult.

— Nici unul dintre voi nu e atât de bătrân şi păreţi să fiţi mai mult decât prieteni.

— Bătrâni la suflet, dacă nu la trup. Cassie studie caseta cu parfumuri. Şi da, mai mult decât prieteni. Rob şi cu mine suntem camarazi. Ne-am confruntat cu pericolul împreună.

Decise că nuanţele relaţiei dintre Cassie şi Rob erau peste puterea ei de înţelegere şi, desigur, că nu o priveau, şi deschise cutia cu bijuterii de unde alese nişte cercei care aveau în capăt lanţuri micuţe de aur cu incrustaţii strălucitoare de culoare rubinie, cu un model complicat, care atârnau şi-i ajungeau până la jumătatea umerilor.

Un colier luxos din lanţuri de aur, o duzină de brăţări rotunde pentru fiecare încheietură. Avea să dea un spectacol interesant în faţa prinţesei Charlotte.

În cele din urmă, îşi căută în suflet esenţa moştenirii ei hinduse. Kiri n-ar fi putut avea vreodată acceptarea blândă a mamei ei, dar tocmai eliberase acea parte din ea care nu avea să fie vreodată

englezească. Se privi în oglindă, îşi mai aşeză o dată materialul peste umăr, apoi se întoarse spre Cassie.

— Sunt pregătită pentru regalitate?

— Arăţi magnific, spuse Cassie. Şi foarte, foarte diferit. Trăsăturile şi tenul tău pot fi la fel, dar nu mai eşti aceeaşi femeie.

— Nu. Nu sunt.

Când se văzu aşa, îşi aminti cât de multe o despărţeau de Mackenzie. Nu numai diferenţele de clasă şi de naştere, dar şi moştenirea ei dublă. Ar fi putut înţelege un englez acest lucru?

Se gândi la Mariah, soţia lui Adam. Nici o femeie n-ar fi putut fi mai bălaie şi mai britanică la înfăţişare, dar avea un suflet înţelegător. Godfrey Hitchcock nu îl avusese.

Dacă Kiri şi-ar găsi un partener adevărat, acela ar trebui să fie un om înţelegător şi tolerant.

Generalul înţelesese India şi, prin Lakshmi, se căsătorise cu întruchiparea ţării unde-şi petrecuse mai bine de jumătate din viaţă. Dar oamenii ca el erau rari.

Pentru moment însă, era de-ajuns cu-atâta filosofie.

— Vreau să-i dau prinţesei un parfum cadou. Nu am timp să fac un amestec personalizat, dar m-am gândit că s-ar putea ca acesta să-i placă. Kiri luă o sticluţă şi i-o dădu lui Cassie: Ce părere ai?

Cassie mirosi gânditoare.

— Este minunat. Un parfum potrivit pentru o tânără. Miroase a inocenţă şi a speranţă.

— Ceea ce nu este destul de potrivit pentru o fată ai cărei părinţi se luptă pentru ea de parcă ar fi un os şi care într-o zi va conduce, poate, Anglia. Kiri cercetă caseta cu parfumuri şi-şi dori să fi avut resursele laboratorului ei. Alese o sticluţă cu un amestec de

arbore tropical şi spuse:

— Ar putea fi de ajutor.

Turnă parfumul tinerei în cea mai frumoasă sticlă decorativă, un turn de sticlă graţios, de culoare stacojie. Apoi adăugă câteva picături de esenţă. După ce îi puse dopul, o scutură, apoi scoase din nou dopul. Mai bine.

— Ce crezi, Cassie?

Femeia mirosi şi clipi.

— Remarcabil! Mirosul este complex şi are o notă pământească şi de… tristeţe chinuitoare. Este singurul mod în care-l pot descrie.

— Acesta este efectul pe care l-am vrut.

Kiri se uită la celelalte sticluţe. Poate că şi arome de ferigă… dar, nu, mai bine să renunţe, ca să nu-l strice.

Avea mai multe panglici înguste de lungimi diferite în cutie, aşa că scoase una argintie şi o legă vesel la gâtul sticlei. Apoi înfăşură sticla într-o bucată de satin alb. Era un lucru bun că venise pregătită. Avea chiar şi o geantă mică din mătase brodată, cu oglinzi încadrate, pe care ar fi putut s-o folosească pe post de geantă indiană. Puse parfumul în ea şi spuse:

— E timpul să mergem, să aşteptăm trăsura.

— Permiteţi-mi să duc eu pelerina doamnei mele. Cassie intră imediat în rolul de servitoare, invizibilă şi pricepută, pliind pelerina albastră peste braţ.

Amuzată, Kiri spuse:

— Te comporţi mai bine decât toate servitoarele pe care le-am văzut.

— Am greşit.

Cassie zâmbi uşor şi deveni mai puţin invizibilă.

— Ai fi putut fi actriţă, spuse Kiri în timp ce se îndrepta spre uşă.

— Cu anumite ocazii, am fost.

Cassie deschise uşa pentru stăpâna ei.

Kiri se gândi la lucruri pline de graţie, părăsi camera şi se îndreptă spre parter, bucurându-se de atingerea răcoroasă a mătăsii pe trupul ei, deşi avea pielea de găină pe braţele dezgolite şi pe umeri.

Mackenzie aştepta în foaier. Îi auzi paşii şi spuse:

— Chiar la timp. Tocmai a sosit trăsura. Îşi ridică privirea, o văzu pe Kiri şi îngheţă, ca şi când l-ar fi bătut cineva. Dacă n-ar fi fost sănătos ca un cal, şi-ar fi făcut griji să nu îl apuce criza de inimă despre care vorbise Cassie în glumă.

În capătul scărilor, Kiri făcu o reverenţă şi, în acelaşi timp, îşi apăsă palmele una pe cealaltă, la nivelul sânilor, şi-şi plecă fruntea.

— *Namaste, Sahib*.

El înghiţi în sec şi făcu o plecăciune adâncă.

— Eşti periculoasă, doamna mea.

Ea râse.

— Sariul este probabil cea mai graţioasă haină inventată vreodată. Am încredere că prinţesei Charlotte îi va plăcea.

— Cu siguranţă. Mackenzie luă pelerina de la Cassie şi o puse pe umerii lui Kiri, care simţi furnicături în tot corpul când degetele lui îi atinseră gâtul dezgolit.

— Trebuie să plecăm chiar acum dacă vrem să ajungem la Casa Warwick la ora stabilită.

Kiri ieşi, în timp ce el îi ţinea uşa. Viaţa devenise cu siguranţă mult mai interesantă de când fugise de la Godfrey Hitchcock.

capitolul 29

— O, Doamne, spuse prinţesa Charlotte când Kiri

intră în salonul ei privat. Arăţi splendid! Ca o prinţesă dintr-un basm oriental.

Înălţimea prinţesei şi constituţia mai plinuţă o făceau să arate mai mare de şaisprezece ani, dar entuziasmul nevinovat din ochii ei îi dezvăluia vârsta adevărată. Era o fată care tânjea să cunoască mai multe despre lume.

Kiri făcu o plecăciune, iar sariul se mişcă graţios în jurul ei.

— Înălţimea-Voastră este foarte amabilă. Vă mulţumesc pentru invitaţie.

— Am dorit să te văd înainte să plec mâine la Casa Windsor. Expresia lui Charlotte se schimbă. Viaţa în Lower Lodge este chiar mai plictisitoare decât la Casa Warwick.

Măcar acolo nu erau cluburi de jocuri de noroc la care fata să se furişeze. Şi, cu puţin noroc, Casa Windsor era în stare mai bună decât Casa Warwick. Era şocată de cât de deteriorată era reşedinţa regală.

Prinţul regent cheltuia sume foarte mari de bani pe palatele lui, condamnând-o pe posibila moştenitoare a tronului Angliei să locuiască într-o casă de aceeaşi dimensiune ca aceea de pe strada Exeter nr. 11, dar nici pe departe la fel de bine îngrijită. Kiri păstră acest gând pentru ea şi spuse:

— Cel puţin, veţi fi la ţară, Înălţimea-Voastră. Înţeleg că ştiţi să călăriţi foarte bine?

Prinţesa zâmbi la comentariul plin de vervă.

— Într-adevăr. Ah, unde-mi sunt manierele? Sun să ne aducă ceaiul. Te rog, ia loc.

Kiri aşteptă ca prinţesa să se aşeze prima, apoi îi oferi pachetul ambalat în mătase.

— V-am adus un mic cadou. Unul dintre parfumurile făcute de mine.

Ochii lui Charlotte scânteiară de plăcere în timp ce despacheta sticluţa. O deschise imediat şi mirosi.

— Îţi mulţumesc foarte mult! Miroase minunat. Cum se numeşte?

Prinţesa nu era o cunoscătoare de parfumuri, dar părerea ei era sinceră. Kiri se gândi rapid.

— L-am numit Principessa şi l-am creat doar pentru dumneavoastră.

Cu o expresie plină de bucurie, Charlotte îşi pulverizã puţin pe gât şi pe încheietura mâinii.

— Îmi vei mai face altul când se va termina? Te voi numi parfumierul meu regal!

Kiri zâmbi.

— Va fi plăcerea mea, dar eu nu sunt un parfumier profesionist, aşa că e mai bine să nu am un titlu. Acesta este doar un mic dar de la unul dintre viitorii supuşi.

— Desigur, o femeie de rangul tău nu poate avea o ocupaţie în domeniul comerţului, o aprobă Charlotte.

Conversaţia fu întreruptă de o servitoare care intră cu o tavă de ceai. Dură câteva minute să toarne ceaiul şi să aducă un platou cu diverse prăjituri. După ce rămaseră din nou singure, prinţesa spuse:

— Vreau să-ţi mulţumesc pentru că m-ai salvat cu câteva nopţi în urmă, dar vreau să te întreb dacă ştii mai multe despre tentativa de răpire. Nu a fost o întâmplare.

— Nu v-a explicat nimeni nimic? o întrebă Kiri uimită.

Buzele lui Charlotte se strânseră, formând o linie subţire.

— Am fost certată foarte tare de către tatăl meu, care a spus că trebuie să merg la Windsor, dar nu mi s-au dat explicaţii. După un moment plin de tensiune, ea

adăugă: Cum pot deveni un conducător adevărat, când toată lumea mă tratează ca pe un *copil*?

Kiri se îngrozi din nou. Poate că Charlotte nu era crescută şi educată corespunzător, însă nu era proastă. Avea nevoie şi merita să fie tratată ca un adult.

Însă Kiri ştia că ar fi fost o mare greşeală să intervină între prinţul regent, adesea capricios, şi fiica sa, într-un moment în care era prea nervoasă ca să mai fie atentă. Pentru siguranţa ei, Charlotte trebuia să cunoască pericolul.

— Este o chestiune confidenţială. Nu trebuie să vorbiţi cu nimeni.

— Îţi dau cuvântul meu.

Charlotte părea mai în vârstă, în timp ce făcea această promisiune.

— Aţi fost ţinta unui complot francez împotriva familiei regale britanice, spuse Kiri pe scurt. Au vrut să vă răpească şi să-l asasineze pe tatăl dumneavoastră şi pe fraţii lui. Cu un rege incapabil să conducă şi cu moştenitorul tronului în captivitate, s-ar fi creat o mare confuzie şi, probabil, ar fi fost posibilă încheierea păcii în condiţiile dorite de Franţa.

Charlotte rămase uimită, iar faţa îi deveni palidă.

— Este… E strigător la cer! Cum îndrăzneşte Napoleon să facă un asemenea lucru?

— Nu ştim dacă Napoleon e în spatele complotului. Cu toate acestea, eu ştiu că a existat un atentat la viaţa tatălui dumneavoastră de când a avut loc incidentul de la Damian’s. Kiri îşi reaminti că nu trebuia să-l critice pe prinţul regent şi continuă: Acesta este motivul pentru care sunteţi trimisă la Windsor. Viaţa dumneavoastră este mult prea valoroasă ca să fie pusă în primejdie.

— De ce nu mi-a explicat nimic tatăl meu? se

plânse Charlotte.

Kiri încercă să-şi formuleze explicaţia cât mai blând şi spuse:

— Tatăl meu vitreg a spus că, de multe ori, copiii cresc mult mai rapid decât îşi dă seama sau doreşte cu adevărat un tată. Prinţul regent este un om ca oricare altul şi probabil că nu a vrut să vă supere.

Charlotte o privi sceptică.

— Apreciez că-mi spui adevărul, Lady Kiri. O privi melancolic. Dacă mi s-ar permite să am doamne de companie, te-aş numi pe tine.

— Sunteţi foarte amabilă, într-adevăr, declară Kiri, bucuroasă că, pentru moment, nu avea de-a face cu plictiseala vieţii la Curte. Dacă ar fi trebuit să slujească o prinţesă a cărei viaţă era atât de limitată, ar fi înnebunit.

— Când va veni momentul, vor fi multe candidate valoroase, dornice de o astfel de onoare.

— Mi-ar plăcea draga mea prietenă, domnişoara Elphinstone. Dar nu încă. Charlotte se încruntă. Sper că toţi conspiratorii vor fi prinşi curând. În două săptămâni, trebuie să particip la deschiderea lucrărilor Parlamentului.

„Dumnezeule, Kirkland ştia acest lucru?”

— Nu se cade să vă spun eu asta, dar cu siguranţă că nu este înţelept să participaţi la un eveniment public. Vor fi foarte mulţi oameni, iar răpitorii sau asasinii ar putea profita de asta.

Charlotte îşi ridică bărbia.

— Aceasta va fi prima mea apariţie publică. Nu o voi anula.

— Este posibil să nu fiţi în siguranţă, spuse răspicat Kiri. Dacă nu vă pot răpi, s-ar putea să vrea să vă ucidă.

Charlotte părea speriată, dar, de asemenea, încăpăţânată, cu un aer regal.

— Un laş nu este potrivit să conducă Anglia.

— E greu să vă contrazic.

Mai ales deoarece Kiri nu dorea s-o trateze pe prinţesa Charlotte ca pe un copil. Trebuia să înveţe să se descurce cu marile responsabilităţi care ar fi putut să cadă pe umerii ei în viitor.

— Sunt oameni foarte capabili, devotaţi, care au grijă să fiţi în siguranţă, dar trebuie, de asemenea, să fiţi atentă şi conştientă de ceea ce se întâmplă în jurul dumneavoastră.

Sprâncenele lui Charlotte se uniră.

— Dacă nu le-aş fi răspuns răpitorilor când au strigat „Alteţă”, nu m-ar fi găsit. La asta te referi?

— Exact. Înţelepciunea este prima noastră armă de apărare. Kiri sorbi din ceai şi se întrebă cât de mult ar trebui să stea. Se gândi că vizita de protocol nu dura mult.

— Ascultaţi-vă intuiţia. Dacă o situaţie sau o persoană nu pare în regulă, sunt şanse ca mintea noastră să fi observat ceva în neregulă, chiar dacă nu suntem chiar conştienţi de acest lucru.

Charlotte oftă.

— Pentru că sunt prinţesă, cei mai mulţi oameni din jurul meu se comportă ciudat, aşa că e greu de spus. Dar voi încerca să-ţi urmez sfatul.

Schimbă subiectul şi spuse:

— Sariul tău este atât de frumos! Cum de stă pe corp?

— Are pliuri şi falduri, deşi este nevoie de practică să porţi unul, răspunse Kiri.

Portul indian era un subiect sigur şi neutru. Se ridică şi-i arătă cum se prindea şi se aşeza sariul. Când

îşi dădu seama că trecuseră douăzeci de minute, spuse:

— Trebuie să plec, Înălţimea-Voastră. Sunt sigură că aveţi multe de făcut înainte de plecare.

Charlotte oftă.

— Într-adevăr. Mulţumesc că ai venit atât de repede. În timp ce se ridica, întrebă: Pot să ating mătasea sariului? Pare atât de uşoară!

— Desigur. Kiri trase faldurile din spatele ei, astfel încât prinţesa să le poată atinge. Unele sariuri sunt atât de delicate, încât pot fi trase printr-un inel. Acesta este un pic mai gros, deoarece Anglia are o climă mai rece. Deşi nu suficient de gros.

Charlotte ridică admirativ o bucată de mătase şi-i dădu drumul să plutească iarăşi în jos.

— Când voi fi regină, voi avea un costum din fiecare ţară pe care o voi conduce.

— Asta ar fi foarte amabil, Înălţimea-Voastră. Kiri făcu o plecăciune. Spuneţi-mi când mai aveţi nevoie de parfum.

— Sper că mă vei vizita din nou când mă voi întoarce la Londra. Kiri puse mâna pe clanţă, iar Charlotte o întrebă plină de tristeţe: Voi fi liberă şi fericită într-o zi?

— Nimeni nu este în întregime liber decât atunci când nu are nimic de pierdut; şi puţini dintre noi vrem să trăim în acest fel. Kiri ezită, căci simţi o umbră clară de certitudine. Dar veţi găsi dragoste şi fericire. Sunt sigură de asta.

Faţa lui Charlotte se lumină.

— Îţi mulţumesc pentru aceste vorbe, Lady Kiri.

Kiri îşi plecă fruntea şi părăsi salonul. Străfulgerarea scurtă de înţelepciune îi spusese că într-adevăr Charlotte va găsi fericirea, dar şi că aceasta nu

va avea o durată lungă.

Dar cel puţin ea avea o oarecare fericire. Pe când nici un conducător nu putea avea parte de această garanţie.

*

Vremea se înrăutăţise, iar Mac era bucuros că vizita regală fusese scurtă. Când Kiri ieşi din Casa Warwick, gluga pelerinei ei era trasă pe cap şi-i acoperea chipul. Cassie mergea sfioasă la doi paşi în urma ei.

Mac vru să întrebe dacă Kiri aflase ceva interesant, dar nu era locul potrivi ca să-şi iasă din rolul de lacheu. Deschise uşa trăsurii şi trase treptele, ca să scape de ploaie şi ceaţă cât mai repede.

Odată ce doamnele urcaseră în siguranţă, el se sui în spatele trăsurii. Seara de noiembrie era rece şi umedă şi ajunseră pe strada Exeter după lăsarea întunericului. De asemenea, ploaia se înteţise.

Bucuros că nu era lacheu adevărat, Mac le ajută pe Kiri şi Cassie să coboare din trăsură. Kiri purta mănuşi şi nu-l privi, dar simţi un fior când îi luă mâna.

— Kirkland avea de gând să încerce să ni se alăture iar la cină. Presupun că nu ai aflat nimic interesant de la prinţesa Charlotte.

— De fapt, da. Kiri urcă scările. Are de gând să participe la deschiderea oficială a Parlamentului, peste două săptămâni.

Mac se cutremură gândindu-se la mulţimea de oameni.

— Nu e bine. Ai reuşit s-o convingi să se răzgândească? zise, deschizând uşa din faţă a casei.

— Nu am avut noroc. Are încăpăţânarea unui

Hanovra şi consideră că acest lucru ţine de datoria ei. Kiri îi aruncă o privire scurtă înainte de a intra în casă. E greu să aduci argumente împotriva datoriei.

— Foarte adevărat. Cassie intră în casă în spatele lui Kiri şi se îndreptă către scări. Ne vedem la cină, mai zise ea.

Mac rămase în foaier cu Kiri. Se duse în spatele ei, să-i ia pelerina de pe umeri.

Când o ridică, văzu întâi cocul strălucitor şi întunecat al părului ei bogat, apoi curba sânilor, iar în final pielea dezgolită mai jos de corsetul stacojiu. Mătasea sariului îi punea în evidenţă trupul frumos.

Ea îi aruncă o privire peste umăr, cu o strălucire provocatoare de mătase roşie şi de parfum ameţitor. El înlemni, strângând în mâini stofa grea a pelerinei. Ea era un vis febril de frumuseţe şi de vrajă, şi el îşi dori s-o îmbrăţişeze. Dorea să-i desfacă sariul de mătase ca să-i vadă pielea şi mai mătăsoasă de sub el.

— De ce te holbezi aşa? îl întrebă ea, iar vocea ei era o muzică minunată pentru simţurile lui.

El îşi pierdu controlul, o luă în braţe şi se lipi de spatele şi de posteriorul ei perfect rotund.

— Te rog să nu flirtezi, Kiri, spuse el, cu inima bătându-i nebuneşte. E destul de greu să-mi ţin mâinile departe de tine când eşti îmbrăcată în haine europene. Sariul este făcut să provoace.

O ţinu strâns timp de o clipă şi-i simţi pulsul cald prin mătasea subţire. Îşi dorea atât de mult să înlăture materialul luminos şi să-i mângâie formele minunate! O sărută pe gât, iar ea scoase un sunet înăbuşit. Bucuros să vadă că nu-i era complet indiferent, îi dădu drumul şi se trase în spate, blestemându-se că fusese un nerod s-o atingă.

Ea se întoarse îmbujorată, într-un vârtej de

mătase.

— Sariurile sunt făcute să fie confortabile într-un loc cu o climă îngrozitor de caldă. Faptul că sunt provocatoare e un avantaj secundar.

— Un avantaj destul de puternic, spuse el pasional. În costumul ăsta eşti fantezia oricărui bărbat despre Orientul senzual şi exotic.

Ochii ei verzi se micşorară ca ai unei pisici furioase.

— Şi tu eşti unul dintre acei oameni care cred că femeile orientale sunt jucării pentru bărbaţii europeni?

— Tu ştii mai bine de-atât. Deşi înţelegea de ce era sensibilă la acest subiect. Eşti frumoasă şi atrăgătoare oricând şi în toate stilurile de îmbrăcăminte, pentru că eşti un amestec unic de Orient şi Occident. Înlătură oricare parte din originea ta, şi nu vei mai fi la fel de irezistibilă. Eşti frumoasă acum şi vei fi la fel şi peste cincizeci de ani, când vei avea foarte multă experienţă şi înţelepciune.

Ea îi zâmbi iertătoare.

— Te-ai exprimat foarte bine, Mackenzie. Ai văzut toate faţetele mele. Dar, din moment ce un sari nu este foarte potrivit aici, voi îmbrăca ceva european şi plictisitor înainte de cină.

Îşi ridică fusta şi urcă treptele, ţinându-se cu o mână de balustradă.

— Nu poţi fi plictisitoare în nici o împrejurare, spuse el încet.

Dar ea nu-l auzi. O privi cum urca, ştiind că, deşi era superbă în sari, era mult mai frumoasă când nu purta absolut nimic.

Viaţa ar fi fost mai uşoară dacă n-ar fi ştiut exact cum arăta dezbrăcată.

La cină li se servi o plăcintă cu carne foarte fierbinte, perfectă pentru o seară rece, umedă. Mac observă că Kiri purta o rochie simplă, pe gât, care nu lăsa să se vadă nici un centimetru de piele între gât şi glezne. Şi totuşi arăta mai delicioasă decât plăcinta.

— Are cineva ceva să raporteze? întrebă Kirkland, în timp ce le turna celorlalţi de la masă un vin roşu destul de bun.

— Rob şi cu mine am auzit prin comunitatea emigranţilor câteva zvonuri cum că se va petrece ceva, dar nimic concret, spuse Cassie. Se vorbea despre dispariţia misterioasă a lui Clement, dar nimeni nu a sugerat că se ştie că era spion.

— Deci e puţin probabil ca vreunul dintre ei să vină cu o ordonanţă *habeas corpus* şi să ceară să fie eliberat Clement pentru că este reţinut fără să fie acuzat de ceva.

Kirkland clătină din cap.

— Nu acţionez conform jurisprudenţei britanice.

— Nu-ţi face prea multe griji pentru asta, îl sfătui Carmichael. Clement ştie cu siguranţă că, dacă ar fi acuzat, vina ar fi aceea de crimă capitală şi nu ar mai avea nici un viitor.

— Aşa e. Kirkland se încruntă. Sper că va avea curajul să ne dea mai multe informaţii. N-aş vrea să-l văd spânzurat.

Kiri sorbi din vin.

— În altă ordine de idei, astăzi am luat ceaiul cu prinţesa Charlotte.

Acest lucru îi atrase toată atenţia lui Kirkland.

— Ar trebui să fie în Windsor!

— Se mută mâine şi a vrut să-mi mulţumească pentru ajutorul pe care i l-am dat la Damian’s, explică Kiri. I-am dat o sticluţă de parfum şi mi-a spus că are

de gând să participe la deschiderea Parlamentului, în două săptămâni.

Kirkland înjură printre dinţi, cu o îndârjire care-l uimi pe Mac. Era cunoscut pentru temperamentul lui echilibrat, mai ales în faţa a două doamne.

— Din reacţia ta, spuse Mac, înţeleg că participarea ei e mai periculoasă decât am crezut.

Kirkland se lăsă în scaun, părând obosit.

— Conştiinţa de spion a lui Clement încă nu-i permite să ne dea nume, dar el nu este de acord cu asasinarea membrilor familiei regale. Una dintre informaţiile pe care ni le-a dat astăzi a fost ca un sfat, şi anume să fim foarte atenţi la siguranţa acelor membri ai familiei regale care participă la deschiderea Parlamentului.

Cassie se încruntă.

— Mă întreb dacă nu cumva conspiratorii vor pune la cale o explozie în Palatul Westminster. Butoaie de praf de puşcă precum cele ale lui Guy Fawkes, ascunse sub Camera Lorzilor?

— Poţi fi sigură că această clădire va fi verificată de sus până jos, în fiecare dulap şi în fiecare crăpătură, spuse Kirkland. Dar asasinii individuali ar putea să se apropie cu uşurinţă de trăsura regală sau chiar să intre în clădire.

— Suntem îngrijoraţi cel mai mult pentru prinţesa Charlotte, spuse Cassie încet. Dar ce-ar fi dacă una dintre însoţitoarele ei ar fi Kiri? N-ar fi surprinzător ca Charlotte s-o aleagă pe fiica unui duce, iar aceasta să fie o linie suplimentară de apărare, pentru cazul în care este necesar.

Mac se încordă.

— Dacă vor fi probleme, ea va fi chiar linia de foc. Ashton n-ar dori asta. Şi nici Mac.

— Pentru asta sunt aici. Kiri îi susţinu privirea. Nu cred că voi risca foarte mult.

— Ar putea fi periculos, spuse răspicat Kirkland. În această după-amiază, cineva a încercat să-l asasineze pe ducele de York, când pleca din Horse Guards. Din fericire, a tras de la o distanţă mare şi nu l-a nimerit.

În cameră se aşternu tăcerea. Ducele de York, fratele mai mic al prinţului regent, urma la tron după Charlotte.

— Deci, conspiratorii încă încearcă să-i omoare pe membrii familiei regale, spuse Carmichael. Am sperat că am făcut deja tot ceea ce era necesar ca să-i facem să se ascundă ca şobolanii în canalizare.

— Din păcate, nu. Faţa lui Kirkland părea sculptată în granit. Trebuie să-i găsim pe conspiratori şi să facem acest lucru fără să creăm panică generală.

— În acest caz, spuse Mac, deschizând încă o sticlă de vin roşu şi umplând paharele, să bem pentru succesul nostru.

Se gândi că frivolitatea lui l-ar putea face pe Kirkland să-i arunce vinul în faţă, ca unui tip nevrednic. Apoi, prietenul său se relaxă şi ridică paharul.

— Pentru reuşită!

Ciocniră paharele, apoi băură. În timp ce Mac înghiţea vinul, încerca să nu se gândească la salutul gladiatorilor către împăratul Claudius: *Ave, Caesar, morituri te salutant*.

„Noi, cei care suntem pe cale să murim, te salutăm.”

capitolul 30

Maiorul William Masterson primi vestea când era în Oporto, Portugalia, şi-l vizita pe vechiul său prieten de

şcoală Justin Ballard. Pentru că armata era în cazărmile de iarnă, Will se hotărâse să meargă acasă pentru câteva luni. În parte din motive generale, dar şi dintr-un sentiment de nelinişte neclară. Intuiţie de soldat, care nu trebuia ignorată.

Pentru că sosise târziu cu o noapte în urmă la domiciliul Ballard, dormise buştean şi, în dimineaţa următoare intră căscând în sala de mic dejun. Ignoră mâncarea şi privi pe fereastră la albia strălucitoare a râului Douro de dedesubt.

— Îmi place noua ta casă, Justin. Noaptea trecută a fost prea întuneric ca să apreciez privelişte a.

— În plus, ai fost atât de obosit, încât te clătinai. Ballard turnă o cană de cafea fierbinte, tare, adăugă smântână şi zahăr şi i-o întinse lui Will.

— Mă bucur că ai venit aici câteva zile, înainte de a pleca acasă.

Will luă cana şi sorbi o înghiţitură mare de cafea fierbinte, simţindu-se mai relaxat decât în ultimele luni.

— Aş fi nebun să mă întorc la vremea de noiembrie din Anglia, când îl pot vizita pe omul care face cel mai bun vin de Porto din Portugalia.

Ballard râse.

— Nu bag mâna-n foc că e cel mai bun, dar poţi bea tot ce vrei pe gratis. Afacerea cu vinul nu mai merge atât de bine după toate luptele, dar dă-mi timp.

Privirea lui Will se mută de la râul plin de bărci micuţe la prietenul lui. Brunet, pe jumătate portughez şi bilingv, Ballard ar fi putut trece cu uşurinţă drept nativ.

— Crezi că te vei muta vreodată înapoi în Anglia?

— Bineînţeles. Am în sânge ceaţa şi serele. Dar iubesc şi Portugalia. Ballard sorbi din cafea. Fiecare om ar putea fi mai bun dacă trăieşte cel puţin un an în altă

ţară.

— Mai ales dacă poate face asta fără să fie împuşcat, adăugă Will sec. Am sentimentul că nu am văzut cele mai bune lucruri din Portugalia şi din Spania.

— Va trebui să vii şi să stai mai mult când se va semna pacea. Ballard se îndepărtă de fereastră. la micul dejun. Ouă bătute cu ceapă şi cârnaţi chorizo sunt un început de zi foarte bun. În plus, am ziare proaspăt aduse cu pachebotul de la Londra şi nu mai vechi de o săptămână.

— Vasul trebuie să fi prins vânt bun. Will luă o porţie dublă de ouă şi două felii de pâine proaspăt coaptă. Apoi se aşeză la masă în faţa lui Ballard, îşi turnă din nou cafea şi luă ziarul de la Londra de deasupra teancului care tocmai fusese adus. Un lucru frumos când îşi vizita vechii prieteni era faptul că nu era necesar să converseze.

Răsfoi absent paginile şi citi articolele care-i atrăseseră atenţia. Apoi ajunse la necrologuri şi se opri îngheţat.

Probabil scoase un sunet, căci Ballard ridică fruntea din ziar.

— S-a întâmplat ceva?

— Se pare că fratele meu este mort. Will respiră adânc şi încercă să priceapă informaţia că năvalnicul Mackenzie murise. După cum scrie aici, a încercat să oprească un jaf la clubul lui şi a fost împuşcat.

Ballard luă ziarul şi citi uimit articolul.

— E greu de crezut. Mackenzie părea invincibil.

— Poate că articolul nu este adevărat, spuse Will, care nu dorea să creadă acest anunţ. A lucrat cu Kirkland, iar asta înseamnă că, de multe ori, lucrurile nu sunt tocmai ceea ce par a fi.

— Poate, spuse încet Ballard. Dar... e aproape imposibil.

— Ştiu. Will se ridică în picioare, pofta de mâncare îi pierise. Voi lua următoarea ambarcaţiune spre casă, nu mai pot să rămân.

— E un pachebot care se întoarce la Londra în această după-amiază. Ballard se ridică. Îl voi trimite pe secretarul meu să vadă dacă există o cabină disponibilă.

— Dorm şi pe punte dacă e nevoie, şi tot mă îmbarc, spuse Will răspicat.

— Pe punte în noiembrie? Nu este o idee înţeleaptă. Eşti ofiţer, gentleman şi baron englez. Ar trebui să-ţi ofere mai mult decât puntea. Ballard îşi lăsă o clipă mâna pe umărul lui Will, apoi se duse să-şi trimită secretarul.

Will căută şi în alte ziare, dar nu găsi articole cu mai multe informaţii. Damian Mackenzie. Mort pe o alee din faţa clubului său. Nu putea să-şi imagineze aşa ceva.

În schimb, şi-l amintea pe Mac când era băieţel şi se întâlniseră pentru prima dată. Cum mama sa murise de curând şi el fusese aruncat printre străini, Mac era îngrozit, însă hotărât să nu arate acest lucru.

Tatăl lor era departe, iar servitorii nu ştiuseră ce să-i facă acelui băieţel ciudat, care fusese trimis la ei de către servitoarea răposatei sale mame. Servitoarea dispăruse, dar îi plătise trăsura lui Mac până la casa tatălui său şi-i lăsase şi acte care să-i ateste identitatea.

Majordomul insistase ca băiatul să fie trimis la orfelinat, dar Will nu fusese de acord. De obicei, era un copil înţelegător, blajin şi ascultător, dar în acea zi îşi descoperise aroganţa aristocratică ce mocnise în el.

Majordomul îi spusese lui Will că nu-l putea adopta pe băiatul acela ciudat ca pe un animal de companie, dar el exact asta făcuse.

Îşi dorise întotdeauna să aibă un frate sau o soră, dar nu fusese atât de norocos. Apoi, acest frate apăruse în mod miraculos şi semăna prea mult cu Will ca să nu fie parte din familie.

Sfidarea lui Mac dispăruse imediat. Fusese suficient ca Will să se poarte frumos cu el. Îl dusese pe fratele mai mic la creşă, i-o prezentase pe doica lui şi-i oferise câteva dintre jucăriile sale. Când domnul Masterson se întorsese, Mac făcea deja parte din familie, iar Will precizase foarte clar că nu va permite ca fratele lui să fie trimis de-acolo şi destinat unui viitor incert.

La fel ca Will, nici domnul Masterson nu suporta neplăcerile. Mai simţea şi responsabilitate pentru fiul lui nelegitim, astfel că Mac rămăsese şi fusese tratat aproape ca un fiu legitim. Aproape, dar nu pe de-a-ntregul. Doar Will îl acceptase total, ca şi când faptul că era nelegitim nu ar fi contat.

Acesta fusese motivul pentru care ajunseseră la Academia Westerfield. Domnul Masterson renunţase la încercarea de a-i separa pe băieţi, însă nu dorea să-şi trimită copilul din flori la Eton. Deci, Will plecase la Lady Agnes, iar Mac locuise la un vicar într-un sat din Westerfield. Vicarul îl luase pe Mac sub aripa lui până când educaţia lui haotică se ridicase la standardele lui Lady Agnes, după care băiatul ajunse la aceeaşi şcoală cu Will.

După ce părăsiseră Westerfieldul, rămăseseră apropiaţi, în ciuda distanţei care de multe ori îi separase. Mac plecase în armată. Will dorise să facă şi el asta, dar, ca moştenitor, nu putuse. Când tragedia îl

eliberase pe Will de viaţa din Anglia, venise rândul lui să meargă în armată, iar al lui Mac să se întoarcă acasă.

Dar îşi scriau. De-a lungul anilor, îşi trimiseseră o mulţime de scrisori. Ale lui Mac erau inteligente şi foarte amuzante.

Will ştia că scrisorile lui erau mai puţin interesante. Ei bine, asta pentru că Will însuşi avea mai puţină sare şi piper. Dar scrisorile îi ajutaseră să păstreze o legătură vie între ei. Dacă ar fi fost să moară unul dintre ei, acela ar fi fost Will, pentru că era ofiţer activ pe timp de război. Dar nu, el supravieţuise anilor întregi de război, fără răni majore şi doar cu un atac serios de febră.

Mac ar fi trebuit să fie în siguranţă. Dacă exista dreptate în lume, umorul şi pofta sa de viaţă ar fi trebuit să-l facă nemuritor.

După atâţia ani ca soldat, s-ar fi putut crede că Will trebuia să fie mai puţin optimist.

Nu ştia sigur de cât timp privea în jos la suprafaţa de argint a râului Douro, dar reveria lui luă sfârşit când se întoarse Ballard.

— Ai o cabină pe pachebotul care pleacă în trei ore, spuse prietenul lui. Este mică şi o vei împărţi cu un important negustor de vinuri care îmi este dator, aşa că a fost de acord cu propunerea mea. Veţi fi atât de înghesuiţi, încât va trebui să respiraţi pe rând.

— Ne vom descurca. Mulţumesc, Justin. Will zâmbi amar. Mai bine că nu am despachetat.

Era bucuros să se întoarcă la Londra. Şi primul lucru pe care avea să-l facă era să-l caute pe Kirkland şi să-l întrebe ce naiba se întâmplase cu unicul său frate.

capitolul 31

Kiri căsca în timp ce cobora scările să ia micul dejun. Deşi îi plăceau adunările sociale şi oamenii de tot felul, cele zece zile de cluburi, jucători, băuturi alcoolice din care sorbea deşi nu dorea o făcuseră să tânjească după o seară liniştită pe strada Exeter. Chiar mai bună ar fi fost o seară liniştită cu familia ei, dar plecaseră cu toţii în nord, la conacul fratelui ei. Îi plăcea mai mult când îi avea aproape pe toţi cei la care ţinea.

Mult mai rău decât faptul că-i lipsea familia era faptul că mai rămăsese doar o săptămână până la deschiderea Parlamentului şi nu făcuseră nici un progres să-i oprească pe conspiratori.

Nu avusese loc nici o tentativă de asasinat, dar asta putea să însemne că membrii complotului aşteptau un moment mai bun pentru lovitură.

Kiri nu venise la Londra de suficient timp cât să poată participa la deschiderea sesiunii parlamentare, însă Mackenzie îi explicase că era un eveniment important, cu mulţimi de londonezi care priveau cum soseau membrii familiei regale şi miniştrii statului. Foarte mult fast şi tradiţie care să demonstreze puterea şi măreţia regatului. Asta constituia, de asemenea, şi o ocazie pentru cei ce doreau să facă rău.

Cassie şi Mackenzie luau micul dejun. El ridică privirea şi-i oferi un zâmbet cald. Reuşiseră să se comporte formal şi onorabil în zilele care trecuseră, spre regretul lui Kiri.

De fiecare dată când îl privea, îşi amintea senzaţia braţelor lui când îi spusese să nu flirteze. Un braţ în jurul taliei, celălalt chiar deasupra sânilor, lipind-o de

trupul lui, potrivindu-se perfect.

Atunci, timp de o clipă plină de bucurie, crezuse că se răzgândise în privinţa onoarei, însă blestematul de bărbat îi dăduse drumul. Nu cu plăcere, dar o făcuse. Îşi spusese că nu dorea un bărbat fără stăpânire de sine, dar nu mai era sigură de asta.

Îşi acoperi căscatul şi cercetă farfuria aburindă în care se afla micul dejun cald. Ouăle bătute cu ceapă şi cartofi şi şuncă. Combustibil bun pentru o dimineaţă însorită, dar geroasă.

Carmichael intră în sala de mic dejun, cu o expresie gânditoare. Cassie ridică privirea.

— Vreo veste bună? întrebă ea. Au fost prinşi conspiratorii?

— Nu încă, dar cel puţin lucrurile încep să se accelereze, răspunse Carmichael. Va fi un meci de box după-amiază. Nu unul dintre campionatele mari, ci unul mai mic, care îi atrage pe londonezi şi pe membrii inferiori ai nobilimii.

Kiri deveni atentă.

— Ca răpitorul care a fost la Damian’s?

— Exact, spuse poliţistul. Crezi că poţi să-l recunoşti, Kiri?

— S-ar putea, spuse ea cu prudenţă. Nu părea să aibă un parfum anume, dar i-am observat destul de bine constituţia şi l-am mirosit.

— Cu siguranţă, merită încercat, spuse Mackenzie. Timpul se scurge şi nu facem nici un progres.

— Kirkland are şi alte piste în afară de ce avem noi. Carmichael se strâmbă. Din păcate, nici acelea nu duc nicăieri.

— Acest lucru s-ar putea schimba în orice moment. Mackenzie o privi pe Kiri. Poartă ceva decent. Nu vrem să înceapă o revoltă.

— În plus, e frig afară astăzi, sublinie Cassie. Cine sunt luptătorii?

— Doi boxeri tineri, McKee şi Cullen. Ambii sunt promiţători, deci ar trebui să fie o luptă bună.

— Sărmanii nenorociţi, murmură Cassie. N-o să-ţi placă, Kiri.

— Probabil că nu, declară Kiri, gândindu-se la ceea ce auzise despre boxul cu pumnii goi. Dar va fi o experienţă nouă.

Avusese parte de o mulţime de experienţe noi de când venise în Anglia. Îl privi pe Mackenzie în timp ce-şi lua micul dejun. Iar printre acestea se număra una pe care ea ar fi dorit foarte mult să o repete...

Dăduse îngheţul peste noapte, aşa că dimineaţa era însorită şi rece. Meciul atrăsese o mare mulţime de oameni pe câmpul din spatele unei taverne de pe malul râului. Kiri îl ţinea de braţ pe Mackenzie, destul de atentă la agitaţie. Cei mai mulţi privitori erau muncitori care arătau oarecum a domni bine îmbrăcaţi.

Cei patru ajunseră la meci într-o trăsură murdară, dar destul de spaţioasă, pe care vizitiul o parcă pe o parte a câmpului. Unii proprietari de trăsuri stăteau undeva mai sus pentru a vedea mai bine, dar grupul de pe strada Exeter se alăturase mulţimii. Erau doar câteva femei, dar nici una dintre ele nu era o lady.

În centrul terenului se afla un pătrat de opt metri, împrejmuit cu o sfoară legată de patru pari. Doi bărbaţi fără cămaşă stăteau în colţuri opuse şi se priveau furioşi, în timp ce suporterii strigau diverse încurajări pentru favoriţii lor.

Mackenzie, care îşi intrase în rolul de negustor din nord, explică:

— Fiecare luptător are doi însoţitori care le aduc

apă şi portocale, şi prosoape ca să cureţe sângele şi sudoarea. O rundă ţine până ce unul dintre bărbaţi cade la pământ. Apoi se face o pauză de treizeci de secunde pentru ca luptătorii să se refacă, iar după aceea, o altă rundă. Lupta se dă până ce unul dintre ei nu mai poate continua.

Ea se strâmbă, deşi el nu avea cum s-o vadă, din cauza pălăriei cu boruri mari pe care o purta.

— Pare să le fie frig fără tricouri.

— Se vor încălzi repede când începe lupta, spuse Mackenzie.

Ştia că mulţi domni practicau boxul la salonul lui Jackson şi întrebă:

— Boxezi?

— Şi să-mi stric faţa asta frumoasă? Nu e de mine, fată! Îşi roti sprâncenele într-un fel amuzant.

— Sunt pe cale să înceapă. Cel blond este Cullen, iar brunetul este McKee.

După trei minute, Kiri ştiu că nu-şi va mai dori vreodată să participe la alt meci de box. Se cutremură şi privi în altă parte când cei doi bărbaţi se aruncară unul asupra celuilalt.

— E oribil! Arată de parcă încearcă să se omoare.

— Nu acesta e scopul, dar boxerii mor destul de des din cauza loviturilor, recunoscu Mackenzie. Însă talentul este mult mai important decât forţa brută. McKee este un boxer mai bun şi se descurcă bine, chiar dacă e mai mic. Uită-te la jocul rapid de picioare, când se pregăteşte să lovească, şi apoi cum se dă uşor înapoi, ca să evite pumnul lui Cullen.

Îşi dădu seama cu tristeţe că şi însoţitorul ei era absorbit de meci, ca şi ceilalţi bărbaţi.

— Aminteşte-ţi de ce suntem aici, spuse ea cu voce joasă, deşi mulţimea era destul de zgomotoasă

pentru a acoperi orice conversaţie. Uită-te la meci, dar hai să ne plimbăm pe margine, ca să mă uit după suspecţi?

El îi zâmbi trist.

— Îmi pare rău. Este un meci bun, dar ai dreptate, datoria este pe primul loc.

El porni să înconjoare mulţimea, iar Kiri îl ţinu de braţ ca şi când toată lumea de-acolo constituia un motiv de nelinişte. Faptul că faţa îi era ascunsă de pălărie o ajuta să observe oamenii. Destul de mulţi păreau a fi boxeri, dar nu văzu nici unul care să arate precum cel de-al treilea răpitor.

Imposibil să verifice mirosuri în mulţimea aceea, mai ales că al treilea răpitor nu folosise nici un săpun parfumat sau apă de colonie. Aceste produse erau apanajul înaltei societăţi. Într-o masă de oameni nespălaţi era imposibil să identifice un om după parfumul său, doar dacă nu se afla exact lângă el. Dar îl văzuse de destul de aproape şi poate că acest lucru o ajuta să-l găsească.

Trecură pe lângă Carmichael şi Cassie, care stăteau în acelaşi loc şi observau cu atenţie mulţimea. Deşi Carmichael, la fel ca Mackenzie, părea să fie uneori distras de luptă. Bărbaţii!

Vânzătorii ambulanţi mergeau prin mulţime şi vindeau plăcinte calde şi bere de la taverna care sponsorizase meciul. Mackenzie cumpără două plăcinte. Kiri mâncă cu poftă.

Se opriră din plimbare cât timp mâncară. Kiri se uită din nou la ringul de box şi se cutremură la vederea luptătorilor, cărora sângele le curgea din rănile de pe faţă şi li se scurgea pe piept.

— Nu s-a terminat încă?

— Sunt încă în picioare, gata să lupte. Cred că

McKee va termina totuşi lupta în curând. Calităţile sale de luptător încep să-şi spună cuvântul.

Kiri îşi întoarse privirea, nemaifiind în stare să urmărească lupta. Chiar şi în vacarmul mulţimii, auzea bufniturile zdrobitoare de pumni care loveau în carne. Ea şi Mackenzie se opriră lângă trăsurile parcate şi începu să le analizeze. Mai bine să se uite la cai decât la brutalitatea umană.

Îşi concentră privirea. Între două trăsuri, un individ solid, musculos, care arăta ca boxerul răpitor, fusese acostat de alţi câţiva bărbaţi. Îl încolţiseră şi părea că se certau destul de tare.

Boxerul ei încercă să scape, dar ceilalţi îl urmăriră şi începură să-l bată. Deşi se lupta şi el, erau mult prea mulţi şi fu doborât rapid la pământ. Kiri îşi înfipse degetele în braţul lui Mackenzie.

— Un om a fost atacat şi ar putea fi cel pe care-l căutăm! Acolo, între trăsuri!

Apoi se repezi către locul luptei.

Distras de la meci, Mac se întoarse. Trăsurile parcate erau în spatele lor şi văzu că între un faeton şi o brişcă înaltă avea loc o tentativă de crimă. Victima era culcată la pământ şi era lovită violent de către atacatori.

Mac alergă după Kiri. Aceasta se mişca uimitor de rapid, în ciuda fustelor, dar fu capabil să o depăşească. Când ajunseră destul de aproape pentru a fi auziţi în ciuda zgomotului mulţimii, strigă:

— Hei! Ce se întâmplă acolo?

— Nu te băga! şuieră unul dintre atacatori. Ollie va primi ceea ce merită!

— Nu mi se pare o luptă dreaptă.

Mac era suficient de aproape încât să-şi învârtă

bastonul. Cu capătul greu de alamă, lovi gâtul bărbatului care vorbise. Nu cu o forţă ucigătoare, doar cât să-i îndepărteze pe atacatori.

Nu avu noroc. Brusc, trei bărbaţi îl atacară pe Mac. Îşi folosi bastonul pe post de bâtă, pară lovituri şi-i atacă pe agresori.

Kiri era cu el, la naiba, şi, în ciuda abilităţilor ei, se cutremură văzând că se ducea către bărbatul care-l ţinea pe Ollie la pământ. Îl aruncă pe individ în roata unei trăsuri, iar acesta nu ştiu nici măcar ce-l lovise când ateriză pe solul îngheţat.

Dorindu-şi ca lupta să fie mai vizibilă, pentru ca atacatorii să vadă avantajele retragerii, Mac îl lovi pe cel de-al doilea bărbat cu capătul bastonului între picioare. Acesta scoase un geamăt ciudat, de agonie, căzu şi se ghemui.

Al treilea bărbat scoase un cuţit şi-l mânui ca un expert. Un avantaj al folosirii bastonului era că Mac putea să stea la distanţă. Dacă-l mânuia cum trebuie, putea să arunce cuţitul din mâna unui răufăcător. Ca acum.

Din spate se auziră ţipete, iar bărbaţii din mulţime se îngrămădiră în spaţiul dintre trăsuri. Lupta explodă pe măsură ce suporterii boxului, îmbuibaţi cu bere, li se alăturară, unii dintre ei fiind suporteri ai lui McKee şi năpustindu-se asupra suporterilor lui Cullen.

Lui Mac i se făcu o poftă aprigă să lupte şi-şi folosi abilităţile şi instinctele de-o viaţă. Baston, pumni, picioare, coate, genunchi – dar unde naiba era Kiri? Nu conta că era o bună luptătoare; acel loc unde toată lumea se bătea nu era potrivit pentru o femeie. Se întoarse şi-şi flutură bastonul ca să-i ţină pe ceilalţi la distanţă, în timp ce-i cerceta pe cei care se luptau.

Apoi, aruncând o privire disperată către spatele

faetonului, o văzu pe Kiri într-o baltă de sânge.

capitolul 32

Kiri! Imaginile oribile închise în mintea lui se treziră la o viaţă îngrozitoare. Inima lui păru să se oprească, iar el se clătină, simţind cum întunericul cobora asupra lui.

Nu! Nu trebuia să leşine, la naiba! Nu *avea voie*. Nu de data asta.

Luptându-se cu ameţeala, se îndreptă împleticindu-se către ea, mai înspăimântat decât fusese vreodată în viaţa lui. Poate că nu avea voie s-o atingă, dar dorea s-o ştie fericită şi în viaţă, undeva în lume. Avea nevoie de ea…

Se apucă de marginea faetonului ca să se ţină pe picioare, îşi mută bastonul în cealaltă mână şi-şi făcu loc prin încăierare.

Era la vreo doisprezece metri distanţă, când Kiri se ridică şi apoi îl trase în sus pe Ollie, care fusese bătut. Ea avea sânge pe obraz şi destul de mult pe pelerină, dar nu părea să fie rănită, după cum se mişca.

Dar atât de mult sânge!

— Kiri, eşti rănită? întrebă el răguşit.

Probabil că-l văzuse speriat, căci răspunse cu o voce liniştitoare:

— Sunt bine, sângele nu este al meu. Răpitorul nostru a căzut, s-a lovit cu capul de trăsură şi a sângerat ca un porc înjunghiat. În timp ce Ollie încerca să scape, ea îl prinse de haină.

— Nu-l lăsa să scape!

Boxerul era solid, dar nu la fel de solid ca Mac. El îl apucă pe individ de braţe, îi apropie încheieturile una de cealaltă şi apoi scoase cătuşele şi i le puse.

Se simţea încă destul de rău, dar era mai bine dacă nu o privea pe Kiri. Nu se gândi la imaginea ei zăcând la pământ, plină de sânge. Teroarea stacojie a sângelui pe toată faţa ei frumoasă. Aproape că vomită încercând să-şi alunge din minte acea imagine.

Apărură Carmichael şi Cassie, după ce-şi făcuseră loc prin încăierare din cealaltă parte a câmpului. Amândoi erau obosiţi şi răvăşiţi, dar nu erau răniţi grav.

— Acesta este răpitorul nostru, spuse Kiri.

— E bine că avem o trăsură mare, spuse răspicat Carmichael. Îl vom lua şi-l vom duce alături de celălalt răpitor. Îl prinse pe Ollie de braţ şi-l târî spre locul unde-i aştepta trăsura, în spatele celorlalte vehicule. Cassie mergea de cealaltă parte a lui Ollie.

În loc să meargă imediat după ceilalţi, Kiri îl luă pe Mac de braţ.

— Arăţi de parcă ai fi pe punctul de a te prăbuşi. Ai fost rănit?

— Doar câteva vânătăi. Încercă, fără prea mult succes, să aibă un ton degajat. Ştii că nu pot suporta să văd sânge.

— Cel puţin, de data aceasta sângele nu e al tău.

Îl ţinu în continuare de braţ şi-l făcu să se îndrepte către ceilalţi.

— Am crezut… că e sângele tău.

El închise strâns ochii şi încercă să şteargă imaginile oribile. O femeie plină de sânge era ceva mult mai rău.

— Îmi dau seama.

Din tonul ei gânditor, îşi dădu seama că înţelegea al naibii de mult. Încercă din răsputeri să se adune.

Când ajunseră ei la trăsură, Cassie, Carmichael şi prizonierul erau deja înăuntru. Mac se crezu suficient

de calm cât să păcălească pe toată lumea, mai puţin pe Kiri.

Ollie stătea în mijlocul banchetei din faţă, alături de Rob. Umerii îi tremurau în timp ce se uita la încheieturile încătuşate. Un bandaj improvizat îi acoperea rana de la cap, dar avea peste tot tăieturi care sângerau.

Mac ar fi stat de cealaltă parte a lui Ollie, însă acolo se aşezase Kiri. Poate că dorea să-l miroasă. De asemenea, ocupa mai puţin spaţiu decât Mac. Ar fi fost prea mare îngrămădeala, cu trei bărbaţi pe scaun.

După ce trăsura porni spre biroul lui Kirkland, Ollie spuse cu un accent de Newcastle:

— Ce veţi face cu mine? Am jurat să nu vorbesc despre răpire!

Carmichael se uită la Mac şi, fără să spună nimic, îl lăsă pe el să continue interogatoriul. Mac nu-şi dădu seama dacă asta se datora faptului că stătea faţă-n faţă cu deţinutul sau că Rob înţelesese că el avea nevoie să-şi umple mintea cu ceva, ca să nu cedeze nervos.

Prin confesiunea lui, Ollie le dovedise că era cel pe care-l căutau. Mac o privi pe Kiri, care încuviinţă. Îl găsiseră pe răpitor. Îşi întoarse privirea către prizonier şi ordonă:

— Uită-te la mine!

Fără tragere de inimă, Ollie îşi ridică fruntea, şi Mac văzu imediat două lucruri. În primul rând, era tânăr, mai mult băiat decât bărbat. În al doilea rând, după felul stâlcit în care vorbea, suferise leziuni ale creierului în ring. Dându-şi seama că întrebările puse pe un ton răbdător aveau să aibă mai mult efect decât intimidarea, întrebă:

— Care este numele tău complet?

— Oliver Brown, murmură el. Ollie.

— Din Newcastle?

— Da, spuse băiatul şi păru surprins de faptul că Mac ştia asta.

— Cine te-a atacat?

— Au fost trimişi de către individul dubios. Ollie părea nedumerit şi nesigur: Vor să mă omoare. De ce i-aţi oprit? Ce vreţi să faceţi cu mine?

— Vreau să aflu ce ştii despre răpitori, astfel încât să-i putem prinde, îi explică Mac, cu privirea aţintită la Ollie. Cum de te-ai încurcat cu ei?

Ollie îi privi pe rând. Prezenţa a două femei şi a doi bărbaţi străini îl convinsese probabil că nu veneau din partea individului zâmbăreţ şi că avea să fie în avantajul lui dacă vorbea. Spuse poticnindu-se:

— Prietenul meu, Ruffian O'Rourke, ştia că voiam să câştig suficienţi bani ca să ajung la Newcastle.

— Ai vrut să mergi acasă?

Ollie dădu din cap.

— Am crezut că voi veni la Londra şi voi fi un luptător campion. Zâmbetul lui era amar. În schimb, mi-am distrus minţile. Tatăl meu e fierar şi n-ar fi trebuit să plec de la fierărie. Din moment ce aveam nevoie de bani ca să merg acasă, Ruff mi-a spus că aş fi putut să iau parte cu el la o misiune în care mai avea nevoie de un om.

— Ce fel de misiune? îl îndemnă Mac să vorbească.

Ollie părea speriat.

— Individul dubios mai avea nevoie de nişte braţe de muncă. Ruff a spus că nu era vorba de un jaf, aşa că m-am gândit că e bine. Aş fi câştigat suficient într-o singură noapte ca să merg acasă. Nu ştiam că va fi cineva rănit! Nu am ştiut nici că încercau să fure o fată. Buzele începură să-i tremure.

— Ruff a fost ucis. Era prietenul meu cel mai bun din Londra.

— Ce-ai făcut atunci?

— Individul dubios a fost furios şi a început să agite un pistol. Francezul care nu a fost împuşcat a încercat să-l calmeze, dar eu m-am gândit să dispar cât mai puteam. Mă hotărâsem să stau ascuns o vreme, până voi câştiga câteva lire, şi apoi să merg pe jos până acasă.

Să mergi către nord până la Newcastle pe timp de iarnă era un semn de disperare. Mac întrebă:

— De ce ai venit la meci astăzi?

Ollie se uită în jos, la picioarele lui.

— Uneori, dacă un meci se termină prea repede, ei solicită voluntari pentru o altă luptă. Dacă aş fi făcut asta, aş fi avut suficienţi bani pentru un bilet de poştalion ca să ajung acasă.

Şi, eventual, să distrugă şi ultima fărâmă de raţiune pe care o mai avea acel nenorocit sărman.

— Iar individul dubios a ghicit că s-ar putea să vii la acest meci şi şi-a trimis oamenii lui să aibă grijă de tine.

Ollie se lăsă în scaunul său.

— Ce-o să faci cu mine?

— Nu ştiu, spuse Mac. Asta nu e decizia mea. Dar noi nu te vom bate şi nici nu te vom lăsa mort în stradă.

Ollie surâse dispreţuitor.

— Nu cred că vrei să faci asta în faţa doamnelor.

— Nu le subestima pe doamne, spuse Mac rece. Oricare dintre ele este capabilă să te omoare cu mâinile goale. Cooperează şi vei trăi ca să ajungi din nou la Newcastle.

Cuvintele lui îl făcură pe Ollie s-o privească

prudent pe Kiri, care se lipise de el în scaun.

— Nu voi fi dus la închisoare?

— Probabil că nu, dacă ne ajuţi, spuse Mac. Acum spune-mi despre individul dubios. Cum arată? Nu-i ştii numele?

— Un individ înalt. L-am văzut doar cu mască. Ollie rămase pe gânduri. Păr castaniu. S-ar putea să fi fost în armată, după ţinută. Haine de lux şi un miros de lux.

Mac o văzu pe Kiri devenind atentă, însă ea ştia că o persoană atât de incoerentă ca Ollie n-ar putea descrie cu precizie o apă de colonie. În timpul călătoriei, Mac continuă să pună întrebări, însă nu reuşi să obţină detalii utile.

Când ajunseră la birou, Carmichael spuse:

— Îl voi duce pe domnul Brown înăuntru. Mai am să-i pun câteva întrebări.

Ollie avea o privire îngrozită când Carmichael îl trase afară din trăsură. De îndată ce se îndreptară către strada Exeter, Kiri întrebă:

— Ce se va întâmpla cu săracul Ollie? Părea foarte speriat, chiar şi pentru înţelegerea lui limitată.

— Aşa şi trebuie. După atâţia ani ca poliţist, Rob ar putea speria aripile de pe o muscă, doar dacă se încruntă o dată, spuse Mac sec.

Cassie râse.

— O descriere bună. Eu cred că Kirkland va scoate toate informaţiile posibile de la tânărul domn Brown, îl va pune în celulă cu Clement până când conspiraţia va fi oprită, apoi îi va lua bilet la trăsura către Newgate.

— Nu va fi aruncat în Newgate sau în altă închisoare? întrebă Kiri.

— Nu-i nevoie, spuse Mac. Nu e un criminal periculos. E doar un băiat nebun şi slab care a căpătat forţă în fierăria tatălui său şi a crezut că asta îl va face

să ajungă campion la Londra.

— Din moment ce Kirkland lucrează de multe ori în afara legii, murmură Cassie, uneori se află în postura de a face dreptate într-un mod mai ciudat.

Pe tot parcursul călătoriei, nu mai scoase nimeni nici un cuvânt. Mac era bucuros că se însera devreme în noiembrie şi că în trăsură era întuneric, ca să nu vadă sângele care-i pângărea lui Kiri faţa frumoasă. Şi mai era bucuros pentru că întunericul îi ascundea trăsăturile şi pumnii încleştaţi.

Când trăsura porni spre strada Exeter nr. 11, Cassie spuse:

— Te-ai descurcat bine, Kiri. Să găseşti doi răpitori a fost remarcabil.

— Dar nu l-am găsit pe cel mai important, spuse Kiri încruntată. Încă nu ştim cine e individul dubios de care vorbeşte Ollie; or, acesta e cel care contează.

— Poate că nici el nu e omul din spatele complotului, sublinie Cassie. Acest tip de muncă are nevoie de timp şi de răbdare, ca şi cum ai reconstitui bucată cu bucată o hartă ruptă. Rob şi Kirkland pot să afle mai multe dacă îi pun laolaltă pe Ollie şi pe Clement.

Exista speranţă, Mac ştia asta, însă una fragilă.

Cât despre el, se ruga să-şi păstreze calmul până ajungeau pe strada Exeter, unde putea să se prăbuşească.

Ollie fu foarte intimidat când se confruntă cu Kirkland şi cu Carmichael. Apucă strâns cana de ceai fierbinte şi dulce şi spuse nervos:

— Celălalt individ, cel cu petic la ochi, a spus că, dacă voi coopera, va fi în avantajul meu.

— Aşa şi este.

Kirkland lăsă să se aştearnă tăcerea până când boxerul tânăr fu pe punctul de a ceda, după care zise cu răceală:

— Ştiai că încercarea ta de răpire nu este doar o fărădelege pedepsită cu spânzurătoarea, ci şi un act de trădare a Coroanei?

Faţa lui Ollie deveni palidă sub murdărie şi sânge, iar mâinile îi tremurau atât de rău, încât ceaiul i se vărsă din cană.

— Nu, domnule! Nu am ştiut asta! Eu nu sunt trădător!

— Atunci, spune-ne tot ce-ţi aminteşti despre răpire.

— Da, domnule! Orice, domnule!

Kirkland şi Carmichael puseră amândoi întrebări. Ollie se descurcă aşa cum putu, dar nu ştia mai mult decât ceea ce le spusese deja. După o oră plină de frustrare, Kirkland decise să-l pună faţă-n-faţă cu Paul Clement, deşi nu se aştepta să obţină prea multe.

— Am de gând să te duc la un alt răpitor. Poate asta de va face să-ţi aminteşti mai multe lucruri.

El şi Carmichael îl conduseră pe Ollie jos, în celule, şi descuiară uşa lui Clement. Carmichael rămase în prag, cu paznicul la un pas în spatele lui, dar era puţin probabil ca Ollie să încerce să scape, când avea mâncare şi căldură, şi era ascuns, în siguranţă, la adăpost de oamenii care încercaseră să-l omoare în bătaie. Deşi Clement ar fi sărit în sus de bucurie dacă ar fi fost eliberat, era prea inteligent să creadă că putea scăpa de acolo atunci.

— Cred că voi doi vă cunoaşteţi, spuse Kirkland, conducându-l pe Ollie în celulă.

— Au, acesta e franţuzoiul, declară Ollie, mulţumit de faptul că, în sfârşit, putea răspunde la o întrebare.

El era cu individul dubios în noaptea aceea. Individul chiar îi dădea ascultare.

Clement stătea culcat pe pat, dar se ridicase la apariţia lor.

— Într-adevăr, tânărul şi cu mine ne-am întâlnit în acea noapte nefastă, dar nu i-am aflat numele.

— Sunt Oliver Brown, spuse Ollie maliţios. Şi nu sunt un trădător.

— Nici eu, în Franţa. Clement privi amuzat. Am considerat că munca mea aici înseamnă să-mi servesc ţara în acelaşi fel, ca un soldat.

— Spion nenorocit!

Ollie încercă să-l lovească pe francez cu pumnul.

Kirkland îl prinse de încheietură înainte să apuce să-l lovească. Oliver Brown putea să nu fie foarte deştept, dar patriotismul lui era real.

— Vă mai amintiţi ceva din întâlnirea voastră?

Clement ridică din umeri.

— Domnul Brown era forţa brută. Nu am vorbit.

Ollie se încruntă.

— Francezul l-a numit pe individul dubios „căpitane”. Poate că a fost în armată, aşa cum am crezut?

Din licărirea din ochii lui Clement, Kirkland îşi dădu seama că Ollie avea dreptate: liderul era un fost ofiţer. Încă o informaţie care putea să fie folositoare.

— Căpitanul era şi el francez?

Ollie clătină din cap.

— Era englez, ca mine şi ca tine.

Kirkland înclina să-l creadă, din moment ce Ollie era genul care devenea imediat suspicios în privinţa străinilor, aşa cum era cu Clement.

— E de-ajuns pentru seara asta. Vise plăcute, *monsieur* Clement.

Îl conduse pe Ollie afară din celulă, încuie uşa şi o verifică înainte să plece.

— Veţi sta în această celulă, domnule Brown. Veţi primi şi hrană în curând. Şi un prosop şi lavoar ca să vă puteţi curăţa petele de sânge.

Paznicul deschise uşa către o altă celulă, iar Ollie intră.

— E mai bine decât să dormi sub un pod, spuse băiatul. Se uită cu speranţă la Kirkland: Am fost destul de cooperant, domnule?

În ciuda constituţiei şi a muşchilor, Ollie încă era un băiat nespus de vulnerabil. Erau momente când Kirkland îşi ura cu adevărat munca.

— Ne-ai fost de ajutor. Dacă-ţi mai aminteşti ceva care ne-ar putea ajuta să-l găsim pe individul dubios, spune-i paznicului, iar el o să mă cheme.

— Da, domnule.

Kirkland şi Carmichael urcară scările în tăcere. Când ajunseră în biroul lui Kirkland, Carmichael spuse:

— Mă simt de parcă aş fi lovit un căţeluş.

Kirkland zâmbi amar:

— Băiatul este un naiv nevinovat.

— Aş spune că singurul mod în care ar fi în siguranţă este să se întoarcă la familia lui, care l-ar putea proteja.

Carmichael ridică întrebător din sprâncene.

— Când se va termina totul, îl voi urca într-o trăsură şi-l voi trimite acasă, spuse Kirkland. Să-l aruncăm în închisoare ar fi o cheltuială în plus pentru guvern.

Carmichael încuviinţă satisfăcut. Amândoi erau în stare să facă ceea ce trebuia făcut. Dar nici unuia nu-i plăcea să-i lovească pe căţeluşi.

capitolul 33

Mackenzie era un actor bun, dar nu suficient cât să o convingă pe Kiri că avea dreptate. Chiar şi în întunericul din trăsură, îl simţea cât de nervos era. Se întâmplase ceva la meciul de box, iar ea credea că era vorba despre trupul ei împroşcat cu sânge. Poate crezuse că era moartă sau rănită de moarte, şi asta declanşase în el o reacţie cumplită, care-l zdruncinase serios.

Se întreba dacă şi Cassie putea simţi fragilitatea de dincolo de comportamentul degajat al lui Mackenzie. Poate că cealaltă femeie era foarte receptivă. Însă nu se culcase cu Mackenzie. Pe Kiri o sensibiliza acest om, deşi fusese cu el doar o singură noapte. Era rănit, iar ea suferea.

Când ajunseră în strada Exeter, Mackenzie le ajută pe cele două femei să coboare din trăsură ca şi când nu se întâmplase nimic. Era întotdeauna un gentleman, dar Kiri îi simţea încordarea chiar şi prin mănuşă.

— Mă doare puţin capul, aşa că mă voi odihni acum şi nu vă voi însoţi la cină, spuse el, imediat ce intrară.

Făcu o plecăciune, politicos, evitându-i privirea lui Kiri, apoi urcă scările.

Îngrijorată, îşi scoase mantia şi o examină.

— Sângele ar trebui să nu se vadă când se va usca, dar rochia mea va trebui spălată. Sper să nu rămână pătată. Dă-i-le pe amândouă doamnei Powell. Se pricepe de minune să scoată petele de sânge de pe haine.

Cassie strâmbă din buze.

— A învăţat multe din găzduirea agenţilor lui Kirkland.

— Ce idee alarmantă!

Simţindu-se brusc obosită, Kiri se îndreptă către scări:

— Am nevoie de o baie după ce m-am rostogolit pe câmpul acela. Pot să primesc mâncarea în cameră?

— Cei din familia Powell îţi vor da de mâncare şi apă caldă pentru baie. Cassie căscă şi-şi duse mâna la gură. Cred că şi eu voi face la fel. Scandalurile mă obosesc.

Kiri se întoarse pe scări, ridicând din sprâncene.

— Ţi se întâmplă des asta?

— Nu-mi e complet necunoscut.

Cassie îşi scoase acele de păr, apoi îşi trecu degetele prin el, de parcă şi pe ea o încerca o durere de cap.

— Dacă faci baie, am la mine uleiuri parfumate, spuse Kiri. Vrei cu aromă de lămâie sau de trandafiri?

— Ulei de baie! Faţa lui Cassie se lumină. A trecut atât de mult timp de când… De trandafiri, te rog.

— Ţi-l aduc în cameră.

Kiri era bucuroasă că, auzind de uleiul de trandafiri, pe faţa lui Cassie se ivise un zâmbet. Zâmbetul o făcea să pară cu câţiva ani mai tânără. Ce viaţă trăise înainte de a fi acaparată de război şi înainte de a fi atrasă de meseria de agent? Nu era treaba lui Kiri, desigur. Dar nu se putea stăpâni să nu vrea să ştie.

Din moment ce Kiri era pe scări, putea privi în jos la părul lui Cassie. Surprinsă, se aplecă peste balustradă, să privească mai de-aproape.

— Se pare că părul tău are rădăcinile roşii.

Cassie se strâmbă.

— E timpul să-l vopsesc. Culoarea roşie sare prea tare în ochi, iar tot scopul existenţei mele a fost, ani

de-a rândul, să trec neobservată. Vopseaua pe care o folosesc îi dă o nuanţă de maro spălăcit, dar se duce în timp, iar rădăcinile trebuie acoperite cu regularitate.

— Te pricepi să faci în aşa fel încât să treci neobservată, spuse Kiri, încercând să şi-o imagineze pe cealaltă femeie, cea roşcată. Asta înseamnă că pielea ei era de un alb străveziu. Mi-ar plăcea să te văd într-o zi în care nu încerci să te faci nevăzută.

— Chiar şi atunci, nu sunt o frumuseţe, o asigură Cassie.

„Poate că nu”, se gândi Kiri începând din nou să urce scările. Dar cu siguranţă era răpitoare.

Domnul Powell şi un servitor îi aduseră lui Kiri cina, iar ea mâncă în timp ce ei încălzeau apa. Apoi aduseră sus o cadă şi canistre cu apă fierbinte. Îi luară mantia şi rochia să le cureţe.

După ce îi duse uleiul de trandafiri lui Cassie, Kiri îşi adăugă şi lămâie în cadă. Aroma plăcută, înţepătoare, era ameţitoare, iar cada, destul de mare ca să se poată scufunda până la umeri dacă stătea jos. Apa fierbinte îi alină nenumăratele răni. Fusese lovită de mai multe ori decât crezuse.

Rămase în cadă până se răci apa, iar pielea i se încreţi, apoi se şterse şi îşi puse cămaşa de noapte şi halatul. Se gândi să citească ceva sau să scrie epistole, sau chiar să meargă la culcare.

Dar nu putea să-şi ia gândul de la Mackenzie. Poate că odihna îl va ajuta să se liniştească, dar ea nu credea asta. Nu va putea dormi până nu vedea ce face.

Kiri nu plănuise să-l seducă pe Mackenzie. Aşa supărat cum era, trebuia să rămână integru. În cămaşa de noapte care îi ajungea până la glezne şi cu halatul era complet acoperită şi formele nu i se distingeau deloc. Şosetele tricotate erau bune pentru că-i ţineau

de cald la picioare, pe podelele reci, şi erau la fel de atrăgătoare ca şi celelalte veşminte.

Chiar şi-aşa, îşi luă măsuri de precauţie împotriva sarcinii, aşa cum o învăţase Julia Randall. Atracţia dintre ea şi Mackenzie făcea imposibil de prevăzut ce avea să se întâmple.

În timp ce mergea în linişte pe coridor, îşi jură în sinea ei că nu-l va încuraja să se comporte într-un fel pe care să-l regrete. Îşi dădu seama că avea destule necazuri din felul în care o privise când se retrăsese în camera lui.

Bătu încet la uşă. Nici un răspuns. Poate ieşise? Instinctul îi spunea că nu, că era înăuntru şi ignora bătaia în uşă. Apăsă pe mâner.

Uşa se deschise încet. Singura lumina venea de la focul de cărbuni, dar era suficient pentru a lumina figura mohorâtă care stătea la fereastră, privind noaptea îngheţată. Mackenzie îşi scosese haina şi cizmele, şi peticul de la ochi, dar nu scăpase încă de demonii care-l chinuiau.

— Păcat că uşile astea nu au încuietori, spuse el istovit. Ştiam că vei veni, Kiri. Acum, întoarce-te încet, pleacă şi închide, te rog, şi uşa.

Ea traversă camera în linişte.

— Dacă ştiai că voi veni, ştii şi că nu ascult ordinele celorlalţi.

— Am observat, spuse el sec.

Deşi nu se uita la el, ea simţea că se bucura că nu mai era singur.

Nu trebuia să-l atingă. Asta ar fi complicat lucrurile şi nu ar fi rezolvat nimic. Trecu pe lângă el şi privi pe fereastră la acoperişurile abia vizibile din Londra.

— Sângele şi femeile sunt cheia către camera ta personală a ororilor, nu?

El nu răspunse, dar ea-l văzu că avea maxilarele încleştate. Părea frumos şi blestemat, asemenea unui arhanghel alungat din rai, care se îndreaptă, neajutorat, către inevitabilul sfârşit.

— Din intensitatea reacţiei tale, bănuiesc că nu sunt prima femeie pe care ai văzut-o aşa. Probabil că am declanşat ceva care îţi rodea deja sufletul.

Ezită o clipă, refuzând să creadă că el şi-ar fi putut omorî amanta. Dar dacă fusese beat şi trădat, dacă femeia îl provocase, orice era posibil.

— Te gândeai la Harriet Swinnerton?

El trase aerul rece în piept.

— Da, dar nu pentru că am ucis-o. După ce Rupert s-a întors şi a auzit-o spunând că eu am omorât-o, el şi mai multe trupe m-au târât din pat şi m-au dus la locul crimei. M-a acuzat, ţipând, în timp ce eu o priveam cum zăcea acolo rănită, sângerând…

O imagine care încă îl bântuia. Kiri îşi împreună mâinile ca să nu-l atingă.

— Poate că nu a fost o mare poveste de dragoste, dar am ţinut la ea, spuse el, poticnindu-se. Poate că Harry îmi cerea prea multe, însă era în egală măsură glumeaţă şi generoasă. Îmi plăcea să-i fac pe plac. Cu siguranţă că aş fi încercat s-o protejez. În schimb, i-am provocat moartea.

Kiri se încruntă, imaginându-şi scena.

— Este posibil să nu o fi ucis soţul ei? Din moment ce credea că tu eşti ucigaşul, poate i s-a părut cinstit să te pună faţă-n faţă cu dovezile.

Mackenzie dădu din cap.

— Nu, Swinnerton a ucis-o. Poate că a vrut ca eu să-i văd trupul pentru a se răzbuna sau poate că era un mod de a se lăuda. Oricare ar fi fost motivul, încă am coşmaruri cu Harriet moartă.

— Poate că asta a vrut. Nu că ai fi avut coşmaruri mult timp dacă el ar fi reuşit să te ucidă, spuse ea solemn. Oricât de rău era să ştii că ea a fost ucisă, era şi mai crunt să-i vezi cadavrul.

— Să văd şi să-mi recunosc vina.

— Aceste două lucruri erau înlănţuite într-un dans al morţii, spuse ea cu fermitate. Ai avut numai un mic rol în drama lor. Mic, dar aproape fatal.

— Nu te contrazic, spuse el trist. Dar nu mă face să mă simt mai bine.

— Conştiinţa e o adevărată pacoste.

El se strâmbă.

— Nu am prea multă, decât atunci când vine vorba să distrug femei.

Era ceva în glasul lui. Abandonându-şi hotărârea de a nu-l atinge, îi prinse de încheietura mâinii.

— Te gândeşti la altă femeie care a murit, nu-i aşa? Într-o clipă de certitudine, îşi dădu seama. Mama ta.

Se depărtă repede de ea.

— De unde ştii, fir-ar să fie? spuse el violent. Eşti un fel de vrăjitoare?

— Sigur că nu, spuse ea încet. Sunt doar o femeie care te iubeşte, aşa că te urmăresc de aproape.

Se întoarse, privind-o fix.

— Mă iubeşti? Asta ar trebui să mă facă să mă simt mai bine?

Ea zâmbi cu tristeţe.

— Nu ar trebui să te facă să te simţi nici mai bine, şi nici mai rău. Pur şi simplu *se întâmplă.* Nu aştept nimic din partea ta, deşi aş aprecia să fii sincer.

Nu numai de dragul ei, ci deoarece credea că onestitatea i-ar fi putut purifica sufletul rănit.

Îl luă de mână şi-l trase jos lângă ea, pe marginea

patului.

— Spune-mi, Damian. Erai doar un copil când mama ta a murit. Cum ai fi putut fi răspunzător pentru moartea ei?

El se uita fix, orbeşte, la foc.

— Antoinette Mackenzie a fost o adevărată actriţă. Minunată, frumoasă, versatilă şi ambiţioasă. Câteodată îmi spunea că mă iubeşte la nebunie, că eram băieţelul ei frumos şi că se bucura nespus că semănam atât de mult cu tata. Alteori, nu putea suporta să mă vadă. Devenisem expert în a-i ghici starea şi dispăream la momentul potrivit.

Kiri se încruntă, gândindu-se că nu ar fi plăcut-o pe mama lui.

— Antoinette Mackenzie a fost numele ei adevărat?

— Cred că era numele de scenă, dar, dacă aşa era, nu i-am cunoscut niciodată adevăratul nume.

Nu părea să-şi dea seama că o strângea pe Kiri de mână.

— A vrut să fie o lady şi credea că va reuşi să facă asta cu ajutorul lordului Masterson. Soţia lui era bolnăvicioasă. Se pare că din această cauză el îşi găsise o amantă, pentru a nu o împovăra pe soţia sa cu sarcinile căsniciei.

— Mama ta s-a gândit că el se va însura cu ea după moartea soţiei? întrebă Kiri când el tăcu.

— Era sigură de asta.

Îşi încleştă buzele.

— Stăteam la un han în Grantham, pe drumul de la nord de Yorkshire, când a citit în ziar că Lady Masterson a murit. Era foarte entuziasmată şi i-a trimis o scrisoare, spunând lucruri nepotrivite, de exemplu, că aşteaptă cu nerăbdare să fie din nou împreună. El i-a scris imediat, spunându-i că nu se va însura niciodată

cu ea, dar îşi va îndeplini responsabilităţile faţă de copil.

Kiri tresări.

— Asta a supărat-o atât de tare, încât să o determine să se sinucidă?

Mackenzie o strângea atât de tare pe Kiri de mână, încât i se învineţise.

— Mereu a fost predispusă la crize de isterie. Atunci a explodat precum arma militară a lui Congreve. A ţipat la mine că singurul motiv pentru care mă născusem era s-o ajut cu lordul Masterson. Se gândise că, purtându-i copilul, avea şanse mai mari să se mărite cu el, dar nu, toată durerea şi bătaia de cap cauzate de sarcină fuseseră în zadar.

— Ah, Damian, spuse Kiri, agonizând, incapabilă să-şi imagineze cum putea o mamă să-i spună aşa ceva propriului copil. Cu siguranţă, nu vorbise serios. Fusese doar nervoasă.

— Nervoasă, da, dar a vorbit serios. Câteodată părea să se bucure că are un copil, dar în majoritatea timpului mă lăsa în grija servitoarei, care devenise dădaca mea. În acea zi, a tăcut o clipă, epuizată, apoi a spus că-l va face să-i pară rău. Întâi mă va ucide pe mine, apoi se va sinucide.

În timp ce lui Kiri i se tăie răsuflarea, el continuă implacabil:

— Şi pentru că era o femeie care se ţine de cuvânt, mi-a tăiat gâtul.

capitolul 34

Cuvintele lui Mackenzie erau dure, greu de luat în seamă, şi totuşi era imposibil să nu le crezi. Kiri se întoarse cu faţa către el. El nu avea cravată, aşa că-i

deschise uşor nasturii de la cămaşă şi-i desfăcu larg gulerul. Acolo, exact deasupra claviculei, era o urmă subţire, zimţată, o cicatrice vindecată de mult.

— Mă bucur atât de tare că nu a făcut asta cum trebuia! spuse ea în şoaptă, înecată de emoţie, în timp ce urmărea cicatricea cu o tandreţe infinită.

— Mă agitam şi încercam să o îndepărtez de mine, aşa că nu m-a tăiat destul de adânc, spuse el, distant. Dar mi-a curs foarte mult sânge, aşa că a crezut că era suficient să folosească cuţitul. Apoi s-a folosit de cea mai bună voce de Julietă pentru a striga: „Asta îl va învăţa minte pe mizerabilul ăla de lord!” şi şi-a înfipt pumnalul în inimă.

— Iar tu erai acolo şi ai văzut.

Voia să plângă pentru ce fel de copilărie avusese el, dar nu-şi putea permite asta. Durerea provocată de ceea ce auzise era doar o umbră palidă a durerii cu care trăise el aproape toată viaţa.

El dădu din cap aprobator.

— După ce s-a înjunghiat, a avut cea mai ciudată expresie posibilă, ca şi când nu se aşteptase ca durerea sau sângele să fie reale. Lucrase în teatru atât de mult timp, încât nu mai putea face întotdeauna diferenţa între scenă şi realitate. Şi-a pierdut răsuflarea, apoi s-a încolăcit pe podea şi… a continuat să sângereze.

Lăsându-şi fiul cu imaginea permanentă a mamei lui murind într-o baltă de sânge. Dumnezeu s-o *ia* pentru egoismul ei! Kiri simţi un nod în gât, dar reuşi să-i spună calm:

— Probabil că înnebunise.

— Puţin, cred. Oftă. Am avut noroc că am moştenit destul din statornicia lui Masterson ca să nu ajung la balamuc. Nu suficient ca să fiu cu adevărat respectat,

dar destul ca să fiu sănătos. Îţi poţi da seama de ce Will a devenit cea mai importantă persoană din lume pentru mine, spuse el, după o altă tăcere îndelungată.

— Stabilitate, afecţiune, acceptare, spuse ea, dorindu-şi să-l fi cunoscut mai bine pe lordul Masterson. Îl întâlnise pentru că era unul dintre cei mai apropiaţi prieteni ai lui Adam, dar de fiecare dată numai în trecere. Masterson era un om masiv, calm, care semăna mult cu Mackenzie, dar avea o fire mult mai relaxată.

La următoarea întâlnire, era posibil să-i cadă în genunchi şi să-i sărute picioarele pentru ceea ce făcuse pentru fratele lui din flori, mai mic şi mai timid. El i-ar fi putut întoarce cu uşurinţă spatele.

— Ai avut noroc cu el.

— Dacă nu ar fi fost Will, aş fi sfârşit lucrând ca ucenic pentru vreun negustor sau făcând pe sclavul într-un azil de săraci. Am fost foarte supărat când a intrat în armată. Eu sunt cel de care te poţi descotorosi, nu Will.

— Nu eşti omul de care să te descotoroseşti!

Se aplecă şi sărută cicatricea lăsată de pumnalul mamei lui, atingând linia aspră a pielii cu limba.

— Când mă gândesc că aş fi putut să nu te întâlnesc niciodată…

Trase aer în piept, iar ea îi simţi pulsul accelerându-se sub buzele sale.

— Ţi-ar fi fost mai bine dacă nu m-ai fi cunoscut, regina mea războinică, şopti el, dar mâinile lui rămaseră pe încheietura ei.

Ridică fruntea şi-l privi fix.

— Poate că-ţi este greu să te preţuieşti, când mama ta nu ţi-a recunoscut valoarea, dar eu nu voi face asta! Ai puterea şi onoarea tatălui tău, farmecul şi

inteligenţa mamei tale, iar toate calităţile acestea te fac un om remarcabil, Damian Mackenzie.

Expresia lui se îmbună.

— Ai prea multă încredere în mine, doamna mea.

— Iar tu ai prea puţină.

Îi luă faţa între palme, privindu-se reciproc.

— Nu vreau să-ţi stric reputaţia. Dar îmi doresc foarte mult să te pot alina.

Îşi înclină capul pe spate şi îl sărută cu dragoste, cu o pasiune reţinută. Pasiunea lor se dezlănţui. Dorinţa ardea în ei, topindu-le bunele intenţii. O cuprinse în braţe.

— Dumnezeule, Kiri, spuse el, respirând precipitat. Eşti sublimă şi atât de plină de viaţă!

Iar lui Kiri sângele îi clocotea în vene. Se sprijini de el şi căzură amândoi pe pat. În timp ce-l săruta din nou, mâinile lui rătăceau pe trupul ei.

— Miroşi atât de bine, murmură el, lămâie şi încă ceva. Proaspăt. Înţepător. Delicios.

— Verbină. Are mirosul ascuţit.

Se împinse în sus, sprijinindu-se în braţe de o parte şi de alta a lui. Camera era prea întunecată pentru a arăta schimbarea din ochii lui, dar oasele puternice, frumos conturate, ale feţei se profilau în lumina focului.

— Nu doreşti să profiţi de tinereţea şi de inocenţa mea. Dar cu siguranţă că este altceva dacă profit eu de maturitatea ta şi de cea mai frumoasă experienţă.

O clipă, el păru uimit. Apoi, mirarea i se topi într-un hohot de râs şi îşi înfăşură braţele în jurul taliei ei.

— Cum ţi-aş putea rezista? Vocea lui deveni uşor răguşită: Aduci bucurie şi înţelepciune şi... am nevoie de amândouă atât de mult!

— Ţi le ofer pe amândouă, dragul meu Damian.

El se strâmbă:

— Damian cel cu reputaţie proastă trece pe primul loc.

— Şi asta face parte din farmecul tău.

Se aplecă să-l sărute pe gât în timp ce-şi îngropa degetele în părul lui des.

Picioarele lor atârnaseră la marginea patului, dar, cu o mişcare dibace, el se rostogoli astfel încât să stea amândoi pe saltea, iar el deasupra ei. Iar ea putu să-i ridice cămaşa şi să-i mângâie pielea caldă a spatelui.

Sări când îl atinse.

— Ai degetele reci!

— Le încălzeşti tu bine, spuse ea, chicotind, apoi îi smulse cămaşa, încercând să i-o scoată peste cap.

Trebui să o ajute să-i scoată cămaşa. Între timp, ea îi desfăcuse deja nasturii. În momentul în care ea îşi strecură mâna în pantalonii lui, simţi ceva tare. Orice senzaţie de rece din degetele ei dispăru când îi atinse mădularul.

— *Nu atât de repede!* gâfâi el, mişcându-se într-o parte, astfel că mâna ei alunecă.

În poziţia asta putea să-i ridice marginile halatului şi cămaşa de noapte până la umeri. Ea nu remarcase aerul rece, cel puţin nu atunci când gura lui coborî pe sânul ei.

— Din moment ce nu am luat cina, îmi este foarte foame, spuse el, în timp ce răsuflarea lui îi încălzea sfârcul.

Ea scânci în momentul în care el o sărută, coborând din ce în ce mai jos. Se întrebă vag când preluase el iniţiativa, dar nu-i mai păsa. Nu acum, când făcea lucruri atât de minunate, de provocatoare.

— Simt un miros uşor de oţet, spuse el cu interes. Ai venit aici cu gândul de a mă seduce?

— Jur că nu, zise ea gâfâind, zvârcolindu-se, în

momentul în care degetele lui o mângâiau între picioare. Dar am fost crescută de un general, dacă-ţi aminteşti. El spune că trebuie mereu… să fii pregătit.

— Aş prefera să nu mă gândesc la general acum, din moment ce şi-ar scoate cu siguranţă biciul. Dar blestematul a crescut şi o fiică irezistibilă.

— Meritul pentru asta îl are mama mea, care este zeiţa întruchipată a dorinţei.

Apoi Kiri rămase fără grai când gura lui pricepută coborî către o parte extrem de sensibilă a corpului ei. Trupul ei emana valuri de senzaţii, separând corpul şi sufletul şi azvârlind-o într-o stare iraţională de beatitudine.

Când începu să revină cu picioarele pe pământ, el se înfipse în carnea ei fierbinte. Spre uimirea ei, o cotropiră iarăşi senzaţiile, absorbind-o atât de profund, încât nu mai ştia unde se termina ea şi unde începea el. Se simţea puternică, protejată şi venerată.

Tremurând din toate încheieturile, îşi dădu seama că meritase să călătorească jumătate de glob pentru a-l găsi pe acest bărbat şi pentru a trăi acest moment perfect.

Mac trase aer în piept, strângând-o în braţe pe Kiri. Îşi revenise din oroarea gândului că ea era moartă, dar cu ce preţ?

— Sper că nu te simţi dezonorat, îi şopti ea.

— Pentru că am acceptat darul spiritului tău onorabil şi generos? O sărută între sânii minunaţi. Ca să nu mai spun de corpul tău minunat. Dar nu mai ştiu ce este onoarea acum. Chiar dacă intenţiile mele sunt bune, am eşuat lamentabil în ochii societăţii.

Ea oftă.

— „Intenţiile bune” sunt codul căsătoriei, nu? Aşa vede lumea lucrurile. Eu nu văd căsătoria ca fiind

singurul bun onorabil. Este respectabilă, dar asta nu este acelaşi lucru, adăugă ea după un moment de tăcere.

— În acest moment, nici unul dintre noi nu este nici pe departe respectabil. Se strâmbă. Şi partea proastă este că, şi dacă aş sugera căsătoria, lucrurile tot nu s-ar schimba.

— Poftim? Ridică privirea uimită către el. Credeam că nu eşti genul care să se însoare.

— Mă faci să mă gândesc la lucruri imposibile, Kiri. Se juca cu părul ei, înfăşurându-şi o şuviţă strălucitoare în jurul arătătorului. Există o tradiţie romantică conform căreia lumea ar dispărea fără dragoste, dar asta e o fantezie. Dacă ai fi atât de prostuţă încât să te măriţi cu mine, cum te-ai simţi dacă familia ta te-ar alunga?

Ea îl privi îngrozită.

— Mama mea nu ar face niciodată asta!

— Dar tatăl tău vitreg ar putea! menţionă el. Generalul Stillwell este unul dintre cei mai mari eroi militari, dar generalii tind să vadă lucrurile în alb şi negru. Eu sunt, în cel mai bun caz, o nuanţă ştearsă de gri. Pe mine m-ar vedea drept jumătatea neagră, iar pe tine drept cea albă.

Ea îşi puse mâna pe braţul lui pentru a arăta nuanţele diferite ale pielii lor.

— Pielea mea are un bronz plăcut, în timp ce tu semeni cu un fel de mâncare frăgezit.

— Ai dreptate, am fost scos din cuptor prea devreme, spuse el râzând. Dar încetă să mai glumească şi zise: Căsătoria nu uneşte numai doi oameni, ci şi două familii. Tu eşti moştenitoare şi fata unui duce. Eu sunt fiul din flori al unei actriţe. Nepotrivirea dintre noi este imensă şi îngrozitoare

pentru oricine crede că există o ierarhie socială. Şi majoritatea oamenilor cred asta.

— În India, sistemul claselor sociale este mult mai rigid decât aici. Ce-mi place în Anglia este că ai o libertate mult mai mare, spuse ea fără tragere de inimă.

— Dar departe de libertatea totală. Căută un exemplu: Dacă tu şi fratele meu vă îndrăgostiţi şi vreţi să vă căsătoriţi, aveţi nevoie de acordul tuturor. S-ar spune despre tine că te măriţi cu cineva sub rangul tău, din moment ce eşti fiica unui duce. Will este doar un nobil, dar asta este destul de aproape, deoarece îţi este egal, astfel încât căsătoria ar fi acceptabilă. Familia ta l-ar primi cu braţele deschise. Cu mine, lucrurile stau complet diferit.

— Tu şi Adam sunteţi prieteni, nu? Cu siguranţă că asta ajută.

— Suntem prieteni şi am fost la aceeaşi şcoală, dar nu suntem atât de apropiaţi cum sunt el şi Will. Întotdeauna am simţit că Will este motivul pentru care am fost acceptat printre studenţii de la Westerfield. Toţi îl plăceau şi-l respectau, aşa că am fost tolerat şi eu, recunoscu el după ce ezită un moment.

— Prostii, spuse ea categoric. După cum se ştie, Academia Westerfield primeşte mulţi studenţi. Fiecare băiat care a învăţat acolo are un motiv întemeiat să creadă că a fost un proscris. Poate că tu a trebuit să depăşeşti mai multe prejudecăţi decât ceilalţi, dar ai reuşit şi ai fost acceptat pentru ceea ce erai tu. Eşti o persoană foarte plăcută.

El ridică din umeri.

— Mai mult plăcută decât respectată. Una este să îl iei peste picior pe proprietarul unui club de jocuri de noroc. Şi cu totul altceva este să-i dai voie să se

însoare cu fiica ta.

— Iar aduci vorba de căsătorie. Ea ţinea ochii pe jumătate închişi, asemenea unei pisici. Asta e singura ta filosofie sau gândeşti mult mai adânc de-atât? Căsătoria ţi-ar rezolva grijile legate de onoarea pătată.

— Nu sunt filosof. Îmi place ideea de a mă însura cu tine, dar… gândeşte-te, Kiri! ripostă el, întrebându-se ce se întâmpla dincolo de feţişoara aceea minunată. Indiferent cât de mult ţinem unul la altul – o lovi uşor cu mâna peste genunchi – şi oricât de mult ne dorim, m-ai alege pe mine în locul întregii tale familii? Dacă spui da, nu te voi crede. Pasiunea este puternică, dar dispare în timp. De aceea, căsătoria are nevoie de o bază mult mai solidă.

— Iar aici intervin familia şi prietenii.

El dădu din cap aprobator.

— Aş fi… foarte supărat dacă Will m-ar alunga. Ceea ce ar putea face dacă ar simţi că am distrus-o pe sora lui Ashton.

Mac ar fi fost mai mult decât supărat dacă l-ar fi pierdut pe Will. Ar fi fost devastat.

— Tu ai o familie mai mare, aşa că ai mai mult de pierdut. Nu-i poţi îndepărta pentru o pasiune trecătoare, indiferent cât de intensă este ea acum.

Ea oftă, închizând ochii.

— Am ştiut asta de la început. Poporul hindus este foarte fatalist şi acceptă ceea ce îi este scris, iar acea parte din mine ştie că o căsătorie între noi doi este de neconceput. De-asta mi-am dorit măcar aceste puţine nopţi pe care să le putem petrece împreună. Deschise ochii din nou, arzând de intensitatea trăirilor. Dar englezoaica din mine vrea să încalce regulile şi să *facă* astfel încât să putem fi împreună şi în ochii lumii.

— O adevărată regină războinică.

Îşi puse braţul în jurul umerilor ei şi o trase mai aproape de inima lui. Deşi mult prea înţeleaptă pentru vârsta ei, era tânără şi privilegiată, iar asta o făcea să fie optimistă cu privire la faptul că vor găsi o cale să depăşească dezaprobarea familiei şi a societăţii şi să fie acceptaţi.

Mac nu era deloc optimist. Trăise mult prea multe experienţe neplăcute de-a lungul vieţii. Şi nu credea în miracole.

capitolul 35

Răul nu doarme niciodată. Deşi complotul împotriva membrilor familiei regale britanice era în capul listei de priorităţi a lui Kirkland, acesta avea şi alte anchete la fel de urgente, alţi agenţi pentru care trebuia să răspundă şi de care trebuia să aibă grijă. Şi multe documente care trebuiau citite şi la care trebuia să se gândească şi să răspundă.

Se făcuse aproape miezul nopţii când termină. Se clătină un pic când se ridică în picioare. Oboseală? Analiză cum se simţea şi decise că „îngrozitor” era cuvântul cel mai potrivit. Era pe punctul de a răci sau de a se îmbolnăvi oricum de ceva. Nu era cine ştie ce, dar destul cât să-i amplifice oboseala.

Părăsi clădirea în care se afla mica lui organizaţie secretă şi se îndreptă către clubul Damian’s. Încerca să treacă pe-acolo în fiecare seară, din moment ce acum era singurul proprietar. Mai mult, clubul fusese locul tentativei de răpire şi poate va vedea pe cineva sau va afla ceva.

În aerul rece al nopţii, respiraţia lui semăna cu vălătucii albi. Era neobişnuit de rece pentru jumătatea lui noiembrie, dar se gândea că se va încălzi din nou

până se va deschide Parlamentul. Moţăia în timp ce trăsura îl ducea la Damian’s. Trebuia să încerce să doarmă o noapte întreagă pentru a-şi aminti ce însemna somnul. Dar nu în seara aceea. Avea mult prea multe de făcut. După ce ajunse la club, lăsă trăsura să plece, din moment ce nu ştia sigur cât avea să stea acolo. Când va fi gata de plecare, îl va ruga pe portarul lui Damian să-i cheme o trăsură închiriată.

Clubul era destul de plin, deşi poate mult mai tăcut decât ar fi fost înainte de moartea lui Mackenzie. Nu-l văzu pe Baptiste, şi un lacheu îl îndrumă pe Kirkland către biroul lui din spatele clădirii.

Administratorul clubului se ridică în picioare atunci când intră Kirkland. Baptiste arăta de parcă ar fi pierdut vreo două kilograme şi întinerise cu zece ani din noaptea crimei.

— Domnul meu.

Făcu o plecăciune.

— Sper că totul e bine.

— Cât se poate de bine.

Din moment ce moartea lui Mackenzie trebuia să pară autentică, Kirkland îi luase toate obiectele personale de pe birou. Camera părea goală, singurele indicii asupra ultimului proprietar fiind un teanc de scrisori nedeschise, aflat pe biroul lui Mac. Baptiste le lăsase acolo pentru Kirkland, din moment ce era executorul judecătoresc al lui Mac.

Kirkland umblă prin teancul de scrisori. Un bilet parfumat din partea unei doamne care nu auzise, probabil, de moartea lui, câteva scrisori de afaceri, probabil facturi.

— Mă ocup eu de astea. Cum stăm cu rezervele de vin şi tărie?

— Din fericire, am primit încărcătura chiar

înainte… înainte… Baptiste înghiţi, neputând termina propoziţia. În curând, mă voi duce la Kent să vorbesc cu furnizorii noştri.

Normal, cuvântul „contrabandist” nu fusese menţionat.

— Ştii să ajungi la sediul furnizorilor?

Baptiste dădu din cap aprobator.

— M-a dus acolo odată şi mi-a făcut cunoştinţă cu… şeful lor, astfel încât să fiu pregătit în caz că…

Tăcu.

— Ăsta a fost un semn. Vezi dacă mai poţi lua vin din acela roşu de Bordeaux.

— Voi încerca, spuse Baptiste încruntându-se. Nu arătaţi foarte bine, domnul meu. Ar trebui să vă odihniţi.

— Exact asta urmează să fac. Noapte bună!

Kirkland vârî scrisorile în haină şi plecă, ieşind prin sala principală de jocuri.

În timp ce se îndrepta către uşă, un bărbat se ridică de la roata ruletei şi veni să-l salute. Era lordul Fendall, una dintre „persoanele vizate” în cazul crimei. Kirkland deveni din nou atent.

— Bună seara, Fendall. Mă bucur să te văd aici.

— Oraşul a început să se umple pe măsură ce domnii vin pentru deschiderea Parlamentului, explică Fendall. Va fi vreo slujbă de pomenire pentru Mackenzie? Dacă da, mi-ar plăcea să vin şi eu.

— Aştept instrucţiuni de la fratele lui, care este în Spania, răspunse Kirkland. Era destul de rău să-l declare pe Mac mort, aşa că nu dorea să mai aibă loc şi o slujbă falsă de pomenire. Cred că lordul Masterson va alege să-l îngroape pe Mackenzie pe proprietatea familiei.

— Să-l pună laolaltă cu toţi ceilalţi membri ai

familiei Masterson, în ciuda faptului că este un fiu nelegitim? Fendall ridică din sprâncene: Fratele lui este generos.

— Au fost apropiaţi, spuse Kirkland pe scurt. De aceea îi şi scrisese lui Will în dimineaţa de după răpire şi-i trimisese scrisoarea în Spania prin curierul guvernamental.

Fendall oftă, în timp ce-şi plimba privirea prin cameră.

— Damian’s nu mai este la fel fără domnul Mackenzie. Baptiste este prietenul meu, dar nu se pricepe la fel de bine să creeze o atmosferă plăcută. Ştii cumva dacă vor închide sau vor vinde clubul?

— Nu au hotărât încă. Kirkland înclină capul într-o parte. Vă doresc o seară norocoasă la joc. Dar nu atât de bună, încât să iei toţi banii.

Fendall râse.

— Seara a fost foarte amuzantă până acum. Jocul e de fapt important. Câştigul este doar un bonus, atunci când apare.

Era un lucru bun că avea atitudinea aceea, pentru că lăsase o mică avere la clubul Damian’s. Kirkland îi ură noapte bună şi se îndreptă repede către ieşire, vrând să nu mai atragă atenţia nimănui şi să fie, astfel, nevoit să vorbească.

Aerul proaspăt îi limpezi gândurile. Coti la dreapta şi merse lângă casa lui Mac. Acolo se livrau scrisorile personale şi trebuia, de asemenea, să le verifice. Apoi se putea duce în sfârşit acasă.

Îşi folosi cheia pentru a intra. Casa era scufundată în linişte. Nu era complet goală, dar cei doi servitori se duseseră la culcare. Erau obişnuiţi ca Kirkland să vină şi să plece şi nu intrau în panică dacă-l auzeau.

Se îndreptă către biroul lui Mac şi aprinse o lampă,

descoperind şi mai multe scrisori pe biroul lui. Două erau de la Will Masterson. Kirkland spera că propria lui scrisoare, care conţinea o explicaţie ascunsă, sosise înaintea veştii despre moartea lui Mackenzie. Deşi Kirkland se străduise, nu te puteai baza pe sistemul de comunicaţii cu Peninsula.

O altă scrisoare îi atrase atenţia din cauza hârtiei aspre şi a scrisului de om neînvăţat. Fusese trimisă la o cutie poştală pe care o mai folosea Mac, în loc să sosească direct acasă. Curios, Kirkland rupse sigiliul. *Am primit o încărcătură ciudată din Franţa despre care ar trebui să ştii. Cel mai bine ar fi să vii aici. Noaptea, când va fi lună nouă. Hawk.*

Kirkland ridică din sprâncene. Şefului contrabandiştilor lui Mac i se păruse necesar să-i scrie? Foarte interesant. Asta va trebui să ajungă la Mac mâine-dimineaţă la prima oră.

Simţindu-se ameţit, îngrămădi scrisorile pe birou. Trebuia să le parcurgă, dar era atât de obosit, încât reuşea cu greu să desluşească scrisul de mână. Şi de-abia se mai putea ţine pe picioare din cauza bolii.

Ura să fie bolnav.

Dar voinţa avea şi ea limitele ei. Se va duce în camera de oaspeţi să se întindă câteva minute. Sau poate mai mult, căci abia avu suficientă putere să urce sările.

În camera de oaspeţi se simţi copleşit de friguri şi îşi dădu seama că nu era răcit, ci că, de fapt, avea malarie. Nu se gândise la asta, pentru că nu mai avusese un astfel de episod de ani de zile.

Sau poate preferase să nege această posibilitate. Gata cu şeful dur al unei reţele de spionaj. Era cât pe ce să se prăbuşească; se târî sub pături cu tot cu cizme. Kirkland nu se mai gândi la nimic, scufundându-

se într-un întuneric îngăduitor.

Kiri coborî la micul dejun cu o privire abătută, deşi bănuia că, într-o casă plină de spioni, era imposibil să ascunzi o aventură. Cel puţin, spionii erau obişnuiţi să ţină secrete.

Mackenzie nu coborâse încă, iar Cassie citea ziarul în timp ce mânca. Îşi ridică privirea.

— Baia cu ulei de trandafiri a fost *minunată*. Am dormit atât de bine după aceea!

— Uleiul de trandafiri este bun pentru multe lucruri, inclusiv calmarea emoţiilor atunci când eşti stresat. Când trecu pe lângă Cassie, Kiri simţi o boare de parfum de trandafiri.

— Atunci, toată lumea din casă poate folosi din el, spuse Cassie. Crezi că i-am putea convinge pe Mackenzie şi pe Carmichael să se îmbăieze în ulei de trandafiri?

Kiri râse.

— Ar prefera să moară. Deşi bărbaţii folosesc parfum, trandafirul e considerat prea feminin.

În vestibul o aştepta o scrisoare din partea generalului. Nu o observase noaptea trecută, fiind distrasă de grija pentru Mackenzie. După micul dejun, îi rupse sigiliul şi începu să citească. Prima propoziţie o făcu să izbucnească involuntar:

— Ah, cât de minunat!

Cassie se uită la ea.

— Veşti bune? Ne-ar prinde bine.

— Veşti foarte bune, deşi nu au nici o legătură cu salvarea Angliei de ticăloşi. Familia mea stă împreună cu fratele meu pe proprietatea Ashton, iar tatăl meu vitreg s-a hotărât să cumpere un conac din vecinătatea acesteia. Aşa că vom fi aproape unii de alţii şi ne vom

vedea des. L-am întâlnit pe Adam abia în primăvara aceasta şi avem ani buni de recuperat. El şi mama nu se mai satură unul de altul.

Cassie zâmbi nostalgic.

— Sună minunat! Ai noroc cu familia ta.

— Sunt, într-adevăr, norocoasă.

Continuă să citească în timp ce mânca şi ajunsese la jumătatea micului dejun când Mackenzie li se alătură. Ea îşi ridică privirea şi, preţ de o clipă mistuitoare, se simţi la fel de legată de el ca şi cu o noapte în urmă, când trupurile lor se uniseră. Văzu şi în ochii lui privirea arzătoare, înainte să se uite în altă parte.

— Simt miros de trandafiri, spuse el vesel. Din moment ce nu este anotimpul lor, înseamnă că mirosul vine de la una dintre voi, domnişoarelor.

— Kiri mi-a dat nişte ulei de baie cu aromă de trandafiri, despre care spune că are efect calmant, îi zise Cassie. Vrei să încerci şi tu în seara asta?

El păru îngrozit.

— Mai degrabă aş muri.

Kiri şi Cassie izbucniră în râs.

— Ce am pierdut? întrebă el atent.

Kiri dădu din cap, refuzând să-i explice de ce râdeau, dar păru recunoscătoare pentru că schimbase subiectul. Până când Mackenzie se servi cu mâncare şi-şi luă un scaun din capătul celălalt al mesei, Kiri era din nou stăpână pe emoţiile ei.

Sau cel puţin reuşea să nu şi le arate. Se resemnase cu faptul că aventura ei cu Mackenzie nu avea să dureze mult. Totuşi, din moment ce el adusese vorba de căsătorie noaptea trecută, îşi dădu seama că nu mai era la fel de fatalistă. Situaţia nu se schimbase, barierele erau încă acolo, dar exista, oare, o cale?

Speranţa era crudă.

capitolul 36

Kiri era la a doua ceaşcă de ceai când Rob Carmichael intră în salonul de mic dejun cu o expresie posomorâtă. Cassie îi zâmbi.

— Observ că momeala unui mic dejun bun te-a atras din vizuină.

— Nu-l voi refuza, dar nu de asta am venit.

Carmichael îşi scoase cu întârziere pălăria.

— Am primit în dimineaţa asta un mesaj de la unul dintre servitorii tăi, Mac. L-au găsit pe Kirkland în camera ta de oaspeţi complet îmbrăcat şi arzând de febră.

Mackenzie înjură în şoaptă.

— O erupţie de febră de mlaştină?

— Probabil, zise Carmichael. Una gravă.

— Servitorii au chemat un doctor? întrebă Mackenzie.

— Sper.

Carmichael îşi turnă o cană de ceai şi adăugă o cantitate serioasă de zahăr.

— Încă nu l-am văzut. M-am gândit să trec pe-aici şi să vă anunţ.

Cassie bău restul de ceai şi se ridică în picioare.

— Merg cu tine, Rob. Se pare că Kirkland va avea nevoie de îngrijire, de preferat din partea cuiva căreia îi poate încredinţa secretele, în cazul în care, cuprins de febră, va vorbi.

— Eşti infirmieră, Cassie? întrebă Carmichael, puţin surprins.

— Nu sunt toate femeile, mai devreme sau mai târziu? răspunse ea sec.

— Febră de mlaştină? Adică malarie, nu?

Kiri nu-şi imaginase că exista ceva ce l-ar putea dărâma pe neobositul Kirkland.

— Doctorii de-aici folosesc scoarţă iezuită?

Carmichael părea pierdut.

— N-am idee. Ce-i aia?

— Scoarţa copacului cinchona, care creşte în America de Sud. Iezuiţii au aflat de la băştinaşi de utilitatea sa în vindecarea febrei. Există multe tipuri de febră în India, aşa că părinţii mei au mereu la îndemână rezerve. Nu ştiu dacă e la fel de cunoscută în Anglia, pentru că aici sunt mai puţine tipuri de febră decât în ţările calde.

Era febra care-l omorâse pe tatăl lui Kiri înainte de naşterea ei. Generalul aflase de scoarţa iezuită de la un camarad din armată care, în urma unei vizite în Perú, şi-o procurase pentru propria gospodărie. Din nefericire, de obicei cuvântul *iezuit* îi oripila pe englezii protestanţi. Scoarţa trebuia redenumită.

— Ştiu un farmacist care vinde scoarţă iezuită. O să cumpăr şi o să i-o duc lui Kirkland.

— Bun. Să-mi arăţi ce cantitate să-i administrez, zise Cassie.

— O ceaşcă de apă clocotită turnată peste un vârf de linguriţă de scoarţă. Kiri îşi folosi degetele pentru a-i arăta cantitatea necesară. O laşi să se infuzeze cam zece minute, apoi o strecori şi i-o torni pe gât. Să-i dai patru sau cinci ceşti pe zi. Voi pregăti eu prima doză, ca să-ţi arăt.

— Aş vrea să pot merge şi eu, zise Mackenzie frustrat, dar chiar nu mă pot afişa într-un loc unde sunt cunoscut atât de bine, când sunt de fapt mort.

— Nu vei mai fi mort pentru mult timp, zise cu un umor macabru Carmichael. După începerea sesiunii

parlamentare, vom şti dacă am reuşit ori dacă am eşuat. În orice caz, vei putea să reînvii.

— Cum vei face asta, Mackenzie? întrebă Kiri. Vei apărea pur şi simplu şi vei spune adevărul, că te-ai prefăcut mort în timp ce de fapt ajutai guvernul să găsească spioni?

— Adevărul? Părea scandalizat. Ce plictisitor ar fi! În plus, ar zădărnici orice posibilitate de a-l mai ajuta pe Kirkland în viitor.

— Atunci ce vei face?

— Voi ieşi din spitalul St. Bart susţinând ca am suferit un traumatism cranian în timp ce-i urmăream pe hoţii de la Damian’s şi că timp de câteva săptămâni n-am mai ştiut cine sunt, explică el. Se va înţelege că altcineva a fost identificat în mod greşit ca fiind eu, iar revenirea mea va fi primită cu surle şi trâmbiţe din toate părţile. Damian’s va prospera pentru că lumea va veni să vadă minunea celor nouă zile.

— Şi cum rămâne cu inelul tău găsit de Kirkland pe degetul mortului? râse Kiri.

— Cu siguranţă că mi-l furase de la mână, răspunse prompt Mackenzie. Kirkland va susţine că din pricina inelului, la care s-a adăugat şi propriul său şoc, a făcut o identificare incorectă.

— Te-aş putea ajuta zicând că n-am fost convins de moartea ta, aşadar m-am apucat să fac investigaţii de unul singur, zise Carmichael cu un aer intrigat.

— Excelent! Mă puteţi găsi la spitalul St. Bart. Cu un traumatism cranian aş putea fi bolnav luni în şir, fără repercusiuni.

Zâmbi către Kiri, iar ea simţi că se topeşte. Oare de ce orice bărbat părea plictisitor pe lângă el?

— Totul e nemaipomenit de ingenios, zise Cassie cu nerăbdare, dar ar trebui să ne mişcăm, dacă vrem

ca Kirkland să mai trăiască până la marea descoperire.

Cuvintele ei îi făcură pe toţi să se împrăştie în căutarea hainelor şi a pălăriilor. Kiri spera ca farmacistul părinţilor ei să aibă scoarţă de cinchona la vânzare. Altfel, ar fi nevoită să pornească într-o căutare îndelungată. S-ar simţi mult mai bine ştiind că Kirkland e tratat cu scoarţă; malaria putea fi fatală.

Şi chiar dacă nu era – şi având în vedere starea generală de sănătate robustă a lui Kirkland, ar fi trebuit să se însănătoşească –, aveau nevoie ca el să-şi revină cât mai curând. Bănuia că nimeni n-ar fi în stare să facă ceea ce făcea el. Era ca un păianjen mare şi isteţ, ce stătea în mijlocul unei pânze de agenţi. Abilitatea sa de a fi primit în audienţă de către prinţul regent sau de către prim-ministru era nepreţuită.

Fără el, şansele lor de reuşită scădeau considerabil.

Coşmaruri nesfârşite în care se târa prin nisipuri încinse, aluneca pe gheaţă, încercând frenetic să oprească asasinii. O eternitate de durere şi zvârcolire, şi frustrare disperată...

Revenirea în simţiri a lui Kirkland se dovedi a fi un proces lent. Mai întâi, detectă un tavan, care arăta cam cum arată un tavan obişnuit. În final, îi veni în minte să-şi învârtă capul – lucru care se dovedi a fi mult mai incomod decât ar fi fost cazul.

Era într-un pat, învelit cu un morman de pături, în ciuda focului ce ardea jucăuş în partea opusă a camerei. Clipi ca să vadă mai bine în jurul lui. Îşi dădu seama că se afla în casa lui Mackenzie. În camera de oaspeţi, unde mai stătuse şi înainte. Dar de ce?

— Aşadar, te-ai hotărât să te alături celor vii.

O mână rece îi poposi pe frunte.

— Febra s-a diminuat, în sfârşit. Dacă ţi-e foame, aş putea găsi nişte supă de pui pentru tine, dar numai dacă mă rogi frumos.

— Cassie?

Clipi în sus către ea. Avea cearcăne în jurul ochilor. Îşi aducea vag aminte că se zvârcolise în pat, că fusese forţat să bea un ceai amar, că aruncase păturile în toiul febrei şi că le trăsese la loc când îl chinuiseră frisoanele.

— Cât timp am fost inconştient?

— Trei zile. O erupţie de malarie. Se pare că ai ajuns într-o noapte aici la Mackenzie acasă şi te-ai prăbuşit, mai mult sau mai puţin. Servitorii lui te-au găsit aici, leşinat, abia în dimineaţa următoare.

— Trei zile!

Se luptă să se ridice în capul oaselor, dar se prelinse înapoi pe pernă, într-atât de obosit, încât nu se mai putu ridica a doua oară.

— Fii cuminte, James, zise ea cu asprimea unei infirmiere. Ai jucat zaruri cu Sfântul Petru o vreme, pentru că n-ai deloc grijă de tine. Nu pleci din patul ăsta până nu-ţi refaci forţele.

Nu realizase până atunci că ea îi ştia numele de botez.

— Am fost chiar atât de bolnav?

— Da.

— Am să fiu cuminte, zise el resemnat.

— Numai pentru că eşti prea slăbit ca să faci altceva, îi răspunse ea rânjind.

Îl cunoştea bine.

— Ai avut grijă de fruntea mea febrilă în tot acest timp? întrebă el, refuzând să-i răspundă la remarcă.

— Am alternat cu valetul tău, şi a venit şi Kiri de câteva ori. A adus nişte scoarţă iezuită şi ne-a arătat

tuturor cum să facem ceai din ea, fapt pentru care probabil că nu mai delirezi. În plus, secretele tale sunt în siguranţă cu noi. Ai nişte secrete interesante, Kirkland.

Gemu, întrebându-se cât de multe divulgase.

— Desigur, vei păstra tăcerea în schimbul unei pensii care îţi va permite să trăieşti confortabil pentru tot restul vieţii.

Apoi îşi dori să nu fi spus asta, căci de fiecare dată când ea se întorcea în Franţa exista posibilitatea să nu supravieţuiască până la revenirea în Anglia.

Dar Cassie se mulţumi să zâmbească.

— Asta o să mă convingă să-mi ţin gura până ce voi primi o ofertă mai bună.

— Noutăţi despre complot? întrebă el, prea obosit ca să mai continue să glumească. Începutul sesiunii parlamentare? continuă, sufocându-se.

— Încă n-a fost nimeni asasinat, spuse ea liniştitor. Nici măcar n-au mai fost atentate. Rob Carmichael a pus cap la cap informaţiile venite de la biroul tău, lucru care n-a fost prea complicat, pentru că nu s-au întâmplat prea multe, în ciuda celor mai mari eforturi ale tuturor agenţilor pe care i-ai pus să lucreze la asta. Poate că ticăloşii au renunţat.

— Nu. Kirkland era sigur de asta, cel de-al şaselea simţ al său îl făcea să fie atât de bun în lumea secretă a colectării de informaţii. O sabie al naibii de grea stă să cadă.

— De-asta mi-e teamă şi mie.

Cassie avea şi ea instincte excelente.

— Dar e ca un ghem de sfoară. Dacă nu-i găsim capătul, este imposibil de depănat.

El închise ochii, ştiind că ea avea dreptate. O mare parte dintr-o asemenea investigaţie se baza pe noroc.

Dar munca susţinută dădea norocului mai multe şanse să se manifeste.

Ceva îi atrase atenţia în străfundul minţii. În noaptea în care venise aici, înainte de a fi doborât de febră… Încercă să-şi amintească, făcând un mare efort.

— Scrisori pentru Mackenzie. Erau câteva în biroul lui. Una, în mod special. Şeful contrabandiştilor din Kent. Părea ceva serios.

— Voi colecta corespondenţa şi i-o voi trimite lui Mac astăzi. Zâmbi. Ar fi fost aici dacă nu era mort. Cât despre tine, e timpul să te odihneşti din nou.

În ciuda faptului că peste casa regală britanică plutea dezastrul, el era jenant de dornic să închidă ochii şi să doarmă.

În acea seară, Cassie îşi făcu apariţia la cină obosită, dar fără să fie îngrijorată.

— Kirkland e mai bine? întrebă Mac.

— I-a scăzut febra şi e din nou conştient, deşi e slăbit ca un pisoi pe jumătate înecat.

— Din cauza febrei, observă Kiri, dar măcar a depăşit momentul critic.

Mac se străduia să se uite la Cassie, deoarece avea proasta tendinţă ca, atunci când nu era atent, să se holbeze la Kiri ca viţelul la poarta nouă. Petrecuseră ultimele trei nopţi împreună şi, cu cât era mai aproape de ea, cu atât o dorea mai mult.

— Cu ajutorul scoarţei tale iezuite. Căci avusese un atac grav. Foarte grav.

Cassie nu simţi nevoia să detalieze.

— Mac, ţi-am adus nişte scrisori care erau la tine acasă. Kirkland tocmai le aduna, când a fost lovit de febră. Aproape primul lucru pe care l-a spus când şi-a revenit a fost că trebuie să citeşti scrisoarea de la contrabandistul tău din Kent. L-a făcut să-şi ascută

instinctul.

Scoase un teanc de scrisori şi i-l înmână.

— Şi ştim cu toţii că instinctele lui Kirkland sunt puternice şi periculoase.

— Vă rog să mă scuzaţi un moment, spuse Mac după ce luă scrisorile şi începu să caute prin ele.

Găsi rapid scrisoarea şi o citi, încruntându-se.

— Hawk, şeful contrabandiştilor, este îngrijorat de ceva, sau poate din pricina cuiva, care a sosit din Franţa. Vrea să mă duc în Kent şi să mă întâlnesc cu el în adăpostul contrabandiştilor, mâine după lăsarea serii.

Hawk nu specificase locul, ştiind că Mac va înţelege.

Kiri îşi încruntă sprâncenele.

— Este plauzibil să-ţi fi scris aşa ceva? N-ar fi trebuit să afle de moartea ta?

— E puţin probabil să citească regulat ziarele londoneze şi, chiar dacă ar face-o, pesemne că ar presupune că Mackenzie e un nume fals, deoarece e scoţian, iar eu sunt englez, puse Mac lucrurile cap la cap. Contrabanda e afacerea familiei sale, dar el e un englez cinstit. Trebuie că ştie că a transportat mai mult decât vin şi tării pentru mine. Dacă a aflat ceva ce crede el că ar trebui spus autorităţilor, eu aş fi probabil singura persoană pe care ar contacta-o.

Kiri îşi încruntă sprâncenele.

— Pentru că am făcut rost de la contrabandişti de cuţitul şi hârtia parfumată cu Alejandro, ar trebui să existe o legătură între acestea şi complotişti. Dar începutul sesiunii parlamentare se apropie. Ai putea să mergi acolo, să vorbeşti cu Hawk şi să te întorci la timp?

— Chiar îmi va rămâne timp în plus, o asigură el.

Dar n-ar fi nici o nenorocire dacă aş fi reţinut pe-acolo. Carmichael şi Kirkland se pricep cel mai bine la organizarea protecţiei pentru membrii familiei regale şi pentru Palatul Westminster. Eu sunt specialist în socializarea cu persoane dubioase şi contrabandişti.

— Şi dacă Kirkland va fi în continuare imobilizat la pat?

Mac rămase pe gânduri.

— Mă voi întoarce la timp.

— Ar trebui să merg cu tine, spuse Kiri. Mi-ai sugerat şi înainte să merg cu tine la contrabandişti, ca să încerc să-l identific pe răpitorul principal.

Mac dădu din cap.

— Circumstanţele sunt diferite. De data asta, nu mă voi întâlni decât cu Hawk; nu voi mai da nici o tură pe la întreaga bandă. Dacă aş aduce un străin, Hawk s-ar feri să vorbească.

Ea îşi muşcă buza, cu un aer îngrijorat.

— Nu mi se pare sigur să mergi doar tu.

— Nimic din ceea ce facem nu e sigur, dar eu am avut de-a face cu Hawk ani la rând. Dacă e îngrijorat, trebuie să vorbesc cu el.

Nu părea convinsă, dar renunţă la subiect. Se întrebă dacă îndoielile ei aveau de-a face cu faptul că erau iubiţi de puţin timp. Cu siguranţă că nu-i făcea plăcere să o piardă din vedere şi probabil că ea simţea la fel. Dar n-ar fi plecat pentru mult timp şi era destul de posibil ca Hawk să aibă informaţii utile. În prezent, orice pistă promiţătoare trebuia să fie investigată. Urgent.

Coasta provinciei Kent era rece şi necruţătoare la sfârşit de noiembrie. De asemenea, părea destul de străină, deşi Mac mai vizitase ascunzătoarea de

suficient de multe ori înainte. Dacă ar fi fost un tip inventiv, s-ar fi uitat după fantome în spatele fiecărui bolovan.

Ajunsese la Dover cu diligenţa, schimbând caii la fiecare popas. Apoi închiriase un cal zdravăn de la un grajd pe care-l mai folosise şi în trecut pentru a parcurge ultimele câteva mile ce-l despărţeau de peştera contrabandiştilor.

În ciuda vitezei, întârziase. Fiind lună nouă, era o noapte întunecată, iar norii goniţi de vânt ascundeau vederii până şi lumina stelelor. Bucuros că avea cu el un felinar, se îndreptă către peşteră pe drumul stâncos.

Când se apropie de intrare, mirosul de foc îl făcu să se destindă. Hawk probabil că încă îl aştepta. Intră cu felinarul ridicat, atent şi plin de speranţa că acest drum lung îi va aduce rezultate bune.

— Hawk?

— Ah, ai ajuns! Începusem să mă îngrijorez.

Dar vocea nu era a lui Hawk. Îi aparţinea lui Howard, contrabandistul furios care o dorise pe Kiri. Mac încercă să se retragă imediat, dar calea de întoarcere fusese blocată între timp de alţi doi contrabandişti care stătuseră ascunşi lângă intrare. Pesemne că-l auziseră venind şi-şi ocupaseră poziţiile.

Săriră cu bâtele asupra lui. Mac fu îndeajuns de rapid să evite majoritatea loviturilor, dar una dintre ele îl lovi în moalele capului îndeajuns de puternic cât să-l doboare şi să-l lase fără cunoştinţă pentru câteva momente critice.

— Nu-l omorâţi, valorează mai mult viu! lătră Howard, în timp ce Mac se prăbuşea.

Când îşi reveni, se trezi despuiat şi cu buzunarele golite. Fusese târât de-a lungul peşterii şi legat de un

zid. Nu cu nişte cătuşe ruginite precum cele folosite în cazul lui Kiri, ci cu unele noi şi lucioase, câte una pentru fiecare încheietură. Păreau să fi fost montate special pentru Mac.

De îndată ce Mac fu legat, Howard veni în faţa lui, cu o puşcă încărcată în mână şi îndeajuns de departe pentru a nu putea fi lovit cu piciorul.

— Aşadar sofisticatul gentilom din Londra a fost îndeajuns de prost să creadă că scrisul meu e al lui Hawk. Poate că m-aşteaptă o carieră bună de falsificator.

— Ai depus destul de mult efort să mă faci să vin aici, Howard, spuse Mac pe un ton rece, fiind furios pe el însuşi că se lăsase prins în capcană. N-ar fi fost mai simplu să aştepţi să vin ca de obicei?

— Primim un preţ mai bun pentru tine dacă te predăm acum. În plus, nu-i nici un Hawk pe-aici ca să ne strice socotelile, răspunse mijindu-şi ochii. Ia zi-mi, târfa aia pe care ai furat-o de la mine a fost o bucată bună? Mă întrebam şi eu.

Furia lui Mac fu imediată şi nimicitoare, dar şi-o canalizã într-un dispreţ glacial.

— Un bărbat de teapa ta nici măcar nu-şi poate închipui cât de minunată şi specială e o femeie ca ea.

Howard izbucni într-un hohot de râs aspru, dar amuzat.

— Deci n-ai fost în stare s-o pui pe spate. Probabil că preferi băieţeii.

Fu o remarcă atât de absurdă, încât Mac zâmbi.

— Insultele tale sunt copilăreşti, Howard. Cine te-a plătit să mă ademeneşti aici?

Howard ezită, ca şi când ar fi cântărit dacă să-i răspundă sau nu.

— Un vechi prieten de-al tău din armată, pe nume

Swinnerton. Acum, că te-am prins, am să-i trimit un mesaj la Londra să vină aici numaidecât. A promis că vei fi mort după ce va fi terminat cu tine. Sper că mă va lăsa pe mine să fac onorurile.

Mâna lui Howard se încleştă pe pistol.

— Va fi ca un bonus pe lângă ce ne plăteşte pentru capturarea ta.

Howard îşi continuă tachinările, dar Mac nu-l mai asculta. Rupert Swinnerton. Pesemne că-l recunoscuse pe Mac, în ciuda deghizării, când jucaseră cărţi la Captain's Club. Trebuie că şi el făcea parte din conspiraţie. Să fi fost el creierul? Probabil că nu – Rupert nu era un bun strateg. Dar era dur şi călit în luptă, şi mai mult ca sigur fusese conducătorul celor care încercaseră s-o răpească pe prinţesă de la Damian's.

Era deja noapte, aşa că ar fi durat două zile ca mesajul să ajungă la Londra, iar Swinnerton să vină în Kent. Probabil că dorea să afle cât de multe ştia guvernul despre conspiraţie. Ar fi avut încă timp şi să se reîntoarcă la Londra înainte de începerea sesiunii parlamentare.

Mac îşi examină cătuşele pe ascuns. Dacă ar fi avut unelte, s-ar fi putut elibera, dar nu avea nici măcar un inel cu diamant precum cel al lui Kiri. Până ce situaţia se schimba, rămânea iremediabil prins. Inspiră adânc şi încet, apoi se sprijini cu spatele de perete, cât de confortabil era posibil.

Dacă urma să fie prizonier pentru următoarele două zile, spera ca măcar să i se dea de mâncare.

capitolul 37

Mackenzie era în încurcătură. Kiri ştia asta în

adâncul sufletului ei. Trecuseră mai mult de două zile, îndeajuns cât să ajungă pe coastă şi să se întoarcă, la viteza cu care călătorea. Teoretic, treaba cu Hawk ar fi putut dura mai mult timp, dar nu era convinsă de asta. Orice discuţie cu şeful contrabandiştilor ar fi trebuit să fie scurtă, iar Mackenzie s-ar fi întors probabil la Londra în cel mai scurt timp după aceea.

Mai mult, instinctele nu-i dădeau pace că ceva nu era în regulă. Nu era în natura ei să se îngrijoreze şi avea încredere în abilităţile lui Mackenzie, aşadar dădu crezare intuiţiei în ceea ce priveşte următorul fapt: lucrurile nu urmaseră cursul plănuit de el.

Dar ce putea face ea? Avea un simţ bun al orientării, aşa că ar fi putut găsi din nou peştera contrabandiştilor, dar nu ştia ce trebuia să facă odată ajunsă acolo. Erau prea multe posibilităţi, începând cu cea ca el să nu se afle în peşteră. Şi dacă n-ar fi acolo, ea n-ar fi avut nici cea mai mică idee unde să-l caute.

Brusc se chinui să recunoască faptul că putea fi deja mort. Această conspiraţie costase deja vieţi omeneşti. Şi dacă el era mort, ea n-ar fi putut afla niciodată cum murise.

Cele două zile de când plecase trecuseră greu, ca două săptămâni, pentru că n-avea mai nimic de făcut. Nu prea putea să meargă pe la cazinouri să adulmece clienţii de una singură, fără el. Aşa că astăzi venise acasă la Mackenzie, teoretic ca să-l ajute pe Kirkland, dar de fapt să-şi umple timpul cu ceva. Starea lui se îmbunătăţea, iar mintea-i era din nou la fel de ageră ca de obicei, dar era încă atât de secătuit de febră, încât de-abia putea merge de la pat până la scaun.

Îşi petrecuse cea mai mare parte a dimineţii citind în linişte în camera lui şi, din când în când, dacă el avea chef, vorbind. Apoi fusese gonită din cameră de

către valetul lui cel protector şi imperturbabil, care venise să-l îmbăieze. Acest incident îi oferi scuza necesară să hoinărească prin casa lui, care era confortabilă şi pe alocuri excentrică. Aproape că-l simţea pe Mackenzie aici, deşi acest sentiment nu-i domolea neliniştea.

Se afla în sufragerie când se auzi ciocănitul inelului de la uşă. Întrebându-se dacă era Cassie ori Carmichael, se îndreptă către holul de la intrare, în timp ce lacheul lui Mac deschidea uşa.

În lumină se vedea silueta cunoscută a unui bărbat înalt, cu umeri laţi.

— Mackenzie!

Se aruncă de pe hol în braţele lui.

— Am fost atât de îngrijorată!

În timp ce el îi prindea braţele, ea înlemni. Ceva nu era în regulă.

— Lady Kiri? Nu mi-am dat seama că-l cunoaşteţi pe fratele meu, spuse o voce surprinsă, în timp ce ea se retrăgea din îmbrăţişare.

Se uită în sus, apoi înghiţi un nod în timp ce inima i se prăbuşi în piept.

— Lord Masterson. Credeam că eşti în Spania.

— Eram deja în drum către casă când am citit despre moartea fratelui meu. Îi făcu semn din priviri lacheului să plece, în timp ce-i luă mâna lui Kiri să o conducă în sufragerie. M-am îndreptat direct către casa lui Kirkland când am ajuns în Londra, dar majordomul său m-a trimis aici.

Masterson închise uşa pentru a putea vorbi cu ea între patru ochi.

— Lucrurile sunt adesea complicate atunci când la mijloc se află Mac. Dar tu… tu nu te-ai comportat ca şi cum ai fi sigură că e mort.

Expresia încordată a lui Masterson nu-i putea ascunde speranţa disperată din privire.

— Cu două zile în urmă era teafăr şi nevătămat, spuse ea iute.

— Slavă *Domnului*!

Închise strâns ochii, iar Kiri simţi că încerca să-şi stăpânească lacrimile. Când îşi veni în fire, deschise ochii.

— Ce s-a întâmplat? De ce eşti în casa fratelui meu? Tu şi Kirkland sunteţi…?

Vocea i se stinse treptat, ca şi cum nu şi i-ar fi putut închipui împreună:

— Dacă are legătură cu treburile guvernamentale ale lui Kirkland, atunci sunt în cunoştinţă de cauză şi i-am trimis mereu informaţii când am dat de ele, începu el din nou.

— În cazul acesta, să ne aşezăm şi-ţi voi explica. Kirkland se recuperează după un acces violent de febră şi oboseşte cu uşurinţă, aşa că, înainte să-l vizitezi, ar fi mai bine să ai o idee generală asupra a ceea ce s-a întâmplat.

— Admirabil de eficient, murmură Masterson. Sunt ochi şi urechi, Lady Kiri.

Kiri luă un scaun, tăcu un moment ca să-şi pună ordine în gânduri şi începu să vorbească. Începu cu răpirea ei, apoi trecu prin momentul de la Damian’s şi continuă cu încercarea de răpire a prinţesei Charlotte. Apoi îi descrise ceea ce ştiau ei despre conspiraţie şi cum încercau să o oprească înainte de a produce pagube majore.

Masterson ascultă fără s-o întrerupă, sorbindu-i fiecare cuvânt. Kiri termină de povestit.

— Înţeleg de ce Mac s-a gândit că ar fi cel mai bine să pară mort. Îmi doresc doar să ştiu dacă acum e

sănătos, spuse el.

— Kirkland ţi-a scris în ziua următoare şi s-a folosit de un curier guvernamental pentru ca scrisoarea să ajungă la tine în cel mai scurt timp posibil, spuse Kiri.

— Probabil că scrisoarea mă aşteaptă înapoi la regiment. M-am hotărât destul de recent să mă întorc acasă pe perioada iernii, aşadar încercările lui Kirkland n-au dat rezultatele scontate.

Masterson se ridică în picioare.

— Aş dori să-l văd pe Kirkland, dacă e treaz.

— Trebuie să verifici ceea ce ţi-am povestit cu ceea ce va avea el să-ţi spună, încuviinţă Kiri.

— Nu te testam, spuse cu repeziciune Masterson.

— Ştiu, dar sunt doar o amatoare într-ale spionajului, aşa că s-ar putea să fi înţeles greşit pe alocuri.

— De fapt, pari să semeni foarte mult cu Ashton, zise Masterson. Foarte directă şi dreaptă în gândire.

— Îţi mulţumesc. Mi-ai făcut un mare compliment, spuse Kiri aproape roşind.

— Asta a fost şi intenţia.

Masterson se opri în dreptul uşii.

— Vii sus cu mine să-l vedem pe Kirkland?

— Ţi-ar fi mai uşor să vorbeşti cu el dacă nu mai e prezentă nici o altă persoană.

Masterson încuviinţă din cap şi plecă. Kiri rămase în sufragerie… complotând.

Nu după mult timp, lordul Masterson reveni. Kiri fu din nou uimită de asemănarea dintre cei doi fraţi. Erau uşor de confundat de la distanţă de către cineva care nu-i cunoştea îndeajuns de bine, deoarece amândoi erau înalţi, cu umerii laţi şi solizi. Până şi trăsăturile le erau similare, deşi Mackenzie avea ochii diferiţi şi părul

mai castaniu.

Diferenţa principală era însă personalitatea lor. Mackenzie avea o scânteie irezistibilă de zburdălnicie şi farmec, în timp ce Masterson avea un aer de calm profund, care-ţi dădea impresia că ar fi putut înfrunta orice. Presupuse că era posibil ca amândoi să devină fie duşmani, care să se scoată reciproc din minţi, fie prieteni care să se echilibreze reciproc. Era bucuroasă că deveniseră prieteni.

Masterson părea sobru, veselia iniţială la aflarea veştii supravieţuirii fratelui său fiind înlocuită de îngrijorare.

— Kirkland arată de parcă ar fi fost călcat în picioare de o herghelie de cai. Am suferit şi eu de o febră similară anul trecut, în Spania, şi mi-a luat săptămâni întregi să-mi recapăt puterile. În schimb, e raţional şi a confirmat tot ce mi-ai destăinuit. În cazul în care vor fi necazuri la începerea sesiunii parlamentare, ar trebui să-mi iau locul în Camera Lorzilor şi să fiu pregătit să ajut, dacă va fi nevoie.

— S-ar putea să avem nevoie de tot ajutorul posibil, spuse ea pe un ton ursuz. N-am prea avut noroc să-i găsim pe complotişti, şi nici nu prea mai avem timp.

— De ce ai fost atât de îngrijorată pentru Mac, încât te-ai aruncat în braţele mele? În privirea lui Masterson se întrezărea un zâmbet. Nu-i vorba că nu mi-ar fi făcut plăcere, însă reacţia ta mi-a sugerat o mare nelinişte.

— Am fost îngrijorată încă de când a primit o scrisoare de la şeful contrabandiştilor, în care îl ruga să meargă în Kent. Oftă frustrată. N-aveam motiv să fiu atât de îngrijorată, doar că am simţit de la început că va fi periculos. Acum, că întârzie, simt noduri în

stomac.

— Am învăţat să iau în serios intuiţia, spuse Masterson încet. Am început să mă îngrijorez din cauza fratelui meu încă din Spania. A fost un motiv major care a contribuit la decizia mea de a mă întoarce în Anglia la începutul iernii. Deşi sunt în mare parte liniştit că Mac n-a fost ucis la clubul său, tot mai simt o umbră de îngrijorare.

Se priveau reciproc, gânditori.

— Lord Masterson, cu siguranţă eşti obosit din cauza drumului, spuse ea pe tonul cel mai convingător. Dar… ai fi în stare să mă însoţeşti până în Kent? Aveam de gând să merg, dar nu eram sigură că aş fi putut rezolva ceva de una singură.

— Dacă ne-am decide să mergem să ne convingem că nu avem motiv de îngrijorare, ai o însoţitoare care să călătorească împreună cu noi?

Ea rânji.

— Lord Masterson, trăiesc de îndeajuns de multă vreme în afara convenţiilor sociale, astfel că n-aş avea tocmai acum motiv să mă îngrijorez din pricina bunei-cuviinţe. Să mergem şi basta!

— Dacă tot avem de gând să fugim împreună, Lady Kiri, ai face bine să-mi spui Will, spuse el.

— Iar eu sunt Kiri. Se ridică de pe scaun. Trebuie să mă întorc în casa pe care Kirkland le-a pus-o la dispoziţie agenţilor săi. Strada Exeter, numărul 11, în apropiere de Covent Garden. Mă voi schimba într-o ţinută mai practică, apoi putem pleca. Tu ce ai de gând să faci?

— Îmi voi lăsa echipamentul aici, voi închiria o diligenţă, apoi trec să te iau.

— S-a făcut!

Kiri părăsi camera în grabă şi îi spuse lacheului să-i

cheme o trăsură. Rămăsese întotdeauna cu o impresie plăcută despre Will Masterson după întâlnirile lor întâmplătoare în casa fratelui său. Acum decise că era *minunat*.

Mac primise hrană, deşi brânza, pâinea uscată şi apa erau de ajuns doar ca să supravieţuiască. O cătuşă era desfăcută ca să-l lase să mănânce şi să-şi îndeplinească necesităţile fiziologice, dar fiindcă cealaltă mână îi era încătuşată şi un bărbat înarmat îl supraveghea în permanenţă, nu avea nici o şansă de evadare.

Partea nefastă era că nu avea nimic de făcut în afară de a asculta pleoscăitul necontenit al valurilor. Îl ajuta imaginea lui Kiri, deoarece nici măcar acolo, în amintire, nu era lipsită de strălucire. La finele primei zile, îşi dădu stingherit seama că ea va începe să se îngrijoreze.

După ce trecură cele două zile, iar Rupert Swinnerton îşi făcu apariţia, Mac era pregătit de confruntare, chiar şi doar pentru a scăpa de plictis. Probabil se va finaliza cu moartea lui Mac – şi descoperirea a ceea ce urmează după moarte, dacă urmează ceva, ar fi într-adevăr o aventură! Dar, după cum îl cunoştea pe Swinnerton, bărbatul ar fi găsit o cale exotică de a-l omorî pe Mac, astfel încât să-şi afirme sentimentul de superioritate. Dacă asta presupunea dezlegarea lui Mac, însemna că avea o şansă.

Howard auzi paşii lui Swinnerton apropiindu-se pe drum şi se duse în întâmpinare. Mac se pregăti mintal. După două zile de detenţie, îi era frig şi… teamă, deşi nu-i plăcea să recunoască. Pentru că oficial era mort, ar fi trebuit să fie capabil să înfrunte moartea

adevărată.

Oricât de mult ar fi glumit, nu putea să elimine în totalitate sentimentul de teamă. Iubea viaţa în general, îşi iubea propria viaţă… o iubea pe Kiri. Întrezărindu-şi sfârşitul iminent, recunoscu faptul că nu mai era timp de eschivare sau de negare.

Swinnerton intră cu mândria unui om care ştia că deţine cartea câştigătoare. Era exact cum se aşteptase Mac – dar nu era pregătit pentru cel care intrase alături de Swinnerton şi care ţinea un felinar.

Nici acesta din urmă nu era, la rândul lui, pregătit să dea ochii cu Mac.

— Mackenzie!

Felinarul tremură în mâna lui Baptiste, iar flăcările pâlpâiau frenetic.

— Dar ai fost omorât! Ţi-am văzut cadavrul…

Se holbă, cu ochii negri şi neîncrezători.

Baptiste. Mac ştia că cineva de la Damian’s trebuie să fi colaborat cu răpitorii şi-şi spusese că nimeni nu era în afara listei de suspecţi. Chiar şi-aşa, niciodată nu l-ar fi bănuit pe Baptiste, care-i fusese atât prieten, cât şi cel mai de încredere angajat.

Swinnerton râse, iar Mac îşi dădu seama că nemernicul abia aşteptase să vadă şocul de pe faţa lui Baptiste. Îi făcea plăcere să provoace durere.

— Ţi-a luat ceva să ajungi aici, Rupert. Jean-Claude, m-ai dezamăgit. Nu te plăteam destul de bine? spuse Mac tărăgănând cuvintele şi ascunzându-şi propriul şoc.

— Mi s-a spus că nu doresc decât să recupereze o fată fugită de-acasă, înainte ca ea să se distrugă. Nimic în afara legii şi nimeni nu va fi rănit. Şi apoi – faţa i se schimonosi – tu şi încă un bărbat aţi murit.

— Dacă ai de gând să te laşi corupt, ar trebui să ai

grijă la cine o face. Privirea lui Mac se mută asupra lui Swinnerton. Bănuiesc că deghizarea mea nu a fost atât de bună pe cât credeam în noaptea în care am jucat cărţi.

— Aproape că m-ai păcălit, recunoscu Swinnerton, dar m-am mirat de faptul că un diamant de prim rang e la braţul unui om atât de plictisitor, aşa că m-am uitat cu mai multă atenţie. Când te-am văzut împărţind cărţile într-un anume fel, mi-am dat seama cine erai. Buzele-i subţiri i se contorsionaseră în aşteptare. Acum voi afla ce ştiţi tu şi prietenii tăi despre planurile noastre.

Mac se gândi rapid. Swinnerton ştia că aveau bănuieli privind complotul, aşa că nu era cazul să joace cartea ignoranţei totale. Era de înţeles că el şi „prietenii săi” îşi dăduseră seama de complotul îndreptat asupra casei regale britanice, dar era imperativ necesar să nu dea în vileag faptul că ştiau exact că epicentrul acţiunii va fi la începutul sesiunii parlamentare. Dacă Swinnerton şi-ar fi dat seama de asta, i-ar mai fi rămas timp ca el şi complicii săi să-şi schimbe planurile. Aşadar, Mac putea recunoaşte că ştia de o parte din plan, dar nu era cazul să dezvăluie acest lucru prea repede, pentru ca Swinnerton să nu devină suspicios.

— De ce aş vrea să-ţi mărturisesc ceva?

— De-*asta*!

Swinnerton ridică un bici scurt de călărie, care nu fusese până atunci vizibil în peştera întunecoasă, şi lovi în direcţia ochilor lui Mac.

Acţionând din reflex pur, Mac tresări şi-şi feri capul. Biciul îl plesni de-a lungul tâmplei stângi, dar durerea era de necomparat cu panica trezită de amintirile biciuirilor aproape letale suferite pe timpul armatei.

Aflat în agonie, aproape că murise, iar acum, ca şi atunci, încheieturile mâinilor îi erau legate pentru a nu se putea feri de impactul loviturilor.

Swinnerton încercă încă o lovitură în zona gâtului lui Mac. Din nou, nu avu noroc decât parţial, dar lovitura îi lăsă o senzaţie sufocantă de foc. Pentru că Mac avea oricum de gând să vorbească, lăsă să-i scape un urlet de durere. Urmă o a treia lovitură, care-l făcu să se retragă de frică.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Swinnerton! Ce vrei să ştii?

Urmă o a patra lovitură.

— Ştiam că ai să cedezi rapid, spuse Swinnerton cu o satisfacţie maliţioasă. După flagelarea din armată e de-ajuns să-ţi arăt un bici ca să te recunoşti învins.

Lovi din nou.

— Dacă oricum ai de gând să mă biciuieşti, gâfâi Mac, de ce naiba aş mai putea să-ţi spun?

— Asta aşa e. Cu o privire ce părea plină de regret, Swinnerton lăsă biciul să-i cadă într-o parte. Spune-mi ce ştii.

— Destul cu biciuiala?

Zicându-şi că joacă un rol, Mac fu în stare să renunţe la orgoliu şi să se umilească. Partea cu înjosirea era uşoară. Cea cu abandonarea mândriei era mai dificilă. Bine că nu era Kiri aici, altfel probabil că s-ar fi lăsat flagelat până ar fi murit de atac de cord.

— Îmi dai cuvântul tău de gentilom?

Swinnerton izbucni în râs.

— Îmi place să te văd umilindu-te. Prea bine, timpul e scurt deoarece trebuie să mă întorc la Londra, aşa că voi renunţa la biciuială. Spune-mi cât ştii din planurile noastre.

— Aveţi ca ţintă casa regală britanică pentru a

dezorganiza regimul, zise Mac obosit. Aţi încercat s-o răpiţi pe prinţesa Charlotte Augusta – Baptiste scoase un sunet sugrumat – şi aţi făcut încercări nereuşite de a-i asasina pe prinţul regent şi pe ducele de York. Bănuiesc că scopul francezilor este acela de a crea o situaţie în care Marea Britanie ar accepta să înceteze războiul în urma unui tratat pe baza căruia să ne fie înapoiate câteva teritorii aflate sub dominaţie franceză, iar Franţa ar continua să controleze restul cuceririlor.

Swinnerton îşi arcui sprânceana.

— Eşti mai inteligent decât pari.

— Am avut ajutor.

O şuviţă de sânge se prelingea pe fruntea lui Mac şi îi picura într-unul dintre ochi. Nu se putea şterge sau scărpina, mâinile fiindu-i încătuşate.

— Deoarece oricum ai de gând să mă omori, ai putea să-mi satisfaci curiozitatea şi să-mi spui ce plănuiţi.

— De ce ţi-aş satisface ţie ceva, nenorocitule ucigaş de neveste? rosti Swinnerton printre dinţi.

— Ştii al naibii de bine că nu eu ţi-am ucis nevasta, Rupert, spuse Mac. Tu eşti cel care a omorât-o în bătaie şi apoi ai încercat să-mi pui mie crima în cârcă. Cât despre motivul pentru care ar trebui să-mi divulgi planurile voastre, acesta ar fi acela de a suporta frustrarea de a le cunoaşte fără să pot face ceva să te opresc.

Swinnerton îşi miji ochii.

— Ai dreptate. Dar ce-ţi voi spune e numai pentru urechile tale.

Le făcu semn cu mâna celorlalţi oameni să se îndepărteze. Cum zgomotul valurilor umplea aerul în permanenţă, tot ce trebuia să facă pentru a asigura

intimitatea era să-şi coboare glasul.

— Vom da lovitura la începutul sesiunii parlamentare. Ştii Perna de lână a lordului cancelar care e chiar în faţa tronului în Camera Lorzilor?

— Chestia aia mare, roşie şi pătrată, umplută cu lână pentru a le aminti lorzilor de sursa averilor Angliei medievale, dădu Mac aprobator din cap.

— Cunoşti istorie! Sunt impresionat.

Swinnerton afişă un zâmbet care-i descoperi dinţii.

— Prinţesa Charlotte va sta pe acea pernă în timpul ceremoniei. Bomba din interiorul pernei o va ucide precis, şi pe ea, şi pe prinţul regent, şi pe prim-ministrul Angliei precum şi un număr mare de membri ai Camerei Lorzilor. O idee năstruşnică, nu-i aşa?

Mac icni, dezgustat de cunoştinţa a ceea ce avea să se petreacă.

— Cum ai de gând să strecori o bombă în Palatul Westminster şi să o şi activezi fără să fii detectat?

— Avem un agent membru al Camerei Lorzilor care ne-a uşurat munca. Activarea bombei va fi, de asemenea, floare la ureche. Swinnerton îşi miji ochii. Acum, ultima întrebare. Timpul şi răbdarea mea sunt pe sfârşite.

— Îţi dai cumva cu un parfum numit Alejandro?

Ochii reptilieni ai lui Swinnerton clipiră de uimire.

— O întrebare cam ciudată, având în vedere că e ultima din viaţa ta. Da, am o sticlă primită cadou de la fratele meu şi o mai folosesc câteodată, deşi nu-i printre preferatele mele.

Se întoarse şi le făcu semn celorlalţi bărbaţi să se apropie.

— Adio, Mackenzie. A fost o experienţă îngrozitoare să te cunosc.

Aşadar, Swinnerton fusese căpetenia răpitorilor.

Dacă ar fi mirosit a parfum Alejandro în acea noapte la Captain’s Club, Kiri ar fi putut să-l identifice. Fuseseră atât de al naibii de aproape de a descoperi taina conspiraţiei!

— Poţi să-l faci să sufere mult timp când îl omori pe Mackenzie? îl întrebă Swinnerton pe Howard.

— Desigur, domnule. Există un tunel în fundul peşterii care duce jos, în golf. La reflux, mergem şi venim pe-acolo. Când vine fluxul însă, tunelul se inundă.

Howard zâmbi hain.

— Am perforat stânca sub nivelul fluxului şi am fixat acolo un cârlig nou de metal. Am să-l leg cu lanţuri de acel cârlig pe nenorocit şi am să-l las să aştepte fluxul.

Swinnerton se gândi la moartea prin înec lent, în care victima se luptă frenetic pentru aer, în timp ce nivelul apei creşte încetul cu încetul.

— Îmi place foarte mult ideea, încuviinţă cu fermitate. Atunci, daţi-i drumul. Baptiste, stai aici până când te asiguri că Mackenzie a murit. Ştii că trebuie să moară. Nu-i aşa?

Baptiste dădu din cap muţeşte. Era în continuare palid, dar resemnat.

— Atunci, ne vedem la Londra.

Swinnerton luă unul dintre felinare.

— Bucuraţi-vă de execuţie.

Apoi se întoarse şi ieşi ţanţoş din peşteră, arogant ca întotdeauna.

Aşa şi trebuia să fie. Diavolul corupt câştigase.

capitolul 38

Vântul ce bătea dinspre Canalul Mânecii îi îngheţa

oasele, iar Kiri îşi dădu seama mai bine ca niciodată cât de departe, spre nord, era situată Marea Britanie. I-ar fi prins bine un pic din căldura sufocantă a Indiei. Cel puţin, fusta-pantaloni şi călăritul încălecând calul precum bărbaţii o încălzeau mai mult decât dacă ar fi stat în şa pe o singură parte.

— Ce noapte nesuferită! Will Masterson călărea pe partea dinspre coastă, domolind din forţa vântului. Paltonul în care era înfăşurat semăna cu cel al lui Mackenzie, iar pe întuneric păreau tulburător de asemănători. Mai avem mult de mers?

— Dacă ăsta-i un mod plin de tact de a întreba dacă m-am pierdut, răspunsul este nu, nu cred. Ea verifică reperele: Mai avem câţiva kilometri.

Will râse.

— Se pare că ai acelaşi simţ de orientare ca fratele tău.

— Adam se pricepe la asemenea lucruri?

Pentru că-şi cunoscuse fratele cu numai câteva luni în urmă, rămăseseră multe necunoscute în ceea ce-l privea.

— Deşi e un tip paşnic, are talentele unui ofiţer de prim rang. Will scutură din cap cu falsă tristeţe. E în zadar însă, pentru că e duce. De fapt, şi tu ai fi un ofiţer excelent dacă femeile ar avea voie să se înroleze.

— Eu? întrebă ea, luată prin surprindere. Ce gând ciudat.

— Eşti hotărâtă şi eşti un lider înnăscut. Bănuiesc, de asemenea, că nu ai stare dacă eşti ţinută prea mult închisă prin saloane.

— Eşti foarte receptiv, Lord Masterson, spuse ea, puţin iritată de acurateţea observaţiilor lui. De-abia acum începea să-şi dea seama cât de nepotrivită era

pentru ea viaţa de salon. Este mai distractiv să călăreşti într-o noapte furtunoasă alergând după cai verzi pe pereţi.

— Or fi cai verzi pe pereţi, zise el, dar intuiţia mea încă nu-mi dă pace.

— Nici a mea, recunoscu ea.

Nu numai că nu-i dădea pace, ci de-a dreptul urla că sunt în pericol şi că în curând nu vor mai avea timp suficient.

— Mi-ar plăcea să se zărească lumina lunii, dar prima mea călătorie prin această ţară am făcut tot într-o noapte întunecată.

— Luna nouă e prielnică afacerilor încheiate în adăpostul unor contrabandişti. Mac şi conducătorul contrabandiştilor cu pricina n-ar putea fi întrerupţi.

— Teoretic. Kiri zări în faţă un copac familiar, contorsionat de vânt: Pe-aici!

Cum Will rămase mai în urmă pe poteca îngustă, ea se rugă să-l găsească pe Mackenzie teafăr şi nevătămat la capătul drumului.

Howard se întoarse către Mac, cu o privire plină de lăcomie.

— Mareea de-abia a început să crească. E momentul potrivit să te agăţ acolo jos.

Le dădu ordine pe un ton răstit celor doi oameni ai săi. Aceştia se năpustiră asupra lui Mac şi-i imobilizară picioarele, în timp ce Howard desfăcea lanţurile. Îi scoase o cătuşă, dar pe cealaltă i-o lăsă prinsă de mână, ca să-l poată trage pe Mac de lanţ. Mac se împotrivi, dar era atât de ţeapăn şi rece după două zile de stat nemişcat, încât nu reuşi mare lucru.

Cătuşa îi rodea încheietura de la mâna dreaptă, iar Howard îl târî până în fundul peşterii. Un tunel îngust şi

de formă neregulată se îndrepta în pantă către un mic golf. Cum Howard şi unul dintre oamenii săi erau în faţa lui, iar Baptiste împreună cu celălalt om în spate, Mac n-avea şanse de scăpare, iar pasajul foarte îngust îl făcea să se tot izbească de ziduri şi de pietrele colţuroase.

Pasajul se termina într-o zonă ceva mai largă, în care apa clocotea furioasă. Fiecare val se spărgea un pic mai sus în tunel. Howard îi blocă lui Mac cătuşa în cârligul de oţel fixat în peretele stâncos.

— Am aşteptat momentul ăsta. Făcu un pas înapoi, cu o expresie de bucurie maliţioasă: Acum pot sta aici să mă uit cum te îneci.

Tunelul, fiind îngust, mărea forţa apei. Următorul val îi stropi pantofii lui Mac.

— Bun. Dacă rămâi, măcar voi avea o lumină în momentele de sfârşit.

— Howard, mai bine mergem deasupra decât să stăm aici şi să privim. Tunelul ăsta e prea aglomerat, zise Baptiste cu o voce sugrumată.

Howard râse.

— Vrei să spui că eşti prea sensibil să vezi un om murind. Eu nu sunt.

— Am putea să jucăm cărţi lângă foc decât să îngheţăm aici, preciză Baptiste.

Howard îşi miji ochii.

— Ştii să joci *brag*?

— Cunosc jocul, spuse Baptiste.

Dacă Mac n-ar fi fost atât de învineţit şi dacă nu i-ar fi fost atât de frig, probabil că ar fi râs de felul în care Baptiste îşi subestimase propria dibăcie pentru a-i consolida încrederea lui Howard în el.

— Joc dacă miza e bună, spuse Howard.

— Poţi să pui ce miză vrei atâta timp cât nu

rămânem aici, zise Baptiste ridicând din umeri.

— Aş prefera să-mi primesc banii şi să plec acasă, zise unul dintre oamenii lui Howard.

Când celălalt mormăi ceva ca să-l aprobe pe primul, Howard le dădu amândurora câteva monede de aur. Înainte să plece, se întoarse către Mac.

— Ai să mori în întuneric, Mackenzie. Marea câştigă întotdeauna. Apa e rece în anotimpul ăsta şi nivelul nu va conteni să se ridice. Din ce în ce mai sus – şi nu contează cât de mult ai să te zbaţi, tot o să-ţi treacă de creştet. Va dura ceva, totuşi. Din când în când, ai să reuşeşti să iei câte-o gură de aer, apoi vei avea sare în gură, iar în final vei urla pe sub apă după aer până ce vei muri.

— Ai un dar pentru descrieri, Howard. Mac nu mai era în stare decât să tărăgăneze cuvintele. Şi eu care credeam că singurele tale talente sunt prostia şi trădarea.

Nu era cea mai bună dintre insulte, dar nici el nu se afla în starea cea mai bună.

Howard încercă să-l lovească, dar nu-l nimeri, iar Mac păşi mai adânc în apă.

— Tunelul ăsta nu-i prea folosit, sâsâi contrabandistul printre dinţi. Cred c-am să-ţi las cadavrul aici până ce crabii şi peştii îţi curăţă oasele.

Mac ridică din umeri.

— Fă cum vrei. Nu-mi pasă.

Howard se întoarse să urce prin tunel cu o expresie furioasă şi cu felinarul bălăngănindu-i-se în mână. Baptiste mai zăbovi un pic.

— Îmi pare rău, Mac. N-am vrut să se întâmple asta.

— Drumul către iad e pavat cu intenţii bune, spuse Mac cu o voce obosită, aşa că dispari naibii de-aici.

Baptiste se întoarse, dar scăpă un obiect pe nisipul unde apa nu ajunsese încă. Apoi dispăru.

După ce nu se mai zări nici o geană de lumină, Mac se aplecă şi culese obiectul. Era briceagul lui Baptiste – un model special şi ingenios pe care Mac i-l oferise cadou cu un an în urmă.

Spre deosebire de majoritatea bricegelor, a căror lamă şi mâner erau solide, acest cuţit avea două piese diferite care se retrăgeau în mâner. Una era o lamă standard de ascuţit penele, cealaltă era un cui lung şi îngust de argint care putea fi folosit ca scobitoare. Şi Baptiste nu-l scăpase din greşeală.

Cu briceagul în mâinile îngheţate, Mac reuşi să desfacă scobitoarea. Pe timpul ăsta, întunericul era absolut, dar n-avea nevoie de lumină să ajungă la cătuşă. Deşi încuietoarea era simplă, încercarea de a o forţa pe întuneric în timp ce apa rece precum gheaţa îl stropea era nespus de dificilă.

Pentru ca treburile să fie şi mai complicate, mâna înlănţuită era cea dreaptă, aşa că era nevoit să lucreze cu mâna stângă.

Aproape că reuşi să forţeze încuietoarea când cuţitul îi alunecă din mâinile amorţite. Panicat, îşi umplu plămânii şi îngenunche, scufundat în apa rece, în timp ce pipăia cu mâna stângă fundul pietros al mării. Forţa curentului azvârlise pietricele şi scoici mici odată cu fluxul, aşa că era îndeajuns de puternică pentru a arunca şi cuţitul.

Nu-l găsea. *Nu-l găsea*. Se ridică şi înghiţi mai mult aer, apoi îngenunche şi continuă căutarea cu degetele, dar nu mai simţea nimic cu ele. Unde naiba să fie? Mai luă o gură de aer, apoi se aplecă pentru a treia oară.

Acolo! Cuţitul era pe punctul de a-i scăpa din raza de acces, dar reuşi să-l prindă la timp. Cum stătea în

picioare şi încerca să respire, îşi băgă mâna stângă pe sub braţul drept cu speranţa de a-şi recăpăta o parte din simţuri. Dar nu putea aştepta prea mult să încerce din nou. Apa îi era la jumătatea pieptului şi nivelul creştea rapid.

Lucrând cu o grijă chinuitoare, introduse scobitoarea în încuietoare şi încercă s-o mişte într-o parte şi-ntr-alta, având grijă să nu rupă acul. Împunse în repetate rânduri. Predicţia lui Howard că va ajunge să inspire aer între mişcările de du-te-vino ale valurilor se adeverise.

Încuietoarea se deschise tocmai în momentul în care un val îi acoperi creştetul. Cu plămânii sufocaţi, Mac se eliberă cu o smucitură din cătuşă şi înaintă clătinându-se prin apa violentă. Se izbi puternic de un perete, dar capul îi ajunsese deasupra apei şi inspiră aerul binecuvântat.

Petrecu vreo câteva minute sprijinit de perete şi recăpătându-şi forţele, în timp ce analiza situaţia în care se afla. Deşi scăpase de la înec, fără căldură şi haine uscate ar fi putut muri îngheţat. Nu avea cum să rişte să rămână acolo, deoarece ar fi fost găsit când ei ar fi venit jos să verifice dacă murise. Nu exista nici un loc unde s-ar fi putut ascunde de-aici până în peştera principală, unde erau ei, stând lângă foc şi jucând cărţi.

Într-un fel sau în altul, ar trebui să treacă prin dreptul lui Howard şi al lui Baptiste, dacă voia să supravieţuiască. Baptiste probabil că nu l-ar ataca, având în vedere că i-a oferit mijloacele de a scăpa de la înec, dar Howard era înarmat şi îndeajuns de periculos pentru a-i ucide pe amândoi.

Apa în continuă creştere începu să-i stropească bărbia, semn că era timpul să părăsească zona. Cu cât aştepta mai mult, cu atât starea lui Mac se înrăutăţea.

Ieşind din apă, aerul rece şi înţepător îl făcea să se simtă şi mai îngheţat, iar cizmele şi hainele îmbibate îi atârnau ca plumbul.

Se căţără cu îndârjire, pipăindu-şi drumul prin întunericul absolut în timp ce încerca să evite să se izbească de pereţii stâncoşi. Drumul ascendent părea mult mai lung decât la coborâre.

Ascensiunea dură atât de mult, încât începu să se întrebe dacă Howard şi Baptiste nu stinseseră cumva focul şi dacă nu plecaseră din peşteră într-un loc mai confortabil. Apoi, zări o lumină slabă în faţă. Raţional, ştia că cel mai bine i-ar fi fost dacă bărbaţii ar fi părăsit peştera, însă lumina era încurajatoare.

Mişcându-se pe cât de tăcut îi permiteau picioarele-i amorţite, continuă să se îndrepte către lumină – şi se pomeni brusc în peştera principală. Crezuse că era mai departe, deoarece lumina nu era destul de puternică, dar acum văzu că focul era blocat de cei doi oameni care stăteau la masă în faţa lui.

Îngheţă, sperând să nu fi fost detectat, dar pesemne că Howard îi auzise paşii. Contrabandistul aruncă o privire către tunel şi falca îi căzu din cauza şocului, înainte de a se ridica din scaun şi de a-şi lua puşca.

— La naiba cu tine! De ce nu *mori* odată?

— N-am avut niciodată răbdare să stau într-un loc.

Mac se holbă la armă, întrebându-se cam care ar fi fost şansele să se ferească din calea unei împuşcături letale. Probabil că ar fi reuşit să evite să fie omorât din prima, dar cu siguranţă că ar fi fost rănit şi aşa ar fi devenit o pradă uşoară.

— Să putrezeşti în iad, Mackenzie!

Howard ridică puşca la umăr şi ţinti.

În timp ce degetul contrabandistului se încorda pe

trăgaci, Baptiste se ridică, ţinti cu calm, cu un pistol de buzunar, şi-l împuşcă pe Howard în spate de la o distanţă extrem de mică.

Howard scoase o bolboroseală, cu ochii dilataţi de mirare. Apoi se prăbuşi la podea precum un copac retezat.

Timp de câteva bătăi de inimă, în peşteră se făcu linişte. Apoi Mac oftă şi se apropie de foc. Aruncă o privire către Howard şi observă că bărbatul nu mai respira; şi bine făcea.

Mac îi aruncă briceagul lui Baptiste şi se opri pe cât de aproape de foc putea fără să se ardă. Tremura din toate încheieturile, din pricina frigului şi ca reacţie la cele întâmplate. Îşi ţinea mâinile îngheţate deasupra flăcărilor.

— De ce, Jean-Claude? Pentru bani? îl întrebă el. Chiar dacă Swinnerton susţinea că încercau să prindă o moştenitoare fugită de-acasă înainte să se ruineze, nu se poate să fi crezut povestea, altfel mi-ai fi spus şi mie.

Baptiste de-abia reuşi să prindă briceagul. Cu mâinile-i tremurânde, reuşi să închidă cuţitul şi să-l pună deoparte.

— Bănuiam că Swinnerton nu era sincer, dar n-am văzut de ce nu i-aş fi dat informaţiile necesare să intre în club. Nu m-am gândit nici o secundă că s-ar putea ajunge la acte de violenţă.

Mac îşi miji ochii în timp ce studia faţa bărbatului care-i fusese un prieten de încredere.

— Cu cât te-au plătit?

— N-am făcut-o pentru bani. Gura i se schimonosi. Conducătorul lor francez a promis că o va ajuta pe mama să plece din Franţa. N-am mai văzut-o de când am fugit de Regimul Terorii Iacobine.

Mac îşi trase sufletul, înţelegând importanţa acestui lucru. Ar fi dat orice să-şi vadă mama din nou, chiar şi numai pentru o oră.

— Şi-au ţinut cuvântul?

— Mi-au trimis o copie după certificatul de deces. Tonul lui Baptiste deveni grav: A murit în urmă cu peste doi ani, iar eu n-am ştiut. Aşa că totul a fost în zadar. Te-am trădat şi pe tine, şi Anglia pentru *nimic*!

Deşi provocase un dezastru, Mac nu putea să nu aibă un sentiment de milă faţă de acest om. Şi el, la rândul său, comisese erori monumentale. Faptul că se culcase cu nevasta unui ofiţer fusese criminal de stupid şi aproape că-i făcuse felul. Ar fi murit dacă Will şi Randall n-ar fi depus eforturi extraordinare să-l salveze.

— Spune-mi mai multe despre conspiraţie. Cine e implicat şi cine e omul lor de legătură francez? Cu siguranţă, nu Napoleon.

Baptiste îşi schimonosi gura.

— Joseph Fouché.

Mac îşi ţinu respiraţia. Nemilosul revoluţionar francez avusese multe posturi, printre care şi pe cel de Înalt Comisar al Poliţiei.

— În prezent, nu e în afara puterii?

— Ba da, dar îşi doreşte să-i reintre în graţii lui Napoleon.

— Prin ţintirea familiei regale britanice şi crearea condiţiilor unui tratat de pace.

Mac fluieră încet. Totul se lega.

— Care sunt complicii lui de partea asta a Canalului? Doar nu te-o fi contactat direct.

Baptiste dădu din cap.

— Lordul Fendall şi Rupert Swinnerton sunt fraţi vitregi. Mama lor, Marie Therese Croizet, a fost sora

mamei lui Fouché.

— Aşadar Swinnerton şi Fendall sunt veri primari cu Fouché. Uneltele perfecte. Mac se încruntă. Nu-mi spuneai tu odată că familia ta se trage din acelaşi sat cu Fouché?

— Ba da, din Le Pellerin, lângă Nantes. El era mai mare şi nu-l cunoşteam, dar îi ştiu familia de când eram copil. Baptiste ridică din umeri într-un mod foarte galic. Acea legătură a stat la baza prieteniei mele cu lordul Fendall. Îi plăcea să audă povestiri despre satul pe care-l vizitase de câteva ori în copilărie. Îmi plăcea că aveam un trecut comun. Nu mi-a trecut prin cap că n-ar fi o persoană de încredere, decât mult prea târziu.

— Presupun că scopurile lor erau averea şi puterea.

— Exact. Nu ştiu detalii, spuse Baptiste, dar amândurora le-au fost promise proprietăţi măreţe în Franţa şi averi uriaşe.

— Îl ştiai pe francezul care a fost omorât la club?

— Nu i-am întâlnit pe oamenii aduşi de Swinnerton în seara aceea. Dar Fouché cred că a insistat să aibă propriii oameni care să-i apere interesele în acel grup.

Suna ca şi cum implicarea lui Baptiste în conspiraţie ar fi fost minoră.

— Printre răpitori se numărau doi francezi şi, de asemenea, doi boxeri. Unul semăna îndeajuns de bine cu mine ca să joace rolul cadavrului meu.

Baptiste păli din nou.

— Când am venit şi am văzut cadavrele, iar lordul Kirkland mi-a spus că ai fost omorât…

Suna ca şi cum Baptiste suferise puternic pentru propriile-i păcate. Mac nu era în stare să regrete asta, având în vedere consecinţele greşelilor celuilalt bărbat.

— Când ţi-ai dat seama că se plănuiau diverse

necazuri, de ce nu te-ai adresat autorităţilor?

— Cu cine aş fi putut vorbi fără să intru într-o belea şi mai mare? întrebă cinic Baptiste.

— Ai fi putut vorbi cu Kirkland.

— Să fiu sincer, mi s-a părut întotdeauna a fi un diletant care avea de câştigat de pe urma clubului fără să fie nevoit să depună vreun fel de efort. Se încruntă. L-am subestimat.

Subestimat era mult prea puţin spus, dar Baptiste nu putea fi învinuit de faptul că crezuse aşa ceva despre Kirkland. Kirkland depusese eforturi să nu atragă atenţia.

— În plus, continuă Baptiste, deşi ştiam de moartea a doi oameni, n-am aflat decât în seara asta că fata pe care o urmăreau era prinţesa Charlotte.

— Cu siguranţă nu m-am aşteptat niciodată să îşi facă apariţia la Damian’s deghizată, aprobă Mac. Ştiai că Swinnerton a dat greş?

— Nu, Fendall n-a menţionat nimic despre noaptea aceea, iar eu n-am vrut să întreb. Voiam doar să fiu lăsat în pace. S-au ţinut de cuvânt până ce Swinnerton m-a chemat aici să vorbesc cu un francez care a trecut Canalul.

— Dorea ca prezenţa mea să te şocheze.

Tremurăturile lui Mac nu mai erau atât de severe, deşi îi era în continuare frig până-n măduva oaselor.

Baptiste îl privi fix în ochi.

— Ai de gând să mă predai poliţiei?

Mac suspină.

— Mi-ai salvat viaţa de două ori în seara asta, aşa că nu cred că ar fi cazul să te trimit la spânzurătoare.

Baptiste păru mai destins.

— Credeam că vei fi furios.

— Sunt, dar dacă tu eşti în închisoare cine o să-mi

mai conducă clubul?

— Îmi vei permite să-mi păstrez funcţia? rosti Baptiste pe nerăsuflate.

— Un manager bun în care să am încredere e greu de găsit.

Mac îşi îngustă ochii.

— Sper că voi putea avea încredere în tine pe viitor.

— *Oui.* Da, întotdeauna. Baptiste respiră înfiorat. Anglia a fost întotdeauna refugiul meu. N-aş fi lucrat niciodată împotriva ei cu bună ştiinţă.

Mac credea asta. Momeala oferită de Fendall i-ar fi sucit capul oricărui bărbat.

— În decurs de o săptămână, ori voi muri cu-adevărat, ori voi reînvia într-un mod miraculos. Întoarce-te la Londra şi prefă-te că nu s-a întâmplat nimic.

Baptiste închise ochii, pe faţa sa citindu-se şocul, dar şi uşurarea.

— Eşti… generos.

— Ai făcut o eroare gravă de judecată, dar trădarea ta n-a fost intenţionată. Şi mai era şi chestiunea minoră cu salvatul vieţii de către Baptiste. Dar deocamdată dispari din ochii mei.

— Aşa voi face.

Baptiste îi înmână o ploscă de argint: Coniac.

— Calul tău e afară în padoc. Să-i pun şaua înainte de a pleca?

— Ar fi bine.

Mac se bucură că Baptiste se gândise la transportul înapoi la Dover, căci el se concentra atunci să nu se prăbuşească până când nu rămânea singur.

Deschise plosca şi bău, îngăduindu-şi doar o înghiţitură. Alcoolul îl arse pe gât, dându-i măcar iluzia

de căldură. Simţindu-se prea obosit să mai stea în picioare, se trânti pe un scaun de lângă masa de joc. Din cărţile pe care le putea vedea, se părea că Baptiste ar fi fost pe cale să câştige.

— Aş putea face ceva să opresc complotiştii? întrebă Baptiste.

— Să-i spui lui Rupert că sunt mort şi cadavrul meu a devenit hrană pentru peşti. Să te comporţi normal ca el şi Fendall să nu-şi schimbe planurile.

Mac luă încă o înghiţitură de brandy şi cântări dacă să-i trimită un mesaj lui Kirkland prin Baptiste. Nu, Mac ar ajunge acolo aproape la fel de rapid şi ar fi de preferat să nu dea în vileag munca lui Kirkland.

— Pune mai mult cărbune în foc înainte să pleci.

Baptiste execută ordinul, cărbunele zăngăni, apoi se simţi cum cantitatea de lumină şi căldură creşteau.

— *Merçi, mon ami*, spuse el încet, adăugând câteva cuvinte în plus în franceză, pe care Mac nu le înţelese. Apoi se auzi sunetul paşilor părăsind peştera, iar Mac rămase, în sfârşit, singur.

Trebuia să se reîntoarcă în Londra să-l informeze pe Kirkland despre complot, dar mai întâi avea nevoie să-şi revină îndeajuns pentru a putea călători. Din hainele sale saturate de apă ieşeau aburi. Hainele lui Howard erau uscate, mai puţin sângele. Stomacul lui Mac se întoarse pe dos la gândul că ar trebui să dezbrace cadavrul contrabandistului.

Spunându-şi că hainele i-ar fi oricum prea mici, îşi încrucişă braţele pe masa de joc şi-şi sprijini capul pe ele. Se va încălzi şi odihni, apoi va pleca la Dover şi Londra…

capitolul 39

În ciuda neliniştii care o sâcâia în legătură cu Mackenzie, Kiri îl lăsă pe Will Masterson să deschidă drumul către peşteră. El era la fel de neliniştit ca ea, însă anii ca ofiţer în serviciu îl făcuseră foarte potrivit pentru a explora teritorii necunoscute.

Îşi lăsară caii pe mica pajişte pe care contrabandiştii o folosiseră drept padoc. Prezenţa altui cal înşeuat sugera că în ascunzătoare mai era o persoană, poate chiar mai multe.

Will avea pistolul pregătit, iar Kiri cuţitul. Vântul le aducea în faţă stropi din fluxul care se ridica, în timp ce parcurgeau ultima bucată de drum. Inima lui Kiri bătu cu putere când intrară în peşteră. *Dumnezeule, fă ca Mackenzie să fie în viaţă!*

Din peştera principală se vedeau lumină şi fum, însă nu se auzea nici un sunet. Will făcu un semn cu mâna prin care-i spunea să rămână lângă intrare, în timp ce el înainta. Ea îi ignoră sfatul şi rămase în spatele lui.

Când intrară în încăperea principală, trase piedica pistolului şi-l ţinu pregătit. Trupul lat şi puternic, care semăna mult cu al lui Mackenzie, îi bloca vederea. În lumina focului, Will îşi întoarse capul, scrutând peştera în căutare de pericole posibile.

— *Damian!* Will lăsă pistolul înapoi în teacă, repezindu-se în cealaltă parte a peşterii.

Lui Kiri i se strânse inima când văzu trupul solid zăcând fără viaţă pe o masă. Atunci, Mackenzie ridică fruntea, trezit brusc.

— Will? spuse el neîncrezător. Se ridică în picioare, istovit, plin de răni şi însângerat. Semăna cu un şobolan mare şi chipeş care se înecase. Însă, fără îndoială, era viu.

Will îşi strânse fratele într-o îmbrăţişare puternică,

de urs.

— Trebuie să *încetezi* să te mai pui în situaţii din astea!

— *La naiba*, Will, spuse Mackenzie şi-l îmbrăţişă la rândul lui. E bine să ai un frate mai mare, care să te salveze.

— Nu pari să fi avut nevoie să fii salvat.

Kiri îi urmări privirea lui Will şi văzu un trup aruncat pe podea. Aparent, ea şi Will avuseră dreptate să fie îngrijoraţi.

Mackenzie făcu o grimasă.

— Nu e opera mea. Cum naiba m-aţi găsit?

— Ea m-a adus aici. Will arătă spre Kiri, care rămăsese lângă uşă pe tot parcursul acestei reuniuni dintre fraţi.

Mackenzie se întoarse şi o privi ca şi cum ar fi fost un înger coborât din înalturi.

— Kiri? spuse el cu un glas răguşit. Eşti chiar tu sau visez?

— Chiar eu.

Şase trepte mai jos, ea fu în braţele lui şi absurd de aproape de a izbucni în lacrimi.

— Ţi-am *spus* că nu trebuia să vii singur aici!

Era ud leoarcă şi foarte rece, dar totuşi destul de puternic ca s-o îmbrăţişeze atât de tare, că toţi caii şi oamenii regelui n-ar fi putut să-i despartă.

— A fost cât pe ce, Kiri. Credeam că n-am să te mai văd niciodată.

Gândindu-se că n-ar trebui să se expună aşa în faţa lui Will, Kiri se îndepărtă de el. Când făcu asta, văzu mai bine cadavrul.

— Howard! spuse ea cu repulsie. Te-a atacat pentru că m-ai ajutat să fug?

— Acesta a fost unul dintre motivele pentru care a

falsificat semnătura lui Hawk ca să mă aducă aici, dar a fost plătit şi de conspiratori, spuse Mackenzie obosit. Dă-mi voie să-mi limpezesc gândurile şi-ţi voi povesti totul.

— Am adus un schimb de haine, spuse Will. Am să-mi aduc desagii ca să poţi să te îmbraci cu nişte haine uscate înainte să îngheţi. Vrei să scap şi de cadavrul acestui tip?

Kiri se întoarse înfiorată.

— Dacă nu te deranjează. Pe lângă faptul că au încercat să-ţi omoare fratele, aveau de gând să mă violeze şi să mă omoare şi pe mine.

— Sper să nu le provoace indigestie peştilor. Will îl ridică pe Howard de braţe şi-l târî afară din peşteră, evitând să se păteze de sânge.

Imediat ce Will le ieşi din vizor, Mackenzie o trase pe Kiri înapoi în braţele sale.

— Ai un parfum vag de peşte, îi şopti ea lipindu-se de el. Vor mai veni şi alţi contrabandişti oare?

— Nu lucrează în această fază a lunii. Mă ajuţi să mă încălzesc?

O sărută cu lăcomie, mâinile sale rătăcind pe spatele şi pe fesele ei. Deşi buzele sale erau reci, ea le încălzi în scurt timp.

Dacă nu ar fi ştiut că Will se va întoarce în câteva minute, Kiri ar fi smuls hainele de pe Mackenzie, ca să-l încălzească *cu adevărat*. Alinarea şi pasiunea erau un amestec ameţitor.

Reuşiră să se despartă înainte să apară din nou Will. Kiri bănuia că făcuse zgomot intenţionat ca să-i anunţe că se apropie.

Will aruncă o mică desagă spre Mackenzie.

— Noroc că purtăm aceeaşi mărime. N-am nici o pereche de cizme în plus, dar cu cât te schimbi de

hainele ude mai repede, cu atât mai bine.

— Eu am să fac focul şi am să văd dacă găsesc cele necesare pentru ceai, spuse Kiri. Şi promit că am să stau cu spatele.

N-ar fi deranjat-o să-l vadă pe Mackenzie dezbrăcat, dar acesta părea un moment bun să păstreze aparenţele.

Will scoase un pachet din haină.

— Ceai. Am şi zahăr. Lapte nu, pentru că e greu de cărat.

Ea râse şi prinse ceaiul.

— Care dintre voi a venit cu ideea mantalei ca tren de aprovizionare?

Fraţii se uitară unul la altul şi zâmbiră.

— Eu, spuse Mackenzie. Apoi am început să concurăm pentru a vedea cine poate căra cele mai ciudate şi mai folositoare obiecte şi am decis împreună că toate buzunarele ascunse sunt prea folositoare pentru a renunţa la ele.

Kiri se uită cu speranţă la Will.

— Ai ceva de mâncare?

El scoase un pachet plat, înfăşurat în hârtie.

— De fapt, am nişte brânză. Este mâncarea cea mai uşor de cărat şi cea mai eficientă.

Mackenzie luă pachetul şi-l desfăcu în grabă.

— Nu m-a deranjat aşa de mult să fiu hrănit cu pâine şi brânză. Problema era că nu mi se dădea destul.

— Mănâncă tot dacă vrei, spuse Will. Kiri şi cu mine am mâncat ceva în Dover.

Lăsându-l pe Mackenzie singur, Kiri mai aruncă nişte cărbuni pe foc ca să-l înteţească. Apoi cercetă un alcov pe care-l observase când fusese ţinută prizonieră acolo. După cum bănuise, era o magazie cu rafturi

grosolane pe care se aflau oale de diferite mărimi, câteva tacâmuri, farfurii şi căni ciobite. Nimic de mâncare sau de băut, dar exista un butoi cu apă pe jumătate plin. Fără îndoială, contrabandiştii aveau femei care se îngrijeau ca bărbaţii lor să aibă cele necesare.

Auzind foşnete şi zgomot de haine ude, umplu un ibric din butoiul cu apă şi-l atârnă deasupra focului. Până se aranjă ea şi-şi şterse mâinile, bărbaţii i se alăturaseră.

Mackenzie arăta mult mai bine acum, că purta haine curate şi uscate. Avea pe el şi mantaua fratelui său. În picioare avea doar şosete groase de lână. Îşi puse cizmele ude lângă foc, apoi se prăbuşi pe unul dintre scaune.

— Te pricepi mai bine la gospodărie decât m-aş fi aşteptat din partea fiicei unui duce.

— Sunt şi fiică de soldat, iar când călătoream vizitam mereu taberele soldaţilor şi aflam lucruri care probabil că l-ar fi scandalizat pe general.

Apa începu să fiarbă, aşa că Kiri folosi puţină pentru a încălzi ceainicul maro ciobit, apoi adăugă frunze de ceai şi turnă lichidul peste ele.

— Sunt sigură că mama mea ştia ce fac, dar e o femeie practică, care crede că toate deprinderile au valoare.

— Amin, spuse Mackenzie. Will, tu eşti expertul în artilerie. Este posibil să faci să explodeze ceva, cum ar fi o saltea, fără ca nimeni să-şi dea seama înainte să se declanşeze?

Will găsi un al treilea scaun grosolan şi îl aduse aproape de foc, ca să poată sta jos toţi şi să bea ceaiul pe care li-l turnă Kiri.

— Bomba în sine este foarte uşor de făcut. Orice

tip de carapace tare, ca o bombă navală de fier sau chiar şi un vas de ceramică, ar putea fi folosită pentru a o umple cu praf de puşcă. Ar putea fi adăugate bucăţi de metal ascuţit, dacă vrei să le produci o grămadă de tăieturi oamenilor. Partea dificilă ar fi să aprinzi un fitil fără ca acesta să fie observat.

Kiri trase aer în piept.

— O saltea… Te gândeşti că ar putea fi pusă o bombă în Perna de lână, sofaua cea mare care stă mai jos de tronul regal în Camera Lorzilor? Am văzut-o când ne-a dus Adam într-un tur privat al Palatului Westminster.

— Perna de lână este suficient de mare ca să încapă în ea mai multe bombe, spuse Will. Prinţesa Charlotte are de gând să ia parte la Inaugurarea de Stat şi probabil că va sta chiar pe Perna de lână. Dar ar fi dificil pentru conspiratori să declanşeze bomba într-o cameră plină cu oameni care, cu siguranţă, ar observa un fitil arzând.

— Am avut mult prea mult timp la dispoziţie ca să mă gândesc la asta, spuse Mackenzie într-un fel sinistru. Fitilul ar putea fi ascuns făcând găuri sub Perna de lână. Ce este dedesubt, în pivniţe? Magazii şi altele asemenea?

— Cred că atât, spuse Will. Dar de când cu Complotul prafului de puşcă, soldaţii din garda regală cercetează pivniţele înainte de fiecare Inaugurare de Stat. N-ar observa un fitil?

— Complotul prafului de puşcă a implicat trei duzini de butoaie cu praf de puşcă, pe care e greu să nu le observi, preciză Mackenzie. Asta este mult mai simplu. Intri noaptea, muţi Perna de lână şi faci o gaură până-n pivniţă. Introduci bomba în partea de dedesubt a Pernei de lână, treci un fitil lung prin gaură şi muţi

Perna de lână înapoi, la loc. Cobori în pivniţă şi prinzi fitilul de-a lungul unei grinzi murdare. Cine-ar observa?

Will părea şocat.

— Apoi, în timpul ceremoniei aştepţi până când camera se umple, aprinzi fitilul de dedesubt şi fugi înainte să-şi dea seama cineva ce s-a întâmplat.

— N-ar simţi oamenii mirosul fitilului şi al prafului de puşcă arzând? întrebă Kiri.

— Mirosul s-ar simţi cel mai tare în pivniţă, spuse Will. În ultimele clipe, înainte ca bomba să explodeze, s-ar putea simţi un miros puternic, dar într-o aşa mulţime e improbabil să observe cineva la timp pentru a acţiona. O cameră plină de nobili şi politicieni se goleşte greu chiar şi în cele mai bune momente.

— O bombă care s-ar declanşa în Perna de lână i-ar ucide pe prinţul regent, pe prinţesa Charlotte, pe prim-ministru şi pe majoritatea celorlalţi miniştri ai guvernului, ca să nu mai vorbim de jumătate din nobilii Angliei, spuse Mackenzie sobru.

— Şi pe Adam, şopti Kiri. Dorinţa ei de a o proteja pe prinţesă era puternică, dar fratele ei făcea parte din *familie*.

— Ducii stau chiar în faţă. Eu aş fi puţin mai departe dacă mă aşez aşa cum plănuiam, spuse Will. Dar conspiratorilor le va fi greu să aducă o bombă în cameră.

— Nu şi dacă şeful conspiratorilor este un lord.

Mackenzie o lăsă pe Kiri să toarne restul de ceai în cana lui.

— Ar trebui să revin şi să explic. Rupert Swinnerton şi lordul Fendall sunt fraţi vitregi, iar mama lor a fost sora mamei lui Joseph Fouché.

După o tăcere înspăimântată, Will fluieră încet.

— Asta explică multe.

— Slavă Cerului că putem ajunge la Londra destul de repede mâine, pentru a-i aresta pe toţi conspiratorii şi a-i închide înainte de Inaugurarea de Stat.

Kiri îşi muşcă buza.

— Inaugurarea de Stat e mâine.

Mackenzie se înecă cu ceaiul.

— La naiba! Am pierdut din vedere o zi, cât timp am fost aici. Trebuie să plecăm spre Londra *acum*!

— Spune-ne tot ce ai aflat până terminăm ceaiul, ordonă Will. Apoi vom călări până la Dover şi vom închiria cea mai rapidă diligenţă pe care o găsim. Ceremonia principală începe pe la prânz, aşa că avem destul timp.

— Dar deloc în plus, spuse Mackenzie fioros. Iată ce am aflat...

capitolul 40

Îşi făcură drumul spre Londra cât de repede le permiseră roţile şi caii. Will, care aparent putea vedea pe întuneric, luă frâiele atunci când curierul închiriat odată cu caii se dovedi a fi un vizitiu prea conservator.

Kiri şi Mackenzie călătoriră în mica trăsură. Epuizat de acest chin, Mackenzie reuşi să doarmă chiar şi într-un vehicul care călătorea cu viteză mare printr-o zonă cu vânturi reci şi ploaie răzleaţă.

Sfârşi culcat cu capul şi umerii în braţele lui Kiri. Ea îi mângâie părul cu tandreţe, speriată de cât de aproape de moarte fusese.

Ce lună ciudată, nebună avusese! Când vizitase familia lui Godfrey Hitchcock, ea îşi căutase cu nelinişte un soţ şi nu găsise nici o satisfacţie în căutarea ei. Acum descoperise ajutorul, pasiunea şi aventura. Cum s-ar fi putut întoarce la viaţa ei

anterioară liniştită? Oricât i-ar fi plăcut să facă parfumuri, avea nevoie de alte ocupaţii.

Reuşi să aţipească puţin, cu o mână ţinându-se de un mâner ca să nu fie aruncată de la locul ei şi cu cealaltă pe umărul lui Mackenzie. Într-un fel sau altul, toate acestea aveau să se sfârşească în curând.

Mac se trezi înţepenit, amuzat şi confuz – cu excepţia faptului că Kiri se cuibărise lângă el în timp ce trăsura îi sălta în mers. O pătură gri îi acoperea pe amândoi, protejându-i de curent.

Îi luă un moment ca să-şi aducă aminte tot ce se întâmplase. Călătoria spre Dover. Găsirea unei trăsuri. Faptul că era aproape să leşine din cauza epuizării, imediat ce urcaseră în vehicul. Îşi amintea vag că opriseră să schimbe caii. Îşi amintea că Will îi spusese vizitiului că preia el frâiele. Chiar dacă era extrem de calm, dacă Will voia ca un lucru să se facă aşa cum spunea el, se făcea.

Acum era dimineaţă, deşi imposibil de ghicit ora, cu un cer înnorat şi o ploaie uşoară şi măruntă. Mac privea pe geam la un peisaj care se mişca cu viteză. Nu erau departe de sudul Londrei.

Greu de crezut că o catastrofă plana deasupra Marii Britanii în general şi a familiei regale în particular. Realitatea era Kiri stând în braţele lui, mai frumoasă decât s-ar putea crede, chiar şi-aşa, cu cearcăne şi cu părul ei închis la culoare încurcat.

Era cea mai uimitoare femeie pe care o cunoscuse vreodată şi cea mai drăguţă. Crezuse că se înecase şi ajunsese în rai când se trezise şi îl văzuse întâi pe Will, apoi pe Kiri. Venirea fratelui său mai mare în ajutor nu era surprinzătoare – Will fusese întotdeauna cea mai bună şi mai sinceră persoană din viaţa lui Mac şi

niciodată nu îşi dezamăgea prietenii.

Dar Kiri era o domnişoară nobilă de rang înalt. Câte astfel de femei ar fi bătut jumătate de ţară într-o noapte întunecată şi furtunoasă pentru că un amărât ca Mac ar fi putut fi în pericol? Şi câte ar fi fost capabile să găsească o ascunzătoare a contrabandiştilor pe care abia o văzuseră o dată? Will era extrem de capabil, dar nu fusese niciodată în peşteră şi n-ar fi putut găsi drumul fără să fie condus de Kiri.

O sărută pe frunte cu o tandreţe imensă. Era imposibil să-şi imagineze viaţa fără ea – şi la fel de imposibil să-şi imagineze cum ar putea fi împreună pentru totdeauna. Deşi această perioadă specială era aproape gata, nu avea să uite niciodată cât de deosebită era Kiri sau cât de norocos era pentru că avusese şansa să o iubească.

Ea se mişcă, apoi deschise ochii somnoroasă şi băgă mâna în interiorul hainei lui într-un fel intim.

— Paturile sunt mult, mult mai confortabile.

El zâmbi.

— Vrei să spui că nu sunt la fel de bun ca o saltea?

— Eşti mai tare şi mai denivelat decât o saltea, dar ai şi tu părţile tale bune, spuse ea privind cu viclenie pe sub genele întunecate. Unde suntem?

Avea dreptate când spunea că el era mai tare.

— Intrăm în Londra. Nu ştiu sigur cât e ceasul, pentru că al meu a fost furat de Howard, dar ar trebui să ajungem la Westminster cu vreo două ore înainte să înceapă ceremonia.

— Bine.

Se întinse, acoperindu-şi cu mâna căscatul de domnişoară.

— Mă întreb dacă vom avea ocazia să ne

schimbăm în nişte haine mai respectabile.

Ar fi fost mai uşor să convingă gărzile regale de pericol dacă n-ar fi arătat ca nişte tinichigii, dar după un moment de gândire, el clătină din cap.

— Asta ar scurta prea mult timpul.

— Nu putem risca asta, spuse ea uitându-se cu milă la pelerina ei pătată şi la fusta-pantalon de călărie. Mă întreb…

Înainte să-şi poată termina propoziţia, catastrofa deveni din potenţială iminentă, când Mac auzi trosnitura greu de confundat a unei osii care se rupea.

— Atenţie! strigă el aruncându-se asupra lui Kiri pentru a o proteja să nu fie rănită.

Trăsura se abătu spre marginea drumului şi el se întrebă cu disperare dacă prinţul regent şi fiica lui erau condamnaţi.

Kiri află că Mackenzie era o saltea foarte bună. Fiind protejată de corpul lui, ea supravieţui accidentului de trăsură nevătămată, doar cu o sperietură. Vehiculul derapă şi se înclină spre stânga, după care se prăbuşi la pământ. Când se opri, Kiri auzi nechezatul cailor înspăimântaţi şi huruitul celor două roţi care se aflau acum în aer.

Aterizase peste Mackenzie. Când se ridică din braţele sale protectoare, fu îngrozită să vadă cum lui îi curgea sânge dintr-o rană pe care o avea la cap, unde se lovise în rama ferestrei.

— Mackenzie, poţi vorbi? Cât de grav eşti rănit?

El deschise ochii, clipind uluit şi uitându-se la ea.

— M-am lovit la cap. Nu cred să-mi fi rupt ceva. Tu? Will?

— Eu sunt bine. Am să văd ce face Will imediat ce îţi bandajez rana de la cap, spuse ea reuşind să

zâmbească uşor. Nu vreau să-ţi vezi propriul sânge şi să leşini.

— În cazul ăsta, am să închid ochii, spuse el şi făcu asta. Părea zdruncinat, dar în afara rănii de la cap nu era grav rănit.

Desagii lui Will erau în trăsură, aşa că ea le deschise şi găsi o cămaşă curată. Scoase cuţitul din legătura de la picior, tăie cămaşa în fâşii, apoi folosi pătura din trăsură pentru a absorbi sângele din părul lui Mackenzie. Găsi o tăietură dificilă, dar nu adâncă.

După ce curăţă cât de mult sânge reuşi, apăsă un tampon făcut din cămaşă peste rană, apoi îl legă cu o fâşie de material înfăşurată de două ori în jurul capului lui. O pată stacojie apăru în mijlocul pânzei albe, dar bandajul improvizat nu se îmbibă.

— E destul pentru acum. Mă duc să văd ce face Will.

— *Repede!*

Mackenzie se ridică cu greutate în capul oaselor.

Kiri îl apăsă cu mâna pe piept şi îl împinse din nou jos.

— Stai liniştit câteva minute. Dacă te ridici acum, s-ar putea să cazi.

— Probabil că ai dreptate, răspunse el respirând adânc. Dar, te rog, spune-mi ce face Will sau am să vin imediat după tine.

— Aşa voi face.

Trăsura era înclinată atât de tare, încât uşa din dreapta era aplecată spre ea. Când se ridică în cadrul uşii, vehiculul se întoarse înapoi pe patru roţi. Ea se ţinu cu putere în timp ce trăsura se balansa, cu partea din faţă lăsată la pământ din cauza osiei rupte.

— Eşti bine?

— Puţin mai bine acum, că stau sus.

Mac începu să se mişte cu grijă.

— *Te rog*, stai acolo câteva minute, spuse ea. Nu vrem să înceapă din nou hemoragia.

— Bine zici, murmură el.

Ea apucă restul din cămaşa lui Will şi sări jos. Caii se liniştiră datorită eforturilor vizitiului, care-şi păstrase locul pe capră atunci când căruţa se prăbuşise.

— Dumneavoastră şi domnul sunteţi bine, domnişoară? întrebă el îngrijorat.

— Destul de bine, spuse ea, uitându-se în jur. Dar maiorul Masterson?

— Acolo, domnişoară. Nu m-am uitat la el încă, deoarece abia am liniştit caii.

Ea îi urmări gestul şi îşi muşcă buza când îl zări pe Will. Fusese aruncat de pe capră în câmpul noroios şi zăcea nemişcat pe o parte. Făcu repede câţiva paşi şi îngenunche lângă el.

— Will, poţi vorbi? Eşti rănit?

El expiră cu greutate şi se rostogoli pe spate.

— Nu prea rău, fetiţo. Noroiul mi-a amortizat căderea.

Îşi testă cu grijă antebraţul stâng cu mâna dreaptă şi i se tăie respiraţia de durere.

— Mi-am fisurat sau mi-am rupt un os al antebraţului, totuşi.

Ea ridică glasul şi spuse:

— Mackenzie, fratele tău nu este grav rănit.

Fuseseră foarte, foarte norocoşi. Continuă, cu o voce normală:

— Will, am folosit deja o parte din cămaşa ta curată pentru a bandaja rana de la capul fratelui tău, iar acum voi folosi restul pentru a-ţi lega braţul şi a face o eşarfă pentru el. Poţi să te ridici dacă te ajut?

— Poate.

Părea oarecum sceptic, dar când ea îl prinse cu braţul pe sub umeri, reuşi să-l ridice. Will îşi recăpătă răsuflarea.

— Eşti puternică, Lady Kiri.

— Pentru că nu prea sunt o lady. Lasă-mă să-ţi scot mâneca stângă.

Începu să vorbească cu el ca să-i distragă atenţia de la ceea ce avea să fie un proces dureros.

— Osia s-a rupt din cauza vitezei cu care călătoream?

— N-aş fi crezut. N-am dat de nici un şanţ şi de nici o gaură în drum, spuse el, înfiorându-se de durere atunci când ea începu să-i dea haina jos de pe umeri. Dacă osia era deja slăbită, faptul că am călătorit cu viteză mare ar fi putut să o aducă la punctul de rupere.

În momentul în care mâneca stângă a mantalei fu dată jos, Will era transpirat, iar Kiri aproape de isterie. Nu-i plăcea să le provoace durere prietenilor, oricât de necesar ar fi fost. Nedorind să-l facă să treacă din nou prin asta, îi legă antebraţul stâng peste mâneca hainei. Un doctor bun putea să se ocupe de asta mai târziu. Tot ce putea ea să facă atunci era să îi imobilizeze oasele ca să nu îl doară aşa de mult.

— Unde ai învăţat să îngrijeşti bolnavi? întrebă el când ea îl ajută să-şi bage braţul în manta.

Se înfioră de durere, dar era prea frig ca să se poată lipsi de căldura mantalei.

— Eram un copil morbid şi întotdeauna voiam să văd când chirurgii regimentului îi îngrijeau pe oameni. De obicei, mă trimiteau de-acolo dacă era vreo rană cu adevărat îngrozitoare, dar altfel aveam voie să privesc şi să învăţ.

Folosi restul de material din cămaşă pentru a face o eşarfă.

— Noroc că eşti atât de mare. A fost de-ajuns cămaşa ta.

Mackenzie ieşi din trăsură, ţinându-se de cadrul uşii ca să-şi păstreze echilibrul, dar arătând destul de bine.

— Am să iau unul dintre cai până la cel mai apropiat han, apoi am să mă întorc cu doi cai buni de călărie. Nu putem aştepta să vină un fierar ca să repare osia.

Accidentul luase deja din timpul scurs până la ceremonie. Încercând să nu se impacienteze vizibil, Kiri întrebă:

— Doar doi cai?

Avea de gând s-o lase acolo, pentru propria ei siguranţă? Dacă *îndrăznea* să sugereze asta…!

— Will nu poate călări cu braţul rupt, spuse Mackenzie. Poate merge la un chirurg în oraşul următor, în timp ce noi mergem la Westminster.

— Am călărit şi mai mult, în condiţii mai rele, spuse fratele său pe un ton sec. Trebuie să mergem cu toţii. Nu uita, sunt pair şi am dreptul să iau parte la Inaugurarea de Stat. Dacă sunt şi eu acolo când se explică situaţia asta, vom scuti din timp. Dacă mă poţi ajuta să urc pe un cal, îţi garantez că voi putea să mă ţin în şa.

— Are dreptate, spuse Kiri. Fiecare dintre noi este important în situaţia de faţă.

Se uită la vizitiu cum deshăma un cal pentru Mackenzie, întrebându-se dacă vor ajunge la Palatul Westminster la timp pentru a vedea bomba explodând.

Uneori, prea multă aventură strică.

capitolul 41

Ajunseră la timp în oraş, dar ritmul încetini pe măsură ce se apropiau de Palatul Westminster.

— Bine că suntem călare, spuse Mac pe măsură ce-şi conduceau caii încet, pe străzile aglomerate.

Inaugurarea de Stat adusese mulţimi imense, în ciuda vremii neplăcute, şi o trăsură ar fi fost oprită complet. Măcar caii impuneau respect, aşa că reuşiră să se mişte mai repede decât ar fi făcut-o pe jos. Deşi nu cu mult.

Kiri călărea în urma lui, o adevărată regină războinică, puternică şi hotărâtă. Nimeni nu putea să nu-şi dea seama, văzând-o, că avea sânge regal. Will mergea în spate, pământiu la faţă de durere. În ciuda braţului rupt, nu încetinise ritmul pe drumul spre oraş.

Cotiră şi ajunseră lângă palat. O gardă de onoare de soldaţi erau aliniaţi pe ambele părţi ale drumului pe care urma să meargă suveranul. Will se încruntă când văzu steagul regal fluturând deasupra palatului în vântul umed.

— Familia regală a ajuns şi e posibil să fi început ceremonia oficială. E timpul să preiau conducerea.

Mişcându-se cu grijă, îşi conduse calul înainte prin mulţime. Unul dintre oamenii adunaţi afară strigă:

— Tu cine te crezi, amice?

— Hei, noi stăm aici în ploaie de dimineaţă! mormăi un alt bărbat.

— Ăla nu e Damian Mackenzie, cel despre care se zicea că a murit acum câteva săptămâni?

Kiri ridică glasul peste mormăieli.

— Suntem aici pentru o problemă legată de siguranţa prinţesei Charlotte Augusta! Vă rog, lăsaţi-ne să trecem! E cu adevărat urgent!

Nimeni nu ar fi putut să se uite la faţa drăguţă a lui Kiri şi la ochii ei rugători şi să nu fie mişcat.

— Lăsaţi fata şi prietenii ei să treacă, spuse cineva. Poate că urmăresc nişte spioni!

Râsul care urmă nu fu prea respectuos, dar mulţimea se dădu la o parte suficient cât să lase caii să treacă pe rând. Ajunseră la intrarea în palat. Gărzile militare înconjurau complet palatul.

— Suntem aici pentru o problemă de maximă urgenţă, strigă Will cu o voce ca de paradă. Lăsaţi-ne să trecem!

— Domnule, am primit anumite ordine, spuse un caporal cu nesiguranţă.

— Şi eu le contramandez, replică Will.

Recunoscându-i autoritatea, soldaţii se dădură la o parte pentru a le permite trecerea celor trei călăreţi. Când descălecară, Kiri spuse:

— Eu intru în cameră. Ca femeie, pot să ajung mai aproape de prinţesă.

Mac, care-l ajuta pe Will să coboare de pe cal, crezu că i se opreşte inima.

— Kiri, te rog, nu intra acolo. Bomba ar putea să explodeze în orice moment.

— Nu fi absurd, Damian, spuse ea cu un zâmbet curajos, care-l făcu să-şi amintească de faptul că era atât regină, cât şi războinică. De ce ar trebui să aibă voie doar bărbaţii să moară pentru ţara lor?

Avu nevoie doar de câteva momente ca să se dea jos de pe cal şi să urce treptele, lăsându-şi calul obosit în grija unuia dintre soldaţi. Un căpitan cu trăsături dure, cu ochii mijiţi şi suspicios se apropie.

— Ce înseamnă asta?

Will îşi luă postura de ofiţer.

— Sunt maiorul Lord Masterson şi avem motive să credem că va avea loc o încercare de a arunca în aer Camera Lorzilor, în orice moment.

Căpitanul păru jignit.

— Membrii Gărzii au cercetat pivniţele în fiecare an din 1605 încoace. Nu există nici un butoi cu praf de puşcă ascuns acolo.

— În acest an, bomba este în Perna de lână şi doar un fitil se vede în pivniţe, rosti Mac. Puteţi jura că membrii Gărzii ar fi văzut aşa ceva?

Căpitanul păli.

— Poate că… nu.

— Intrăm în pivniţe chiar acum, ordonă Will intrând în clădire. Sunt membru al Camerei Lorzilor şi, de asemenea, ofiţer în serviciu şi ştiu unde să mă uit.

— Iar eu ştiu cine va aprinde fitilul, spuse Mac mergând alături de fratele său, spunând toate rugăciunile pe care le ştia, ca să nu fi ajuns prea târziu.

Apropiindu-se de Camera Secundară a Lorzilor, Kiri îşi aduse aminte de aroganţa strămoşilor ei hinduşi. Era o regină cu o misiune pe viaţă şi pe moarte şi nu avea să fie refuzată.

Un ofiţer în haine colorate din faţa uşilor masive îşi puse spada de-a curmezişul pentru a-i bloca trecerea.

— Opriţi-vă! Nu intră nimeni în Camera Lorzilor!

Se uită la el cât de fioros putu.

— Eu sunt Lady Kiri Lawford, sora ducelui de Ashton şi însoţitoarea prinţesei Charlotte. Trebuie să vorbesc urgent cu Alteţa Sa *şi o să-mi permiteţi să intru*!

Înainte ca garda să-şi dea seama dacă să-i blocheze sau nu trecerea, Kiri dăduse la o parte spada cu o putere de care bărbaţii n-ar fi crezut-o niciodată în stare. Păşi în holul mare, văzând ferestrele familiare în formă de lună aproape de tavanul înalt şi tapiseriile extraordinare de pe pereţi.

Când Adam îşi adusese familia aici, camera era goală, cu excepţia fantomelor lorzilor de demult. Acum era ticsită de lorzi îmbrăcaţi în purpură şi hermelină şi politicieni şi membri ai Camerei Comunelor. Membrii Parlamentului se adunaseră în Camera Lorzilor să asculte discursul regal deoarece, conform tradiţiei, suveranul nu avea voie să intre în Camera Comunelor.

Prinţul regent stătea în capătul îndepărtat al camerei, tronul lui masiv sculptat şi poleit cu aur nefiind mai puţin magnific decât persoana sa masivă şi îmbrăcată în haine somptuoase. Din păcate, prinţesa Charlotte stătea mai jos de tron, pe Perna de lână stacojie, privirea ei nerăbdătoare străfulgerând camera în vreme ce aştepta să înceapă ceremonia. Dacă bomba exploda, ea şi tatăl ei ar fi fost ucişi instantaneu.

Auzind că este căutată, Kiri se strecură de-a lungul coridorului stâng care parcurgea camera pe lungimea ei. Toţi ochii se întoarseră după ea. Lordul Liverpool, prim-ministrul, părea speriat. Le făcu semn gărzilor s-o oprească. Kiri se feri de prima şi o puse pe a doua la pământ cu abilitate.

Când se apropie de Perna de lână, prinţesa Charlotte se întoarse şi o văzu. Luminându-se la faţă, prinţesa se ridică în picioare. Purta parfumul pe care Kiri îl făcuse pentru ea.

— Lady Kiri! Ce s-a întâmplat? întrebă Charlotte, făcând semn gărzilor să se îndepărteze. Este vorba de problema despre care am discutat?

Mulţumind pentru mintea abilă a prinţesei, Kiri spuse:

— Aşa este, Alteţa Voastră. Apoi adăugă cu voce joasă: Camera trebuie să fie evacuată imediat. Vă rog, veniţi cu mine!

Înainte ca Charlotte să poată răspunde, prim-ministrul şi prinţul regent însuşi se adunaseră în jurul ei.

— Ce înseamnă asta? strigă prinţul cu glas tunător.

Kiri căzu într-un genunchi, arătând cât de umilă putea. Oare prinţul regent era Înălţime sau Majestate? Hotărând să mizeze pe titlul mai înalt, spuse cu voce joasă:

— Majestate, vă aduc vestea unui complot trădător. Credem că o bombă a fost ascunsă chiar în această cameră şi ar putea exploda în orice moment.

În timp ce prim-ministrul şi prinţul o priveau înspăimântaţi, apăru şi fratele ei. Ea nu îl văzuse în marea de robe de catifea stacojie, dar, ca duce, el stătea în primul rând, la doar câţiva paşi.

Adam o luă pe Kiri de braţ şi o ajută să se ridice cu o strângere fermă.

— Aceasta este sora mea, Lady Kiri Lawford. M-a ajutat la investigarea unui complot trădător. Dacă ea spune că ar putea exista o bombă şi că trebuie evacuată camera, eu o cred.

— Spuneţi că e sora dumneavoastră?

Privirea regentului se mută de la Adam, îmbrăcat în ţinuta de ceremonie completă a unui pair al regatului, la Kiri, care era murdară şi îmbrăcată cu o fustă-pantalon de călărie pătată de sângele lui Mackenzie.

— Aveţi aceiaşi ochi. Foarte bine, Liverpool, evacuează camera până decidem dacă acuzaţiile lui Lady Kiri sunt adevărate. Charlotte, vino cu mine.

— Da, tată, spuse prinţesa Charlotte, mai degrabă entuziasmată decât speriată.

Ea şi tatăl său plecară pe o uşă aflată în colţul camerei, lângă tron.

Uşurarea lui Kiri fu atât de intensă, încât muşchii erau aproape să-i cedeze, dar Adam o ţinea încă de braţ.

— Cât de probabil este să existe o bombă?

— Foarte, foarte probabil. Conspiratorul-şef este lordul Fendall, aşa că a avut acces la Camera Lorzilor, spuse ea înfiorându-se. Planul era să pună bomba în Perna de lână.

Adam se uită înspăimântat la Perna de lână.

— Fendall. Nu-l cunosc prea bine, dar dacă ar fi să aleg un posibil trădător din această casă, el ar fi pe listă. E o combinaţie periculoasă de ambiţie şi răutate. Dar putem vorbi despre asta mai târziu. Deocamdată, părăsim camera.

Kiri scrută locurile unde stăteau soţiile pairilor.

— Mariah este aici?

— Nu, mulţumesc lui Dumnezeu. Nu s-a simţit bine.

Invocând rangul de duce, Adam se uită repede prin masa agitată de oameni confuzi şi o conduse pe Kiri spre aceeaşi uşă pe care o folosiseră prinţul şi prinţesa, deoarece era cea mai apropiată şi mai puţin folosită.

Pe măsură ce se îndepărtau de Perna de lână, sângele îi îngheţa în vene lui Kiri, deoarece simţea mirosul acru de praf de puşcă ars.

Căutarea de coşmar prin pivniţele Palatului Westminster făcuse ca inima lui Mac să bată frenetic ca o tobă. Măcar ştiau locul aproximativ, din moment ce fitilul trebuia să fie sub Camera Lorzilor, dar era greu să fii sigur de direcţie în labirintul întunecat de coridoare şi camere prăfuite pline cu mobilă veche, teancuri de documente şi alte obiecte mai greu de

identificat.

— Ce sunt toate grămezile acelea de beţe? întrebă el uitându-se în prima cameră, după ce coborâseră treptele spre pivniţă.

Un străjer bătrân li se alăturase şi se străduia să ţină pasul cu bărbaţii mai tineri.

— Răbojuri, domnule. Folosite pentru a ţine socotelile de către oamenii care nu ştiu să citească sau să scrie. E lemn de ulm, să ştiţi. Se fac crestături în lemn, care reprezintă lire şi penny, apoi băţul este împărţit, jumătate merge la creditor şi jumătate la debitor. O chitanţă, ca să spunem aşa, adăugă el zâmbind cu drag. Avem răbojuri care datează din vremea dinastiei Plantagenet.

Mac se uită cu oroare la grămada imensă de beţe. Dacă se producea vreo explozie, întregul blestemat de palat ar fi ars ca un foc de ziua lui Guy Fawkes.

— Will, încotro?

— Pe-aici!

Cu un felinar în mâna sănătoasă, Will conducea, deoarece mai fusese acolo înainte şi avea un spirit de orientare excelent. Mac şi căpitanul îl urmau îndeaproape, cu străjerul mai în spate ţinând un alt felinar.

Aproape fugind, ajunseră în curând pe un coridor lung, cu uşi mohorâte. Will spuse:

— Suntem chiar sub Camera Lorzilor acum, nu-i aşa?

— Da, domnule, aveţi dreptate, confirmă străjerul. Sunt o duzină de magazii aici.

— Atunci va trebui să le cercetăm pe toate, spuse Will cu îndârjire.

Străjerul şi căpitanul începură în mod metodic din capătul pasajului. Will se rezemă de un zid şi închise

ochii, cu faţa umedă de transpiraţie.

Încruntându-se, Mac îşi urmă instinctul, mergând până la capătul coridorului. Devenise mult mai atent la mirosuri de când o cunoscuse pe Kiri şi i se părea că simte un iz vag de praf de puşcă arzând.

Mări viteza pe măsură ce mirosul devenea mai puternic. Deasupra capului, auzi zgomote care ar fi putut fi paşi.

Rugându-se ca oamenii să evacueze camera, ajunse la ultima cameră de pe partea stângă a coridorului. Mirosul părea să vină din acea cameră, iar de sub uşă se vedea o urmă de lumină. Dorindu-şi să fi fost înarmat, dădu uşa de perete, stând într-o parte pentru a nu fi o ţintă uşoară.

Swinnerton era înăuntru. Cu o figură avidă, urmărea fitilul lung care atârna de o gaură din tavan. Flacăra înainta încet de-a lungul fitilului. Trebuia să aştepte până în ultimul moment posibil înainte să scape, pentru a putea savura dezastrul iminent.

Auzind că uşa fusese deschisă, Swinnerton se întoarse şi scoase pistolul din haină.

— Dumnezeule, Mackenzie! spuse el neîncrezător. N-ai murit încă?

Mac se aruncă rostogolindu-se în cameră. Îşi calculase traiectoria astfel încât fu capabil să îi azvârle pistolul din mână lui Swinnerton în timp ce se rostogolea.

Se opri sub fitilul arzând şi sări în picioare, apoi se săltă să prindă fitilul deasupra secţiunii în flăcări. Greutatea corpului său îl ajută să smulgă fitilul din bomba ascunsă în camera de deasupra.

Într-o clipă, fitilul deveni din letal, inofensiv.

Nu complet inofensiv, totuşi. Mac îi aruncă fitilul aprins în faţă lui Swinnerton.

— Am nouă vieţi, ca o pisică, spuse el gâfâind. Mai am doar patru sau cinci, dar destul cât să mă ocup de tine.

Swinnerton începu să dea înapoi, poticnindu-se şi înjurând furios, cu fitilul aprins biciuindu-i ochii.

— Fii *blestemat*! Era un plan perfect! Urma să fiu bogat, un duce al Franţei. Dacă nu erai *tu*!

Mac luă de jos pistolul, îi trase piedica şi ochi.

— A fost un plan prostesc. Chiar crezi că dacă aruncai în aer jumătate din guvern şi nobilime, Anglia ar fi făcut pace? Chiar invers. S-a sfârşit, Swinnerton. O să primeşti ce ţi se cuvine pentru uciderea lui Harriet.

După figura lui, Swinnerton îşi dădu seama că pierduse. Cu o sclipire de nebunie în ochi, băgă mâna într-un buzunar şi scoase o grenadă explozibilă de mărimea unui pumn.

— Poate, dar tu vei muri odată cu mine!

Luă fitilul aprins de jos pentru a-l putea aprinde pe cel al grenadei.

— Să putrezeşti în iad, ticălosule!

Grenada era doar cât o fracţiune din mărimea celei plantate în Perna de lână, dar era suficient de mare cât să-i omoare pe amândoi în acea cameră mică. Mac trase asupra lui Swinnerton, încercând să-l oprească înainte să aprindă grenada.

Pistolul greşi ţinta. Înjurând, îl aruncă spre Swinnerton şi fugi din cameră, trântind uşa în urma lui.

În timp ce el fugea prin pasaj spre Will şi ceilalţi, camera explodă în urma lui. Mac fu aruncat la pământ, dar se ghemui şi se rostogoli, aşa încât nu se lovi atât de tare încât să-şi rupă vreun os.

Zăcea pe spate, cu respiraţia întretăiată, când Will ajunse la el, mişcându-se mai repede decât ceilalţi, în ciuda rănii.

— Ce naiba s-a întâmplat? întrebă Will, studiind uşa crăpată în timp ce se lăsă într-un genunchi lângă Mac. N-a fost o explozie suficient de mare ca să fi fost o bombă în Perna de lână.

Mac se ridică în capul oaselor, apoi îşi încrucişă braţele pe genunchi şi-şi sprijini capul pe ele, tremurând. Dumnezeule, Kiri era acolo, sus! Ce s-ar fi întâmplat dacă n-ar fi ajuns la timp? Bine că nu avusese vreme să se gândească decât după ce dezastrul fusese împiedicat.

— Swinnerton era acolo şi aprinsese fitilul care ducea spre cameră, spuse Mac trăgând aer în piept. Când am smuls fitilul din bombă, a scos o drăguţă de grenadă ca să ne trimită pe amândoi în iad.

Căpitanul se apropie de uşa distrusă şi se uită înăuntru. Întorcându-se repede, spuse:

— Oricine ar fi, n-o să mai declanşeze nici o grenadă de-acum.

Will se ridică şi întinse mâna sănătoasă ca să-l ajute pe Mac să se ridice.

— Dar un incendiu?

Străjerul veni cu o găleată plină de nisip.

— Iată!

I-o întinse căpitanului, care împinse uşa în lateral şi aruncă nisip în cameră.

— Nu prea are ce lua foc aici, spuse căpitanul, dar mai mult nisip n-ar strica.

— Să-i lăsăm pe ei să se ocupe de asta, îi spuse Mac fratelui său. Eu vreau să ajung sus şi să mă asigur că Fendall nu scapă profitând de confuzia generală.

Will zâmbi vag, întorcându-se pe drumul dinspre pivniţă.

— După aceea, putem să leşinăm?

Mac spera cu tot dinadinsul că da.

capitolul 42

Explozia din subsol fusese de-ajuns cât să treacă sub tăcere mulţimea întrebătoare şi vorbăreaţă care fusese condusă afară din Camera Lorzilor. Kiri stătea cu sufletul la gură, aşteptând să vadă dacă întreaga clădire avea să explodeze în spatele lor, însă acest lucru nu se întâmplă.

— Probabil că au împiedicat explozia principală, spuse Kirkland. Ajunsese la o deschizătură, chiar dacă nu îşi revenise după accesul de febră. Hainele sale stacojii făceau ca pielea lui să pară albă ca varul. Ashton, ai idee unde ar putea fi lordul Fendall?

Adam îşi miji privirea şi cercetă grupul de nobili neliniştiţi, apoi arătă cu degetul.

— Acolo! Lângă uşa aceea.

Fendall se afla la o oarecare distanţă, cu o expresie furioasă, încercând să iasă din înghesuială.

— Să punem mâna pe el! şuieră Kiri, înviorată din nou la gândul că-l vor prinde pe bărbatul ale cărui ambiţii egoiste aproape că provocaseră un mare dezastru.

Mişcându-se într-o armonie perfectă, ea şi fratele ei îşi făcură drum prin mulţime, ajungându-l din urmă pe Fendall chiar înainte să ajungă la uşa care dădea afară din clădire.

— Mă scuzaţi, Lord Fendall, însă trebuie să depuneţi mărturie în acest incident nefericit, spuse Adam pe un ton melodios. Nu se face să arunci în aer Camera Lorzilor.

Fendall era agitat, iar expresia sa sălbatică dezvăluia asemănarea cu Swinnerton. Văzând că Adam şi Kiri îi blochează calea, el o alese pe Kiri drept ţintă şi

se năpusti asupra ei.

— Nu mă veţi opri!

Aceea fuse ultima sa greşeală. Călcându-l pe picior şi răsucindu-i braţul, Kiri îl făcu pe Fendall să zboare spre fratele ei.

Adam se mişcă prea rapid pentru ca Kiri să vadă exact ceea ce se întâmplă, însă baronul se trezi brusc lat pe podea, cu gâtul sucit într-un unghi imposibil, mortal. Hainele sale de catifea stacojie se întinseseră în jurul său ca sângele revărsat.

— Nu ar fi trebuit să-mi ataci sora, Fendall, spuse Adam încet.

Kiri îşi aduse aminte când Mackenzie spunea că fratele ei era unul dintre cei mai periculoşi bărbaţi din Anglia. Dacă atunci nu-l crezuse, acum vedea asta cu ochii ei. Poate că moartea lui Fendall fusese un accident – dar nu ar fi pariat că era aşa.

Gentleman Usher de la Black Rod se grăbi către ei, cu o privire cam sălbatică, din cauza întreruperii a ceea ce ar fi trebuit să fie o ceremonie solemnă şi impunătoare.

— Prinţul regent doreşte să vorbească cu amândoi. Urmaţi-mă.

Rugându-se ca Mackenzie şi Will să fi scăpat nevătămaţi din explozia din subsol, Kiri îl urmă pe Black Rod prin mulţime, avându-l pe Adam imediat în spate. Fură duşi într-o mică încăpere de recepţie din apropiere.

Prinţul regent purta încă hainele sale formale minunate şi stătea pe un scaun cu spătar înalt sculptat, care semăna destul de bine cu un tron. Prinţesa Charlotte stătea lângă el. Privirea şi zâmbetul ei ajunseră imediat la Kiri.

Kirkland era prezent, probabil pentru a explica ce

naiba se întâmplă. Când intrară Kiri şi Adam, Mackenzie şi Will apărură pe uşa opusă, escortaţi de un alt funcţionar din tribunal.

Kiri zâmbi către fraţi, afişând o uşurare tacită, fiindcă era destul de sigură că nu putea vorbi decât dacă i se vorbeşte. Mackenzie arăta şi mai ponosit şi mai nerespectabil decât înainte. Ea nu şi-ar fi imaginat că era posibil aşa ceva. Însă zâmbetul obosit pe care i-l întoarse îi aprinse fiecare părticică din corp.

Regentul îl lăsă pe celălalt funcţionar să plece, însă îl reţinu pe Black Rod.

— Cavalerul Black Rod este responsabil cu securitatea din Camera Lorzilor, murmură Adam către Kiri. De obicei, postul e neremunerat şi ceremonial.

Dar nu şi de această dată. După expresia agresivă a prinţului regent, ar putea apărea oricând conflicte. Era momentul ca Kiri să fie cât se poate de tăcută şi de feminină.

Era suficient de obosită cât să poată face asta cu uşurinţă.

Mac îl privi îngrijorat pe prinţul regent. Omul vizitase Damian’s de mai multe ori şi demonstrase că poate fi volatil, graţios, melodramatic, fermecător şi îndărătnic ca un copil răsfăţat şi, uneori, chiar blând. Spera că îşi va manifesta astăzi cele mai bune calităţi.

Prinţul văzu feţele obosite ale lui Mac, Will şi Kiri. Chiar şi Kirkland arăta de parcă ar fi rămas în picioare doar din pură voinţă.

— Mackenzie, spuse aspru prinţul, arăţi uimitor de vesel pentru un om mort. Kirkland, tu şi oamenii tăi veţi fi condamnaţi pentru că aţi oprit conspiraţia chiar înainte de dezastru, când ar fi fost mai bine să o faceţi mai devreme.

— Munca serviciilor secrete e o chestiune riscantă, domnule, răspunse Kirkland.

Prinţul se încruntă.

— Ai tăiat capul şarpelui? Am avut destule tentative de asasinat din partea francezilor.

— Sfârşitul a venit atât de rapid, încât nu sunt sigur nici eu în privinţa detaliilor, răspunse Kirkland. Domnul Mackenzie, Lady Kiri Lawford şi lordul Masterson le pot furniza mai bine.

Privi spre Mac şi Will, dându-le cuvântul în tăcere.

— Cea mai mare parte a poveştii îi aparţine fratelui meu şi lui Lady Kiri, spuse Will. Era cât pe ce să se prăbuşească de durere din cauza braţului rupt, însă nu te poţi aşeza fără invitaţie în prezenţa unor feţe regale. Ei au petrecut săptămâni investigând drumurile posibile către conspiratori, însă eu am revenit din Peninsulă abia acum două zile.

Mac respiră adânc, încercând să organizeze o explicaţie concisă. Prinţul avu o mică problemă de atenţie şi cunoştea deja aspectele de bază ale complotului.

— Lady Kiri şi cu mine am început investigaţiile după atentatul împotriva prinţesei Charlotte, spuse el. Tocmai am revenit din Kent, unde am aflat că răpitorii au fost conduşi de lordul Fendall şi de fratele său vitreg, Rupert Swinnerton. Ei sunt veri primari cu Joseph Fouché pe partea mamei. Aparent, scopul complotului a fost să-l readucă la putere pe Fouché, slăbind Marea Britanie până la punctul de a dori un tratat de pace.

Prinţul ridică din sprâncenele sale regale.

— Proşti. Fendall a fost capul complotului?

— Da, iar Swinnerton, cel însărcinat cu masacrul. Se pare că Fouché le-ar fi promis verilor săi multă

bogăţie şi putere dacă întregul plan ar fi reuşit.

— Swinnerton a fost capturat?

— L-am găsit încercând să deturneze bomba sub Woolsack, răspunse Mac. Am scos fitilul. În răfuiala care a urmat, a murit după explozia unei grenade.

— Asta a fost explozia auzită în subsol? întrebă Kirkland.

Mac făcu un semn aprobator din cap.

— A dorit să împartă explozia cu mine, dar nu a reuşit decât să se omoare pe el.

Kiri şi Kirkland se cutremurară la cuvintele sale directe.

— Păcat, spuse prinţul cu răceală. Mi-ar fi plăcut să-l văd pe bărbat prins şi închis pentru trădare. Dar lord Fendall?

— Nu ştiu pe unde se află, răspunse Mac. Eu cred că, atunci când a realizat că întregul său complot a eşuat, a fugit din Camera Lorzilor. Nu se poate să se fi dus prea departe, aşadar, dacă se organizează imediat o căutare, ar fi posibil să-l prindem.

Însă era dificil să câştige un proces împotriva lui Fendall. Singurele probe pe care le avea Mac erau vorbe în vânt. Dacă era inteligent şi rămânea cu capul pe umeri, Fendall putea fi încă în Palatul Westminster, gata să nege cu abilitate tot ceea ce ştia despre complot. Ar fi putut să dea vina în întregime pe fratele său, care nu mai era în măsură să nege asta.

Ashton tuşi discret. El şi sora sa rămaseră unul lângă celălalt, cu o expresie foarte asemănătoare: foarte atrăgători, cu păr negru şi ochi verzi. Liniştiţi. Periculoşi.

— Dacă-mi permiteţi să spun, Majestate, Lord Fendall nu a evadat, spuse ducele. Când Lady Kiri mi-a spus că el e în spatele complotului, ne-am mobilizat să-

l oprim să fugă din palat. Din păcate, a căzut în timp ce încerca să evadeze şi a murit.

— Cum s-a întâmplat asta? întrebă Will cu o sclipire ironică în ochi.

— Vina este a mea, spuse Ashton, afişând un regret derutant. Fendall mi-a atacat sora şi, atunci când m-am năpustit asupra lui s-o eliberez, a căzut şi şi-a rupt gâtul.

Prinţul regent i-a aruncat lui Ashton o privire dură, dar nu a insistat asupra problemei. Ei bine, asta o să evite scandalul. Nu este necesar ca publicul să afle cât de aproape fuseseră francezii de asasinarea familiei regale.

— Sub cameră e un cuptor, îndrăzni să spună Black Rod. Se poate anunţa că nu mai merge şi evacuarea e o precauţie care se ia în cazul izbucnirii vreunui foc. Explozia a avut loc atunci când cuptorul a fost închis.

— Asta se potriveşte foarte bine. Cu cât spunem mai puţine, cu atât mai bine. Dar, înainte să reiau ceremonia – prinţul îi aruncă lui Mac o privire rece – se pare că domnul Mackenzie a compromis-o grav pe Lady Kiri. Ce ai de spus în favoarea ta?

Mac se simţi fixat de fiecare privire din încăpere – inclusiv de ochii mari şi verzi ai lui Kiri. Înghiţi în sec. Doamne Dumnezeule, cum era posibil să vorbească despre ceva atât de vital şi de intim?

După ce răsuflă îndelung, spuse greoi:

— Majestate, pe parcursul investigaţiilor, am ajuns să am cel mai mare respect pentru inteligenţa, loialitatea şi serviciul curajos al lui Lady Kiri faţă de Coroană. Îi aruncă o privire îngrijorată lui Kiri, însă nu-i putu citi expresia de pe chip. Aş lua-o de soţie dacă m-ar accepta, însă îmi dau seama că diferenţa de statut dintre noi poate face ca o astfel de ofertă să pară o

insultă. Ultimul lucru pe care l-aş face vreodată ar fi să insult cea mai curajoasă şi mai remarcabilă femeie pe care am întâlnit-o.

În cameră se lăsase o tăcere deplină, s-ar fi auzit şi un ac dacă ar fi picat pe jos.

— Nu ar fi favorabil pentru bunul mers al societăţii ca un cartofor şi un om de afaceri nelegitim să o ia de soţie pe una dintre doamnele cu cel mai înalt rang din ţinut, spuse prinţul regent aprobator, dar este o situaţie deosebită.

— Într-adevăr, aşa este, Majestate. Will zâmbi către Kiri. Dar, în calitate de cap al familiei Mackenzie, aş da din toată inima binecuvântarea mea acestei uniuni.

Mac simţi în gât un nod mai mare decât Tower Bridge.

— Lordul Masterson a fost dintotdeauna cel mai bun dintre fraţi şi cel mai dornic de încurajare, iar eu sunt mulţumit dincolo de cuvinte pentru că îmi aprobă una dintre cele mai mari dorinţe. Îşi întoarse privirea către Kiri. Însă temerile mele sunt că familia ei nu va fi de acord, pentru că, în ceea ce o priveşte, ea ar accepta mult mai puţin decât merită. Eu… Eu nu aş dori să mă transform în cauza înstrăinării ei de familie.

Iar familia ei era reprezentată în cameră de Ashton, ducele rezervat, enigmatic care tocmai îi rupsese gâtul unui bărbat care fusese suficient de nebun încât să îi atace sora. Deşi lui Mac îi plăcuse întotdeauna de Ashton, îl considera mai mult decât intimidant. Rămase încordat aşteptând verdictul lui Ashton.

— Sora mea îmi este foarte dragă şi-i doresc să aibă parte în căsnicie de la fel de multă fericire ca mine, spuse ducele încet, cu privirea aţintită asupra lui

Mac. Dacă ea îşi doreşte să se căsătorească cu domnul Mackenzie, eu nu am nimic de obiectat. Cred că mama şi tatăl ei vitreg vor accepta, de asemenea, mariajul, dat fiind serviciul exemplar al lui Mackenzie faţă de Coroană. Însă, desigur, Lady Kiri este aceea care trebuie să aleagă.

Mac se holbă la Ashton, uimit şi fără grai. Însă prinţul nu resimţi un astfel de şoc.

— Tot mi se pare nepotrivit, spuse el iritat. Tare nepotrivit!

— Tată, spuse prinţesa Charlotte, vorbind pentru prima dată, bucurându-se foarte mult de asta, cu privirea fascinată îndreptându-se când la Kiri, când la Mac. Cred că ştiu un mod de a reduce diferenţele lor de statut până la un punct.

Ea se aplecă spre scaunul tatălui său şi-i şopti ceva la ureche.

Prinţul păru la început uimit, apoi se amuză răutăcios.

— Un gând excelent, Charlotte. Se ridică în picioare şi scotoci prin straturile de haine.

— Unde naiba e sabia aia ceremonială? Ah, iat-o. Mai degrabă fără pricepere, trase sabia lungă, elaborat decorată, din teaca fixată pe coapsa sa stângă. Domnul Mackenzie, stai în genunchi în faţa suveranului tău.

Mac îngenunche oficial în faţa prinţului regent. Fiecare muşchi din corpul său protesta la abuzul suferit în ultimele câteva zile.

Prinţul îl lovi uşor pe umăr pe Mac cu vârful ascuţit al sabiei.

— Damian Mackenzie, ca recunoaştere a serviciului tău onorabil adus ţării şi suveranului tău, îţi acord gradul de cavaler.

Îl atinse din nou cu vârful ascuţit, de data aceasta pe umărul din stânga.

— Ridică-te, Sir Damian Mackenzie.

Prinţul îl lovi uşor pe Mac cu spatele sabiei la ureche în timp ce se ridică. Mac era recunoscător că nu fusese vârful ascuţit al lamei.

Năuc, încercă să se ridice, deşi muşchii îl dureau destul de tare. Era Sir Damian? Cavaler?

— Vă… mulţumesc, Majestate. Mă onoraţi mai mult decât merit. Orice britanic loial ar fi făcut la fel în locul meu.

— Dar poate că nu ar fi făcut-o la fel de bine. Prinţul îşi acoperi sabia. Asta reduce diferenţa dintre tine şi Lady Kiri. Deci o să fie o nuntă care să-ţi domolească şi comportamentul?

Kiri nu mai vorbise de când intrase în casă şi îşi ţinea pumnii strânşi.

— Nu ştiu, Majestate. Domnul Mackenzie nu m-a cerut. Îşi miji ochii: Trebuie discutată problema.

— Păi treci la treabă atunci, spuse prinţul nerăbdător. Charlotte, Black Rod, haideţi. Ceremonia trebuie reluată fără multă amânare. Ieşiră din cameră, iar Charlotte îi aruncă o privire peste umăr.

Când feţele regale plecară, Will spuse cu o scânteie de amuzament:

— Noi astea trei perechi trebuie să participăm, de asemenea, la discursul regal, dar nu sunt îmbrăcat pentru ocazie, deci cred că o să merg acasă la Mac, să dorm câteva zile.

— Poate că asta ar trebui să faci mai întâi, sugeră Mac. Altfel ar fi o idee excelentă. Kirkland, ce-ar fi să te duci acasă înainte să pici din picioare?

— Şi să dau dovadă de bun-simţ? murmură Kirkland. Voi rezista suficient de mult pentru

ceremonie. Apoi mă voi duce acasă şi voi dormi o zi sau două.

— Dacă plecăm acum, Kiri şi Mackenzie vor avea ocazia să rezolve problemele. Ashton îi puse o mână pe umăr surorii sale.

— Trăsura mea ne va aduce acasă la Casa Ashton după ceremonie. Kiri, nu trebuie să iei o decizie azi dacă nu eşti sigură.

Cei trei lorzi plecară, lăsându-l pe Mac singur cu o regină războinică cu ochi verzi.

capitolul 43

Mackenzie o privea pe Kiri cu un amestec de speranţă şi prudenţă care ar fi amuzat-o dacă nu s-ar fi simţit obosită.

— Trebuie să stai jos, spuse ea cu asprime, înainte să cazi din picioare.

— Nu pot sta jos când văd o doamnă stând în picioare, spuse el cu un zâmbet strâmb.

Al naibii zâmbet fermecător! Ea se aşeză pe scaunul-tron al prinţului şi bătu cu degetele pe braţul de alun sculptat.

— Cât de jenant să-l îndemni pe suveran să facă o ofertă indirectă pentru mine. Şi în faţa unui astfel de public!

Mackenzie trase scaunul prinţesei cât să stea în faţa ei şi se aşeză cu o asemenea viteză, de fu cât pe ce să cadă.

— Sigur că nu am plănuit să fac cererea în mijlocul haosului, însă asta mi-a adus un sprijin surprinzător de mare. Familia ta, familia mea, prinţul regent şi prinţesa Charlotte. Poate chiar şi Black Rod. El se încruntă: Tu pari să fii singura excepţie.

— Gata cu pierderea de timp, Mackenzie. Poţi reveni la club, eu pot reveni la familia mea şi e ca şi cum săptămânile trecute nu ar fi existat niciodată. Ea îşi privi îndelung mâinile. Încă mai avea sânge pe unghii după ce îl bandajase pe Mackenzie la cap. Nu asta ne dorim amândoi?

El îi luă mâna într-a lui şi spuse blând:

— Nu e vorba de ce vreau *eu*, Kiri. Ce-ar fi să-mi spui ce vrei *tu*?

Ea se uită la mâinile lor împreunate. La pielea ei bronzată pe jumătate hindusă, la degetele lui zgâriate şi cu degetele înnegrite. Atât de diferite! Aparent, prea diferite.

Încrederea ei obişnuită se spulberase în fărâme lente, agonizante, când el îşi declarase admiraţia faţă de ea în faţa prinţului regent, după care el continuase să explice toate motivele pentru care nu ar trebui să aibă loc nunta. Ea crezuse că ce era între ei era ceva rar şi special, însă credinţa asta se dezintegrase pe măsură ce el vorbea. Ea era o femeie uşoară, cu o morală îndoielnică şi sânge amestecat, iar el, un jucător de noroc fără nici o dorinţă de a se căsători.

Ea zâmbi melancolic, gândindu-se la această decepţie. Îşi spuse că fusese suficient să-l aibă măcar puţin. Acum, că venise vremea ca fiecare să meargă pe calea sa, se simţea de parcă ar fi plâns din inimă cu lacrimi de sânge.

— Kiri? Ce s-a întâmplat? Ce ai? Când mâna ei o strânse pe a lui, el spuse mirat: Mi-ai putea da un indiciu, să ştiu ce vrei de la mine?

Aceste cuvinte îi adânciră şi mai mult durerea, însă pentru propriul respect de sine, trebuia să fie sinceră până la capăt.

— Vreau să fiu iubită, şopti ea, ştiind cât de slab şi

de prostesc suna asta. Am vrut ca tu să... rupi barierele sociale şi să fii frenetic de romantic şi dornic să-ţi schimbi viaţa. Nu am vrut ca barierele să cadă şi să te văd chinuindu-te să găseşti o ieşire.

— Asta e simplu, atunci, spuse el după un moment de uimire. Înainte ca ea să reacţioneze, Mackenzie o strânse în braţe, cu capul pe umărul său. La naiba, fiecare muşchi din corpul meu e încordat, bombăni el în timp ce o ţinu în braţe şi îşi aşeză bărbia deasupra capului. Te iubesc cu adevărat, nebuneşte, profund, doamna mea dulce şi îndărătnică, spuse el încet. M-am luptat cu asta pentru că nu reuşeam să văd cum ar fi fost posibil să fiu cu tine pentru totdeauna. Dar atunci când valurile se zbăteau în jurul genunchilor mei şi mă izbeau peste faţă, mi-am dat seama că tu eşti cea mai importantă persoană din viaţa mea. Singura femeie în care am simţit că pot avea totală încredere. El chicoti melancolic: Nu prea am mai avut de-atunci ocazia să-ţi spun.

Ea îşi ridică uşor capul spre el şi îl privi cu ochii de smarald, plini de lacrimi. Ceea ce văzu o făcu să se relaxeze şi să zâmbească îndoit.

— Îmi... pare rău pentru copilăriile mele, Damian, dar aveam nevoie să aud cuvintele astea. Când ai vorbit cu prinţul regent, ai fost atât de detaşat şi de lumesc, încât am crezut că... nu mă vrei.

Nu o mai văzuse arătând atât de tânără sau de vulnerabilă. Iubind-o chiar şi mai mult, el spuse:

— Mi-era greu să-mi pun gândurile în ordine ca să cred că e posibilă căsătoria. Să nu mai zic cât de dificil a fost să exprim lucrurile cele mai intime din inima mea în faţa celui mai înspăimântător public imaginabil. Rămase o clipă pe gânduri, mângâindu-i părul strălucitor: Nu, nu ar fi fost mai rău dacă şi generalul

Stillwell era aici.

Ea râse cu sughiţuri, apoi îşi îngropă faţa în umărul lui şi începu să suspine.

— Eu nu plâng *niciodată*, spuse ea cu o voce înecată, şi plânse şi mai tare.

El rămase surprins şi mişcat, dându-şi seama că iubirea îi face pe toţi vulnerabili. Chiar şi această fată uimitor de puternică şi de independentă avea nevoie de el la fel de mult pe cât avea el nevoie de ea. Trebuia să înceapă să creadă în miracole.

Devenise vulnerabilă, însă lui nu-i păsa. Când lacrimile ei încetară, el înghiţi cu greu, apoi lăsă deoparte orice urmă de frivolitate şi spuse cu o sinceritate dureroasă:

— Trebuie să aud şi cuvinte, regina mea războinică. Trebuie să aud că mă iubeşti. Trebuie să aud că o femeie frumoasă, bine-crescută, cu sânge de regină în vene poate iubi un bastard nerespectabil căruia propria sa mamă i-a zis că naşterea lui a fost o eroare. Începu să se bâlbâie. Trebuie să ştiu asta… că nu sunt un simplu capriciu şi că într-o zi nu vei regreta că ai ales un bărbat atât de diferit de statutul tău.

— Of, iubitul meu prostuţ, n-ai văzut că nici eu nu sunt prea respectabilă? Îi cuprinse bărbia nerasă şi îi surprinse privirea insistentă, fără ascunzişuri. Te iubesc, Damian Mackenzie. Îţi iubesc inteligenţa şi bunătatea, şi trupul atrăgător. Iubesc faptul că susţii că nu eşti respectabil, dar nu am mai pomenit un gentleman mai autentic. Zâmbi provocator: Am spus ceva despre corpul tău atrăgător? Şi despre mirosul tău masculin minunat, unic, care mă *înnebuneşte*! Se aplecă să-i fure un sărut.

Sărutul lui îi topi orice îndoială. Deşi urmau să aibă o nuntă formală şi încă şi mai multă bucurie, asta era

de fapt adevărata lor căsătorie. Jurămintele şi angajamentele lor se făceau acum, deşi atingerile şi emoţiile erau prea puternice pentru a fi cuprinse în simple cuvinte.

— Kiri, draga mea, spuse el răguşit, nu m-am gândit niciodată că m-aş căsători, pentru că nu mi-aş fi putut imagina o femeie unică şi minunată ca tine.

— Eu mereu am ştiut că mă voi căsători, dar nu mi-am imaginat niciodată că aş fi *atât* de fericită în privinţa asta! Ea ridică din sprâncene: Sper că nu te superi că sunt considerată o moştenitoare. Unii bărbaţi se tem că lumea i-ar putea considera vânători de averi.

— Să deţii un club de jocuri de lux poate că nu e ceva respectabil, dar e nebunesc de profitabil, rânji el. Am făcut suficienţi bani în ultimii ani, încât chiar şi cei mai mari pedanţi ar fi dornici să-mi calce pe urme, spuse el. Să cumpăr un conac de ţară pentru ca Sir Damian şi Lady Kiri Mackenzie să devină nobili de ţară?

Ea surprinse o licărire printre genele lui dese.

— De fapt, deţin deja un conac frumos la ţară. Ca parte din moştenirea mea, Adam a semnat pentru o proprietate lângă a lui.

Mac oftă.

— Sunt impresionat de generozitatea lui Ashton şi îngrozit ca vom fi vecini pentru totdeauna.

— Eu prevăd că tu şi cu el veţi fi prieteni extraordinari într-un an, spuse Kiri. Până la urmă, înlături persoana mea dificilă de pe lista responsabilităţilor lui.

— Faptul că aprobă căsătoria noastră i-a câştigat gratitudinea mea eternă, spuse Mac. Voi face parte dintr-o familie destul de mare, nu?

Kiri plecă umilă capul.

— Părinţii mei, doi fraţi, o soră, soţia lui Adam,

Mariah şi familia ei, familia generalului. Familia Stillwell are mai mult vicari, dar nu de genul acela dureros de cumpătaţi. Cred că te vor adora. Cum ar putea altfel?

— Ai rămâne uimită câţi nu mă adoră deloc, spuse el cu sinceritate.

— Sper că nu te vei simţi copleşit de atât de multe rude, râse ea. Nu trebuie să trăim în sânul familiei, dar ai dreptate că aş fi devastată dacă m-aş înstrăina de ei. Ea îl privi serioasă. Mă bucur foarte, foarte mult că nu trebuie să aleg între tine şi ei.

El era la fel de bucuros că nu trebuia să vadă care ar fi fost acea alegere.

— Mă bucur că ai atât de multe rude pe care le placi într-adevăr, spuse el serios. Eu am foarte puţine rude de sânge. De fapt, doar pe Will şi câţiva veri Masterson care mă consideră cumva o ruşine. Will a fost sprijinul meu, cel mai bun lucru din viaţa mea înainte să te întâlnesc pe tine. Deci cu cât mai numeroasă e familia, cu atât mai bine.

— Sunt sigură că te vor adora imediat ce te vor întâlni, însă e posibil să te enerveze uneori, îl avertiză ea.

— Din câte am văzut, asta e partea amuzantă la o familie. Oamenii care ţin la tine suficient de mult, încât să te facă să te simţi rău. Mac o mângâie de la umeri până pe coapse. De-abia aştept să-mi petrec mai puţin timp la Damian’s şi mai mult timp cu tine.

— Şi eu de-abia aştept să petrec mai mult timp la club. Cred că pot crea un butic de parfumuri pentru clienţii mei, spuse ea cu nerăbdare.

— Ce idee splendidă, spuse el entuziasmat. Atâta timp cât nu miroşi vreun client mascul.

— Nici unul nu ar putea mirosi nici măcar pe jumătate la fel de irezistibil ca tine.

Ea îşi frecă nasul şi totul duse la încă un sărut.

— Şi tu miroşi irezistibil. El îi strecură o mână între coapse. Fustele tale largi sunt de ajutor pentru călărit şi aventură, dar nu atât de bune pentru seducţie.

Ei îi apăru pe faţă o expresie cum rar se întâmpla să aibă.

— Vai, acesta nu e un moment foarte bun pentru seducţie. După ce se termină deschiderea, Adam o să mă ducă înapoi la Casa Ashton. Mă aştept ca el şi părinţii mei să mă ţină sub protecţie înainte ca noi doi să fim căsătoriţi şi în siguranţă.

Mac rânji, mai fericit decât fusese vreodată în viaţă.

— Atunci înseamnă că trebuie să ne căsătorim în curând, nu-i aşa?

capitolul 44

Kirkland reuşi să rămână drept în timpul Deschiderii de Stat. Discursul prinţului regent fusese extrem de bine făcut. Omul fusese bun, fusese foarte, foarte bun.

După aceea, dorinţa sa cea mai profundă fusese să se întoarcă la el acasă şi la el în pat şi să doarmă buştean, însă datoria îl făcuse să se oprească mai întâi la birou. Avea nevoie să vadă dacă erau situaţii de criză care să-i solicite atenţia. Se rugă să nu mai existe nici una.

De asemenea, trebuia să pună cap la cap ultimele fire ale acestei conspiraţii. Coborând la subsol, îl vizită mai întâi pe Ollie Brown.

— Domnule Brown, sunteţi liber să plecaţi. L-am instruit pe asistentul meu să achiziţioneze un bilet spre Newcastle pentru dumneavoastră. Vă va oferi suficienţi

bani, încât să aveţi ce mânca pe drum.

Tânărul boxer ieşi din boxă cu ochii luminaţi de fericire.

— Pot merge acasă? Mâine?

— Da. Dacă vrei să petreci noaptea aici, la căldură, n-ai decât, însă uşa va fi descuiată. Dimineaţa, unul dintre oamenii mei te va duce la hanul de unde poţi lua trăsura spre nord.

— Mulţumesc, domnule, spuse băiatul timid, voi avea mai multă grijă în viitor, să nu mai dau de necaz. Jur!

— Stai aproape de cei care te iubesc şi acceptă-le sfaturile.

Era posibil ca mintea lui Oliver Brown să nu se recupereze niciodată complet după rănile primite în ring, dar cum avea o întreagă familie care să îi poarte de grijă, ar trebui să ducă o viaţă bună, departe de pericolele Londrei. Kirkland îi oferi mâna.

— Călătorie uşoară, domnule Brown.

Ollie dădu din mâini.

— Dacă o să am vreodată un fiu, îi voi pune numele dumneavoastră.

— Ştii numele meu? întrebă Kirkland.

Lui Ollie îi căzu faţa.

— Nu, domnule. Dar îl pot numi „Domnule”.

Kirkland zâmbi.

— Spune-i James.

Obosit, se duse la celula de la uşa următoare, unde avea patul Paul Clement, care stătea cu privirea aţintită în gol. Când intră Kirkland, francezul se ridică.

— S-a întâmplat ceva, văd asta pe faţa ta. Ochii săi se micşorară. Ai venit să mă predai justiţiei britanice ca spion?

— Din contră, spuse Kirkland. Avertismentul tău

despre Inaugurarea din Parlament a fost nepreţuită. Prin eforturile agenţilor mei, am prevenit detonarea unei bombe care i-ar fi ucis pe prinţul regent, pe prinţesa Charlotte, pe prim-ministru şi pe jumătate din nobilimea britanică.

Clement ridică din sprâncene.

— Deci acesta a fost planul. Mă bucur că ai putut preveni un astfel de dezastru. Uciderea de oameni nevinovaţi nu intră în munca noastră. Îşi puse mâinile în cap. Şi soarta conspiratorilor?

Clement tot nu dădea nume, aşa că o făcu Kirkland.

— Lordul Fendall şi Rupert Swinnerton sunt morţi.

Francezul avu un aer de satisfacţie.

— Un sfârşit potrivit. Am câştigat o întemniţare confortabilă până la sfârşitul războiului? Dacă sunt cu adevărat norocos, poate că văduva pariziană încântătoare pe care o curtam mă va aştepta.

Kirkland se aplecă obosit. Nu era doar epuizat psihic, ci şi obosit să distrugă vieţi. Scurs de orice energie după ce se juca de-a Dumnezeu.

Dar Dumnezeu poate fi binevoitor şi, în acest caz, poate că şi Kirkland ar putea fi astfel.

— Am o propunere pentru tine, *monsieur* Clement. Dacă-mi dai cuvântul de onoare că nu mai spionezi împotriva Marii Britanii, te voi elibera. Te poţi întoarce la atelierul tău de croitorie, la prieteni şi la doamna ta pariziană. Promite-mi doar că nu vei mai lucra niciodată împotriva ţării mele.

Francezului i se tăie respiraţia, cu speranţă, dar şi cu neîncredere în ochi.

— M-ai elibera în schimbul unui cuvânt? Vei *accepta* cuvântul meu dacă ţi-l dau?

— A rămas că am crezut episodul când ai fost

capturat pentru prima dată. Eşti gata să mergi înainte şi să nu mai spionezi?

Clement râse, dând din cap.

— Aşa o să fac, domnule. Şi cu plăcere. Spionatul ofileşte sufletul. Acceptaţi… o strângere de mână?

— Sigur că da, domnule. În timp ce-şi strângeau mâna, pe Kirkland îl lovi un gând: Nu am ajuns să întreb asta, însă un prieten apropiat al meu numit Wyndham a fost capturat în Franţa după ce Pacea din Amiens s-a încheiat. Nu am mai auzit nimic de el de-atunci. Presupun că a murit de mult, dar… trebuie să întreb.

Ochii lui Clement se micşoraseră precaut.

— De fapt, spuse el încet, se poate să ştiu unde este acest domn…

epilog

Anunţurile constante din ziare despre nuntă fură la fel de discrete şi de formale pe cât ne-am aştepta, însă o revistă de femei populară titră o poveste mai lungă, cu detalii pe care cititorii le adorau. Reporterul societăţii lor scrise:

Căsătoria lui Sir Damian Mackenzie şi Lady Kiri Lawford a fost sărbătorită la Piaţa St. George din Hanovra, urmată de un mic dejun nupţial somptuos acasă la fratele mirelui, al şaptelea duce Ashton. Într-o abordare neconvenţională, mireasa a fost încredinţată de tatăl ei vitreg, generalul John Stillwell, Eroul soldaţilor, şi de mama ei, prinţesa Lakshmi Lawford Stillwell, ducesă de Ashton.

În picioare, alături de fericitul cuplu, se

aflau sora miresei, domnişoara Lucia Stillwell, şi fratele mirelui, maiorul Lord Masterson. Lordul s-a prezentat foarte elegant, în uniformă stacojie şi cu braţul prins într-o faşă, în urma rănilor suferite în Peninsulă după serviciul nobil adus ţării sale.

Văduva bătrână care-şi suplimenta venitul scriind astfel de articole se opri să muşte din celălalt capăt al creionului. Pentru că bisericile erau locuri de veneraţie publică, ea era liberă să participe la nunţi, botezuri şi înmormântări din lumea bună. Având darul conversaţiei prietenoase, ea reuşise să adune cu uşurinţă suficient material de la participanţi, pentru a face să pară că s-ar fi numărat printre invitaţi.

În acest caz, ea nu era sigură că lordul Masterson suferea de fapt de o rană de război. După câte ştia, se putea la fel de bine ca el să fi căzut de pe cal când băuse. Dar dădea mult mai bine să se fi rănit în timpul serviciului pentru ţara sa.

Ea scrise o notiţă pentru a afla mai târziu numele regimentului său. Unele detalii pot fi inventate fără nici un rău, însă problemele militare trebuie tratate cu acurateţe.

Ea se întrebă dacă ar putea face referire la faptul că naşterea mirelui era... nepotrivită. I se păru înduioşător că fraţi vitregi pot fi atât de apropiaţi, dar editorul ei nu agrea nici o referinţă la condiţia sa de copil din flori.

Mai bine să nu discute nici problema morţii raportate a lui Sir Damian. Ea nu avea nici o idee care fusese adevărata poveste, dar teoria sa că se trezise la St. Bart la câteva săptămâni după o rană la cap i se păruse o simplă glumă.

Ducesa Ashton, o tânără încântătoare, graţioasă şi *însărcinată*, fără nici o urmă de aroganţă, oferise numeroase informaţii preţioase. Văduva se aplecă din nou deasupra foii de lucru, scriind cu litere foarte mici, deoarece hârtia era scumpă.

> *Fericitul cuplu s-a întâlnit deoarece Sir Damian a fost elev la Academia Westerfield cu fratele miresei, ducele de Ashton. Au fost prezenţi numeroşi alţi absolvenţi distinşi ai şcolii. Fondatoarea şi directoarea şcolii, Lady Agnes Westerfield, a călătorit de la Kent ca invitat de onoare.*

Văduva a mers pe principiul că nu poţi menţiona titlurile prea des. În schiţa finală, va reduce cele mai multe titluri la iniţiale, de dragul discreţiei, însă în această versiune, preferase să le scrie. Mai bine să nu dezvăluie că Academia Westerfield fusese înfiinţată pentru băieţi de „familie bună, dar având un comportament rău”. Asta ar fi trezit mult prea multe întrebări în minţile cititorilor.

> *Printre alţi invitaţi s-au numărat lordul Kirkland; maiorul Alexander Randall, moştenitorul contelui de Daventry şi soţia sa încântătoare, Lady Julia Randall; onorabilul Charles Clarke Townsend şi soţia şi fiica sa; şi onorabilul Robert Carmichael.*

Să nu o mai menţionăm pe tânăra invitată care arăta uimitor de asemănător cu prinţesa Charlotte Augusta? Tentant, foarte tentant, însă prinţesa participase desigur la o petrecere privată. Nu era

inteligent să menţioneze feţe regale, când acestea erau de fapt incognito.

Acum, partea pe care văduva o agrea cel mai mult, în care descria mirele şi mireasa.

Înaltul şi chipeşul Sir Damian este un remarcabil lider al modei, iar aerul său militar oferă indicii referitoare la propriul său serviciu în Peninsulă.

Of, şi ce mai golan fusese! Îi amintea văduvei de propriul ei soţ. Când preotul care oficia slujba întrebase dacă cineva avea vreun motiv pentru care mariajul să nu aibă loc, ea fusese tentată să se ridice în picioare şi să obiecteze că-l dorea pentru ea. Ar fi putut face asta dacă era cu treizeci de ani mai tânără. Nu că Sir Damian s-ar fi uitat la alta în loc de soţia sa, pe care era clar că o adora; şi aşa şi trebuia să fie.

Într-un omagiu adus sângelui regal hindus al mamei sale, mireasa sfioasă şi frumoasă purta un sari de mătase stacojiu minunat, cu margini uimitoare de broderie complexă aurie. Colierul şi cerceii ei de aur, şi brăţările numeroase erau, de asemenea, de origine hindusă.

Văduva fusese puţin şocată să vadă ceea ce arăta ca nişte tatuaje maronii încurcate pe braţele şi mâinile subţiri ale miresei, dar ducesa de Ashton explicase că modelele erau temporare şi făceau parte din tradiţia nupţială indiană.

Iar văduva nu fusese prea convinsă de modestia miresei. Rămăsese suficient de aproape de altar cât

să-l audă pe generalul Stillwell – un om atât de prezentabil, chiar şi la vârsta lui! – spunându-i lui Sir Damian că sperase că soţul său va face o muncă mai bună să o controleze pe Lady Kiri decât tatăl său. Sir Damian râsese pur şi simplu şi o prinsese strâns de mână pe mireasă.

Văduva bănuia că nu fuseseră mari surprize în noaptea nunţii mirilor. Când coborâseră de la altar, râzând, ca soţ şi soţie, văduva avusese impresia clară că cei doi testaseră deja marfa şi fuseseră mulţumiţi de ceea ce găsiseră. Nu că ea ar fi fost în măsură să judece – ea şi soţul său viitor îşi anticipaseră jurămintele nupţiale cu entuziasm şi foarte frecvent.

Cuplul fericit va petrece sărbătorile de Crăciun cu familia şi prietenii la reşedinţa ducelui de Ashton, Ralston Abbey, în Wiltshire. În viitor, aceştia vor sta în Londra şi Wiltshire. Uniunea dintre Sir Damian şi Lady Kiri a fost o combinare splendidă între Est şi Vest, de care ne bucurăm cu toţii.

Bucuroasă de eforturile sale, văduva îşi lăsă jos creionul, zâmbind. Ştia că ceea ce văzuse era o fericire care avea să dureze până la adânci bătrâneţi.

notă istorică

Adevărata prinţesă Charlotte a fost în mare măsură aşa cum am ilustrat-o – o fată cu inimă bună, care a avut parte de o copilărie oribilă, prinsă între doi părinţi care se detestau. Însă se pare că ei i-a lipsit aroganţa caracteristică de obicei regalităţii şi a rămas recunoscută pentru discuţia sa bonomă cu brutarul din

sat atunci când se afla în vacanţă într-un oraş de la mare.

Charlotte avea o fire rebelă, iar povestea că a ieşit noaptea să participe la un bal mascat nu e neapărat improbabilă, dacă ne bazăm pe relatările confirmate deja. Ea a fost cu adevărat fericită în căsnicia sa scurtă cu prinţul Leopold de Saxa-Coburg-Saafield, însă, din păcate, a murit în chinurile facerii, la vârsta de douăzeci şi unu de ani, din cauza unui tratament medical necorespunzător. Dacă ar fi avut o moaşă bună, probabil că ar fi fost totul în regulă.

Doctorul a cărui incompetenţă costase viaţa lui Charlotte şi a fiului său s-a sinucis ulterior. Faptul este cunoscut drept „tragedie obstetrică triplă”.

Pentru că ea era moştenitoarea tronului, moartea sa a declanşat o cursă frenetică din partea unchilor ei regali, pentru a găsi soţii legitime care să le aducă moştenitori la tron. (Numeroşii săi unchi au preferat matroane ale căror copii nu puteau primi rangul de moştenitor.) Verişoara sa primară, regina Victoria, nu s-ar fi născut niciodată dacă Charlotte nu murea atât de tânără.

Marea Inaugurare a Parlamentului este un eveniment uriaş la care britanicii se pricep foarte bine. Prinţesa Charlotte a participat într-adevăr la Prima Inaugurare în 1812 şi a stat pe Perna de lână, din fericire fără melodramele adăugate de mine. La sosire, a primit ovaţii. Însă nu şi tatăl său. Publicul londonez avea gusturi bune.

Au fost vremuri când Napoleon ar fi acceptat cu bucurie un tratat de pace cu Marea Britanie. Ministrul poliţiei, Joseph Fouché, scos din funcţie şi readus de mai multe ori pe acest post, nu a încetat niciodată să comploteze.

Bastard controversat și aventurier, Damian Mackenzie este un personaj notoriu și un inepuizabil subiect de discuții. În ciuda reputației sale îndoielnice, pentru Lady Kiri Lawford el este un erou, al cărui curaj a salvat-o din mâinile contrabandiștilor. Mai onorabil decât oricare alt lord pe care l-a cunoscut vreodată și... cu mult mai atrăgător decât credea că poate fi un bărbat. Cum ar putea să nu se îndrăgostească de el?

Cu o istorie ca a lui, Damian nu-și poate permite să curteze o lady, mai ales când aceasta este sora unuia dintre cei mai vechi prieteni ai săi. Dar când o încercare de asasinat amenință Coroana Britanică, el descoperă că Lady Kiri nu este nici pe departe atât de ingenuă cum o credea..., ci o lady exotică și deloc convențională, la ale cărei farmece nici un bărbat nu poate rezista...

Eroi fermecători, o intrigă complexă și acțiune alertă, în ultimul roman din seria *Destine nobile*.

Mary Jo Putney este unul dintre cei mai bine vânduți autori americani de ficțiune romantică, bucurându-se de o prezență permanentă în topurile *New York Times*, *Wall Street Journal* și *Publishers Weekly*.

Premiul RITA al Asociației Scriitorilor de Romane de Dragoste din America
Premiul Golden Leaf, pentru cel mai bun roman istoric de dragoste
Premiul pentru întreaga carieră acordat de *Romantic Times*

Află mai mult pe:
www.lirabooks.ro
ISBN 978-606-600-501-2
9 786066 005012
Lira